

SELDA KESER

İzmetçi



“Aşk ansızın
yanı başında.”

@psilon®

Hizmetçi

SELDA KESER

Hiçbir şey görüldüğü gibi değildir!

Ve bazen yalanlar savunma kalenizin en güçlü taşları olabilir. Eğer hayatta tutunacak tek dalınız bile kalmamışsa ve üstelik canınızdan da değerli bir varlığı korumak zorundaysanız...

Burcu için durum tam da buydu! Hizmetçi olarak girdiği evde hem kendisini hem kardeşini saklayabilirdi, öyle güzel planlamıştı ki her şeyi, kimse onları bulamazdı. Ancak gerçeklerin gün yüzüne çıkmak gibi bir huyu vardı. Tüm yalanlar bir bir ortaya dökülürken Burcu ev sahibine, o aksi ve ters adama masumiyetini nasıl ispatlayacak, kendisini nasıl aklayacaktı? Üstelik ona bu kadar âşık olmuşken!



©psilon®

SELDA KESER

*Sevilmedik, sevmedik
Âşık olduk, kavuşamadık
Bittiğini sandık tükenmedik
Bazen konuşamadığımız için bazense
birbirimizi anlayamadığımız için
düşman olduk.*

Hizmetçi

©psilon®

HİZMETÇİ

SELDA KESER

©psilon'

Zihnimi saran düşüncelerim benliğimi her saniye biraz daha zehirliyordu. Bense bağışıklık kazanmış gibi her şeye rağmen direniyor, bir çıkar yol arıyordum. Bazen öyle anlar geliyordu ki yaşanılmaz hayat bana daha çok ızdırap veriyordu. Oysa ne güzel bir duaydı, Allah dört gözden ayırmasın... İnsanoğlu ancak kıymetlilerini kaybedince bu iyi dileğin değerini kavrayabiliyordu.

Yine de Allah dağına göre kar verirmiş diyerek isyan etmek istemiyordum. İsyankâr olup başkaldırmak haddime değildi. Bu hayat bana bir senaryo biçtiyse ben de oyunun kuralına göre oynayacaktım. Bu nedenden ötürü bugün babamızın bizi hiç düşünmeden bırakıp gittiğini kabullenecek, hayata kaldığım yerden üç sıfır yenik başlayacaktım.

Evet, babamın bizi bırakıp gitmesinin ardından tam üç ay geçmişti de ben bir türlü düşünmekten vazgeçememiş-tim. Her defasında biraz daha bocalamış, her geçen zaman diliminde biraz daha karanlığa batmıştım. Değil bu karanlık kuyudan kurtulmak, bataklığa batır gibi her gün biraz daha fazla çamura saplanmıştım... Düşünmek öyle bir illetti ki insan girdabına bir kez kapıldı mı kendisini kendinden başka hiçbir güç kurtaramıyordu. Hâlbuki düşüncelerim beni esir almaktan vazgeçmezken ben de ona büyük bir tutkuyla bağlıydım.

Düşünmekten ölünür müydü bilinmezdi ama ben ölecek gibiydim.

İçine girmiş olduğum yoğun stresten boğulacak gibi olurken, işittiğim sesle birlikte parmak uçlarımı göğüs kafesine bastırmayı kestim.

“Burcu Hanım, valizlerinizi hazırladım.”

Tabii ya, valizler... Sona doğru gelmiştik, değil mi? Başımı çevirdiğimde hazır olan valizlere bakmak istemiştım fakat görünürlerde valiz yoktu. Bedriye Hanım valizleri dışarıya çıkardığını söyleyince tekrar önüme dönerek bu defa da elimi şortumun sarkan iplerine götürdüm.

“Benden başka bir isteğiniz var mı?”

“Benden son arzun nedir?” diye soruyordu galiba. Eğer son aylıklarını günü dahi gelmeden vermiş olmasaydım belki de bu soruyu da yöneltmeye tenezzül etmezdi. Bedriye Hanım’a bakmadan, “Rıcam etsem Mira’nın oyuncaklarını da valize koyar mısınız?” diye sorduğumda sesim biraz da rica tonunda çıkmıştı. Ne de olsa onun da olduğu gibi benim de bu evdeki son günümdü.

“Peki Burcu Hanım, hemen hazır ediyorum,” dedikten kısa süre sonra ayak sesleri kesildi. Onun gittiğini anlayınca şortumun sarkan ipini parmaklarımın arasından bırakarak ayağa kalktım. Hâlâ içim hüznün doluydu, kafamın içi öylesine bulanıktı ki neyi nasıl düşüneceğimi bilmiyordum. Sadece birkaç adım sonra pencere kenarına ulaştım. Bakışlarım önce denize sıfır olan bahçemize, oradan da benim gibi dalgalanan denize gitti... Gözlerim dalgalara esir düşünce yine aklımda eski hatıralar canlandı.

Annemin, küçük kız kardeşimin doğumundan sonraki geçen zorlu yaşamı, hastalıklarla pençeleşip yatağa düşmesi... Bunları şu an düşünmek ne kadar zorsa o gün yaşamak da o denli zordu. Tabii biz o zamanlar bu sürecin lohusalıktan kaynaklandığını, annemin kız kardeşimi kabul edemesinden dolayı hastalığa düştüğünü sanır, bu yüzden de bir gün iyileşecek, tekrar ayağa kalkacak gözüyle bakardık.

Nereden bilebilirdik bu derdin annemi ölüme götüreceğini, hem kim söylerdi bir gün herkes gibi benim de aynı acıyı tadacağımı...

Anneler hiç ölür müydü?

Aslında ben annemin ölümüyle acıların en büyüğünü yaşamıştım da en çok dağılan babam olmuştu. Annemin ölümden sonra babam kendini hiç toparlayamamış, hatta daha da kötüye gitmişti. Bundan tam üç ay önce bir gece yarısı duyulan silah sesiyle bu ihtişamlı yaşam sona ermişti. Babam geride bir sayfalık veda mektubu bırakarak canına kıymıştı. Ve hayatımız, asıl bundan sonra tepetaklak olmuştu. Çünkü babam iflas etmiş, elinde avucunda ne varsa kaybetmişti. Babamın öldüğü gün aslında ben de ölmüştüm. Arkasından gitmeyi çok düşünmüş ama yapamamıştım. Düşünmem gereken küçük bir kız kardeşim vardı. Yıllarca bir yabancı gibi davransam da onu yalnız bırakamazdım. Artık, şu hayatta onu koruyabilecek benden başka hiç kimsesi kalmamıştı...

Hiç düşünmedin değil mi baba bizi, hem de hiç!

Ansızın telefonum çalınca irkildim. Titreyen telefonumu cebimden çıkardığımda gözüm ekrana kaydı, arayan Volkan'dan başkası değildi. *Üzgünüm Volkan, şimdi değil, şimdi olmaz. Belki de hiç olmaz!* Telefon çalmayı kesince ne zamandır yapmam gereken ama bir türlü yapamadığım şeyi yaparak bütün sosyal medya ağlarımı sildim. Telefonumdan da her şeyi sildikten sonra hattımı çıkarıp yenisini taktım. Bu denli batmışken, bütün mal varlığımızı kaybetmişken eskiye dair hiç kimseyle muhatap olup kendimi daha fazla küçük düşürmeyecektim.

Babam ellerimizin arasından kayıp gitmeseydi... Bizi bu konuma düşürmese, geleceğimizi düşünerek beni el kadar çocukla yapayalnız bırakıp çekip gitmeseydi keşke... Evet, yeni hayatıma dâhil edeceğim insanlara neler anlatacağımı

bulmuştum. Babam annemin ölümünden sonra bütün kötü alışkanlıklara düşmüş, içki kumar derken bütün mal varlığını kaybedince kafasına sıkıp bizi yapayalnız bırakmıştı.

İçimden geçirdiğim son cümleden sonra düşüncelerime gülüp kendimle alay ettim. Ne güzel de kendimi kandırıyordum. Aklımdan geçen her şey, yabancıların bilmesi ve onlara anlatmam gereken senaryodan ibaretti. Oysa olayların temelinde kendime dahi itiraf etmekten ölesiye korktuğum şeyler vardı. Bunları düşünmek bile tüylerimi diken diken ederken nasıl olur da kendime açıkça itiraf edebilirdim...

Düşüncelerimi ise tanıdık bir ses böldü.

“Burcu Hanım...”

Bu ses, avukat beyden başkasına ait değildi. Sesini hemen tanıyarak arkamı döndüm. Onun sinsi yüzünü görünce dişlerimi sıktım. Yoksa kinimi nasıl içimde tutabilirdim, hiç bilmiyordum. *Size yeminim olsun, bir gün gelecek ve siz yaptığımız çakallıkların bedelini misliyle ödeyeceksiniz.*

Yine de içimden geçen her şeye rağmen başımı dimdik tuttum. Güçsüzlük ne bana ne de soyadıma yakışırdı. Zarafetimi koruyarak babam yaşındaki yaşlı ihtiyara, soğuk ve titrek çıkan ses tonumla, “Efendim?” dedim.

Bir zamanlar sözde aile yakınımız olan bu adam şimdi bize bir yabancidan, bir düşmandan farksızdı.

“Burcu Hanım, evi bir saat içinde boşaltmanız gerekiyor. Mühürleme işlemi yapılacak!”

Sizden hayırlı bir haber beklemek zaten büyük saçmalık olurdu, değil mi?

Yüzüme zoraki de olsa kondurduğum acı tebessümden sonra ellerimi önümde birleştirerek ihtiyara bakmaya devam ettim. “Ne kadar acı değil mi? Babamın kurduğu saltanat birkaç ay içinde buhar olup uçtu. Bir an olsun evimizden ayrılmayan dostlarımız teker teker gitti. Şimdilerde

yüzümüze dahi bakmaz oldular. Söyler misin avukat bey, neredeler şimdi soframızdan eksilmeyen dostlarımız?”

Sorumla birlikte eğdiği başını kaldırıp yüzüme baktı. Belki de onu son görüşümdü. Ben de bu sözlerin içimde ukde olarak kalması yerine ona keder getirmesini umut ediyordum.

“İnsanoğlu çiğ süt emmiştir kızım, bu yüzden onların riyakârlıklarına alışmalısın...” dediğinde ise yüzümdeki acı tebessüm belirginleşti. Şimdi de kızı mı olmuştum? Yine de insanın kendisini bilmesi ne büyük erdemdi.

“Peki, söyleyin, bir saat içinde evden ayrılıyorruz,” dedim.

İçimden son bir söz daha söylemek gelse de yaşına hürmeten susup avukatın bir şey söylemesine izin vermeden arkamı döndüm. Pencereden aşağıya baktığımda bir şeyler yapma gayretinde olan adamları görüyordum. Bu insanlar bizi evden atmaya ne çok meraklıymışlar da haberim yokmuş... Merdivenlerden gelen sesle birlikte yine arkamı dönüp sesin geldiği yöne baktım. Avukat bey çoktan ayrılmış, onun yerini küçük kardeşimin küçük adımları almıştı. Mira eliyle korkuluktan tutunarak inmeye çalışırken bir taraftan da bana bakıyordu.

Uzaktan birbirimize birer yabancı gibi bakmamız bile aramızdaki dağların büyüklüğünü gösteriyordu. Peki, bunun sorumlusu kimdi? Onun küçücük kalbine onca acıyı yerleştiren kimdi? Şu an kardeşim bana el gibi bakıyorsa bunun en büyük sebebi benden başkası olabilir miydi? Ben ona ne zaman gerektiği gibi ablalık yapmıştım? Ben küçük kardeşimi hor görmekten, incitmekten, terslemekten başka ne yapmıştım?

Mira küçük adımlarıyla dibime kadar gelerek minik ellerini önünde birleştirdi ve kafasını kaldırıp yüzüme pürdikkat baktı.

“Bir sorun mu var?” diye sordum.

Mira da ince sesiyle, “Hayır ablacım, sorun yok. Sadece sana bir soru soracaktım,” dedi.

Onun bilmiş abla tavırlarıyla konuşması zaten beni benden alıyordu. Bizi görmeden konuşmalarımıza şahit olanlar benim değil de onun benden büyük olduğunu zannedebilirdi. En yakınımıdaki koltuğa geçip oturarak, “Tabii sorabilirsin,” dedim.

Mira da olduğu yerde kıpırdanarak hiç çekinmeden gözlerini gözlerime dikti. “Beni çocuk yurduna mı vereceksin?” diye sorduğunda ise bana korkuyla baktığını yeni fark edebildim.

Kaşlarımı çatarak, “Mira, bu da nereden çıktı?” diye hayretle sordum. Çünkü yurt meselesi aklımın ucundan dahi geçmemişti. Onu asla yurda vermezdim.

“Sınıftaki arkadaşım senin beni sevmediğini, beni o kötü yurda vereceğini söyledi. Sonra herkes benimle alay edip gülüştü.”

Kardeşimin arkadaşları onunla aynı yaşta değil miydi? O halde beş yaşında bir çocuğun aklına nasıl olur da fesatça düşünceler gelirdi?

Bu sözler kardeşimi öyle derinden etkilemiş olmalıydı ki hüznüyle başını önüne eğdi. Ben de hiç düşünmeden küçük ellerini avuçlarımin içine aldım. “Seni kimselere vermeyeceğim Mira, aklındaki kötü düşünceleri sil. Senin arkadaşların seni üzme istemişler.”

Ani bir çıkışla, “Ama beni sevmiyorsun,” dediğinde yutkundum. Ben nasıl olur da minik kalbine onca acıyı doldurmuştu... Sağ elimle kardeşimin çenesini kaldırıp yüzüne bakmasını sağladım. İki gözü de dolu doluydu. “Hey hey! Sakın ağlama. Ben senin ablanım, bizi kimse ayırmaz.” Beni ondan hiçbir kuvvet ayıramazdı. Kardeşimin al yanaklarından öpmek yerine küçük bedenini kaldırıp dizlerinin üstüne koyarak kıvrıcık saçlarından öptüm.

Kardeşim de bu hareketimin üzerine, “Ben de seni bırakmam,” dedi ve beni kollarının yettiği kadarıyla sarmaladı.

Mira’nın bu çıkışına nedensizce güldüm. Güldüm gülmesine de gülüşlerim uzun süredir acı doluydu. Şu an hayattaysam, aklımı yitirmediysem ve hâlâ nefes alabiliyorsam bunun iki sebebi vardı: İlki kardeşim, ikincisiyse intikam!

Bir süre ikimiz de sessizce böyle kaldık, içimde tanımlayamadığım bir tür heyecan, bir coşku kıpırdanmaya başlamıştı. *Duygusallığın yeri değil*, diye düşünerek beni güçsüzleştiren duygularımdan silkindim. “Bu kadar duygusallık yeter küçükhanım, bizi yeni bir hayat bekliyor.”

Mira çokbilmiş edasıyla başını geriye çekince önüne düşen saçlarını gözlerinin önünden itebilmek adına kafasını salladı. “Nereye gidiyoruz?” diye sorduğunda ise aklıma gelen ama dile getiremediğim şeyler vardı.

Ben de sorusunu geçiştirmek amaçlı, “Bilmiyorum güzelim,” deyiverdim. Nereye, kime gideceğimizi aslında biliyordum da bilmek zoruma gidiyordu.

Peki, Mira bir gün gerçekleri öğrendiğinde ne yapardı? Yoksa gerçekleri ona anlatmadığım için bana düşman mı kesilirdi?

Hayır Burcu, bunu göze alamazsın. Bundan sonra yapman gereken tek şey gerçekleri kendine dahi itiraf etmemek olsun. Son nefesine kadar bu sır seninle yaşayıp seninle toprağın altına gitsin...

Düşüncelerimi bölen yine kardeşimin güzel sesi oldu. “Abla, paraya ihtiyacımız var mı?” diye sorduğunda ağlanacak halimize bir kez daha güldüm. Benim çokbilmiş küçüğüme var desem sanki çıkarıp verebilecek miydi? Keşke olsaydı, hizmetçilik yapmayı düşünmez, küçük bir deniz kasabasından kendimize ev alır, sonsuza kadar orada mutluluk içinde yaşırdık.

“Sen bunları düşünme Mira, ben her şeyi halledeceğim. Sen sadece bana, ablana güven!”

Güven kardeşim güven! Benim kendime güvenecek gücüm kalmamışken en azından sen bana güven!

Mira başını olumlu anlamda salladığında kıvrıcık saçlarından öperek onu yere bıraktım. Ayağa kalktığımdaysa bakışlarımla evimizi son bir kez tarayıp benden gözlerini hiç ayırmayan kardeşime elimi uzatıp, “Hadi gidelim,” dedim.

Mira uzattığım elimi sımsıkı tutarak benden daha emin adımlarla yürümeye başladı. Galiba kardeşim yaşının verdiği küçüklükten ötürü olsa gerek bu evden ayrılmamızın hangi anlama geldiğini bilmiyordu. Bilseydi en az benim kadar duygusallaşacağından emindim.

Evimizden ayrılırken son bir kez daha dönüp arkama baktım. Arkamda çocukluğumu bırakıp ayrıldığım evime son kez bakmak acı veriyordu. Kardeşim elimi çekiştirince yüzümde tuhaf bir gülümsemeyle evden çıkıp kardeşimle birlikte mühürleme işlemlerini izledik. Kimbilir evimiz kimlere sıcak yuva olacaktı. Kimbilir kimler evimi kahkahalarıyla dolduracaktı...

“Hanımefendi taksi...”

Başımı çevirip taksinin geldiği yöne bakınca, “Tamam,” dedim. Hemen ardından ikinci taksi de gelince iki taksiye valizlerimizin zar zor yerleştirilmesini seyrettim. Artık gitme zamanı gelince ardıma bakmamaya özen göstererek kardeşimin arka koltuğa geçip oturmasına yardım ettim. Taksinin kapısını kapattım, sonra da ön tarafa geçerek oturdum. Büyük demir kapıdan çıkarken bir daha arkama dönüp evime bakmadım. Çünkü baksaydım dolan gözlerimden yaşlar akacaktı, biliyordum. Bunun yerine arkada oturan Mira’ya göz ucuyla bakıp korkmaması için gülümsedim.

“Nereye gidiyoruz?”

Araç anayola çıkınca ben de çantamdan çıkardığım gazeteye baktım. İşaretlediğim iş ilanına göz gezdirip aklımdaki adresi söyledim. Bu ilan bizim için büyük şanstı... Belki ayarlamaya çalışsam böylesini denk düşüremezdim.

Yol boyunca aklımda yine tek bir düşünce vardı. Bu tek bir düşünce çığ gibi büyüüp beni altına alacağı sırada, “Geldik,” sesini duydum. Şoför arabayı kenara çekti ve tak-siden indik. İnince elimdeki gazete parçasına son kez bakıp telefonumla birlikte şortumun arka cebine soktum. O sırada iki şoför hızlıca valizleri indirdi, son valiz de ayakucuma konulunca ikisine de ücretlerini verdim. Onlar giderken, geldiğimiz yere daha tam anlamıyla bakamadan elimden tutup çekiştiren küçük kardeşim, “Burası kimin evi abla?” diye sordu. Belki de günün en bomba sorusu buydu. Gözle-rimi kardeşimden ayırıp geldiğimiz eve tekrar baktım.

Bizim eski evimizin yanında katbekat küçük kalıyordu ama yine de güzeldi. Aslında tam burada evin güzelliği de-ğil de içeriye nasıl gireceğimiz önemliydi. Bu yüzden eve girmeden önce kardeşim için bazı kurallar koymam gere-kiyordu. Mira’ya dönüp önünde hafifçe eğildim. Bugünün hayatımın en zor günlerinden biri olacağını sabah gözle-rimi araladığımda zaten anlamıştım. “Mira, şimdi senden uslu bir kız olmanı istiyorum. İçeriye girdiğimizde ben izin vermediğim sürece sakın konuşma. Nereden geldiğimizi söylemeni, özellikle de ailemiz hakkında hiçbir detay ver-meni istemiyorum.”

Mira başını olumlu anlamda sallayarak, “Peki, bahset-mem ama neden?” diye sordu.

Ah kardeşim, neden yaşlıların kadar saf değilsin, diye-rek sessizce iç geçirdim. Bu bilgiçliği beni her zaman zor duruma düşürüyordu. “Eğer bizim kim olduğumuzu, nere-den geldiğimizi öğrenirlerse seni benden alabilirler. Benden ayrılmak ister misin?” diye açıkça sordum.

Kardeşimin de anında yüzü düştü ve başını sağa sola salladı. “İstemem abla, istemem. Peki, sen ne dersen onu yapacağım, yeter ki ayrılmayalım.”

Bu sırada ansızın kapı açılıvermişti. Bakışlarım o yöne kayınca içeriden yaşlı bir kadının çıktığını gördüm.

Kadın bize doğru söylenerek yaklaşırken ben de doğru-lup kadına baktım. “Pardon, Çınar–”

Ben daha, *Çınar Dorukan’ın evi mi?* diye sormaya kalmadan kadın söze atıldı. “Evet! Evet, o mendebur, o nemrut adam bu evde yaşıyor. Aman kızım, aklınız varsa kaçın gidin!” diye söylene söylene kendini bahçeden dışarıya attı. *Ne oluyor* gibisinden Mira’ya baktığımda o da iki elini yana açıp dudaklarını büzdü.

Bense tekrar kendi derdime düşerek, “Söylediklerimi unutma güzelim, ben ne dersem onu yapacak, sözümünden dışarı çıkmayacaksın,” diye kesin dille Mira’yı yeniden uyardım. İçerideki adam hakkında pek çok şey bilsem de yüzünü yakından görmediğim gibi huyunu suyunu da bilemiyordum.

Mira, “Tamam,” dediğindeyse elimi uzatıp küçük elini avucumun içine aldım. Karşımızda duran eve başımı kaldırıp şöyle bir baktığımda geri dönüşü olmayan bir yola girdiğimi hissediyordum.

Çekingen adımlarla kapıya geldiğimizde kapının aralık olduğunu fark ettik. Kadın giderken kapıyı açık bırakmış olmalıydı. Kapıyı hafif şekilde iteklediğimde eve ilk adımı ben attım, daha sonra da kardeşim ürkek adımlarla beni takip etti. “Kimse var mı?” diye seslendim ama içeriden herhangi bir ses gelmedi. Biz de korku evine girer gibi kardeşimle holden geçip daha geniş bir alana ulaştık. Bakışlarım salonda gezinirken içerisinin ne kadar kasvetli olduğunu fark ettim. Kasvetli olmasına rağmen salon epey geniş

ve ferahtı. Evi gözümle tararken koltukta oturmuş, arkası dönük bir adamın varlığını fark ettim.

“Bakar mısınız?”

Çınar Bey olduğunu düşündüğüm adam bize bakmadan kalın bir ses tonuyla konuşunca kendimi tuhaf hissettim. “İş görüşmesi için mi?” diye sorduğunda direkt dikkatimi elleri çekti. Ben de ânın etkisi yahut adamın ses tonundan dolayı zor da olsa yutkunarak konuştum.

“Evet.”

“CV dosyasını ver.”

Emredici bir ses tonuyla konuşunca altdudağımı dişledim. Dosya mı? İyi de altı üstü temizlik işlerinde yardımcı, yatılı bir kadın aramıyorlar mıydı? *Demek ki bu işler artık böyle oluyor*, diye düşündüm sanki bu konuda çok bilgim varmış gibi...

Ben de lafı eveleyip gevelemeden, “Benim CV dosyam yok,” dedim.

Birkaç saniye susup düşündükten sonra elindeki dosyaları masaya bıraktığı gibi yerinde doğruldu. İki elini cebine sokarak bana döndü ki benim de dünyam dönmüş, nefes almayı unuttur gibi olmuştum. Adamın gözleri direkt beni bulunca göz göze gelmemiz kaçınılmaz son olmuştu.

Şöyle ki adamın nereden baksan bir doksan boyu vardı. Bu da yetmezmiş gibi yakışıklı yüzü, kahverengi gözleriyle insanı derinden etkiliyordu. Kirli sakalları ise ona ayrı bir büyüleyici özellik katmıştı. Tabii, sert keskin çehresini saymazsak... En son ne zaman birisinin beni sadece duruşuyla heyecanlandırıldığını hatırlamıyordum.

Birbirimizi karşılıklı süzerken onun gözleri küçük kardeşime takılınca şaşırdı, Mira’ya tuhaf bakışlar atarak toklaştırdığı sesiyle yukarıdan konuştu. “Ben aile olarak değil, ev işlerinde yardımcı olacak bir kadın istemiştim. Üzgünüm...” dedi ve tam arkasını dönecekken hemen öne

atıldım. “Aile değiliz, yani ben evli değilim,” dedim hemen, bu işe ihtiyacım vardı, hem de tahmin edilemeyecek kadar çok ihtiyacım vardı.

Onun gözü tekrar kardeşime gittiğinde Mira ondan korkmuş olacaktı ki iyice arkama saklandı.

“Bu kız?” diye sordu.

Mira’ya baktıktan sonra tekrar adama baktım. “O benim kardeşim. Bakın, CV dosyam olmayabilir ama yemek yapmayı biliyorum. İnanın, çok güzel yemek yaparım, sertifikam var.” Babamın zoruyla yemek kursuna gitmiştim. Bunun işe yarayacağını elbet biliyordum da can simidi gibi sarılacağımı tahmin edemezdim. *Beni kim görse işe alır,* diye düşünürdüm o zamanlar.

Kardeşime bakmayı es geçerek hemen çantamı açıp içinde sertifikayı buldum. Sırf işe yarar diye bugüne özel çantama koymuştum. Sertifikayı elime alınca gözüm adama gitti. Bana hâlâ üstüne takındığı ciddiyetle bakıyordu. Ona doğru yürürken Mira da benimle birlikte yürüyor, şortumun ucunu bir an olsun bırakmıyordu.

Çınar Bey’in yanına ulaştığımızda elimdeki sertifikayı nedensizce ona çok büyük bir gururla uzattım. Eğer okulu dondurmasaydım lisans mezunuyum da diyebilecektim. “Buyurun,” dediğim sırada bana tek kaşını kaldırmış, tuhaf bakışlar atıyordu. Sanki hiç almak istemiyormuşçasına uzanıp elimdeki sertifikayı alaycı bir tavırla aldı. Hayır, yani İstanbul’un en iyi aşçılarından eğitim almıştım, sonuçta elindeki boru da değildi.

Sertifikaya kısa bir süre baktıktan sonra aklına yatmış olmalı ki, “Peki, oturun konuşalım,” dedi ve sonra kardeşime bakıp despot sesiyle ekledi. “Kardeşine söyle, çocuk yemiyorum.”

Ah evet, sen bu ses tonuyla söyleyince pek bir etkili oldu.

Mira korku dolu gözlerle çıtını dahi çıkarmadan ona bakmaya devam ederken korkmaması için sırtını sıvazladım. “Kusura bakmayın... Mira güzelim, merhaba der misin?”

Mira şortumun ucunu bırakmadan sağ elini uzatarak, “Merhaba,” dedi.

Çınar Bey de hafifçe eğilerek kardeşimin elini avucunun içine aldı. “Merhaba Mira.”

Kardeşim de ondan hiç beklemediğim bir tavırla, “Senin adın Nemrut mu?” diye soruverdi.

Bunun üzerine hemen Mira’yı kendime doğru çekerek ortada birleşen ellerini ayırdım. *Ah Mira, sana az önce ne söylemiştim!* Adamın beni işe alacağı varsa da artık almazdı. “Mira, güzelim!” diye ikaz etmekte geç kalsam da yine de kendimi uyarmak zorunda hissettim.

Çınar Bey de meraklı bir bakışla araya girip, “Bir saniye, bu da nereden çıktı?” diye sordu.

Tabii Mira, benim çokbilmiş kardeşim cevap vermekten geri kalır mıydı? “Az önceki çıkan abla söyledi. Hatta kaçıp gitmemiz gerektiğini de söyledi, değil mi abla?” dediğinde içimden son duamı eder gibi birkaç saniyelğine gözlerimi kapattım. Benim doğrucu davut kardeşim başımızı yakmıştı. Çınar Bey de o an için sinirlenmiş olmalıydı ki vücudunun gerildiğini hissettim. “Miracığım, dedikodu yapmanın ne kadar kötü bir şey olduğunu unuttun mu?”

Mira sarf ettiğim sözlerden sonra başını öne eğdi, ben de Çınar Bey’in yüzüne bakarak konuştum. “Siz lütfen kardeşimin kusuruna bakmayın. Şu sıralar her duyduğu kelimenin arkasını sorguluyor...” Elimden daha fazla ne gelirdi bilmiyordum ama Çınar Bey beni kısa bir süre süzdükten sonra yine bakışlarını kardeşime doğrulttu. “Sorun değil. Sorunun cevabına gelirsek küçükhanım, benim adım Çınar.” Bunu bir çocukla konuşurken kullanılan nazik bir ses

tonuyla söylemesini isterdim. O ise bize hâlâ sert mizacıyla üstten bakıyordu.

Bence insanlar, çocuklara karşı birazcık da olsa toleranslı davranabilirlerdi. Ne de olsa onlar çocuktu. Onların hayata bakış açılarıyla bizimkileri kıyaslayıp onlara dair büyük beklentiler içine girmemiz koskoca bir hatadan ibaretti. Ben bunları düşünürken kardeşim tekrar konuşmaya başladı. “Anladım. Peki bizi işe alacak mısınız? Ben, söz veriyorum, uslu bir kız olurum, sesimi dahi–”

Mira konuşmaya devam ederken araya girdim. Anlaşılan küçük kardeşimi gerekli şekilde uyaramamıştım. Yapması gereken tek şey susup sessiz kalmasıydı. “Mira, güzelim!”

“Özür dilerim ablacığım,” diyen Mira, hatasının farkına sonunda vararak başını bir kez daha önüne eğdi. O anda hiç beklemediğim, olmaz dediğim şey gerçek olmuş ve bir mucize gerçekleşmişti.

“İşe alındın. Lakin şartlarım var. Bu evde kalacaksınız, ilanda yazdığı gibi yatılı... İşin detaylarına gelecek olursak net bir tatil günün olmayacak, tatilini benim işlerime göre ayarlayacağız. Tabii bir deneme sürecin de olacak. Bu şartları kabul edersen diğer detayları da konuşuruz.”

“Peki, kabul ediyorum ama benim de bir şartım var,” dediğimde yine kaşını kaldırdı. *Acaba şart demek yerine rica mı deseydim?*

“Söyle!”

Söylemez olaydım, dedim içimden, yutkunarak. İşte insanız ya, yine de fırsat bu fırsat demekten alıkoyamayarak, “Ben siyah etek beyaz gömlek gibi resmi kıyafetler giyemem. Kısacası giyimime karışmazsanız,” dedim. *Asla dar ruhumu daha da daraltacak kıyafetler giyemem*, desem bana küfür edebilirdi.

“Dizi çekmiyoruz ki burada etek gömlek giyesin... İstedğin gibi giyinebilirsin. Başka arzun yoksa...”

Vay be, itiraz eder sanmıştım.

“Peki o zaman, anlaştık,” diyerek Mira gibi ben de elimi uzattım.

Yüzünde okunmaz bir ifadeyle elini uzatıp bir süre elimi sıktı. O anda tek kilit noktam büyük ve sert elleriydi, avucunun içinde elimin kaybolması nedensizce hoşuma gitmişti... *Tamam, bunları düşünme, es geç.*

“İşe hemen başlayabilirsiniz... Normal şartlarda hizmetliler bu evde kalamaz ama yaşını ve küçük kardeşinin sağlığını düşünürsek siz müstemilatta değil, bu kattaki misafir odasında kalacaksınız.”

Sarf ettiği sözlerden sonra, *Aslında pek de kötü biri değilmiş,* diye düşündüm. *Tabii sert çehresini asla es geçmiyoruz...* “Teşekkür ederim,” derken iç çekerek kardeşimin elinden tutup gitmek için izin istedim. İzin verdiğinde kardeşime *işi kaptık* diye göz kırparak kapıya doğru yöneldim.

“Adın neydi ?” diye sorduğundaysa yüzümü ona dönmeden tebessüm ettim. Adımı dahi sormadan beni işe almış diye saf kızlar gibi sevinmek isterdim ama eline verdiğim sertifikada adım büyük harflerle yazıyordu. Eğer bunu fark edemeyecek kadar saf bir adamsa onu parmağında oynatabilirdim. *Burcu, galiba bu iş sandığından da kolay olacak. Belki de babam bu konuda haklıydı...* Ben de arkamı dönmeden sorusuna cevap verdim.

“Burcu!”

Adım Burcu'ydu. Annem ve babam bu isim için çok kavga etmişler, sonuçta kazanan annem olmuştu. Bence de isim koyma hakkı anneye ait olmalıydı. Onca ay karnında taşı, bütün çilesini çek ama nedense bebeğinin ismini koymakta en ufak hakkın olmasın.

“Abla...”

Mira'nın sesiyle ona bakmak yerine valizlerin çokluğu-na baktım. Bu valizleri ben değil hizmetlimiz hazırlamıştı. Buraya gelirken de taksiciler yardımcı olmuştu, şimdiyse hepsini tek başıma taşımak zorunda kalacaktım.

Küçük kardeşimin sitemli çıkan ses tonunu şimdi daha iyi anlıyordum. Ben de elimi belime koyunca bir kez daha valizlere bakıp nereden başlayacağımı düşündüm. “Küçüğüm şimdi sen şu oyuncak çantanı al, ben de diğerlerini alacağım...” derken benim gibi elini beline koymuş miniğime baktım. Beni mi taklit ediyordu?

“Abla, valizleri neden biz taşımak zorundayız? Bu evde çalışan başka kimse yok mu?”

Ah, çok güzel soruydu. “Biziz güzelim. Pardon sen değil benim, artık bu ev benim işyerim, burada hizmetçilik yapacağım.” Söylerken tuhaf hissetsem de şimdilik başka çarem yoktu.

Mira başını sallayıp, “Anladım,” dedi, sonra da elini belinden çekerek oyuncak çantasının yanına gitti. Önce çantayı nasıl taşıyacağını düşünerek elini dudağına götürdü, sonra da çantanın kulpunu iki eliyle kavradı. Çanta hafif

görünse de Mira kaldırmakta zorlanıyor gibi duruyordu. Yüzümde oluşan tebessümle ben de iki valizin çekme kolundan tutarak kardeşimin peşi sıra yürüdüm. Biz holden geçerken önce karaltı, sonra da Çınar Bey'in kendisi görüldü.

Çınar Bey bizden çok valizlere takılı kalmıştı. Galiba bizim buraya kendimizden çok eminmiş gibi valizlerle gelmemize şaşırmıştı. Onun kaşları çatılınca acaba bir hata mı yaptım duygusundan kendimi alıkoyamamıştım. Çınar Bey sonunda bakışma yolundan vazgeçip konuşma yolunu seçerek, “Bu kadar mı?” diye sordu.

Ben de sanki yardım çağrısı bekler gibi söze atıldım. “Hayır Çınar Bey, dışarıda birkaç valiz daha var,” derken elimdeki valizleri doğrulttum.

O sırada Çınar Bey kardeşimin sıkıcı tuttuğu çantayı elinden alıp şifonyerin üstüne koydu. Mira ürkerek ona baktı, o da kardeşime öylesine bir bakış atıp gözlerini bana dikti. “Yardıma ihtiyacın var mı?” diye sorduğunda bu soruyu ondan hiç beklemediğimi açıkça kendime itiraf etmekte sakınca görmedim.

“Yardıma asla hayır demem.”

Çınar Bey de bu heyecanlı söyleyişi benden beklemiyor olacak ki tek kaşını kaldırıp, “Peki, edelim bakalım,” dedi.

Vay be, bu iş olmuştu. Bu adam hiç de kötü biri değildi. Yoksa katiyen bize yardım etmezdi, değil mi?

Beraberce holden geçip dış kapıya ulaştığımızda ellerimle valizleri işaret ederek, “Biraz fazla ama yardım etmek zorunda değilsiniz,” diye eklemeyi de es geçmedim. Çünkü adamcağız şok üstüne şok yaşar gibi bir haldeydi. Haklıydı da, karşısında dokuz tane valiz vardı.

Çınar Bey, “Sorun değil,” diyerek iki valizi eline aldı. Valizleri çekmeye başlayınca ise, “Sana göre fazla ağır değil mi, içinde bu kadar ne var?” diye sordu.

Valla hangisinde ne var ben de bilmiyorum. Ben hazırlamadım.

Tabii bunu söyleyecek halim yoktu. “Benim ve kardeşimin birkaç kişisel eşyamız, kıyafet yani...”

Çınar Bey valizleri sürüklerken bir şeyler fısıldamış fakat anlayamamıştım. “Birkaçı böyleyse hepsini düşünmiyorum,” dediğini sansam da tam net duyamamıştım. “Efendim, anlamadım?” dedim.

Ama o hiç oralı olmadan yürüyerek, “Bu taraftan,” dedi ve hep beraber holden geçtikten sonra koridorun sonuna doğru ilerledik. Yürürken ara ara yanımda yürüyen kardeşime bakarak onu gözetim altında tutuyordum. Bir odanın önünde durduğumuzda kalacağımız odaya geldiğimizi anladım. Odaya ilk Çınar Bey, ardından da kardeşim girdi. Ben de peşlerinden odaya girip göz ucuyla etrafı süzdüm. Bu oda fazla küçüktü. Mira’nın odasının bile bu odadan daha büyük olduğuna yemin edebilirdim.

“Sizin de gördüğünüz gibi bir yatak, dolap ve odanın içinde de size ait olan bir banyo var.”

Patronumuz açıklama yaparken Mira da, “Abla ben nerede uyuyacağım?” diye hayıflanarak sordu. Bense kardeşimin yüzünün düştüğünü daha yeni fark edebilmişim. Anında odak noktam kardeşim ve üzgün gözleri oluverdi. “Beraber bu yatakta uyuyacağız güzelim,” dedim ama o yine de memnun olmadı.

“İyi ama sen benimle uyumazsın ki, daha önce odama gelmezdin.”

Mira bu defa da başını önüne eğince bakışlarım bize pürdikkat bakan Çınar Bey’e kaydı. Ah, kardeşime ruhsal durumunu bilmesem koyduğum kuralları hatırlatırdım fakat henüz çok küçük ve bana dargındı. Yine de durumumuz aşikârdı. Patronun keskin bakışları üstümüzden ayrılmazken, “Güzelim seninle ne konuşmuştuk hep unu-

tuyorsun,” dediğim an Mira sözümü hatırlamış olmalı ki, “Özür dilerim ablacım,” dedi.

Çınar Bey de bize daha fazla tahammül edemeyerek, “Sen benimle gel,” dedi ve odadan hızla dışarı çıktı. Ben de kardeşime, “Korkma güzelim, hemen döneceğim,” diyerek hızlı adımlarla yeni patronumun peşine takıldım. Çınar Bey aceleyle yürürken gözüme yeni bir detay takıldı. Evin her tarafı siyah beyaza bürünmüş ve ev en seçkin mobilyalarla donatılmıştı. İlk girdiğimde evin küçüklüğüne takılmaktan etrafı detaylı inceleyememiştim.

Çınar Bey yine siyah beyaz mutfak dolaplarıyla donatılmış mutfığa girince durup bana döndü. “Burası mutfağımız. Zamanının çoğunu burada geçireceksin. Mutfakta temiz ve titiz olunmasını isterim, ev yemekleri haricinde yemek yiyemediğimden yemekleri özenerek yapmanı istiyorum.” Bir yandan söylediklerini anlayıp anlamadığımı keşfetmek istercesine yüzüme bakıyor, bir yandan da konuşmasını sürdürüyordu. “Tabii benim evden gidiş ve geliş saatim belli olmadığı için yemek saatlerini bana göre ayarlayacaksın.”

“Peki efendim,” dediğimde kaşı seyrelti.

“Efendim değil, Çınar Bey diyeceksin,” dediği andaysa bir kez daha kıl herifin teki olduğunu idrak ettim. “Pardon Çınar Bey, bir daha olmaz.”

Bunun üzerine, “Kaç yaşındasın?” diye sordu.

Bence bu soruların ardı arkası kesilmezdi. “Yirmi üç yaşımdayım Çınar Bey.”

Buradan başka bir soruya geçiş yapıp sabıka kaydım olup olmadığını sordu, ben de yok dediğimde hızla başka sorular yöneltmeye devam etti. “Mezuniyetin?” diye sorduğunda ise hiç düşünmeden cevap verdim. “Ekonometri dördüncü sınıf terk...” Neden yarıda bıraktığımı sormadığı için rahat bir nefes alırdım derken, “Ailen?” diye sorması sinirlenmeme sebep oldu.

“Bu konu hakkında konuşmak–”

Sözümü kesmek için sağ elini havaya kaldırdı. “Seni evime alıyorum, her şeyini bilmem gerekir değil mi? Sonuç olarak evimde kaçak bir kız ve çocuk istemem.”

Al evini başına çal! derdim de işte diyemiyordum. İçimden ya sabır çeker gibi derin bir nefes aldım. Oysa ailesi oğullarını anlatırken sevimli, anlayışlı hatta kalp kırmayan nazik bir adam olarak anlatmışlardı.

Ona bakarken gözümün önüne vefat eden anne ve babası geldi. Ne kadar sevimli tonton insanlardı. Bir de şu adama bak, zebani gibi benden hesap sorup duruyordu. “Merak etmeyin, böyle bir sorunla karşılaşmazsınız, bizim kimsemiz yok.” Bu sözleri sarf ederken biraz çıkışır gibi konuşmuştum.

Çınar Bey ise kahverengi gözlerini gözlerime dikmekten vazgeçerek, “İşle ilgili merak ettiğin herhangi bir sorun var mı?” diye sordu.

Kendisine soru sormamı beklercesine yüzüme bakıyordu. Ben de ne diyeceğimi bilmediğim için başımı olumsuz anlamda salladım.

“Tamam, odana gidebilirsin, mesain yarın sabah başlıyor.”

“Peki efendim... Pardon Çınar Bey,” dedikten sonra geriye doğru iki adım attım ve arkamı döndüğüm gibi geldiğim yerleri hızlı adımlarla geçtim. Büyük ihtimalle Mira odada tek başına kalmaktan korkmuştu. Odaya girdiğimde tam da tahmin ettiğim gibi Mira beni görünce hemen yanımda bitti. “Ne oldu abla, yoksa benim yüzümden sana kızdı mı?”

Anlaşılan kardeşim sandığımdan daha fazla ürkmüştü. Dizlerimin üstüne çökerek minik ellerini avuçlarımin içine aldım. “Hayır bebeğim, sadece bana yapmam gereken işleri söyledi, o kadar. Sen bunları düşünüp kendini hırpalama olur mu?”

Tam da o an idrak ediyordum ki kardeşimin bir tek şeye ihtiyacı vardı, o da sevgiydi... “Şimdi şöyle yapalım mı? Sen bugün çok yoruldun. Biraz dinlen, ben de geriye kalan valizlerimizi getirip yerleşme işini halledeyim.”

Mira beni onaylayınca ben de söylediklerimi yaparak valizleri bir bir odaya getirdim. Salondan gelip geçerken Çınar Bey’e bakınsam da görünürde yoktu. Valiz taşıma işini akşam ezanı okunurken ancak bitirebildim. Dolaba eşyaları yerleştirmek için valizlerde ne var ne yok diyerek hepsini açtığımda oda çarşamba pazarına dönmüştü. Galiba değil, kesinlikle bu eşyalar bu dolaba sığmayacaktı. Bu yüzden sadece yazlıkları yerleştirsem iyi olacaktı.

“Abla, ben acıktım...”

Kardeşimin tiz sesiyle birlikte başımı çevirip ona baktım. Mira da yatağın kenarında dikilmiş, elinde kırılmış tabletiyle bana bakıyordu. Kırık tabletini görünce kıyafet yerleştirme işini bırakarak, “Güzelim, tabletine ne oldu?” diye sordum.

Mira da omzunu silkerek, “Valize koyacaktım, elimden düşüp kırıldı. Abla, kızmadın değil mi? Ben bilerek düşürmedim,” dediğinde gülerek kendi çantamdaki tableti çıkarıp ona verdim. “Hayır güzelim, kızmadım. Tablet senden daha değerli değil. Şimdilik benim tabletimle idare et, ben sana ilk maaşımla yenisini alırım.”

Ben de henüz çalışmadan maaş derdine düşmüştüm.

“Teşekkür ederim...”

“Sen oyun oyna ablacım, ben mutfağa gidip sana yemek hazırlayayım. Belki de yeni patron da acıkmıştır,” dediğimde, Mira kafasını kaldırıp bana baktı. “Abla, nemrut amca çok yakışıklı değil mi?” Sorusuyla birlikte kıkırdayan kardeşimin karşısında kollarımı göğsümde birleştirdim. Yoksa küçük kardeşim yeni patronuma âşık mı olmuştu.

“Ablacım, Çınar Bey’e nemrut demeni yasaklıyorum. Bu söylediğin şey çok ayıp... Ben şimdi mutfağa gidiyorum. Sen de burada uslu uslu otur, yemek hazır olunca seni çağırırım, olur mu?” Kardeşimden onayı alınca kıvrıcık saçlarından öptüm. Odadan çıktıktan sonra ağır adımlarla yürüdüm. Salonda hâlâ kimse gözüküyordu.

Çınar Bey dışarı mı çıktı acaba? Yok canım, bizi ilk günden evinde yalnız bırakacak kadar saf olamaz değil mi?

Aklımdaki düşüncelerle direkt mutfağa geçtim. Bu saatte en hızlı makarna yapabilirdim. Mutfaka girince ilk önce bütün dolaplara baktım. En alt çekmecelerden birinde ful makarna olduğunu gördüğümde yüzüm yeniden güldü. Hiç zaman kaybetmeden spagetti yapımına koyuldum.

Tam her şeyi hazır etmişim ki işittiğim sesle irkildim.

“Kolay gelsin...”

İrkildiğimi belli etmemeye çalışarak kapıya doğru döndüm. Patronum kollarını göğsünde birleştirmiş, bildiğin beni süzüyordu.

“Teşekkür ederim Çınar Bey... Şey, biz biraz acıktık da... Kızmadınız umarım.”

Uzaktan ne kadar kendini beğenmiş gibi görünse de acıkmış olmamıza sinirlenecek kadar pislik birine benzeriyordu.

“Elbette kızmadım ama ben de bir tabak makarnaya hayır demem...” dediği sırada arkadan minik kardeşimin korku dolu sesini işittim. “Abla! Karnımdan tuhaf sesler geliyor, korkuyorum...”

Kardeşim mutfağa gelmiş, hem bana hem de yanında duran patronuma ürkek bir halde bakıyordu. Kardeşime açlıktan olduğunu söyleyerek daha fazla aç kalmaması için üç tane servis tabağı çıkardım.

“Burcu, ben içerideyim...”

Patron Bey gidince servise hazır hale getirdiğim tabaklardan birini kardeşimin önüne bırakıp, “Sen yemeğine başla, ben hemen geliyorum,” dedim.

Aynı şekilde hazır ettiğim elimdeki tepsiyle salona girdim. Çınar Bey televizyonun karşısında sürekli kanal değiştirip duruyordu. Yanına ulaşınca tepsiyi önündeki sehpa koyarak, “Afiyet olsun,” dedim.

Çınar Bey de göz ucuyla yemeğini süzdü. “Güzel görünüyor, ellerine sağlık...” Bana bahsettiği iltifata sevinemedi, “Burcu, sen istersen vakit kaybetmeden kardeşinin yanına git ve midesinden gelen seslerin anlamını öğret,” dedi.

Ben de bana bakmayan adama boş gözlerle bakıp, “Peki, öğretirim,” dedim. Evet, kardeşime bir şeyler öğretmem gerekiyordu ama bu konuda değil.

Tabii küçük kardeşim verdiği sözlerin ne kadarını yerine getirebilirdi hiç bilmiyordum. Gerisin geriye mutfığa geçtim ve abla kardeş yemeğimizi yedik. Yemekten hemen sonra biraz da ayak altında dolaşmamak adına odamıza çekildik. Ben kalan yerleştirme işini hallederken Mira bir süre daha tabletiyle oynayıp yattığı yerde uyuyakalmıştı. Mira’nın uyuduğunu fark ettiğimde saat on bire geliyordu. Normal bir günde bu kadar erken uykum gelmese de bugün üstüme aşırı yorgunluk binmişti, öyle ki esneyerek ayağa kalktım.

“Vay be Burcu, insan zora düşünce neler yapabiliyor-muş...”

Kendime ve yaptıklarına bir hayli şaşırsam da başka çarem olmadığını gayet iyi biliyordum. Yatağa geçmeden önce ışığı kapatmak için kapının yanına gitmişim ki gözüm kapının anahtarına gitti. *Şeytana uyma, adam gece yarısı gelip gizlice odana girecek değil ya*, diye düşünsem de, “İşte insanoğlu, illa aklına fesatlık girecek,” diye söy-

lenerek kapıyı kilitledim. Belki o bize zarar vermezdi ama ben her şeye karşı hazırlıklı olmalıyım.

Bir saniye ya, neden tereddüt ediyordum ki? Bizi bu duruma öz kanımdan olan biri düşürmemiş miydi? Şimdi yabancı birine nasıl olur da güvenirdim. *En iyisini yaptın Burcu, korkmasan da en doğru olan güvenliğinizi sağlamak*, diye düşündüm. Kapıyı kilitledikten sonra ışığı kapatıp yatağa girdim. Kardeşimin yanına kıvrılıp yüzümü de saçlarına değdirdiğimde huzur buldum. Mira hâlâ iki aylık bebek gibi kokuyordu.

Canım kardeşim, her şey senin için...

Öyle tatlı uyumuşum ki neredeyse sabah tam zamanında uyanamıyordum. Şükür ilk iş günümde kovulmadan önce yataktan apar topar kalkarak mutfağa koşmuş, çok hızlı olmasa da bir mutfak bir yemek masası arasında mekik dokuyarak kahvaltıyı hazır etmeye çalışıyordum.

“Günaydın...”

Odaklanmışken yine Çınar Bey’in sesiyle irkildim. Biri-lerinin sinsice arkamdan gelmesine asla alışamayacak, her zaman ürkecektim. Ona dönüp baktığımdaysa yüzüme dahi bakmadan masaya geçip oturdu. Neyse ki kahvaltısını istediği saatte hazır edebilmişim. Gözlerimdeki uyku kırıntılarını kovmak için başımı sallayarak kendime gelmeye çalıştım. “Günaydın... Ne içersiniz? Çay, kahve, meyve suyu?”

Ben genellikle sabahları kahve içerdim. Dün kahvaltıda ne hazırlamam gerektiğini söylemediği için ben de evimizde her sabah hazır olan kahvaltıyı anımsayarak ona göre hazırlamaya özen göstermişim.

“Sabahları çay içerim.”

O an iğneleyici sözüne aldırış etmeden kendimce gülümsedim. İyi ki her ihtimale karşı çay da yapmışım, yoksa hiç şüphesiz ilk iş günümde azar işitirdim... Çınar Bey kahvaltısına başlarken çaktırmadan yüzüne baktım.

Hiç değilse sabahları sert görünümünden taviz ver değil mi? Soğuk nevale, ne olacak!

Burcu, ilk günden evrene negatif düşüncelerini gönderme, hem belli mi olur, belki onun da bir kalbi vardır.

“Afiyet olsun.” Bir fincan çayı önüne sakinlikle bıraktıktan sonra kardeşimi gördüm.

Mira da beni görünce yarı uyuklar vaziyette, “Abla...” dedi.

Ben de miniğime bakarak, “Günaydın güzelim,” dedim.

Mira gözlerini ovuşturmaya devam edince yüzüme kon-
duramadığım tebessümle gülümsedim.

Babam hep, “Benim kızım sabah şekeri tadında,” derdi, onu şimdi daha iyi anlıyordum.

“Günaydın abla, benim kahvaltı saatim geldi.”

Tabii ya, saat dokuz, kardeşimin kahvaltı saati...

Mira o sırada yeni fark ettiği Çınar Bey’e bakarak, “Günaydın efendim,” dedi.

Kardeşıme Çınar Bey’in *efendim* diye hitap edilmesinden hiç haz etmediğini ilk fırsatta söylemeliydim. Patronum da cevap vermeden önce ikimize öylesine baktı, sonra kardeşime düz bir şekilde, “Günaydın,” demekle yetindi.

Ne var biraz gülse, incileri mi dökülür! Ama yok, bu adama soğuk nevale demekle kesinlikle haklıydım. “Tatlım, sen mutfığa geç, ben hemen geliyorum.”

“Mira, istersen benimle kahvaltı yapabilirsin.” Nemrut Bey hayret verici şekilde konuşunca gözlerim kocaman oluvermişti. Çınar Bey kardeşimi masasına mı davet etmişti? *Yok canım!* Ama kulaklarımla duymuştum. Yoksa az önceki sözlerimi dışımdan mı söylemiştim.

Kardeşim balıklama atlamak yerine gözlerini bana dike-
rek, “Yapabilir miyim abla?” diye sordu.

Ben de kendime gelerek patronuma baktım. Yüzüme bakmasa da ciddi söylediği aşikârdı. “Tabii güzelim, Çınar Bey istiyorsa yapabilirsin.”

Kardeşıme izin versem de hâlâ şaşkınca ona bakıyordum. Mira’yı sevmiş miydi? Bu duruma sevinen kardeşim de, “Tamam abla,” diyerek masaya yöneldi. Küçük elleriy-

le sandalyeyi çekeceği sırada Çınar Bey ondan önce davranarak sandalyeyi tek hamlede geriye doğru çekti. Ben *ne oluyor* gibisinden bakarken, Mira sandalyeye oturunca, “Abla, bugün meyve suyu içmesem?” diye sorduğunda bir gözü de Çınar Bey’in çayındaydı.

Mira için önüne servis tabağı koyarken, “Tabii, sana süt getireyim,” dedim. “Siz Çınar Bey, başka bir isteğiniz var mı?” diye sordum.

Sorumla birlikte kahvaltısından başını kaldırarak bana tuhaf şekilde baktı. Sanki adama küfretmişim. Bir süre baktıktan sonra, “Hayır,” dedi ve çayından sakinlikle bir yudum aldı.

Mira da tabağındaki salatalığa çatalını batırırken, “Abla, ben de çay alabilir miyim?” diye sordu.

Ben şaşkınlığımı üzerimden atamamışken kardeşim sürekli araya girip duruyordu. Bu evde düşünmek bile suçtu. “Güzelim, çay senin için zararlı, bunu daha önce konuştuğumuzu hatırlıyorum.” Çok çay içmemesi lazımdı, kansızlık yapabiliirdi, en azından ben öyle biliyordum. “Peki,” dedi Mira çatalının ucundaki salatalığı ağzına götürürken.

En azından bir kere reddedince inat etmiyordu. Sırf bu yüzden bile kardeşimi yetiştiren dadılara teşekkür edebilirdim. Tabii evden ayrılırken daha vefalı olup bana karşı kardeşimi doldurmasalardı. Başlarında heykel gibi dikilmenin anlamının olmadığını hissederek mutfağa geçip Mira için bir bardak süt aldım.

Acaba Çınar Bey kızmış mıydı? Yok canım, masaya kendi davet etmişti.

Salona tekrar geçtiğimde ikisi de sessizce kahvaltı yapıyordu. Mira’ya sütünü verdikten sonra mutfağa gidecektim ki Çınar Bey konuştu.

“Yanıma gel.” Aramızda çok mesafe olmadığı için hemen söylediğini yaptım. “Bu kart sende kalsın. Mutfak

alışverişi falan, ne ihtiyaç olursa buradan halledersin,” dediğinde uzattığı kartı aldım.

“Peki.”

Çınar Bey yüzüme bakmadan konuşmaya devam etti. “Şifre, 1903,” dediği sırada, Mira lafa atılarak bilmişliği ni konuştu. “Beşiktaşlı mısın?” diye sorunca Çınar Bey şaşkınlıkla küçük kardeşime, sonra bana baktı. Bu kıza bu kadar zekâ fazla, benim dahi aklıma gelmemiştii.

Patronum, “Evet, peki sen?” diye sordu.

“Benim takımım yok ama ablam Beşiktaş hastası biliyor musun? Hep arkadaşlarıyla maça giderdi.”

Ah benim konuşmayı çok seven minik kardeşim, elbet bir gün başımızı yakacaksın ama ne zaman?

Çınar Bey bana bakıp, “Öyle mi?” diye sordu.

Tabii ya, bu adam bence de fanatikti. Dün evi gezerken neden bu kadar siyah beyaz ağırlıkta diye sorgulamıştım. Şimdi nedenini anlıyordum.

“Evet,” diye cevap verdim.

Bir süre bana bakıp hemen önüne döndü.

Hizmetçisin hizmetçi kal Burcu, diyerek iç geçirdim. “Alışverişe ne zaman çıkmalıyım?” diye sordum.

“İhtiyaca göre ne zaman istersen.”

“Aslında bugün çıksam iyi olur, yemeklik için evde pek fazla malzeme yok.” Mutfakta ne kahvaltılık ne de yemeklik malzeme vardı. Var olanla ise ancak küçük kardeşimin karnı doyardı. Başka bir konu ise ben daha önce hiç mutfak alışverişi yapmamıştım. Şimdi eve ne alınır ne alınmaz nereden bilecektim. Eğer biraz şanslıysam kendime çok konuşan bir teyze bulur, ona mutfak için alınıp alınmaması gereken şeyleri sorardım.

“Tamam, çık.”

Çıkayım çıkmasına da neyle çıkayım. Şimdi taksiye binsem tonla malzemeyi nasıl eve bir başıma getirirdim? “Çi-

nar Bey, dışarıdaki araba, yani iki tane var, birini kullanabilir miyim?”

Patronum sorumla birlikte elindeki çatal bıçağı bırakıp geriye yaslandı. Ne yani bu sözüme sinirlenmiş miydi? “Araba kullanmayı biliyor musun?”

Bu nasıl bir soruydu, elbette ehliyetim vardı. O an gayet büyük bir özgüvenle evet derken Mira araya girerek, “Bir kere ablam kaza yaptı. Ben çok korktum biliyor musun?” diyerek beni ispiyonladı.

“Tatlım, sözlerini neden hep unutuyorsun? Her seferinde hatırlatmak zorunda mıyım?” Mira, uslanmaz çocuk gibi olup olmadık yerde dile geliyor, beni de zor durumda bırakıyordu.

“Ama abla, sen bize zararı dokunacak insanlara özeli-mizi anlatma dedin. Çınar Abi beni kahvaltı masasına davet etti. Sana güvenip kartını verdi hatta arabasını bile. Bize zarar verecek olsa bunları yapmaz ki...”

Bu kız kesinlikle kardeşim olamaz. Bu kadar zekâ fazla...

Çınar Bey de Mira’ya uzunca baktıktan sonra bana döndü. “Kardeşinin IQ seviyesi kaç?”

Mira kime çekti bilinmez ama bana hiç çekmediği ke-sindi.

“120,” dedim. Babam merak edip test yaptırmıştı, bunu oradan hatırlıyordum. Normal zekânın bir tık üstüydü.

“Parlak zekâ.”

“Evet.”

Kardeşimin zeki olmasını sevsem de bazen akla zarardı.

Mira, “Ablacım, kahvaltım bitti, odama gidebilir mi-yim?” diye sorduğunda bana beklentiyle bakıyordu. Ben de göz ucuyla tabağına bakarak neler yediğini gözden ge-çirdim. Çok fazla yememişti, serçe kadar midesi olduğu düşünülürse bu kadarı yetmiş olabilir, olmadı yeniden kahvaltı hazırlayabilirdim.

Burcu, sen iyice anne oldun, düşündüğün şeylere bak.

“Tabii güzelim, ben de birazdan gelirim ve de—”

“Tamam ablacım, uslu kız olup ellerimi yıkadıktan sonra dişlerimi de fırçalayacağım.”

Kardeşim daha fazla konuşmama izin vermeden yanımdan hızla ayrıldı. Ben de onun gözden kaybolmasını izledim.

“Sadece kardeşin değil, sen de değişiksin. Hayrolsun sonum!”

Ne?

Başımı çevirip ona baktığımda yüz hatları fazlasıyla sertti, sebebini bilmesem de midem kasılınca altdudağımı dişleyerek, “Anlamadım,” dedim. İlk günden neyimi görmüş olabilirdi ki?

“Git hazırlan, alışverişe beraber gideceğiz.”

Berber mi? İlk iş günümde başımda bekçilik mi yapacaktı?

“Eğer bizden yana şüphemiz varsa bunu açıkça dile getirin.”

Verdiklerini alıp yurtdışına kaçacak halim yoktu. Bu sözlerim sitem değildi ama yine de sinirlenmiştim. Verdiği üç kuruşa kalmamıştım. Şimdi istesem amcamın yanına gider, eski gösterişli hayatıma geri dönebilirdim.

“Kardeşinin söylediği kadar saf değilim Burcu. Sana vereceğim araba şirkete ait, üzerinde izleme cihazı var. Elindeki kartın da bir limiti... Kısacası herhangi bir zararım olmaz benim. Şimdi git ve hazırlan, birazdan çıkarız.”

Adamın zekâsından zaten şüphem yoktu, sadece nemruttu.

Her şey güzel hoştu da, “Kardeşim?” diye sordum. Onu yalnız başına bu evde bırakamazdım.

“Tek başına bırakacak halimiz yok, git onu da hazırla.”

Yüzümde oluşan tebessümle *tamam* der gibi başımı sallayıp, “Hemen hazırlanınız Çınar Bey,” diyerek yanından ayrıldım. Odaya doğru aklımdaki düşüncelerle birlikte yürürken, *Acaba bizim hakkımızda ne düşünüyordur?* diye kendi kendime sorsam da cevap alamadım.

Yeni odamıza girince, “Mira, tatlım dışarı çıkacağız, gel seni giydirelim,” dedim.

Mira ise sitemkâr bir şekilde, “Abla, kocaman kız oldum. Ben kendim giyinebilirim,” dedi.

Kardeşim iki dadıyla büyüse de her işini tek başına yapabilmesi sevindiriciydi. Madem küçüğüm kendi başına bir şeyler başarmak istiyordu, gönlünce olsun. “Peki çokbilmiş hanım, ne giyinmeyi düşünüyorsun?” diye sordum.

“Hmm! Ben de senin gibi şort giysem güzel olur muyum?”

Ah be kardeşim, senin yaşındakiler doğru düzgün konuşmıyor bile.

“Sen zaten çok güzelsin kıvırcık,” diyerek saçlarını karıştırdım. Bu hareketimden rahatsız olan küçüğüm eliyle saçlarını düzeltti. Ben de gülümseyerek elbise dolabını açıp içine baktım. Dün burayı yerleştireceğim diye canım çıkmıştı.

Hoş kışıklar hâlâ valizlerde duruyordu ya... Kendime rahat olsun diye şort ve askılı aldım. Mira ile ikiz gibi oluruz diye düşünmüştüm. Mira da bir yandan küçük elleriyle saçını toplayıp aynaya bakıyordu.

Ah, benim minik kardeşim yanımda kal diye senin için her şeyi ama her şeyi yaparım.

Çınar

İkilinin üstünden gözlerimi bir saniye bile ayırmadan hal ve tavırlarını izlemeye devam ettim. Burcu'nun yürüyüşünden, giyinişinden, hal ve tavırlarından bile özgüven fışkırırken nasıl olur da hizmetçiliğe talip olurdu? Düşünüyordum da ya ben normal değilim ya da onlar normal değildi. Eve hizmetçi mi aldım yoksa kendim mi hizmetçi oldum orası ise başka bir merak uyandırıcı meseleydi...

Başımı olumsuz anlamda sallayarak düşüncelerimden silkindim.

Hayır, üstelik Burcu'ya git giyin dedim. Beni yanlış anlamış olmalı ki ikisi de şort giydiğini sanmış. İyi ki kan bağım yok, yoksa bu kılıkta insanlar bakarken... Ya sabır!

Biraz hızlanarak onlarla eşit mesafede yürümeye çalıştım. Alışveriş merkezine girdiğimizde Burcu, alışveriş arabasını alarak bir süre nasıl kullanacağına baktı, ben de o görmese bile gözlerimi devirdim. *Düz mantık Burcu, itekle gitsin.*

Burcu bana dönüp, "İlk önce nereye girelim?" diye sorduğunda ister istemez kaşlarım çatıldı, galiba reyonları kastediyordu. *Kadın olan sensin be kadın, ben ne anlarım, gir ne alacaksan al.* Sanki daha önce alışverişe hiç gelmemiş gibi bana sorgu dolu gözlerle bakıyordu. *Eğer benden medet umuyorsan yanlış adrese geldin,* demek istesem de kalabalığa göz gezdirip makul bir şekilde konuştum.

"Kafana göre takıl."

Burcu da etrafına bakarak kendine rota seçti. Biz de küçük kızla geride kalmıştık. Mira bana bakarak dudağını büzüp elini iki yana açtı. Bu kız çok mu şekerdi bana mı öyle geliyordu? Abla kardeş birbirine benziyormuş gibi görünseler de karakterleri ters gibiydi. İçtenlikle kıvırcığa, “Sence ablan ne yaptığını biliyor mu?” diye sordum.

“Bence hayır, iflas edeceksin.”

Burcu geriye dönüp, “Hadi ama neyi bekliyorsunuz?” diye seslendiğinde içimden bir azar iştmediğim kaldı dedim. Yine de Mira’ya elimi uzatarak, “Küçükhanım, elimden tutmak ister misiniz?” diye sordum.

Mira, “Çok isterim,” der demez bana hemen minik elini uzattı. Mira’yı tarif etmek gerekirse, boyu dizime kadar geliyordu. Kahverengi gözler, kıvırcık saçlar, beyaz ten... Aslında ablasına çok benzediği de söylenemezdi. Burcu da beyaz tenli olmakla birlikte kahverengi gözlere ve saçlara sahipti. Ama onları birbirinden ayıran en önemli nokta, yüz hatları ve Mira’nın kıvırcık saçlarıydı.

“Önce kahvaltılık alalım, bir şeye alerjiniz var mı?”

Mantıklı bir soruydu? Ben de alerjim olmadığı için hemen elimden sıkıca tutan kıvırcığa baktım. “Hayır, alerjim yok. Peki senin alerjin var mı küçükhanım?”

Mira şirinlikle işaretparmağını dudağına koyarak, “Şey... Benim şeye alerjim vardı. Abla adı neydi?” diye sorduğunda Burcu, “Tarçına güzelim...” diyerek anında bildirdi.

“Ablamın da arıya alerjisi var biliyor musun? Bir kere-sinde çok ağlamıştı.” Mira şirinlikle benimle konuşurken el hareketleriyle bir şeyler anlatmayı çok sevdiğini fark ettim.

“Mira, güzelim seni duyabiliyorum,” diyen ablası kardeşine bir uyarı çekti. Bunun üzerine Mira da hemen eliyle bana *sus* işareti yapıp kıkırdadı. Burcu’ya gelecek olursak,

her paketin arkasına titizlikle bakıyor, bu da bizi haddinden fazla yavaşlatıyordu. Benimse hiç zamanım yoktu.

“Burcu, ne yaptığını öğrenebilir miyim?”

Burcu yüzüme bakmaya tenezzül etmeden sorduğum soruya cevap verdi. “Son kullanma tarihine bakıyorum Çınar Bey.”

O sırada elimi çekiştiren Mira’ya baktım. Bana eliyle *eğil* işareti yaptı, ben de ona doğru eğildiğimde kulağıma fısıldayarak, “Kalorisine bakıyor bence...” diye kıkırdadı. Lakin bu durum benim hiç hoşuma gitmemişti. “Burcu, benim o kadar zamanım yok, seri olsan, altı üstü mutfak alışverişi ne kadar zor olabilir.”

“Çınar Bey, siz yanımızda beklemek zorunda değilsiniz. Biz taksiyle dönebiliriz ya da siz alışveriş bitene kadar kahve falan içseniz.”

Madem taksiyle dönebiliyordun beni neden ayar edip peşinden buraya kadar sürükledin? Tam cevap verecekken ileriden iki zibidinin burayı kestiğini fark ettim. “En iyisi beraber yapalım daha hızlı olur,” demekle kalmayarak Mira’nın elini bırakıp Burcu’nun yanına biraz daha yaklaştım.

Burcu’nun elinde dikkatle içeriğine baktığı peynir vardı. Ben de birkaç çeşit seçip, daha doğrusu rasgele elime ne gelirse alıp sepetin içine attım. “Bu tarafa da bakalım.” Burcu yan reyonla geçince ben de biraz arkadan gitmeye özen göstererek az önce gördüğüm ikilinin yanına doğru yürüyüp, “Beyler önünüze bakın, yoksa...” diyerek uyarı çektim. Aksi takdirde elimde kalacaklardı.

Birbirine bakan ikili korkuyla, “Pardon...” diyerek bulunduğumuz reyondan uzaklaştılar. İşte bu kadar kolaydı. Bu tür zibidilerden dolayı rahat nefes alamıyorduk. En sinir bozucu kısmı ise her gün biraz daha fazla çoğalmalarıydı.

“Taze sebze alacağım ama reyon nerede?” diye soran Burcu ayakucunda yükselip etrafa bakıyordu.

“Bu tarafa gel...” diyerek önden yürüdüm. Ne çok reyon vardı böyle. Önden giderken arkamdan Burcu’nun telaşlı sesini işittim.

“Mira!”

Panikle çıkan sesiyle gerilerek, “Ne oldu?” diye sordum. Ne oldusu mu vardı, arkamı döndüğümde Mira gözüküyordu.

Burcu kendi etrafında dönerek, “Mira yok... Çınar Bey. Mira yok!” diye küçük bir panik atak geçirdi.

“Şimdi buradaydı,” diyerek ben de etrafıma baktım, az önce geçtiğimiz reyona göz attıktan sonra, “Dur sakın ol, kardeşin buralardadır. Biz geldiğimiz yöne doğru gidelim...” dememe kalmadan Burcu koşmaya başladı. Allah’tan sakın ol demiştim.

“Mira!” Ben de ondan eksik kalmayarak, “Mira!” diye seslendim. Bir yandan reyonların arasında koşuyor, bir yandan bağıırıyorduk. İnsanlar da dönüp dönüp bize bakıyordu. Burcu önden, ben arkadan giderken içimden, *keşke hiç elini bırakmasaydım*, demekten kendimi alıkoyamıyordum.

“Burcu dur, böyle olmaz, güvenliğe gidelim.”

Burcu hemen arkasını dönüp baş işareti ile *olur* der gibi yaptı ve daha çok koşmaya başladı. Ben de arkasından hızlanarak onunla aynı mesafeye geldim. Derken ileriden güvenlik görevlisinin elinden tutarak bize doğru gelen Mira’yı gördük. İşte o an rahat bir nefes alabildim.

Burcu, “Mira!” derken ikisi de birbirine doğru koşmaya başladı. Ben de koşmayı bırakarak derin bir iç çektim. *İnsanlar boşuna demiyor, çocuğun mu var derdin var diye.* “Abla...” diyen Mira’nın tiz sesi onun çok korkmuş olduğunun işaretiydi.

İkisi ortada birleşince Burcu dizlerinin üstüne çöküp kardeşine sıkıca sarıldı. “Özür dilerim... Özür dilerim... Özür dilerim ablacım...” Burcu defalarca kardeşinin saçla-

rından öpüyor, Mira da gücü yettiği kadar ellerini ablasının boynuna doluyordu. Bu sahne bana fazla duygusal gelmişti, oysa dramdan nefret ederdim.

“Çok koyktum abla...” derken Mira, ben de yanlarına ulaştım ve elimle Mira’nın saçına dokunup, “Bizi gerçekten korkuttun küçük,” demeyi de ihmal etmedim. Henüz çok küçük olması beni gerçekten korkutmuştu. Mira dolu gözlerle bana bakarak, “Özüy dilerim. Ben... Ben...” diye ağlama noktasına geldi.

“Tamam ablam, tamam geçti, ben buradayım, geçti.” Burcu, Mira’yı kucakladığı gibi ayağa kalktı. Mira da elleriyle bacaklarını ablasına doladı. İşte şimdi ayrılmaz ikili olmuşlardı.

“İstersen ben kucağıma alabilirim.” Ellerimi uzattığımda Burcu kardeşini kendine doğru çekmiş, Mira da ablasının boynuna daha çok sarılmıştı.

“Sağ olun Çınar Bey... Şimdilik böyle olsun...”

Teklif var ısrar yok.

Birilerinin, “Tü-tü-tü, maşallah, ne güzel çiftler... Görüyor musun Ayten...” dediğini duyduğumda yanımdan geçen iki kadına baktım. Benim onlara baktığımı gördüklerinde suspus olup hızla uzaklaştılar.

“Çınar Bey, sizi peşimizden sürüklememiz kötü bir karrdı. Bundan sonrasını biz halledebiliriz. Böylece zamanınızı daha fazla çalmış olmayız.”

Ben sanki söylediğini duymamış gibi gözlerimi ayırmadığım küçüğe bakmaya devam ettim. “Mira, biraz daha iyi misin?” diye sorduğum da, “Hı hı,” diyerek başını salladı. Ablasına o kadar sıkı sarılmıştı ki onları bu halde bırakıp gitmeye vicdanım el vermedi.

Alışveriş bitip eve geldiğimizde bir daha bir kadın ve artı olarak bir çocukla değil alışverişe çıkmak, sokağa dahi çıkmayacağıma dair kendime söz verdim. Arabayı park edince Mira duran araçtan hızla dışarı çıktı.

Biz de inince, “Mira, yavaş koş!” diye bağırdı Burcu arkasından. Bu kadın neden kardeşini sürekli ikaz etme derdindeydi? Bilmiyorum farkında mıydı ama kardeşi henüz çok küçüktü. Tabii bu konuda söz sahibi olmadığım için sessizliğimi bozmayarak düşüncelerimi kendime sakladım. Arka bagajı açtığımda içindeki poşetlere baktım. İki saatin sonunda ancak eve dönebilmek de büyük başarıydı. Burcu ise benden önce davranarak eline alabildiği kadar çok poşet almaya çalıştı. “Hepsini alma.” Bu kadar ağır taşımasına nedense gönlüm razı gelmedi.

“Ama siz...”

Beni ne sanıyordu, hanım evladı mı? “Burcu, iki poşet taşımakla incilerim dökülmez.” Burcu’nun düşündüğünün aksine o denli kalbi karalar bağlamış bir adam değildim. Sadece benim mizacım sertti. Sırf dış görünüşüme yahut insanlara bakış açım göre beni yargılayamazdı, değil mi?

Burcu itiraz etmeden, “Peki,” dediğinde eline yeterince poşet alıp geriye çekildi. Ben de kendime gelerek elime aldığım birkaç poşetten sonra etrafta koşuşturan Mira’ya baktım. Mira korkusundan mı bilinmez çok sesini çıkarmamış hatta alışveriş boyunca ablasından tek bir iğne dahi istememişti. Ben de istemese bile ona pek çok çikolata almıştım.

“Mira, ablan seni alışveriş öncesi tehdit mi etti?” diye sordum, bir yandan Burcu’ya bakarak.

Mira ise, “Hayır,” diyerek koşuşturmaya devam etti.

Bu çocuklar etrafta koşuşturmaktan ne anlıyor olabilirlerdi?

“Peki, neden normal çocuklar gibi alışveriş sırasında bir şeyler istemedin?”

Mira ile konuşmak nedensizce hoşuma gitmişti. Bu arada Mira, korktuğu zaman bebek gibi konuşuyormuş. Bu duruma çok üzülmüştüm. Mira henüz çok küçüktü, onu derinden sarsacak ne yaşamış olabilirdi ki diye kendi kendime sormuş, cevabı bulamamıştım.

Mira birkaç saniyeliğine durup, “Dadım söyledi,” dediğinde düşüncelerimden sıyrılıp elimdeki poşetlerle öylece kaldım. Dadı mı demişti? Bu ikilinin dadı tutacak kadar zengin olduklarını hiç düşünmemiştim. Bana göre alt tabakadan gelen fakir bir aileye mensuplardı. Yoksa neden hizmetçilik için kapıma gelsinlerdi ki?

“Senin dadın mı vardı?” Ben soru sordukça yanımda duran Burcu’nun beti benzi atıyordu.

“Hı hı, iki tane...” Mira eliyle “iki” işareti yapınca, Burcu hemen küçük kardeşinin yanına giderek sözünü kesti. “Mira, güzelim, hemen odana...” diyerek kapıyı elindeki anahtarla hızla açıp içeriye girmesi için işaret etti.

“Ama abla!”

“Mira, odaya geçip elini yüzünü yıka, ben de hemen geliyorum.”

Mira, ablasına dolu gözlerle bakmakla kalmayarak dudak büzse de, “Peki,” diyerek içeriye doğru gitti. Ben de poşetleri kenara koyup Burcu’ya yaklaştım. Bunun mantıklı bir açıklaması olmalıydı. Yoksa ailesiyle ilgili sakladıkları vahim senaryolar mı vardı?

“Burcu, bu ne demek oluyor? Umarım mantıklı bir açıklaman vardır.”

Mantıklı bir açıklama!

Peh, ben ve mantıklı bir açıklama, öyle mi? Ben henüz kendi küçük kardeşimi kandırmayı başaramazken Çınar Bey'e nasıl olur da mantıklı açıklama yapardım? Ancak yalan üstüne yalan kurup kandırabilirdim. Tabii bu konuda çok başarılı olduğum da söylenemezdi. Sorunun cevabına gelecek olursak ben henüz konuşmak için dudağımı dahi aralayamadan Çınar Bey'in telefonu çalmış, bu da benim kurtuluşuma en kestirme bilet olmuştu.

Çınar Bey'e son anda gelen telefon, onun sorularından kurtulmamı sağlamasaydı ne cevap verirdim hiç bilmiyordum. Çınar Bey üzerime attığı kötü bir bakıştan sonra telefonuyla konuşarak yanımdan uzaklaşmıştı. Ben de fırsat bu fırsat diyerek ardıma bakmadan içeriye girerek kaçtım. Mutfğa götürdüğüm poşetlerden sonra tekrar dışarıya çıkarak kalanları da alıp mutfğa götürdüm, sonra hiç vakit kaybetmeden kardeşimin yanına gittim. Mira çok akıllı bir kız olmasına rağmen hâlâ çok küçüktü, verdiği sözleri de bir yere kadar tutabiliyordu. Bu yüzden ona kızmak yerine sarılarak gönlünü aldım.

Her olay kardeşime ders olsa da emindim ki bir sonraki kriz çok uzak değildi.



Bu düşüncelerimin üstünden de tam tamına iki gün geçmiş, bu konu hakkında Çınar Bey'den ne ses ne seda çıkmış-

tı. Aslında sözlerin unutulmasının benim daha çok işime yaradığını söyleyebilirdim. Yine de temkinli olmakta yarar olduğunu bildiğim için çok dikkatli davranmalıyım.

Mutfaktan çıktığım zaman ilk küçük kardeşimi gördüm, sonra da tabletiyle pürdikkat ilgilenen Çınar Bey'i. Elimdeki kahveyi dökmemek adına sakın adımlarla yanına yaklaşp kahvesini uzattım. "Buyurun, kahveniz..."

Patronum kahveye göz ucuyla bakıp tabletini kenara bıraktı. "Sağ ol."

Çınar Bey'in kahvesini verdikten sonra kardeşimin yanına giderek çilekli sütünü resim defterinin yanına koydum. "Abla, sen de bizimle oturur musun?"

Tabii ya, oturmak... Ben de oturup rahat nefes almak isterdim ama bu imkânsızdı. "Olmaz güzelim, işlerim var. Belki daha sonra..."

"Yoruldu, biraz dinlen." İşittiğim şeye inanamayarak sesin sahibi olan Çınar Bey'e baktım. Sonra da belki yanlış mı duydum diyerek birkaç kez söylediği sözü akıl süzgecimden geçirdim.

Bence gayet ciddi duruyordu.

Otur kızım Burcu, bu fırsat kaçmaz.

"Teşekkür ederim..." Kısa bir molaya gerçekten ihtiyacım olduğunu bildiğim için kendimi koyverdim.

"Abla, deniz hangi renk?" Mira'nın hemen yanına, dizlerimin üstüne oturarak yaptığı resme baktım. Kardeşimin resim yeteneği olmasa da kendince bir şeyler karalıyordu. Bence bu konuda kesinlikle bana çekmişti. En az benim kadar resim işini beceremiyordu. "Mavi güzelim, gökyüzü gibi..." dedim çokbilmiş edayla da Çınar Bey'in politik cevaplar vereceğini nereden bilebilirdim.

"Çocuğa yanlış şeyler öğretme Burcu, su renksiz ve saydam bir sıvıdır. Anlayacağın deniz de renksizdir ama kalın

tabakalar halinde mavi ve yeşil rengini alabilirler. Tamamen yansıma!”

Çınar Bey’e *hadi oradan* der gibi başımı çevirip yüzüne baktım. Hem neden bizi dinliyordu, ilgilenmesi gereken işi falan yok muydu?

“Ama benim aklım karıştı. Şimdi deniz hangi renk?” diyen Mira dudağını büzüp iki elini yana doğru açtı.

Ben değil kıvrıcık kardeşim, arkamdaki şahsiyet aklını karıştırdı.

“Aynı şeyi söylüyoruz Çınar Bey... Güzelim, sen denizi mavi renge boya. Deniz gökyüzü gibidir,” dedim inatla. Denize mavi renkten başkası yakışmazdı.

Mira, “Peki, yağmur yağarsa gökyüzü gibi siyah mı oluyor?” dediğinde, derin bir nefes alıp gözlerimi devirdim. Neden illa ondan taraf olmak zorundaydı. *Ben senin ablanım şekerim, ablan yalan yanlış da olsa, benim yanımda olman lazım.*

“Ben sana söyledim Burcu, çocuğa bazı şeyleri eksik anlatıyorsun.”

İnatla söylediğim şeyin arkasında duracaktım. Hem *bazı şeyler* de ne demekti? Ben kardeşime ne zaman yanlış şeyleri empoze etmiştim?

“Ben ne dedim, deniz...”

“Tamam ya kavga etmeyin, ben denizi mavi yapacağım hatta gökyüzünü de mavi yapacağım, hayatım masmavi olsun!”

Mira konuya son noktayı koyup boyamasına devam etti. Ben de o sırada gözümü kısmış Çınar Bey’e bakıyordum. Ne uyuz bi adamdı böyle, ikimiz de aynı şeyi düşünmüyor muyduk ki illa muhalefet oluyordu...

Ondan gözlerimi alınca, “Ben mutfaktayım güzelim,” dedim. Ayağa kalkıp mutfığa giderken içimden de söylemeye devam ediyordum ki bir ara dışımdan konuştuğumu

hiç fark etmedim. Öyle ki, “Kadın haklıymış...” derken kendi kendimi çoktan ele vermiştim.

“Kim haklı?” diyen Çınar Bey’in sesiyle olduğum yerde sıçradım. Bu adam yalnız küstah değil, sinsiydi de.

Hayır, sen neden her defasında yılan gibi arkamdan so-
kuluyorsun ki bende de bir öd var sonuçta...

“Ay!” diyerek yerimden sıçramam da buna ispattı.

“Neden korktun bu kadar?”

Çınar Bey’e elim yüreğimde döndüm. *Çünkü senin hak-*
kında kötü kötü düşünüyordum ki tak üstüne geldin. “Ku-
sura bakmayın, dalmışım. Siz ne istemiştiniz?”

Patronum cevap vermeden önce eline temiz bir bardak alarak, “Su içmek için gelmiştim,” dedi.

Tabii ya, kahvenin yanında su götürmeyi unutmuştum. “Ben kahvenin yanında su getirmeyi unuttum. Lütfen ku-
sura bakmayın, bir daha olmaz.”

Çınar Bey sakince suyunu yudumlarken içeriden Mi-
ra’nın, “Abla!” diyen korku dolu sesi geldi ve bunun üzeri-
ne Çınar Bey’e bakmadan salona doğru koştum.

Az önceki korkumun üzerine binerek ikisi birden yüre-
ğimi ağzıma getirmişlerdi. “Mira!”

Salona girdiğimdeyse Mira ayakta durmuş, ellerini de
yana açmış vaziyette bana bakıyordu. Durup kardeşime
ve yere dökülen sütüne baktım. Mira bunun için mi ba-
ğırmişti? Eğer bugün korkudan ölmezsem hiç ölmezdim.
“Döküldü...” diyen Mira korkuyla dudağını büzüp, “Özüy
dileyim Çınay Abi,” diyerek cümlesine devam etti. Ben de
daha fazla korkmaması için hemen yanına gittim.

Mira her korktuğunda ya da suçlu olduğunda daha da
çocuklaşıyordu ve bu durum gün geçtikçe sinir bozucu bir
hal alıyordu.

“Sorun değil Mira, sen iyi misin?” Çınar Bey’in nazik
ses tonundan dolayı yüzüne minnetle baktım. Hiç değilse
küçük kardeşimi sevmişti. Bu da benim için çok önemliydi.

“Gel Mira, üstünü değıştirelim,” dememe kalmadan, “Ben kocaman oldum abla, kendim değıştiririm,” diyerek odaya doğru kaçır gibi koşmaya başladı. En azından normale dönmüştu. Tabii bu da Çınar Bey’in sayesinde olmuştu. Eğer kardeşime kızsaydı, Mira kendini daha kötü hissedebilirdi.

“Ben hemen burayı silerim. Kardeşimin...”

“Sorun değil dedim ya... Ben çalışma odasındayım.”

Sanki hiçbir şey olmamış gibi yanımdan uzaklaştı. Ben de ardından minnetle baktım, belki o da böyle biriydi, yalnızlıklar içinde iyi bir adam! Belki de tek yapmam gereken şey onu böyle kabullenmekti.



“Hadi ama tatlım, bir an önce eve gitmemiz gerekiyor...”

Tekrar tekrar arkama dönüp Mira’ya yürümesini söylemekten yılmıştım. Mira bir koşu yanıma geldiğinde ileride gördüğüm anne kızı işaret ettim. “Bak güzelim, çocuklar nasıl da annelerinin ellerinden tutuyor, sen de hiç olmazsa eteğimin ucundan tut. Bir daha kaybolmanı istemiyorum.”

Sözünü saliselik tutan Mira, eteğimin ucundan tuttuğu gibi geri bırakarak bir tarafa koştu. Ben de ardından gözlerimi devirerek ne yaptığına bakarken eline bir şey aldı. “Abla bak, çok güzel değil mi?”

Mira bana dönüp elindeki oyuncak çay setini gösterince güldüm. El çantasının içinde olan seti alıp yanıma geldiğindeyse pembe oyuncaklara baktım. Galiba kardeşim büyüyünce aşçı olacaktı. “Evet bebeğim, en az senin kadar güzelmiş, istersen alabiliriz.” Böylelikle benim yanımda oyun oynar, ben de doğru düzgün iş yapabilirdim. “Cidden alabilir miyiz?” diye sorduğunda *neden olmasın* diye düşündüm.

“Alırız güzelim. Yalnız sen onu elinde tut. Ben ücretini kendi cüzdanımdan ödeyeceğim...”

Mira başını olumlu anlamda sallayarak boş eliyle sıkıca eteğimin ucundan tuttu. Ben de hızlıca geriye kalan malzemeleri aldım. Yeni alışverişe çıkmamıza rağmen taze ekmek için sürekli markete gelmemiz gerekiyordu. Ben de her sabah evden çıkamadığım için yeterince ekmek alarak kasaya yöneldim. İlk önce ev için aldıklarımın ücretini karttan ödedim, en son kardeşimin oyuncağını ödemek için kendi kartımı çıkarmıştım ki bloke olduğunu son anda hatırlayarak mecburi nakit ödeme yaptım. Bir dahaki sefere böyle pahalı oyuncaklar almamam gerekiyordu. Aksi takdirde elimdeki bütün nakiti tüketebilirdim.

“Bebeğim, oyuncağını sen al, ben de diğerlerini alacağım.”

“Biliyor musun abla, benim odamda büyük mutfak seti vardı. Ben orada babama yemek yapıp yedirirdim...” Mira bir yandan konuşurken ben de aceleyle marketten çıkmaya çalışıyordum. Eğer biraz daha oyalanırsam akşama yemek yetişmeyecek, Çınar Bey de canıma okuyacaktı. Sabahki keyifsiz halini tekrar hatırlayınca Mira’ya hızlıca arabaya binmesi için söylendim. Eve geldiğimizde panikle ellerimdekiyle içeriye koştum, ellerim dolu olduğu için Mira’ya kapıyı kapatmasını söyleyerek hızla mutfığa geçtim.

Mutfığa girdikten sonra elimdekileri yerleştirirken bir yandan da akşam için ne pişirsem diye düşünüyordum. Aklıma fikir gelmeyince internete “günün yemeği” yazıp çıkanlara baktım ama hepsi çok uğraş istediği için yine bildiğim yemekleri yapmaya koyuldum. Eğer yemek yapmayı bilmeseydim büyük ihtimal bu evde barınamazdım. Yemek tamamdı da ya temizlik? Elim mutfak dolabına gidince parmağım toz içinde kalıvermişti. *Şuna bak ya, şu evin haline bak, iğrenç!*

“Abla, Çınar Abi geldi...”

“Ne!” Neden erken gelmişti ki? “Tamam güzelim, sen uslu dur, ben de yemeği birazdan hazır ederim.”

Mira koşarak içeriye gittiğinde alelacele yemeği hazırlayıp pişmesi için ocağa koyduğumda patronumun neden erken geldiğini merak ederek mutfaktan çıkmıştım ki salona girmemle Çınar Bey hapşırdı. Mira da onun yanına oturmuş, elleri çenesinde, film izler gibi onu izliyordu.

Çınar Bey tekrar hapşırınca Mira, “Çok yaşa,” dedi, ben de biraz daha yanlarına giderek, “Hayırlı yaşayın,” dedim.

Çınar Bey, “Siz de görün,” dedikten sonra bir kez daha hapşırınca Mira epey kıkırdamıştı. Çınar Bey de kendisini izleyen kardeşime tuhaf bakışlar atmaya devam ediyordu. Ben de elime peçete alıp, “Buyurun,” diyerek patronuma uzattım. Elimdeki peçeteyi alırken hâlâ gözü kıkırdayan kardeşimdeydi. Ne yalan söyleyeyim, bu hali benim de hoşuma gitmişti. Galiba biz abla kardeş sadist falandık. Resmen adamın bu hali hoşumuza gidiyordu.

“Çınar Bey, yemek birazdan hazır olur,” dediğimde başını olumlu anlamda sallarken tekrar hapşırdı. Ben de daha fazla yanlarında durmayarak ikiliyi yalnız bıraktım. Bence kardeşime kıkırdadığı için sinirlenmişti de bana kızdığı gibi açıktan kızamıyordu.

Bir süre sonra yemekler hazır olunca Çınar Bey’i masaya davet ettim, o da gelirken küçük kardeşimi de çağırdı ve beraber masaya geçip oturdular. Yemek boyunca da hapşırmaya devam edince *acaba bir şeye alerjisi var mı* diye düşünürken aklıma toz geldi. Onlara çaktırmadan vitrinin bir köşesinde parmağımı gezdirdim, sonra da elime baktım. Parmağım kararmıştı. Çınar Bey görmesin diye hemen elimi arkaya saklayarak gerisin geriye mutfığa geçtim.

Kızım senin acil olarak bu evi temizlemen gerekiyor. Bu pislik içinde herkes hasta olabilir. Of, yarın sabahın körün-

de kalkıp köşe bucak temizliğe girsem kesin yatsı namazına ancak bitirirdim. O halde parça parça yapacaktım. Önce salon, daha sonra Çınar Bey'in yatak odası derken yavaştan temizliği bitirirdim...

Of, sonra yine başa sar. Bu ev işleri sandığımdan daha zormuş... Allah'ım, önce bana, daha sonra da bütün ev kadınlarına yardım et.

Tekrar salona gittiğimde ikisinin de masadan kalktığını gördüm. Ne yani onca çaba onlar birer kaşık yemek yesin diye miydi? Yine de sesimi çıkarmadan sofrayı toplamaya başladım.

Çınar Bey tekrar hapşırınca, “Buldum Çınar Abi, buldum. Ben sana çay yapacağım, sen de hemen iyileşeceksin...” deyiverdi Mira.

Kardeşim koltukta ayaklanıp zıplayınca tam *düşecek*sin diyecektim ki Mira koltuktan inip koşmaya başladı. Bu defa da *sen çay yapamazsın* demeye hazırlanıyordum ki Mira mutfağa değil, odamıza koştu.

Ben elimdekileri mutfağa bırakıp tekrar salona geçtiğimde Mira bugün aldığımız oyuncak takımını sehpaye dökerek, “Sen hiç merak etme, ben hemen seni iyileştireceğim,” dedi ve ben de bu duruma içtenlikle güldüm.

Çınar Bey'in gözleri beni bulunca arkama bakmadan mutfağa geçtim. *En iyisi ben ona ıhlamur yapayım da kardeşiminkinden sonra benim çayımı içsin.* Ben çayı hazır edip salona girdiğimde gördüğüm manzara şaheserdi. Çınar Bey elinde pembe oyuncak bardağıyla çay içer gibi yapıp yüzünü buruşturuyordu.

Yazık adama ya, en iyisi ben onu kardeşimin elinden de kurtarayım. “Miracığım, odana gidip boyama defterini getirir misin?” dediğimde omuz silkerek eliyle Çınar Bey'in kızarmış burnunu işaret etti. “Abla, Çınar Abi palyaçolara benzememiş mi kırmızı burunlu...”

“Mira, sana ne söylediysem onu yap,” dediğimde koşarak yanımızdan uzaklaştı. Bu kız asla uslanmayacaktı. Tek temennim bir an önce büyümesiydi. Çınar Bey de kardeşim uzaklaşınca elindekini bırakarak arkasına yaslanmıştı. *Şaka maka, bu adam cidden hastaydı.*

“Çınar Bey, size bitki çayı yaptım. Biraz için, kendinize gelirsiniz...”

Patronum elimdeki bardağa ölümcül bakışlar attıktan sonra, uzattığım çaydan bir iki yudum aldı, daha sonra da dinlenmek için odasına çıktı. Ben de yemeğimi yedikten sonra yarın rahat edebilmek adına mutfak temizliğini halletmeye koyuldum. Mutfağın işi bittiğinde ben de bitmiştim ki saat on bire geliyordu. Bitkin halde bütün ışıkları kapatarak odama gidip kendimi yatağıma attım.

Öyle tatlı uyumuşum ki güzel uykumu telefon sesi bölmüştü. Bu numarayı bir tek Çınar Bey biliyordu. Gece yarısı o aramayacağına göre kesin sapık falan olmalıydı. Telefonu kısık gözlerimle açtım ve direkt kulağıma götürdüm. “Efendim?” dediğimde karşıdan kısık bir ses geldi. Tam *sapık mısın* diyecektim ki yerimde doğrularak numaraya baktım. Bu Çınar Bey’di... Tekrar telefonu kulağıma götürdüğümde bir şeyler söylemeye çalışıyordu. Ne söylediğini idrak edemediğim için anlamadığımı söyledim. Sadece bana bir şey getir dediğini anlamıştım ama ne? “Hemen yanınıza geliyorum,” diyerek telefonu yüzüne kapattım. Ne istiyorsa yardıma ihtiyacı olduğu aşikârdı.

Gece lambasını yakıp terliklerimi giyerken kardeşime baktım, hâlâ uyuyordu. Ses çıkarmadan odadan çıkarken kapıyı aralık bıraktım. Koridordan geçip salona geldiğimde salonun ışığını açtım, sonra da yukarıya baka baka merdivenden çıktım. Çınar Bey’in kapısına geldiğimde ise kapısına iki kez vurdum. İçeriden yine kısık sesler geldi.

Kapıyı açtığımda odada sadece gece lambası yanıyordu. “Çınar Bey, ben geldim...” dediğimde kısık sesle, “Su,” dedi.

Ne yani, gecenin bu vakti beni su için mi uyandırmıştı? Eğer hasta olmasaydı o an ona küfredebilirdim. “Hemen getiriyorum,” diyerek odadan hızla çıktım. Keşke telefonu adamın yüzüne kapatmak yerine ne istediğini anlasaydım, böylelikle in çık yapmak zorunda kalmazdım.

Mutfığa geçip bir sürahi su ve temiz bir bardak alarak mutfaktan çıktığımda saat üçü çoktan geçiyordu. Yine merdivenlerden yukarıya baka baka çıktığımda bu defa odasının kapısını çalmadan içeriye girdim. Işığı yakıp Çınar Bey’e yaklaştığımda onun kan ter içinde olduğunu görünce panikleyerek elimdekileri komodinin üzerine bıraktım.

Bu adama ne olmuştu böyle? “Çınar Bey, kendinize gelin,” dediğim sırada elim eline değdi. Kahretsin, adam alev topu gibiydi.

Patronumun üstünü aninden açtığımda titreyerek elleriyle bedenini sarıp büzüştü. “Çınar Bey, hemen duşa girmeniz gerekiyor...” derken, “Üşüyorum bırak!” diyerek bana kızdı, bir de üstünü tekrar örtmeye çalıştı.

“Lütfen ama böyle olmaz. Ya doktor çağıralım ya da soğuk duşa girin,” desem de gözleri kapalı başka âlemdeydi. “Çınar Bey, sözümü dinlemezseniz üstünüze bir kova su dökerim haberiniz olsun.” Sonunda patronum gözlerini aralayarak gözlerinin arasından bana ateşli oklar fırlattı. “Bana ölümcül bakışlar atmanız o duşa girmeyeceğiniz anlamına gelmiyor. Ya şimdi kalkarsınız ya da ben ne yapacağımı gayet iyi biliyorum.” Sözlerim epey etkili olmuş olmalıydı ki üstünü açıp doğrulmaya çalıştı, ben de kolundan tutarak ona yardım ettim.

Çınar Bey ayaklanınca tek bir hamleyle tişörtünü çıkarıp yere attı ve bana da öylece kal geldi. Bu adam spora gitmiyorsa bu baklavayı nasıl olup da yapmıştı? Hemen

düşüncelerimden silkinip, “Şimdi size banyoya kadar eşlik edeceğim...” dedim.

Patronumun kolunun altına girdiğimde elim yanan tene değdi. Alev topu gibi yanan bedeninde elim kavrulur gibi olsa da şu anki tek amacım onu düşürmeden banyoya kadar ulaştırmaktı. Banyo kapısına geldiğimde ben kapıyı açarken ekstra çaba gösterirken, patronum da ağırlığını tamamen üstüme bırakmamaya özen gösteriyordu.

Kapıyı açtıktan sonra ışığı yaktım fakat onu burada öylece bırakmaya yüreğim elvermedi. Bu yüzden onu duşakabine kadar götürmeye karar verdim. Aksi takdirde fayansta kayıp düşebilir hatta beyin kanaması bile geçirebilirdi.

“Öldürme hakkımı başkasına saklıyorum. Lütfen sağlam adımlar atın...”

Çınar Bey yüzüme değişik şekilde baksa da hiç orali olmadım. “Lütfen yürür müsünüz?” İkaz etmekle kalmayarak duşakabini açıp içeriye girmesini bekledim. Allah’tan altındaki eşofmanı çıkarmaya çalışmamıştı. Demek ki o kadar bilinci yerindeydi. “Soğuk suyla duş alacaksınız. Ben de burada sizi bekleyeceğim.” Başını olumlu anlamda sallarken soğuk suyu açıp fısıkiyeyi eline tutuşturdum. Arkamı döndüğümde ise uğradığım şokla gözlerimi kapatıp dişlerimi sıktım. *Dondum be adam, beni değil kendini yıkayacaksın.* Sinirle arkamı dönerek elinde tutmaya zorlandığı fısıkiyeyi alıp soğuk suyu üstüne acımasızca tuttum. Soğuk suyun etkisiyle başta titrese de sonradan alışmış olmalıydı ki sıkıca yumduğu gözlerini aralayıp gözlerime dikti. Tamamen ıslandığına emin olduktan sonra parmak uçlarımda yükselerek suyu biraz da başına tuttum.

Patronum biraz daha kendine gelince gözleri açılır gibi oldu, ben de suyu kapatıp olduğu yerden çıkması için elimi uzattım. Elimden tuttuğunda banyodan beraber çıktık. Çınar Bey’i banyo kapısında bıraktım ve dolabına gidip eşof-

man altıyla çamaşır alarak yanına gidip eline tutuşturdum. “Bunları artık giyersiniz...” dediğimde ıslak başını olumlu anlamda salladı. Ben de parmak uçlarımda yükselerek ateşini kontrol etmek için elimi alnına koydum. Ateşi az önceye nazaran düşmüştü ama yine de biraz daha yardıma ihtiyacı vardı. Giyinmesi için onu ardımda bıraktım ve mutfığa girip sirkeli su hazırladım. Bir bardak da nane limon yapınca interneti kapatıp telefonumu masanın üstüne baraktım. Mutfaktan çıktığım sırada saat dörde geliyordu. Anlaşılan bu gece uyku bana haramdı.

Çınar Bey’in odasına girdiğimde ışık hâlâ açıktı ama patronum yatağına girmiş, çoktan üstüne örttüğü kalın battaniyeye sarılmış vaziyette uyuyordu. Ben de yanına girdince elimdekileri başucuna bırakıp üstünü bir hışımla açtım. Çocuk gibiydi, yemin ederim koca adamın Mira’dan hiçbir farkı yoktu. Sevgili patronum gözlerini aralayıp bana yine kötü bir bakış atmakla kalmayarak, “Git başımdan...” dedi. Adam beni bildiğin başından kovuyordu. *Ben de gidip uyumasını bilirim de işte insanım, benim de bir vicdanım var.*

“Ben de zaten size ölüyordum değil mi?” Bana gözlerini kısıp bakınca kendimi aklamak ister gibi konuştum. Aksi takdirde ona ölüp bitmiyordum. “Eğer siz ölürseniz ben nasıl iş bulacağım? Şimdi şu nane limonu için yoksa sizi tekrar soğuk suya sokarım haberiniz olsun...” dediğimde oflayarak iki elini yatağına vurdurdu. “Baş belası!” dediğinde uzanıp ateşini kontrol ettim. Tabii ya, yine ateşi çıkmıştı yoksa benim kadar tatlı bir kız başına nasıl bela olurdu.

“Hepsi bitecek, gözüm üzerinizde,” dedim ve eline bardağı tutuşturduktan sonra kollarımı göğsümde birleştirdim. Madem beni tatlı güzel uykumdan etmişti, ben ne dersem onu yapacaktı.

Çınar Bey bardağı yarılıp bana uzattığında kaşlarım çatılmış, o ise yatağına tekrar uzanarak yatmıştı.

“Şimdi sıra muhteşem fasılda...” dediğimde gözleri kocaman açıldı. Ben de mimiklerine kayıtsız kalarak kucağıma tepsiyi alıp yanına oturdum. Yine de bilinci yerindeydi. Bu halde öyle tepkiler verdiğine göre bünyesi gerçekten güçlü olmalıydı. Sirkeli havluyu başına koyduğumda, “İğrenç...” diyerek elimi itekledi.

“Rahat durun, şiddete başvurmak istemiyorum,” dediğimde bu sözüme bıyıkaltından gülererek elini çekti çekmesine de uzanıp battaniyeyi boğazına kadar çekmeyi de es geçmedi. Başımı iki yana sallasam da onunla daha fazla uğraşmayacaktım. Sirkeli su gerçekten kötü kokuyordu. Yine de başına defalarca koyup ateşini düşürmekten de kendimi alıkoyamadım.

Sonunda Çınar Bey uyurken ben de elimdekilerle birlikte ayağa kalktım. Onu ilk defa uyurken görüyordum ve bence en sevimli ve en masum hali uyuklu haliydi. Son bir defa daha arkama bakıp ışığı kapatarak odadan çıktım.

Mutfağa geçip elimdekileri bırakınca elimi defalarca yıkayıp sonunda odama gidebildim. İlk iş üstümdeki ıslak kıyafetlerden kurtuldum. Yatağıma girdiğimdeyse saat beşi gösteriyordu ve benim canım çıkmıştı. Gerinirken şu hayatta uyumak kadar güzel bir şey daha olmadığını fark ettim. “Canım uykum,” diyerek Mira’nın ayıcığına sarılıp gözlerimi kapattım. O an elime sert bir şey gelse de hiç oralı olmadan uykuya daldım.

Sabah dokuzda alarm kurulmuş gibi Mira uyanınca beni de geç kaldın diye uyandırmaya çalıştı. Ben de gözlerimi dahi aralamadan tekrar uyumasını söyleyerek yumuşacık kardeşime sarılıp tekrar uyudum. Mira birazcık olsun uyusa da bir saat sonra acıktım diyerek beni uykumdan etmeyi başardı. Zar zor da olsa kardeşimin öpücüklerine

dayanamayarak yataktan çıkıp elimi yüzümü yıkadım. Mira'ya da yıkamasını söyleyerek ilk iş kontrol amaçlı Çınar Bey'in odasına çıktım. Patronum hâlâ uyuyordu. Onu bırakıp kardeşimle güzel bir kahvaltı yaptım, öğlene doğru da sevgili patronum için iki çeşit çorba hazırladım.

Tam saat bire gelirken Çınar Bey'i uyandırmaya gidiyordum ki, "Abla bak, Çınar Abi buradaymış, hiç işe gitmemiş," dediğinde merdivenlerde esneyen adama baktım.

"Günaydın Çınar Bey, nasıl oldunuz?" diye sordum.

"Günaydın," diyerek bana tuhaf şekilde göz işareti yaptı, ben de onu takip ederek peşinden gittim. Mutfağa girip bana dönerek, "Burcu, dün gece ne oldu ve beni neden bu saate kadar uyandırmadın?" diye soruları peş peşe sıralayınca yalnız olduğumuzdan emin olmak ister gibi arkama bakıp tekrar patronuma döndüm.

"Hatırlamıyor musunuz?" dediğimde ise gözleri kocaman oluverdi.

Kızım, adam yanlış anladı.

"Dün çok hastaydınız, gece üç gibi beni su istemek için odanıza çağırdınız..."

Çınar Bey hayretle bakarken daha fazla yanlış anlamaya müsaade etmemek için olayı hızlıca anlatma yoluna başvurdum. "Odanıza geldiğimde çok ateşiniz vardı, ben de size duş almanızı söyledim, siz de duş aldınız, o kadar..."

Çınar Bey elini alnına götürüp, "Peki, bu defalarca yıkamama rağmen geçmeyen iğrenç koku nedir?" diye sordu.

Yardım ettiğim için gel de bir de döv istersen. "Şey, ateşiniz düşmeyince ben de size sirkeli suyla müdahale etmek zorunda kaldım."

Bunun üzerine patronum derin bir iç çekip sinirle konuşmaya devam etti. "Neden bunun yerine doktor çağırmadın?"

Bak ya adama, bir daha sana yardım edersem iki olsun emi. "Saat gece yarısını çoktan geçmişti. Ben size gecenin

köründe doktoru nereden bulacaktım...” dediğimde bir kez daha iç çekip, “Tamam, ben çok açım, kahvaltılar mısın?” diye nazikçe sorduğunda, “Yok size kahvaltı falan...” dedim ama son anda ani çıkışıma idrak edip yutkunarak gülümsemeye çalıştım. “Şey, yani size hemen iyileşin diye iki çeşit çorba yaptım. Sebzeli çorba mı istersiniz yoksa tavuk suyu çorbası mı?” diye sordum.

Tek kaşını kaldırıp, “Sebzeli çorbayı kardeşine içir, bana da tavuk suyu getir...” dedi.

Ben de yanımdan gideceği sırada elimi yumruk yapıp havaya kaldırmıştım ki gözüyle arkaya bir bakış attı, ben de yumruk yaptığım elimi saniyesinde açarak parmak uçlarımı *bay bay* der gibi hareket ettirdim.

Değişik! Yemin ederim ki değişik!

Ben bu kıza değişik demekle sonuna kadar haklıydım. Burcu'nun yanından uzaklaşırken elimi alnıma götürüp bir kez daha kokladım, iğrenç kokuyordu. Böyle modern giyinip elit takılan Burcu'ya koca karı işlerini yakıştıramamıştım. İçinde bulunduğum duruma iç çekerken yine de yönteminin işe yaradığını düşünmekten de kendimi alıkoymadım.

Peki, bu kadın neden işi olmamasına rağmen bana bakıcılık yapmıştı? Keşke geceye dair doğru düzgün bir şeyler hatırlayabilseydim. Hatırimda olanlar ise başımda sürekli dırıldır etmesiydi. Onun haricinde pek fazla bir şey hatırladığım söylenemezdi.

Burcu yemeği hazırlayınca Mira ile beraber çorbalarımızı içtik. Bugün bir detay daha fark etmiştim ki Mira ne zaman bende bir şey görse, ya onun da canı istiyor ya da benimle aynı şeyleri yapmaktan hoşlanıyordu. Mira sebze çorbasını bitirip tavuk suyu çorbası isterken ben de ikinci kâseyi istemiştim.

İkinci kâsemi de bitirdikten sonra Burcu'ya hem yemek hem de gece için teşekkür etmek adına içtenlikle, "Eline sağlık..." dedim, sonra da, "teşekkür ederim," diye ekledim.

Burcu da nazikçe, "Rica ederim, afiyet olsun," diye karşılık verdi.

Masadan kalkıp çalışma odasında olacağımı söyledim. Yaz günü bu sıcakta nasıl hasta oldum bilinmezdi ama bugün işe gitmesem çok iyi olacaktı.

Çalışma odama geçtikten kısa süre sonra kapı çalındı. Ben de Burcu olduğunu düşünerek başımı dahi kaldırmadan, “Gel...” dedim. Umarım elinde aptal saptal bitki çaylarıyla gelmemiştir yoksa bu defa ona çıkışmak zorunda kalacaktım. Ben içeriye Burcu girecek sanarken küçük kardeşinin tiz sesini duydum.

“Çınar Abi...”

İşittiğim sesle birlikte başımı kaldırıp kapıya baktım. Mira eliyle uzanabildiği kadar kapı koluna tutunmuş, benden karşılık bekliyordu. O an aklıma küçük kız kardeşim geldi. O da tıpkı böyle kapıyı açıp kapı eşiğinde benden cevap beklerdi. Yüzümde aniden acı bir tebessüm oluştu. Keşke şu an yaşıyor olsaydı hatta Mira yerine şu an kapı eşiğinde duran kız kardeşim olsaydı.

Kaybetmek... Hiç beklemediğin bir anda en sevdiğin insanları kaybetmek dünyanın en ağır acısıydı.

“Efendim?” dediğimde Mira kapı kolunu bırakıp küçük adımlarla yanıma doğru geldi. Küçük kız bir şey isteme edasında ellerini arkasına götürüp tam önümde durdu. Bana güzel gözleriyle bakınca ben de tebessüm ettim. Ne olursa olsun zamanı geriye alıp sevdiklerimizi geriye getiremiyorduk... Ve evet, bu kız kesinlikle minik kardeşim gibiydi. Belki de bu yüzden onu sevmiştim.

Mira tatlılıkla, “Senden bir şey isteyebilir miyim?” diye sorduğunda kendi kendime gülmek istedim. Bu kız, kardeşimden sonra hayatımda gördüğüm en efendi, en akıllı kızdı. Ben daha önce onun kadar tatlı bir çocuk hiç görmemişim. Görsem de onu sevdiğim kadar sevememişim. Bu kızda başka bir tılsım vardı. Bana boncuk boncuk bakmaya devam ederken, “Tabii iste,” dediğimde onun da tıpkı benim gibi gözlerinin içi güldü.

“Havuza girebilir miyim?”

Havuz mu? Anında duygusal ruh halimden çıkıp cidiyete büründüm. Bu yaşta yüzme biliyor muydu? *Çınar saçmalama, çocuklar çok küçük yaşta eğitilmeye başlıyor.* Benimki de soruydu ama yine de ona da sormak istedim.

“Yüzebilecek misin?”

Mira omuzlarını silkip, “Havuz biraz küçük ama yine de yüzebilirim,” dediğinde kaşımı kaldırıp ona bakmaya devam ettim. Şimdi de havuzumu küçük görmüştü! *Seni küçük cadı, nasıl bir hayal dünyanın var acaba, çok merak ediyorum.*

Yine de yaşının küçüklüğünü göz önüne alarak konuştum. Aksi takdirde başına bir şey gelsin istemezdim. “Ablan da yanında olursa neden olmasın?”

Bu tatlı kız gerçekten yüzme istiyorsa *küçük* havuzumda yüzebilirdi. Mira bu defa da, “Ablam da havuza girebilir mi?” diye sevinçle sordu. Anlaşılan ablasını da yanında istiyordu.

Onlara karşı çok taviz vermiyordum, bu evde çalışan değil de misafir gibiydiler. Bu düşünceme rağmen yine de cevabım olumlu oldu. “İstiyorsa ablan da küçük havuzuma girebilir,” dedim.

Bunun üstüne Mira heyecanla sağ tarafıma yanaşıp eliyle *gel* işareti yaptı. “Eğilsene, boyum sana nasıl yetsin?” diyerek boyuna bakmadan bana söylendi. Ben de şirin kızın söylediğini yapıp eğildim.

Mira iki elini boynuma dolayınca yanağıma öpücük bıraktı. “Teşekkür ederim Çınar Abi.”

Bu içten hareketiyle beni yine güldürmeyi başarmıştı. “Rica ederim Mira, kendine dikkat et, küçük havuzumda boğulmanı istemem.”

Mira alınmak yerine başını olumlu anlamda sallayarak, “Tamam,” dedi. O arkasına bakmadan hızla odadan çıkar-

ken benimse yine kötü tarafım konuşmaya başladı. Onları ilk gördüğümde işe almayacağıma o kadar eminken iki günde hayatımın odak noktası olmaları beni şaşırtıyordu. Bazense gözlerimin içine acıyla bakıyorlardı. Belki beni onlara çeken tek şey de buydu. Acı!

Geçen günkü dadı olayı da aklıma takılmıyor değildi ama ne olursa olsun o bir çocuktu ve hayal dünyası geniş olabilirdi. Şu an bile havuzumu küçük görmesi bunun en büyük işareti değil miydi? Bu düşüncelerle tekrar işime döndüm. Mira'nın gitmesinin ardından bahçeden gülüşme sesleri gelmeye başladı.

Bir süre sonra kahkaha sesleri dayanılmaz hale gelince, "Off!" diyerek başımı iki elimin arasına aldım. Zaten hastaydım, içimde de gram çalışma isteği yoktu, var olanı da elimden alıvermişlerdi. Sesli şekilde iç çekerek önümdeki kâğıtları toparlayıp bir kenara koyduktan sonra ayaklandım. *Onları bu kadar güldüren şey neymiş, bir de ben bakayım, değil mi?*

Aşağı kata indikten sonra salondan geçip seslerin geldiği yere, havuz başına geçtim. Gördüğüm şeyi anlatmaya gerek var mı bilmiyorum ama havuzda sadece Mira yoktu. Burcu da havuzdaydı, üstelik ikisi de mayo giymişlerdi. Ben kardeşine yüzmesi için onay verirken Burcu'nun kardeşinin aklına uyacağını tahmin dahi etmemiştim. Burcu'nun bu denli rahat bir karaktere sahip olması beni kuşku içine düşürmüştü. Onda anlam veremediğim bir gizem vardı. Zira Burcu'nun halinden de tavrından da hiç hizmetçilik yapacak karaktere sahip olmadığını her gören anlayabilirdi... Aklım dün geceye gidince gerildim. Nasıl bu evde henüz yeni çalışmaya başlamasına rağmen havuza girmesi şaşırtıcıysa, aynı zamanda iki gündür tanıdığı patronunun başında da sabahlaması normal değildi. Eğer hastayken

benimle ilgilenmesine nasıl sesim çıkmadıysa, bu durumu da görmezden gelebilirdim. Aksi halde kendimle çelişmiş olurdum.

Mira beni fark edince sanki yakalanmışım gibi yüzüme tebessüm kondurdum. Hiç vakit kaybetmeyen Mira, yüzerek bana doğru gelmeye başladı. Yüzüyor muydu, üstelik bu kadar iyi derecede. Allah için bu kız kaç yaşındaydı?

“Çınar Abi, lütfen sen de gel...” diyen Mira’ya, *tek olsaydın gelirdim* demek istesem de gözüm havuzun diğer ucuna kaydı. Arkada duran Burcu ile göz göze geldiğimde ıslak saçlarını eliyle geriye doğru attırdı. O an için “Başka zaman Mira...” dedim. Tabii mümkünse Burcu’nun havuzda olmadığı bir zaman diliminde...

“Söz mü?” diye sorduğunda nedensizce yutkundum. *Evet* dersem sözümü tutmak zorunda kalacaktım. Kendimi mecbur hissederek Burcu’ya bakıp, “Söz Mira,” dedim. Aslında yüzmek beni kendime getirebilirdi de şu an bunun uygun kaçacağını hiç düşünmüyordum.

“Oley!” diyen Mira, “hadi abla yarışalım,” diyerek ablasına doğru yüzmeye başlamış, ben de masaya doğru yürümüştüm. Onlar yüzerken ben de gölge bulduğum kısma oturup onları izlemeye koyuldum. Şu an aklıma yapacak dahi iyi bir fikir gelmiyordu...

Üç gün sonra...

Elim ağzımda, tıpkı üç yaşındaki çocuklar gibi tırnağımı kemirip duruyordum. Oysaki şu hayatta en nefret ettiğim şeylerden biri tırnağıma zarar gelmesiydi. Şimdi ise bu kötülüğü kendime ben yapıyordum. Valla diyen boşuna demiyordu, insanın en büyük düşmanı kendisiydi. Son bir kez daha saate baktım, bire geliyordu. Neden bana son üç gündür bizden kaçıyor gibi geliyordu. Sırf havuzuna girdim diye bunları yapıyorsa, kendimi daha da kötü hissedebilirdim. Yoksa onunla ilgilendiğim için mi o günden sonra kendini bizden soyutlamıştı? Her şekilde de yaptığı şey hiç doğru değildi.

Kendi kendime söylenirken kapının açılma sesiyle ayağa kalktım. Çınar Bey görününce nedensizce midem kasıldı, o ise beni baştan aşağıya süzüp kaşlarını çattı. Acaba içmiş miydi? Yoksa yorgunluktan mı gözleri kızarmıştı. “Sen hâlâ uyumadın mı?”

Hayır, aslında ben uyurgezerim, diyecektim ki bana öyle kötü bir bakış attı ki her zamanki gibi sözümü yutmak zorunda kaldım.

Aniden elimi yüzüme götürerek, “Maskemin kurumasını bekliyordum Çınar Bey...” dedim. Son anda yüzümde unuttuğum maske aklıma gelivermişti. O da yüzümde karıncalanmalar yaptığı için aklıma düşmüştü.

“Her gece maske mi yapıyorsun?” diye sorduğunda beni daha önce maskeli görüp görmediğini hatırlamaya çalıştım.

“Fırsat buldukça yaparım. Eğer isterseniz size de hazırladığım karışımdan verebilirim. Yorgunluğun yüze verdiği hasarları onarıcıdır, eminim ki size de iyi gelir.”

Pek beğenmemiş gibi yüzünü ekşitince, “Korkmayın, karışımları kafamdan falan uydurmuyorum ya da internetten baktığım falan da yok. Kalıcı makyaj kursuna giderken birkaç hafta da cilt bakım kursuna gitmiştim,” dedim. Ben bir şeyler söylüyordum da o pek oralı olmuyor gibiydi.

“Bu kurslar çok mu önemliydi?”

“Ben kursa zaman kaybedip eğlenmek için gitmedim. Kendimi sevdiğim ve cilt bakımında herkese güvenemediğim için gittim. Çünkü ben kolay kolay kimseye kendimi emanet etmem. Sizinle bu konuyu tartışmayacağım, size hayırlı geceler...”

Gece yarısı boşuna dil döküp hiç de kendimi yoramazdım. Çınar Bey’in yanından geçeceğim sırada kolumdan tutarak beni durdurdu. Başımı çevirip yüzüne baktığımda yakın olduğu kadar da tatlı bir bakış attı. Bu tatlı bakışı kardeşimden kendine kopyaladığını düşünebilirdim.

“Rica etsem, yüzünü yıkadıktan sonra bana acı bir kahve yapar mısın?”

Yüzüne yakından baktığımda haline acısam da hâlâ nereden geldiğini bilemediğim için sebepsizce tavırlıydım. Yine de ricasını kırmayarak, “Peki,” dedim ve yüzümü yıkadım. Maske fazla durduğundan yüzüm fazla kızarmış olsa da beş dakika sonra geçerci. Odadan çıkmadan önce kardeşimin üstünü örterek salona geçtim ama Çınar Bey orada yoktu. Acaba odasına mı gitti diye düşünürken telefonu çalmaya başladı. Telefon hiç susmadan çalmaya devam edince patronuma götürmek adına telefonu elime aldım. “Eylül” yazıyordu. Üstüne üstelik gecenin bu saatinde görüntülü arıyordu. Yanımda birinin varlığını hissedince

başımı çevirdim. Patronum bana bakarken bir anlık duraksamadan sonra telefonunu uzattım.

“Eylül Hanım arıyor.”

Sevgili patronumun nereden, kimin yanından geldiği şimdi anlaşılmıştı. Elimden telefonu alınca yanından hızla geçip gittim. Allah’ım adam gece boyunca ne yaptıysa ben de gidip sırf yorgunluğunu alsın diye kahve yapacaktım. Mutfğa girip gelişigüzel şekilde kahve yaptım. Nedenini hâlâ çözümleyemesem de aniden başıma ağrılar saplanmıştı.

Kahveyi yaptıktan sonra salona giriyordum ki içeriden net şekilde konuşma sesleri geliyordu. “Eylül, son günlerde işlerim çok yoğun, buluşma işini ertelese, inan bana hiç keyfim yok,” diyordu. Beni görünce de konuşmayı kısa kesip, “Anlayışın için teşekkür ederim,” diyerek telefonu kapattı.

Onu dinlediğimi sanmasın diye yanına hızlıca giderek kahveyi uzattım.

“Sağ ol Burcu, sen de artık uyu, geç oldu.”

“Rica ederim, önemli değil.”

Bunun üstüne konuşmaya gülümseyerek devam etti. “Yarın çok erken kalkmana gerek yok, işe on gibi gideceğim.”

Demek ki o kadının yanından gelmiyordu. Bence bu kadının sevgilisi değildi. Hatta patronumun sevgilisi dahi yoktu. Eğer bir sevgiliye sahip olsaydı illa ki evine getirirdi ya da en kötü telefon konuşmasına şahit olurdum.

“İyi geceler Çınar Bey...”



Neredeydi bu, az önce bir yerlerde gördüğüme emindim. Bir insan bu kadar unutkan olamazdı. Mutfak dolaplarını tek tek açarak az önce gördüğüm ama bir türlü bulamadığım fincanı aramaya devam ettim. Bu sadece fincan için de

geçerli değildi. Mutfakta en küçük malzemeyi dahi bulmak için neredeyse bütün dolapları açıyor, her seferinde aynı şeyi tekrarlıyordum. En sonunda dayanamayarak bütün dolap kapakları açık vaziyette iş yapacaktım.

Ben oflarken arkamdan birinin geldiğini hisseder hissetmez kapıya baktım. Küçük kardeşim benden bir şeyler isteme edasıyla bana yaklaşıyordu. Başımı hafif yana çevirerek tebessüm ettim.

“Ablacım, salonda oturabilir miyim?”

Ben senin yanaklarını kıpkırmızı edene kadar sıkardım da işim vardı.

“Olur güzelim, otur, yalnız salonda patronumuz var. Senden ricam sessizce oturman...”

Mira dudağını büzerek bu durumdan pek haz etmediğinin sinyallerini vermişti. “Ablacım, bir şartla ses çıkarmam. Eğer benimle oyun oynarsan...” dediğinde derin bir iç çektim.

Çocuk oyunlarından nefret etsem de sırf iş yapmamak adına oynardım fakat burası babamın evi değildi. Ben de keyfime göre hareket edemezdim. “Bebeğim, benim oyun oynayacak kadar zamanım yok.” Şimdi huysuz patronum kızır desem kesin iki laf arasında ağzından kaçırırdı. Zaten beni hiç sevmeyen patronum da bana düşman kesilirdi. Bunu göze alamadığım için hakaret içerikli sözleri kendime saklıyordum.

“Ama abla, ben cansız nesnelerle oynamaktan çok sıkıldım. Sadece bir oyun, lütfen!”

Kardeşıme bakarken biraz düşündüm. Sonra aklıma güzel bir fikir geldi. “Pekâlâ, tıp oynayalım mı?” diye sordüğümde Mira anlamayarak işaretparmağını dudağına götürdü. Bence anlamıştı da oyunu aklınca ölçüyordu. “Uzun uzadıya düşünecek bir şey yok Mira, ben bir iki üç tıp diyeceğim, oyun başlayacak. İlk kim konuşup oyunu bozarsa

kazanana hediye verecek...” Kardeşim için hediye seçeneği çok fazlaydı. Eğer kazanırsam şu geceleri sarılıp uyuduğu ayıcığını isterdim. Böylelikle de geceleri kardeşime rahatça sarılabilirdim.

“Tamam ama ben kazanırsam bana en büyüğünden pasta yapacaksın.”

Ah, kıyamam! Senin canın pasta mı istedi? Mira’nın yanına gidince minik burnunu sıkarak, “Anlaştık, sana en sevdiğin pastadan yapacağım. Yalnız gece sonuna kadar ne olursa olsun konuşmak yok. Eğer saat on ikiyi vurduğunda hâlâ bir kazanan olmazsa oyuna yarın devam ederiz...” dedim.

Mira da, “Bir iki üç tıp!” der demez gülerek, daha doğrusu başını sağa sola sallayarak arkasını döndüğü gibi gitti.

Hani Mira’nın doğumuna şahit olmasam bu kız dünyalı olamaz derdim. “Kahretsin kahve!” Sesli şekilde konuşunca elimi ağzıma götürdüm. Şükür ki kimse duymamıştı. Çınar Bey’in kahvesini epey geciktirsem de sonunda bol köpüklü olmasa da ortaya karışık bir şeyler yapmıştım. Acaba internette gördüğüm gibi içine birazcık tuz mu koysaydım, belki yazıldığı gibi köpüklü olurdu... Elimde kahveyle durup kaşlarımı çattım. Güzel fikirdi ama önce kendim deneyip içsem iyi olacaktı.

Salona geçince Mira’nın yemek masasında tabletiyle oyun oynadığını gördüm. Az ileride oturan patronumun da ondan hiç farkı yoktu. Kahveyi dökmemek adına ağır çekimde olmakla birlikte soğumaması için de hızlı olmaya çalışıyordum. Çınar Bey’in önüne kadar geldiğimde beni yeni fark etmiş gibi tabletini yanına koyarak kahvesine uzandı, eline alırken de kardeşime baktı.

“Mira, bugün boyama yapmıyor musun?” diye sordu.

İşte şimdi kaybettin Mira Hanım! Çınar Bey’in kahvesini verdikten sonra doğrularak kardeşime baktım ama Mira kaşlarını çatmış, bizden tarafa kötü bakışlar atıyordu.

Bunun üzerine Çınar Bey de, “Bir sorun mu var?” diye bana sordu. Galiba erken sevinmişim. Ah Mira, kötü bir bakış atmasan olmaz mıydı? Ama benim de hemen kaybetme gibi bir niyetim yoktu. Çınar Bey’e dönerek *bilmiyorum* dercesine omzumu silktilim.

“Şaka mısınız, bir soru sordum, neden cevap vermiyorsunuz? Burcu!”

Allah’ım neden zorluyor, mimiklerden anlamıyor mu? Bu defa da başımı iki yana salladığımda Mira elleriyle ağzını kapatarak kıkırdamaya başladı.

“Burcu diyorum, dilinimi yuttun?”

Kaybettin işte Burcu, zorlama! “Kusura bakmayın, biz...” demeye kalmadan kardeşimin sevinç naraları salonunda yankılanmaya başlamıştı bile.

“Ben kazandım... Ben kazandım!” diyor, başka bir şey demiyordu.

Çınar Bey de, “Anlamadım neyi kazandı?” diyerek bizi merakla sorgulamaya devam edince gözlerimi devirmek istedim.

“Kardeşimle tıp oynuyorduk ki üstünden birkaç dakika geçmeden kaybettim.”

Bu sözleri fazla mı samimi söylemişim?

Çınar Bey, “Keşke oyun oynamadan önce bana da söyleseydiniz...” derken, Mira sevincini yarım keserek hatta gözlerini belerterek, “Yoksa sen de bizimle mi oynayacaktın? Ablam, lütfen bir daha oynayalım, lütfen!” demeye başladı.

Emindim ki patronum böyle bir şeyi kastetmemişti.

“Hayır güzelim, Çınar Bey’in işleri var. Ben de gidip sana söz verdiğim pastayı yapacağım.”

Mira her küstüğünde yaptığı gibi, kollarını göğsünde birleştirerek kalktığı sandalyeye yeniden oturdu.

Neden beni zorluyorsun? Biliyorum küçüksün, bazı şeyleri anlamıyorsun ama burası bizim evimiz değil.

Düşüncelerimi bölen Çınar Bey, “Sorun değil Burcu, eğer Mira da istiyorsa oynayabiliriz,” dedi.

Sanki kalbimden vurulmuşa dönmüştüm.

“Abla lütfen!”

O an gözlerim ellerini önünde birleştiren kardeşime gitti. İyi madem, en azından birkaç gün kafa dinlerdim.

“Peki, bir iki üç tıp!” Yüzüme kondurduğum tebesümle mutfağa yöneldim. Mutfaka girmeden önce arkama baktığımda Mira mutluydu. Çınar Bey de sanki bu oyun işine yaramış gibi kahvesini keyifle yudumluyordu. Tabii ya, adam sesimizi duymamak için kabul etmişti. *Ay bazen ben haddinden fazla saf olabiliyorum, bildiğin oyun ayağına oyuna geldim.*

Nedenini bilmediğim hislerin siniriyle mutfaka girdim. Madem kardeşime söz vermiştim, el mahkûm yapacaktım. Pasta malzemelerini hazırlarken içimden şarkı söylemek gelmişti. Neden bu duyguya kapılmıştım bilmiyorum ama kesinlikle yasakları çiğneme içgüdüğü genlerimizden kalıtsal olarak geçiyordu.

Kardeşimin pastasını hazırladığımda bir tek üstünü süslemek kalmıştı. Süs için de birkaç çilek dilimleyerek son vuruşları da yaptım. En sonunda ise başparmağımı ağzıma götürerek tırnağımı dişledim. Pastanın görünüşü harikaydı da tadı nasıldı? Mutfağın kapısına bir bakış attıktan sonra pastayı parmaklamıştım ki işaretparmağım dudağımdayken burnumun direğini sızlatan parfüm kokusuyla yakalandığımı anladım. Parmağım dudağımda Çınar Bey’e döndüğümde gözlerimi belirtmekle kalmayarak, “Pardon...” dememle parmağımı ağzımdan çektim.

Çınar Bey bıyıkaltından gülererek kendine bir bardak su aldı ve kaşının altından beni süzmeye devam etti. “İkinci kez kaybettiğinin farkında mısın?”

Gözlerimi kapatarak ofladım. “Ben oyun konusunda hep kadersizim, küçükken de böyleydim. Çocuklarla ya-kartop oynarken oyundan ilk çıkan hep ben olurdum.”

Lütfen az önceki sözlerimi içimden geçirmiş olayım.

Çınar Bey’in yüzüne bakılacak olursa pek de içimden söylememiştim. Yüzüme kondurduğum sahte tebessümle önüme dönerek elime bıçağı alıp pastayı kesmeye çalıştım. Çınar Bey de suyunu içtikten sonra ses etmeden gitti. Ben de elime aldığım iki tabakla salona geçince önce patronuma pastasını verdim, daha sonra da kardeşimin ödülünü önüne bıraktım. “Pastan bitince odamıza gideceğiz,” dediğim sırada Mira’nın ağzı pastayla tıkalı olsa da “Abla, yine kaybettin,” demeye çalıştı. Açıkçası kaybettiğimi kardeşime Çınar Bey’in söyleyeceğini düşünmüştüm.

“Ben oyunlar konusunda pek iyi değilim sanırım, seninle resim çizsek falan olur mu?”

Mira son lokmasını da yutkunduktan sonra, “Abla, sen resim çizmeyi de bilmiyorsun ki. Hatırlasana, bana hep öyle söyledin...”

Kardeşim bir gazla devam edecekti ki sözünü kesmek zorunda kaldım. “Mira, tatlım, boyama diyecektim. Şaşırdım. Hadi sen pastanı ye.”

Unutmamıştım kardeşime kötü davrandığım günleri, unutamamıştım. Galiba uzun yıllar da bu ızdırapla yaşayacaktım.

Mira pastasını bitirdiğinde boş tabağı elime alıp mutfığa geçecektim ki pastayı tek sevenin kardeşim olmadığını fark ettim. Çınar Bey’in boş tabağını da alırken bir teşekkür falan bekledim ama nerede... Ona göre zaten bu benim asıl görevim değil miydi? Mutfığa geçtiğimde acaba şimdi ne düşünüyor diye aklımdan geçirmeden edemedim. Bizden önce bu evde tek başına hükümdarlık sürüyordu. *Tek başına yaşayan asi inatçı bir adam, kimseye taviz vermeden*

kendi diktatörlüğünü sürdüren Çınar Dorukan! Hoş, şimdi de evde tek başına edasında takılıyordu ya...

Elimdeki boş tabakları bırakınca kardeşim için süt alıp mutfağın ışığını kapattım. “Miracım uyku saati...” dediğimdeyse Mira sesini çıkarmadan tabletiyle birlikte yanıma gelip elini bana uzattı. “İyi geceler Çınar Abi...”

Kardeşim iyi geceler dileyince ben de kendimi mecbur hissederek iyi geceler diledim. Çınar Bey de başını dahi kaldırmaya tenezzül etmeden iyi geceler dileyince sessizce odamıza geçtik.

Koca bir haftayı daha geride bırakmıştık ve günlerden cumartesiydi. Sabah, belki yarın için izin alabilirim umuduyla uyanmışım. İlk aydan izin almak istemesem de sürekli evde kalmak beni bunaltıyordu. Özellikle de günümün çoğunu dışarıda geçirmeye alışmışken... *Hiç değilse yarın pazar... En azından tatil günüm olduğu için sabah erken kalkmam, değil mi?* Kendi kendime hayıflanırken ellerime baktım. Elde bulaşık yıkamaktan ellerim kısa bir süre içinde tanınmaz hale gelmişti. Avucumun içindeki beyazlıklar sanki deri değiştiriyorum izlenimi veriyordu.

“Günaydın.”

İşittiğim sesle birlikte gözlerimi kapatıp deterjanlı elimi kalbimin üstüne koydum. Bu adam her defasında nasıl oluyor da sinsice gelip aklımı alıyordu. Onda bu sinsilik bende de iş yaparken dalıp gitme huyu varken benim daha çok ödüm patlardı.

“Günaydın Çınar Bey...”

Günaydın, bana bu sabah her zamankinden biraz daha erken kalkmam için emir veren patronum bir kez daha günaydın...

Çınar Bey masaya kurulurken ben de ellerimi yıkayarak çayını hemen önüne bıraktım. Sonra geri çekilmek yerine esnememek için dişlerimi sıktım. En son bu saatlerde ne zaman uyandığımı düşünüyordum, hasta olduğumda mı yoksa kâbus gördüğümde mi?

“Uykun mu var?”

Sabahın köründe kalkıp uykumun olması anormal miydi? Ben okula bile giderken çoğunlukla ilk derslere girmezdim. “Biraz öyle,” diyerek lafı geçiştirdim. Ciddi anlamda gözlerim kendiliğinden kapanıyordu. *Kendine gel Burcu.*

“Kahvaltıdan sonra uyuyabilirsin.”

Doğru mu işitmiştim, artık karşımda o katı despot adam yok muydu? *Bir de gülmeyi öğrense, şu sert mizacından vazgeçse...*

“Burcu, ayakta mı uyuyorsun?” diye sorduğunda bir kez daha esnememek için kendimi zor tuttum.

“Pardon, gözüm dalmış. İnce düşünceniz için teşekkür ederim.” Teşekkürümü edip ona arkamı döndüğümde başka bir soru daha geldi.

“Mira uyuyor mu?”

Bu sabah çenesi falan mı düşmüştü. Gözlerimi devirdim. *Bırak da bari o uyusun değil mi?* “Mira dokuzdan önce uyanmaz.” Ne de olsa her çocuğun belli bir uyku düzeni vardı.

“Neden kardeşini anaokuluna göndermiyorsun? Bildiğim kadarıyla gitmesi lazım.”

Benim uykusuzluktan ayakta duracak halim yokken adam inatla bana sorular yöneltiyordu. Acaba bunları merak edip soracak başka zaman bulamamış mıydı?

“Mira daha çok küçük Çınar Bey, nasip olursa seneye gönderirim.”

“Anlıyorum,” dedi de rahat bir nefes aldım. Zaten bana biraz daha soru sormaya kalkışırsa dayanamayarak ayağının ucuna kıvrılıp yatacaktım.

Çınar Bey soru sormaktan vazgeçtikten kısa süre sonra kahvaltısını yapıp odasına çıktı. Ben de masayı topladıktan sonra tekrardan bulaşıkları yıkamaya koyuldum. En sevmediğim kısımlardan biri, belki de ilk sıradaki şey elde

bulaşık yıkamaktı... Zaten yavaş yavaş o güzelim uyku da açılmıştı.

“Burcu!”

İşittiğim sesle birlikte biraz da korkarak işimi bırakıp kapıya baktım. Çınar Bey sinirle yüzüme bakıyordu. Elinde sıkıca tuttuğu gömleği fark edince *ne oldu* diye düşünmekten kendimi alamadım. Bir gömleğe bir de ona bakıp benden cevap bekleyen sevgili patronuma sonunda, “Efendim?” diyebildim. Hâlâ neden elindeki gömleği sıkıp bana bu kadar sinirli baktığını anlayamamıştım.

Çınar Bey gömleği üstüne tutarak, “Bu ne Burcu?” diye sormadı, bildiğin *kükredi*.

İşte başlıyoruz.

“Gömlek efendim,” dedim de demez olaydım.

Beni öldürecekmiş gibi bakıp dalga geçer gibi konuştu. “Cidden mi? Ben de diyorum elimdeki kumaş parçası ne? Dalga mı geçiyorsun kızım sen benimle... Bu gömleğin rengi neden böyle Burcu? Beyaz gömlek gitmiş, yerine rengi belli olmayan alacalı bir gömlek gelmiş. Sadece bu değil, bütün kıyafetler böyle... Yoksa sen renklilerle beyazları bir mi yıkıyorsun?”

Çınar Bey konuşurken ben de altdudağımı dişledim. Öylesine sinirli görünüyordu ki burnundan soluyor diyebilirdim. Aslında makineden çıkarırken ben de fark etmiştim ama neden olduğuna dair hiçbir anlam verememiştim. Hata mı bildiğimden ötürü, “Özür dilerim Çınar Bey, ben hemen yıkarım,” diyerek deterjanlı elimle gömleği elinden aldım. Patronum da bu duruma daha çok sinirlenerek dişini sıktı.

Kızım aklın varsa kaç, bu adam seni çiğ çiğ yer.

Çınar Bey öfkeden olsa gerek her sözüne vurgu yaparak konuşmaya başladı. “Burcu, sen bu sabah beni delirtmek için ekstra çaba mı harcıyorsun?” diye sorarken durup bir elime bir de arkamda duran bulaşık yığınına baktı. “Bir

saniye ya, sen neden her gördüğümde bulaşıkları elinle yıkıyor oluyorsun?”

O sorular sormaya devam ederken içimden dua etmeye çoktan başlamıştım.

Kesin bu defa ölmüştüm. Keşke ilk geldiğimde bulaşık makinesinin bozuk olduğunu söyleseydim. “Şey... Bulaşık makinesi bozuldu da...”

Çınar Bey gömleği hışımla elimden aldığı gibi çöpe atıp makineye yöneldi. *Ne yapayım canım bozuldu, hatta ben bu eve geldiğimde bozuktu yoksa ben de iğrenerek bulaşık yıkamaya hiç meraklı değilim*, diyecektim ki laflarımı geri yuttum. Yoksa beni işkence dahi etmeden direkt boğardı.

“Ya sabır! Kızım ben burada bostan korkuluğu muyum? Bozulduysa neden söylemiyorsun. Yenisi... Bir saniye, bu bozuk değil...”

Bozuk değil mi? Onun gibi başımı eğip makineye baktım. “Nasıl? Ama ben çalıştıramamıştım,” dedim. Bu sefer daha çok bağırdığında yüzümü buruşturdum, elimde olsa kulaklarımı kapatırdım da o kadar cesaretim yoktu. *Ah, Burcu, sen bu eve gelmeden önce hiç pısrık biri değildin, ne oldu sana? Neden bu adamın karşısında ezilip büzülüyorsun?*

“Burcu, sen teknoloji özürlü müsün? Yoksa daha önce hiç bulaşık makinesi kullanmadın mı?” diye sorduğunda yine dudağımı dişledim. Gel de şimdi ona anlat: *Daha önce ne bulaşık ne de çamaşır makinesi kullandım...* Şimdi bunu nasıl söyleyecektim? Kesin dalga geçtiğimi sanıp daha çok küplere binecekti.

Yine üzüntüme sığınıp, “Üzgünüm...” diyebildim ama açıklama yapamazdım.

Çınar Bey dayanamıyormuş gibi bakışlar atsa da, “Ya sabır!” diyerek makinenin kapağını açtı ve içini biraz kurcaladı. Bana eliyle *gel* işareti yapınca dibine kadar sokuldum.

“Gel buraya, ben de bilmiyorum ama illa yaparız. Bulaşıkları şöyle diz ya da rasgele kırılmayacak şekilde koy. Şu kısma da bulaşık deterjanını koy... Öğren şunu, bir daha da sakın elde yıkama!”

Tamam canım, sen bana yeter ki bağırma, ben internetten bakıp kitabını dahi yazarım.

“Peki efendim.” Aslında efendim denilmesinden de nefret ediyordu lakin onca olay arasında bu sözüme takılmamış olmalıydı. *Burcu aklın varsa uzun süre bu adamın damarına falan basma, yoksa neler olur, tahmin dahi edemiyorum.*

“Şimdi benimle gel. Şu çamaşır yıkama işine bakalım, acaba onu biliyor musun?” diyerek önden gitti.

Ben de *oraya gitme* diyemediğim için peşi sıra onu takip etmeye başladım. Çınar Bey koridoru aşp önden çamaşır odasına girince son anda içerinin dağınıklığıyla yüzleşti. Arkama baktım fakat kaçacak delik de yoktu.

“Burcu, buranın hali ne böyle?” diye odaya girdiği gibi bağırınca altdudağımı dişlemekten morartmıştım. Tamam, haklıydı, her taraf her taraftaydı ama aklıma bu odaya gireceği hiç gelmemişti ki.

Yine de öne atılarak savunmaya geçtim. “Ben zaten burayı toparlayacaktım. Siz merak etmeyin, hemen düzenlerim,” diyerek öne atıldığımda iki sağlam adım bile atamadan ayağıma çarşaf dolanmıştı. Bu hamlemlle sendeleyerek yere düşüyordum ki güçlü iki kol beni tutup kendine doğru çekti. Bu defa da kafamı aniden kaldırmamla Çınar Bey’in çenesine sert şekilde vurdum. Sağlam vurmuş olmalıydım ki yüzünü buruşturmuş ama yine de beni bırakmamıştı. “Dikkat et,” diyerek beni doğrultunca benim elim ayağıma daha çok dolandı.

“Özür dilerim, istemedim oldu... Canınız çok yanıyor mu?” desem de küplere binen Çınar Bey’in gazabından uzun süre kurtulamayacağım kesindi.

“Allah’ım, sen bana sabır ver. Burcu, dua et güzel yemek yapıyorsun ve dua et küçük kardeşini seviyorum. Yoksa buraya gelip sana yardımcı olmak yerine seni direkt kapı dışarı ederdim.”

“Haklısınız efendim,” dediğimde sanki ben konuştukça daralıyormuş gibi iç çekti. “Haklı falan olmak istemiyorum Burcu. Bu da sana verdiğim son şans, iyi değerlendirsen iyi edersin yoksa kendini kapının önünde...”

“Abla!”

O an işittiğim sesle birlikte donakaldım. Bir bu eksikti. Çınar Bey o kadar çok bağırmıştı ki Mira değil, yan komşular bile her an gelebilirdi... Mira, çarşafın üstüne basıp yanıma geldiğinde korkuyla sol bacağıma sarıldı. Ben de bozuntuya vermeden gülümsemeye çalışarak, “Günaydın canım,” dedim.

Tabii Mira yer mi? Yemez. “Abla, Çınar Abi neden sana kızılıyordu?” diye üzgün bir ses tonuyla sordu.

Bu defa böyle olmayacağını anlayıp önünde eğilerek onun hizasına geldim. “Hayır güzelim, sana öyle gelmiş. Yoksa Çınar Bey asla bana kızmaz, sadece şaka yapıyordu,” diyerek beni onaylaması için patronuma baktım.

O da elini uzatıp Mira’nın yanağını sıktı. “Evet Miracım, sadece şakalaşıyoruz.” Şu anki en büyük avantajım küçük kardeşimi seviyor olmasıydı. Tamam, en büyük falan değil, bildiğin tek avantajım buydu.

“Peki bizi kapının önüne mi atacaksın? Abla, biz nereye gideceğiz? Yoksa sokakta mı kalacağız?” diye sorduğunda ise artık gözleri dolmuştu.

Çınar Bey yaptığı hatayı anlamış olmalıydı ki benim gibi eğilerek, “Mira, şaka olduğunu söyledim. Bana inanmıyor musun?” diye sordu.

Bu adamın parfümü bu kadar güzel mi kokuyordu?

“Sen yalan söylemezsin biliyorum,” diyen kardeşimse Çınar Abi’sine sıkıca sarıldı.

Bak sen küçüğüme, arada bana da bu kadar içten sarıl-san, hani abla kardeş bağımız artar.

Ben ayağa kalkınca patronum da Mira’yı kucaklayarak kalktı, kardeşime yumuşattığı sesini bana yükselterek, “Mira acıkmıştır, kahvaltısını hazırla, bana da kahve yap,” dedi ve odadan Mira’yla birlikte çıktı.

Onun bu sözü üzerine elimi belime koyup hayıflandım. *O benim kardeşim be! Gören de kardeş onun sanırdı. Uyuz, nemrut adam ne olacak!*

Arkalarından söylensem de dağınık odayı geride bırakarak peşleri sıra yürüdüm. En son odadan çıkarken epey pahalı bir takımın üstüne ayağımla basmam içime otursa da görmediği için şanslıydım. Arkalarından ilerlerken bugün ucuz yırttığıma dair yemin edebilirdim. Yoksa küçük kardeşimle gerçekten nereye giderdik ve ben ne iş yapardım hiç bilmiyorum... Çınar Bey bizi tanımamış olabilirdi ama başkaları bizi illa ki tanıyabilirdi. Ne olursa olsun benim bu evde kalmam gerekiyordu. Yoksa Allah korusun amcamın eline düşebilirdik.

“Burcu, kahvaltıyı bahçeye hazırla.” Çınar Bey arkasını dönünce ben de düşüncelerimden sıyrılarak hemen elimi kalbimin üstünden çektim.

“Baş üstüne, Çınar Bey,” dediğimde Mira’nın gülen gözlerine baktım. Çınar Abi’sinin boynuna sıkıca sarılmış gülücükler saçıyordu. Bir anda içim cız etti. Anında gözlerim dolsa da sızlayan burnuma elimi götürdüm. Bunca duygusallık da neyin nesiydi. Bilmesem hamile olduğumu düşüncektim.

Onlar bahçeye geçerken ben de mutfığa girip kısa sürede bütün söylenenleri yaptım. Bahçeye kahvaltıyı hazırla-

dığimda Mira büyük iştahla kahvaltısını yaparken, Çınar Bey'e kahvesini verdim.

Mira, "Abla, sende otur," dediğinde ise beyefendi yine emir verdi. "Geç otur." Üstten konuşulmasını sevmesem de gülümsedim.

Hem ne yapıyoruz? Asla bir molaya hayır demiyoruz. "Teşekkür ederim," diyerek hemen Mira'nın yanına oturuverdim ve bütün kaslarımın gevşediğini hissettim. Allah'ım oturmak bu kadar güzel bir eylem olmazdı. Henüz gün ortası olmadan bütün uzuvlarım ağrımış, güç takat denilen şey kalmamıştı.

"Abla biliyor musun ben bu bahçeyi çok seviyorum, kuş sesleri eşliğinde kahvaltı yapmak çok güzel... Sence de öyle değil mi Çınar Abi?"

Yorgun olduğumdan olsa gerek kardeşimin uzun cümlesine fazla dikkat etmedim. Onlar sohbet ederken ben hiç müdahil olmadan kendi dünyamda dinleniyordum. Sadece patron beyin gözleri beni bulunca mecburen sözlerine kulak astım.

"Unutmadan, yarın akşama misafirlerim gelecek. Hazırlık yap ve lütfen yaşlı kadınlar gibi saçma sapan yemeklerle masayı doldurma. Yemekler lezzetli olduğu kadar gösterişli de olmalı," dedikten sonra kahvesinden sakinlikle bir yudum aldı. Hayır, az önce güzel yemek yapıyorsun dememiş miydi? Üstelik kaç gündür yemeklerimi büyük iştahla yiyordu.

Yine de bugünlük kotamı doldurduğum için tebessüm etmek zorunda kaldım. "Peki, kaç kişi olacak?" Bir yandan da, *vay be nemrutun arkadaşları da varmış*, diye iç geçirmekten kendimi alıkoymadım. Oysa evde yalnız ruh gibi takılıyordu.

Acaba arkadaşları da onun kadar kasıntı mıydı?

“Tahminen dört ya da beş kişi olacaklar,” dediğinde gözlerimi kısıtım. Yemek sorun değildi. Yemek konusunda korkum falan da yoktu. Tek korkum arkadaşlarının da onun kadar kasıntı ve sevimsiz olmasıydı. En önemlisi de beni tanıma ihtimalleriydi. Arkadaşlarının hepsinin ömürlerini onun gibi yurtdışında geçirdiklerini pek sanmıyordum.

Yine de yapacak bir şeyim yoktu. Eninde sonunda bu eve de misafirler gelecekti. “Yarın sizi mahcup etmem.” Elimden gelenin en iyisini yapacaktım.

Patronum beni dikkatli şekilde süzdükten sonra, “Giyimine de özen göster, bu kadar kısa giyinme, daha kapalı olsun. Sonuç olarak seni görmeye gelmeyecekler,” dedi.

Soğuk nevale! Hayır, üstümde onu rahatsız edecek ne vardı ki? Başımı eğip askılı bluzuma ve eteğime baktım. Bence gayet şık ve güzellerdi. Bugünkü kotamı doldurmasam asla altta kalmazdım ya... *Sakin olmak zorundasın Burcu, burası senin evin değil, burası babanın evi değil. Her horoz kendi çöplüğünde öter, bunu sakın unutma.*

“Emriniz olur Çınar Bey.”

“Çınar Abi, ben nasıl giyinmeliyim?” diye soran küçük kardeşime baktım.

“Sen her halinle güzelsin Mira, isteğin gibi giyin, sana karışmak yok,” dediğinde kardeşim başını sallamıştı ki Çınar Bey kalkacak gibi hareketlendi. “Mira, ben şimdi çıkıyorum, benden isteğin herhangi bir şey var mı?” diye sorduğunda şaşırdım. Bu onun ilk gülümsemesiydi, başına taş düşmüş olmalıydı ki kardeşime güldü. *Tamam, sakın ol, sadece kardeşine güldü. O da bir insan ve gülebilir, bu her insan gibi onun da hakkı... Saçmalama!*

“Sen gel yeter Çınar Abi, başka bir şey istemiyorum.”

Kardeşim bu sözüyle Çınar Bey’in kalbini fethetmiş olmalıydı ki uzanıp kardeşimin saçından öptü. Ben göz doktoruna gitsem iyi olacak. Şaşı mı görüyorum ne, gözlerim bozulmuş...

Çınar

Mira'ya, "Kendine iyi bak," derken Burcu'nun tuhaf bakışlarıyla kaşlarımı çattım. Kardeşini sevmem hoşuna gitmemiş gibi duruyordu. Yine de bu konuya çok takılmayarak evden ayrılıp şirkete gittim. Son zamanlarda işler hiç iyi değildi. Aslında ne olduysa şu son birkaç haftada olmuş, aniden düşüşe geçmiştik. Şu an kanıtlayamasam da birilerinin benimle kasıtlı şekilde oynadığına emindim ama kim?

Ben hesaplar yaparken davetsiz misafirimle kuşkularım daha çok arttı. İş ortaklarımdan olan, belki de içlerinde en çok sevip saydığım Fikret Bey, açıktan olmasa da üstü kapalı şekilde kızıyla evlenmemi önerdi. Böylelikle borçlarımdan kısa sürede kurtulup refaha erebilirmişim. Hâlbuki biraz mantıklı düşünse Liya gibi gerçekten güzel bir kızı olan saygıdeğer bir baba böyle küçük hesaplara girerek kızını küçük düşürmezdi.

Ben de Fikret Bey'i kırmamaya özen göstererek evlilik gibi bir düşüncemin olmadığını apaçık dile getirdim. Evlilik öyle sanıldığı kadar basit değildi. Bir hayat kuracağım kadının sadece güzel ve zengin olması benim için asla yeterli olamazdı. Bu yüzden Fikret Bey'e beni kızına layık görüp onurlandırdığı için teşekkür etmekle birlikte bir daha konusunu açmamak üzere son noktayı koydum.

Fikret Bey gittiğinde ise mali durumum herkesin kulağına yayılmadan önce acil olarak harekete geçmem gerektiğini düşündüm. Benim bir an önce çözüm yolları bulup işleri yoluna koymam gerekiyordu. En son çare olarak, kuzenimi

yurtdışından getirterek işlere ortak edecektim. Tabii, bu son seçeneğimdi. Bu yüzden üst düzey yöneticilerimle toplantı yapıp gece geç saatlere kadar kararlar aldık.

Gecenin sonunda huzur içinde olmasa da eve geldim fakat evde en küçük hareket yoktu. Salona geçtiğimde saate baktım. Henüz on birdi, bu saatte uyumuşlar mıydı?

Öylece durup kısa bir an sessizliği dinledim. Anlaşıldı, bu gece tek takılacaktım. Aklımdan geçen şeyden sonra durup düşündüm. Bana böyle ne oluyordu, ben onlardan önce tek yaşantımdan gayet huzurlu ve mutluydum. Ben yalnızlıkların adamıyken bana ne olmuştu da bir anda gözlerim onları arar hale gelmişti? Yoksa ikilinin varlığına alışmış mıydım? Elimi enseme götürerek gözlerimi yumdum, yine yorgunluktan saçmalamaya başlamıştım.

Son bir kez daha onların odalarına doğru bakıp uyuduklarına kanaat getirdim ve bütün ışıkları kapatıp üst kata odama çıktım. Odaya girdiğim anda burnum temizlik kokusuyla doldu. Demek bu yüzden erken uyumuştum. Anlaşılan sabah attığım fırça epey işe yaramıştı. Umarım yarına kadar unutmazdı da arkadaşlarıma karşı beni mahcup duruma düşürmezdi.

Çok düşünüyorsun Çınar, çok!



Kendime söylenerek geceyi sabah etmiş, işlerim yoğun olduğu için kahvaltımı yapmadan kendimi evden dışarıya atarak şirkete geçmiştim. Bugün işlerimi erkenden hallederek eve gitmem gerekiyordu. Bu yüzden şirketten çıkmam saat dördü bulmuştu.

Eve geldiğimde ise anahtarla kapıyı açmak yerine zili çaldım. Aradan çok geçmeden kapı sonuna kadar açıldı ve Burcu'yla yüz yüze geldik. Bu kızdan fazla haz etmesem

de ona karşı önyargılı davranmamak için elimden gelenin fazlasını yapıyordum.

“Hoş geldiniz efendim.”

“Efendim” denmesinden nefret eden ben zamanla buna da alıştığımı inanamıyordum. Aslına bakarsak o da bana aynı şekilde davranıyordu. Mesela bazen çok saçmalasa da her zamanki mesafeli yüz ifadesiyle beni karşılaması buna en güzel örnekti. O sırada cevap vermeden onu dikkatli şekilde süzdüm. Sözümü dinlemiş, pantolon giymişti. Üstünde de askılı bluz vardı. Ayağına her zamanki gibi saçma topuklu ayakkabılarını giymediğine göre on üzerinden yedi verebilirdim. Yüzüne söyleyemediğim için içimden, *eh eskiye oranla daha iyi*, demeyi ihmal etmedim. Kıyafet kontrollü yaptığımı göre artık cevap verebilirdim. “Hoş bulduk,” dedim ve hemen Mira’nın sesini duydum.

“Çınar Abi!” diyen Mira’nın yanımıza doğru koştuğunu gördüm. Bu küçük kızı seviyordum. En çok da kız kardeşime benzeyişini seviyordum. Mira kucağıma atlayacak gibi koşsa da hâlâ birbirimize alışkın olmadığımız için yanıma gelmedi ve ablasının elinden tuttu. O sırada Burcu hafif arkasını dönünce sırt kısmı dikkatimi çekti ve kaşlarım kendiliğinden çatıldı. Bluzunun sırt kısmı neredeyse ful açıktı. Allah için bu kızın hiç kapalı kıyafeti yok muydu?

“Biliyor musun, ablam benimle hiç ilgilenmedi, hep yemek yaptı,” diyen Mira’nın sesi beni kendime getirince yüzünü buruşturarak ablasını şikâyet eden küçük kıza baktım.

Burcu, “Ablacım, neden beni şikâyet ediyorsun? İşlerim olmasaydı seninle ilgilenmez miydim?” diye sorunca, Mira omuz silkti. “Evet, ilgilenmezdin,” dedi. Tam küçük bir kaos çıkacaktı ki Burcu’dan daha önce davranarak elimi Mira’ya uzattım.

“Hadi Mira, içeri geçelim de sen bugün bana neler yaptığını anlat.”

Mira hemen ablasının elini bırakıp benim elimi tuttu. O sırada da başını çevirerek ablasına üzgün üzgün baktı. Anlaşılan Mira bugün ablası onunla ilgilenmediği için ona çok fena küsmüştü. Küçük kıza, *üzülme ablan giyinmeye bile fırsat bulamamış*, dememek için o an kendimi zor tuttum.

Ben de masayı hazırlayan Burcu'ya daha fazla kötü bakışlar atmamak için misafirler gelene kadar Mira'yla ilgilenmeye karar verdim.

Mira, “Çınar Abi, beraber şarkı söyleyelim mi?” diye sorarken aynı zamanda televizyonda müzik kanalını açarak koltukta ayağa kalkmıştı.

Şarkı söylemek mi? Şarkı söyleyerek kendi kendime işkence etmek istemiyordum. “Miracım benim sesim iyi değildir,” dedim.

Mira da tiz sesiyle ablasını yanına alelacele çağırarak, “Ablacım seni affetmemi istiyor musun?” diye bağırarak sordu.

Buradan neye bağlayacağını düşünürken Burcu da yanıma gelince *ne oluyor* gibisinden bana baktı. “Tabii isterim güzelim, söyle bakalım benden ne istiyorsun?”

Mira istekte bulunmak yerine televizyonun sesini neredeyse sonuna kadar açarak, “O halde Çınar Abi'yle dans et. Yoksa seni affetmem.”

Burcu ondan beklenmeyen bir hareketle öne atılarak, “Güzelim, lütfen televizyonun sesini kıs,” dese de Mira oralı olmadan arkama saklanınca mecburen ayağa kalmak zorunda kaldım.

“Çınar Abi, lütfen dans edin, ben de şarkı söyleyeceğim,” dediğinde sağımda duran Burcu'ya baktım. “Abla, yoksa Çınar Abi'den korkuyor musun? Bence Çınar Abi çok güçlü olduğu kadar çok da yakışıklı... Şey bir de çok nazik yani hiç merak etme, dans ederken ayağına basmaz...” diyerek hem kıkırdıyor hem de bildiğin ikimize ara gazı veriyordu.

Burcu, “Lütfen kardeşimin kusura bakmayın, bazen inat edebiliyor...” derken reklam bitmiş, benim de sevdiğim güzel bir şarkı çalmaya başlamıştı. Bu bir işaret miydi?

Mahcup bir ifadeyle bana bakan kadına dönerek aklımdan geçeni söyledim. “Sorun değil... Dans edelim mi? Bu şarkıyı severim...”

Mira, “Hadi abla!” diyerek biraz daha ısrar etti.

Burcu da köşeye sıkışmış gibi, “Peki, siz de istiyorsanız...” diyerek geriye doğru geniş alana çıktı. Ben de yanında yerimi alınca nazikçe elimi uzattım. Ve evet, bildiğin küçüğün gazına gelmiştim. Burcu elimi tutarken diğer elini omzuma koydu, ben de elimi beline götürünce çıplak tenine dokunduğumu fark ettim ve o an yine sırtının ful açık olduğunu hatırlayarak dişlerimi sıktım.

“Hazır oluun, şarkıya başlıyoruum...”

Mira tiz sesiyle avazı çıktığı kadar şarkı söylese de dans etmek hoşuma gitmişti. Ve o an bugüne kadar bu şarkının bu denli anlamlı olduğunu hiç düşünmemiştim.

*Her şey seninle güzel, bu toprak bu taş bile,
İçimdeki bu korku, gözümdeki yaş bile,
Beklenmedik bir anda ayrılık gelip çatsa,
Seninle paylaştığım tek bir gün yeter bana...*

Tam da şarkıda geçtiği gibi beklenmedik bir anda zil çaldı ve yüzüme bakamayan Burcu da benden panikle ayrılarak kardeşinin yanına gitti. Mira’nın elindeki mikrofon gibi kullandığı kumandayı alarak şarkıyı kapattı. Ben tavırlarına anlam vermeye çalışarak ona öylece bakarken, o arkasına dahi bakmadan kapıya doğru yürüdü. Mira da iki elini yana açmış, dudaklarını büzmüştü.

Dansımızla birlikte duyduğum atamadığım heyecan, içimde bilinmedik hisler uyandırmaya başlar gibi olunca düşüncelerimden silkinip, “Bu kadar eğlence yeter...” de-

* Zerrin Özer - Her Şey Seninle Güzel

dim sessizce. Mira'yı koltuk altlarından tutup yere indirdim. Mira da, "Ben de giyineceğim!" diyerek odasına koştu.

Kendime geldiğimde ilk gelenlerin Mete ve Berk olduğunu fark ettim. Arkadaşlarımı karşılamak adına yanlarına doğru yürürken beni gören Berk, "Oğlum bir an yanlış eve geldim sandım," diyerek kendini ilk saniyeden belli etti.

Ondan eksik kalmayan Mete de, "Yanlış söyledin Berk, bir an cennete düştüm sandım diyecektin," dediğinde neyi kastettiklerini bildiğim için gözüm Burcu'yu aradı.

Onu göremeyince, "Önce hoş geldiniz dememe izin verseydiniz," diyerek ikiliyle tek tek tokalaştım.

Konu ise dönüp dolaşıp aynı yere geldi. "Kapıyı açan kız cidden hizmetçin mi?" diyen Berk'e dayanamayarak gözlerimi devirerek baktım.

Yine geri planda kalmayan Mete, "Çınar, öyleyse bana ajansın numarasını vermelisin..." derken yeniden zil çaldı. Onların yanından sinirle ayrılarak gelenleri karşılamak için kapıya doğru yürüdüm. Bu defa gelenler Handan ve Eylül'dü.

"Hoş geldiniz..." dediğimde benim de gözüm onlar gibi arkalarında duran Burcu'daydı. Belki de kapıyı ben açmalıydım.

Eylül bir kez daha arkasına bakıp bana yaklaştı, "Hoş bulduk canım," diyerek sarıldı.

Hemen ardından da Handan elini uzattı. "Hoş bulduk," dedi. Ben de onlara diğerlerinin yanına salona geçmelerini söyledim. Onlar içeriye giderken biz de Burcu'yla yalnız kalınca duruşuna bakıp elimi burnumun direğine götürdüm.

Kıza ne diyebilirdim ki? *Git üstüne adam akıllı bir şey giy*, desem ne hakla söylediğimin hesabını sorardı. Lanet olsun, en başta ipleri onun eline vermeyecek, kıyafet konusunda kurallar koyacaktım. *Üstünü değiştir* demek yerine, "Burcu, masa hazır mı?" diye sordum. Henüz erken olma-

sına rağmen yemek faslının hemen son bulmasını istiyordum. *Hatta geceye hemen son verelim ki şu saçma muhabbetler son bulsun.*

Burcu, “Evet efendim,” dediğindeyse, *senin de efendine de* diye başlayacaktım fakat hiç yeri değildi. Bence bu kız efendim deme huyundan asla vazgeçmeyecekti.

“Tamam, sen servise başla, biz de geliyoruz,” diyerek yanından hızla ayrıldım. Keşke biraz daha sakın kalmayı başarabilseydim. Yüzüme takındığım duygudan yoksun bir ifadeyle salona geçip kendi aralarında muhabbet eden arkadaşlarıma baktım. “Yemekler hazır, siz masaya geçin, ben hemen geliyorum,” dedikten sonra, Eylül ve Handan lavabonun yerini sordu, ben de onlara tarif ederek yanlarından hızlıca ayrıldım.

Burcu’nun yanına mutfağa doğru giderken sinirimi zaptetmeye çalışıyordum. Bana ne oluyordu böyle, neden hâlâ dansın etkisinden çıkamamıştım? Altı üstü kısa bir süre dans etmiştik... Tenimin tenine değdiği ânı tekrardan hatırlayınca kasıldım.

Mutfağa girdiğimdeyse içeride işiyle meşgul olan kıza bakmak yerine sırtının açık kısmına bakarak gerildim. Burcu da odaklanmış, işini yaparken aklımdaki soruların ne yeri ne de zamanı olduğunu düşünmeye kendimi zorladım. Yine de sormasam yemek boyunca kendimi rahatsız hissedecektim. “Burcu...” dediğimde ilk defa korkmadan bana dönerek, “Buyurun Çınar Bey?” dedi.

Aklımda başka soru varken, “Mira’yla aradaki sorun ne? Sana neden bu kadar kızgın?” diye soruverdim. Sanki şaşırtma sırası ondaymış gibi ağzı açık bakakaldı. Aslında neden böyle giyindin demek istemiştım ama dilim başka şeyler söylemişti.

“Size de söylediği gibi Çınar Bey, bugün onunla fazla ilgilenmediğim için bana kızgın...”

Git üstüne çekidüzen ver, diyecektim altı üstü. Neden *gidip giyin* demekte bu denli zorlanıyordum?

“Burcu, senin karşında çocuk yok. Aranızdaki mesele bugünlük olay falan da değil. Bu kızın gözlerinde acı var ve bunu gayet iyi görebiliyorum.” Yeri gelmişken bunları söylemeden geçmek istemedim.

Burcu köşeye sıkışmış gibi elini ayağını nereye koyacağını bilemedi ve tıpkı benim gibi saçmalar gibi söze girdi. “Annemi iki yıl, babamı ise çok kısa süre önce kaybettik. Özetle biz Mira’yla yeni abla kardeş oluyoruz sayılır. Bilmeniz gereken tek kısım burası, buradan sonrası özele giriyor.”

Bu sorunun onu üzeceğini tahmin dahi edemezdim. “Duyduklarıma üzüldüm. Mira henüz çok küçük... Tamam, şimdilik konuyu kapatıyorum fakat sonra...” derken cümlemi tamamlamama izin vermedi. Belki de baş sağlığı dilemediğim için sinirlenmişti. Bir aileyi kaybetmenin acısını benden daha iyi kimsenin anlayamayacağını bilmiyordu. Bilseydi belki o zaman karşılıklı dertleşirdik...

“Sonrası yok. Ben size bilmeniz gerekenden fazlasını söyledim, ondan ötesi ailevi meselelere giriyor,” dedi Burcu dikbaşlılıkla ama onun bu hali bana sökmezdi.

“Çok mu zor sanıyorsun Burcu? Bir tek telefonuma bakar senin hakkındaki her şeyi öğrenmek. Ama ben bunu yapmıyorum. Neden biliyor musun? Her şeyi senden, senin ağzından duymak istiyorum. Şimdi ben içeriye geçiyorum. Sen de sakın unutma, bu mesele burada kapanmadı.”

Burcu’nun bir şeyler söylemesine izin vermeden salona, direkt yemek masasına doğru yürüdüm. Bizimkiler gülüşerek sohbet ediyorlardı. Beni görünce sitemkâr şekilde konuşmaya başladılar. “Çınar, evine davet ettin ama ortalıkta yoksun,” diyen Mete’nin ardından, “Aynen Çınar, bu yaptığın hiç olmadı,” diyerek ona destek çıktı Eylül.

Bundan üç ay önce yine toplanmamış mıydık? Ben o zaman da böyleydim, şimdi de aynı şekilde davranıyordum. Aksini iddia edemezlerdi. “Tamam, geldim işte, buradayım.” Bizimkilerin yanına geçiyordum ki işittiğim sesle başımı sesin geldiği noktaya çevirdim. “Çınar Abi...” diyen Mira, yabancı simaları görünce hemen susuverdi.

Az önceki şen şakrak kız nereye gitmişti? Mira mahcup gözlerle bana bakınca çekindiğini anladım. Mira’nın mahcubiyeti nedense beni mutlu etmişti. Birinin sana güven dolu gözlerle bakması belki de dünyanın en harika duygu-suydu. O an elimi uzatıp, “Gel Mira, seni misafirlerimle tanıştırayım. Gençler, bu tatlı kız Mira,” derken yanıma gelen Mira’yı hemen kolumun altına alarak elimi omzuna koydum.

Mira da meraklı gözlerle arkadaşlarıma baktı, sonra da ne yapması gerektiğini biliyormuş gibi, “Merhaba, hoş geldiniz,” dedi.

Tabii Mira’nın biraz mesafeli olan sesi dikkatimden kaçmamıştı. Herkes *merhaba* derken Mete yine yapacağını yaparak, “Hayırdır Çınar, evlatlık mı aldın?” diye alaycı bir tavırla sordu.

Ben Mete’ye cevap veremeden içeriye Burcu girdi. Yanıma gelmekle kalmayarak çıkışır gibi, “Hayır, benim kardeşim,” dedi.

Ani çıkışını nedense hiç ama hiç sevmemiştim. Eylül de gerilim artmasın diye mi yoksa başka bir amaçla mı bilmiyorum, “Pek de sevimli...” dedi.

Burcu da o sırada elindekileri masaya bırakıp kardeşine elini uzatarak, “Gel güzelim, biz içeri geçelim,” dedi.

“Siz de bize eşlik etmek istemez misiniz? Hepimiz neredeyse aynı yaşlardayız, beraber sohbet eder, yemek yeriz. Olur, değil mi Çınar...” diyen Handan’a baktım.

Ben cevap vermeden Mete öne atıldı. “Bence de gelmelisiniz.”

Neden ben cevap vermeden benim adıma konuşuluyordu? Söz konusu arkadaşım bile olsa tahammül edemezdim.

Ben henüz cevap veremezken Eylül de *hodri meydan* der gibi söze girdi. “Bence ısrar etmeyin, geleceklerini hiç sanmıyorum, değil mi tatlım, küçük kardeşin pek sofrada bından anlıyor gibi görünmüyor.”

Onun bu çıkışına anlam verememiştim. Benden hoşlandığını bilsem de belli etmemeye çalışarak Eylül’ü kendimden uzak tutuyordum, oysa o her fırsatta niyetini belli ediyordu. Şu an yaptığı şey ise büyük saçmalıktan ibaretti. *Ah kadınlar!*

Onun sarf ettiği sözlerden sonra haddini bilmesi için, “Eylül!” dedim.

Burcu da tahmin ettiğim gibi kardeşini ezdirmeyerek, “Sorun değil Çınar Bey, onun lafıyla küçülmez kardeşim,” dedi ve ortamda bir ooo sesi yükseldi.

“Hadi ama kızlar, aranızdaki soğuk savaşı kesin. Yemekler harika görünüyor ve ben bir an önce tadına bakmak için ölüyorum,” diyen Berk’in lafının üzerine masaya baktım. Her şey mükemmel gözüküyordu. Bu kız gerçekten sunumda harikalar yaratıyordu.

Ve son kararı verdim: “Mira, benim yanıma gel. Burcu, sen de ikinize servis aç... Herkes masaya.”

Burcu sözümün üstüne söz koyamayacağını bildiği için başını olumlu anlamda salladı. Sonunda sunum bitince Burcu kardeşinin yanında yerini aldı. Şu an masada soğuk rüzgârlar esiyor da denebilirdi. Herkes birbirine bakıp dile gelmiyordu. Eylül’ün ise gözü Mira’daydı çünkü onun söylediğinin aksine, Mira sofrada adabına Eylül’den daha fazla hâkimdi.

“Burcu’ydu değil mi? Seni bir yerden gözüm ısırtıyor ama nereden? Acaba daha önce mankenlik yaptın mı?”

Mete'nin sorusundan sonra kasılarak, *bu da onun yeni yöntemi olmalı*, diye düşündüm.

Burcu da sorusuna kısa ve net şekilde, “Hayır,” dediğinde bir tek bana değil, herkese karşı savunmacı ve soğuk olduğunu düşünerek buna nedensizce sevindim.

Berk de, “Mete, senin gözünün ısırmadığı kız mı var?” diye sorduğunda iyice gerildim.

“Hayır, Mete bu defa haklı gibi, benim de gözüm Burcu’yu bir yerlerden ısırtıyor ama nereden?” Handan da böyle söyleyince acaba Burcu’yu masaya davet etmekle yanlış mı yaptım diye düşündüm.

“Acaba yemeklerinize mi odaklansanız...” Yapmaları gereken tek şey yemek yemekti ve ben gerçekten sinirlenmeye başlamıştım.

O sırada Mira, gözlerini bana dikerek kendince aklındaki kileri sordu. “Çınar Abi, sen çok mu zenginsin?”

Bu da nereden çıktı şimdi, diye merak ettim lakin Burcu devam etmemesi için öne atıldı. “Mira güzelim, yemekte konuşulmaz.”

Konuşulmasa da konuşmasını istiyordum. Bunca zaman bu tarz sorular sormayan kız neden durduk yere bu soruyu yöneltmişti.

“Bırak konuşsun Burcu. Soruna gelince Mira, çok zengin sayılmam.” Son zamanlardaki mali düşüşümü sayarsak pek de yalan değildi.

“Tevazuluğunda bu kadarı Çınar, duyan da seni fakir sanar. Sadece gayrimenkullerini satsan Mars’ın yarısını satın alabilirsin,” diyen Mete’ye dayanamayarak ters ters baktım. Bazen şakanın dozunu kaçıırıyordu.

Yine de iç çekerek *ya sabır* diledim. “Mira, bana neden durduk yere bu soruyu yönelttiğini söyler misin?” diye açıkça sordum.

Mira ise Eylül’e bakarak konuşmaya devam etti. “Abla senin çok zengin olduğunu söyledi... Seni şey yapacaktı...”

Burcu da kardeşinin sözünü keserek, “Mira güzelim, bu yaptığın şey çok ayıp,” dedi fakat ben devam etmesini istiyordum.

Devam et, diyeceğim sırada masada uğuldamalar başlamış, Eylül kendini savunur gibi öne atılmıştı. “Çınar, bu küçük kız yalan söylüyor.”

Masadaki gerginlik daha çok artınca elimdeki çatal bıçağı bırakıp arkama yaslandım. Bu kadarı da fazlaydı.

“Çınar Abi, ben yalan söylemem. Babam yalanın çok kötü olduğunu söylerdi.”

Uğuldamalara tahammül edemediğimden gözlerimi kapatmıştım ki Eylül saldırır gibi konuşmaya devam etti. “Babanın biraz da olsa akli eriyormuş,” diyen Eylül, bana bir kez daha ya sabır çektirdi. Allah’ım bu kadın bacak kadar kızla tartışmaktan hiç utanmıyor muydu?

Mira, “Babama kötü söz söyleme tamam mı, benim babam çok akıllıdır,” dedi dolu dolu gözlerle.

Eylül de, “Tabii tabii,” diyerek el kadar çocukla kavgader hale geldi.

Altta kalmayacağını bildiğim Burcu da, “Düzgün konuşsan çok iyi edersin tatlım, yoksa...” diyerek tehditkâr şekilde onun dilinde konuştu.

Yeter ama ya burayı iyice kadınlar hamamına çevirdiniz. “Kesin!” dedim. Böyle oturup kadın kavgası izleyecek değildim.

Mira çıkışımdan korkmuş olmalı ki sesi titreyerek, “Çınar Abi, ben yalan söylemiyorum, bu ikisi arasında konuşuyordu. Seni kandıracakmış, yanındaki de gülüp tasma tak dedi ama orasını anlamadım.”

Yok artık!

Ben daha ne kadar şaşırabilirim diye düşünürken, “Bu söylediği imkânsız çünkü aramızda Türkçe değil, İngilizce konuşuyorduk. Bu küçük kızın bizi anlaması imkânsız!”

diyen Handan’a gözlerimi devirerek baktım. İkisi kendilerini kraliyet ailesine yemeğe geldiklerini mi sanıyordu.

“Kardeşim İngilizce biliyor, sadece konuşmıyor, anlayacağınız...” diyen Burcu’nun sözünü kestim.

Eylül ve Handan’ın evimde gizli saklı İngilizce konuşmasına nasıl anlam veremiyorsam Mira’nın konuşulanları anlamasına daha çok şaşırmıştım. “Mira İngilizce mi biliyor?” diye hayretle sordum.

“Yeter ama Çınar, olanlara daha fazla tahammül edemeyeceğim. Söyle, hemen bu ikisi benden özür dilesin,” diyen Eylül ayaklandı.

Bu sırada gözüm Mete ve Berk’e gitti, ikisi de hallerinden gayet memnun, tiyatro izler gibi hem gülüyor hem de yemeklerine devam ediyorlardı.

Tam o sırada, “Asla!” diyen Burcu ayaklandı. “Bu kadından asla özür dilemem. Özellikle de bunca hakaretten sonra asla...”

Ne çok asla dedin öyle.

“Çınar, hizmetçine söyle, benden özür dilesin yoksa...”

Hizmetçim mi, masaya davet ederken hizmetli gözüyle değil rakip gözüyle bakarak konuşmuştunuz...

Uğuldamalar artınca Handan da arkadaşını savunmaya başladı. Şimdi bunlar saç baş kavga edip bana cinnet de geçirirlerdi. “Haklısın, birinin tam olarak burada özür dilemesi gerekiyor. Hem de hemen!” Son noktayı koymak istedim çünkü bir an önce şu saçma tantana bitsin istiyordum.

“Kalk Mira, bu evden hemen gidiyoruz. Siz de beni iyi dinleyin. Ne ben ne de kardeşim... Biz hiç kimsenin önünde boyun eğmeyiz, duydunuz mu?”

Burcu’nun asabi çıkışını kendime yapılmış saygısızlık olarak görsem de bu olayda sonuna kadar haklı olduğumu biliyordum. Gözlerim Eylül’ün bakışlarına kayınca onun

bu kadar pervasız olduğunu hiç bilmediğimi anladım. Benim evime gelip hiç kimseyi küçük düşüremezdi.

“Eylül, bir daha ikaz etmeyeceğim. Hemen Mira ve Burcu’dan özür dile!” diyerek bu defa ben sesimi yükselttim. Bu yaşımda kadın tafrası çekemezdim.

Eylül, “Sen ne saçmalıyorsun Çınar, bu kız yalan söylüyor!” dediğinde, sesli şekilde iç çektim. Handan az önce dolaylı yoldan da olsa itiraf etmemiş miydi? Hem bir özür dilemek ne denli zor olabilirdi? Mira ise ablasının arkasına saklanarak bana olumsuz anlamda başını salladı. *Ben kimin yalan söylediğini gayet iyi biliyorum küçüğüm, sen korkma.*

“Çınar, biz senin kaç yıllık arkadaşınız, bu yaptığın çok ayıp...” diyen Handan’a da aldırış etmedim.

“Sana özür dile dedim Eylül, aksi takdirde hemen evimi terk et!” dememle, çantasını alıp, “Asla! Bu küçük şeytandan özür dilemem,” diyen Eylül’e elimle kapıyı işaret ettim. “Kapının yolunu biliyorsun,” dedikten sonra elime çatal ve bıçağı tekrar aldım. Gece gece başımı şişirmişlerdi. Beylerin ise hâlâ keyifle bizi izlediklerine inanamıyordum. Bir süre dillerinden düşmeyeceğim kesindi.

“Yürü Eylül, burada bir saniye dahi kalmaya değmez,” diyen Handan da ayaklandı.

Yapılan edepsizlikten sonra zeytinyağı gibi üste çıkmak da ancak onlara yakışırdı. Yine de gidişlerine aldırış dahi etmeden yemeğe devam ettim. Ayak sesleri kesilince ardından kapı sertçe kapanmıştı. İkisinin de gitmesine rağmen Burcu ve Mira hâlâ ayakta bekliyordu. Başımı kaldırıp iki-kiye baktım. Burcu’nun bu çıkışımı beklemediği aşikârdı. “Ne bekliyorsunuz Burcu, otursanıza...” Her şeyi illa ki tek tek mi söylemem gerekiyordu.

Berk, “Evet, oturun, yemekler bir harika,” dediğinde, Mete de onu onaylayarak, “Burcu, yemekler gerçekten en-

fes, bu gece kesin bir kilo alabilirim,” diyerek yemeklerine kaldıkları yerden devam ettiler.

Mira ise üzgün bir ses tonuyla, “Çınar Abi, bana inandın mı?” diye sordu.

“Evet, sana bütün kalbimle inanıyorum. Hem sen bana hiç yalan söylemezsin değil mi?”

Mira sorumla birlikte ablasına baktı. “Hiçbir şey söylememek yalandan sayılır mı?”

Ablasına yönelttiği soruyla ister istemez kaşlarını çatıldı. Bu da ne demek oluyordu? Mira benden ne saklıyordu?

“Miracım, bunları daha sonra konuşuruz, şimdi yerine oturur musun? Çınar Bey biz teşekkür ederiz, yaptığınız şey için minnettarım.”

“Sorun değil Burcu.”

Hiç sorun değildi. Böylelikle baş belamdan en kestirme yoldan kurtulmuşum...



Meraklı geçen iki saatin ardından Mete ve Berk sonunda gitmişlerdi. Ben de onların gitmesinin ardından rahat bir nefes almıştım. Neredeyse gittikleri için şükür diyecek radeye geldiğime inanamıyordum. Üstelik ikisinin Burcu’ya bakış açılarını da hiç sevmemiştim.

Sonunda ev boşalınca aklımdaki tüm sorularla birlikte mutfığa yöneldim. İçeriden takırtılar geldiğine göre Burcu hâlâ oradaydı. “Burcu, işini bırak ve salona gel.” Mutfağın kapısından Burcu’ya seslenince elinde ne varsa bırakıp bana baktı.

Burcu, “Peki efendim,” dedikten sonra beraber salona geçmiştik ki zil çaldı. Başımı olumsuz anlamda sallayarak gözlerimi birkaç saniyeliğine kapattım. Neden bugün bana rahat yüzü göstermemişlerdi. “Ben bakıyorum,” diyen Bur-

cu, kapıya doğru yönelince Mira da oturduğu yerden kalkarak yüzüme baktı. Kapının açılmasıyla tanıdık bir ses geldi.

“Yanlış geldim sanırım, Çınar...”

“Doğru geldiniz...” diyen Burcu’ya devam etmesine izin vermeden yerimden hareketlenerek kapıya yöneldim. Sonunda hayırlı bir insan evladı evime gelmişti.

“Cihan...”

Cihan’ı görünce gerçek anlamda yüzüm güldü. Aslında onur konuğum olan misafirim epey geç gelmişti. Cihan beni görünce şaşkınlığını gizleyemedi. Tam olarak neden yüzünde tuhaf bir ifade olduğunu anlamasam da hiç orali olmadım.

“Çınar...” Bana elini uzattığında memnuniyetle sıkıp içeriye davet ettim. “Geçsene içeriye, kapıda kaldın,” dediğimde yüzüne olumsuz bir ifade kondurdu.

“Hayır Çınar, hiç geçmeyeyim, bizimkiler malum... Aslında daha erken gelecektim fakat bir türlü işler bitmedi...” derken yanımıza sessizce gelen Mira ablasının arkasına geçti.

Cihan da, “Hey! Bu güzellik de kim?” diye sorduğunda gülümsedim.

Bu evin yeni neşe kaynağını can dostuma tanıştırmak bana anlamsızca keyif verdi. “Burcu’nun küçük kardeşi Mira...”

Bunu söylerken sanki Cihan, Burcu’yu tanıyormuş gibi söylemiştim. Ben tekrar söze girmeden Cihan, yine yüzüne tuhaf bir ifade kondurarak elini uzattı. “Merhaba Burcu...” dedikten hemen sonra yarı eğilerek, “Merhaba Mira, ben Cihan...” diye kendini kısaca tanıttı.

Mira ise önce bana, sonra ablasına baktı. “Elimi uzatabilir miyim abla?” diye sordu. Ortamda hafif de olsa gerilim yok muydu? Bugünkü yaşanan onca olaydan sonra her şeyden nem kapar hale geldiğime inanamıyordum.

Burcu, “Tabii güzelim, Cihan Bey, Çınar Abi’nin arkadaşı...” dedi.

Mira da hemen elini uzatarak, “Merhaba Cihan, sen de Çınar Abi kadar iyi biri misin?” diye sorduğunda gururlandım. Beni sevdiğini bilsem de yine de bunu duymak hoşuma gitmişti.

Farkına vardığım başka bir detay ise aslında Mira’nın herkese karşı iyimser olmayışındı. Bu gece Berk ve Mete’ye böyle yaklaşmamış hatta konuşmamıştı bile. Demek ki küçükhanım adam seçiyordu.

“Bilmem ki, Çınar, sence iyi biri miyim?”

Ben de sanki düşünüyormuş gibi yaptım. O sırada kendini asla geri planda bırakmayan Burcu, “Mira, abiye ismiyle hitap edemezsin çok ayıp,” dedi.

Mira bu defa mızızlanmakla kalmayarak, “Ama ya olmaz... Cihan, sen evli misin?” diye tatlılıkla sordu.

Cihan da yüzüğünü göstererek, “Bana biraz geç kaldın güzelim, evliyim,” dedi.

Mira’nın üzgün suratına bakıp bu kez güldüm. “Böyle ayakta olmuyor, içeri geçelim.”

Cihan bu sefer başını olumlu anlamda sallayarak küçüğüme, “Elimden tutar mısın güzellik?” diye sordu.

Mira da sanki yaşıtıyla konuşur gibi söze atılarak elinden tuttu. “Cihan, içeride senin resmini çizsem olur mu?”

Onlar içeri geçerken biz de Burcu’yla kapıda kaldık. Aslında ona sormam gereken o kadar çok soru vardı ki şu an Cihan’ın gelmesi kurtuluş bileti gibi görünse de ben bu gece ona dair her şeyi öğrenecektim. Aksi halde ne gözüme uyku girer ne de içimdeki kuşku beni rahat bırakırdı. Ben bu gece ne pahasına olursa olsun ona dair olan gerçekleri öğrenecektim. Ona yönelttiğim sorular yine karşılıksız kalacak olursa da ne yapacağımı gayet iyi biliyordum. “Seninle konuşmamız bitmedi, sakın erken uyuma,” diye kısaca uyarı çektim.

Burcu başını olumlu anlamda sallayınca ben de içeriye ikilinin yanına geçtim.

Bizi gören Cihan, “Burcu, kimseye söz verme, Mira’yı Batuhan’a alacağım,” dediğinde ne ara kaynaştıklarını düşündüm. *Eğer benim bir oğlum olsaydı bu kızı kimselere kaptırmazdım*, diye düşünmekten de kendimi alıkoyamadım. Çünkü bu küçük kız geleceğin parlayan yıldızlarından biri olacaktı.

Burcu da, “Kısmet...” diyerek lafı geçiştirdi. İşte o an sadece Cihan’da değil, onda da bir tuhafılık olduğunu sezdim. Acaba abartıyor olabilir miydim?

“Sen alacaksın da Batuhan isteyecek mi?” diye sordum. Biraz daha düşünürsem kafayı yiyebilirdim.

“Güldürme beni Çınar, sen de iyi biliyorsun ki oğlum asla sözümünden çıkmaz. Hatta şu an pencere kenarında beni bekliyordur. Hem ben karar verdim, Mira gelinim olacak,” dedi Cihan kendinden emin şekilde ama bakalım bizimki senin oğlunu alacak mıydı?

Mira, “Oğlun da senin kadar yakışıklı mı Cihan?” diye sorduğunda bu gece hiç bu kadar eğlenmediğimi düşündüm.

“Evet, güzelim eminim ki ileride çok canlar yakacaktır.”

“Ya o kadar kötüyse istemem, can yakmak iyi değil. Ben Çınar Abi gibi iyi biri olsun istiyorum. Hatta bütün insanlar iyi olsun. Ama bugünkü kadın çok kötüydü. Kötü kalpliydi, bize kötü kötü baktı. Biliyor musun Cihan, ben çok üzüldüm, ablam da üzüldü. Ama sonra Çınar Abi onu evden kovdu...” diye uzun uzadıya anlattı Mira.

Cihan da bir bana bir de Mira’ya baktı. Anlaşılan küçüğümüz bugün fazla üzülmüştü.

Cihan, “Bir sorun mu oldu?” diye sorduğunda aynı anda da bana ne oluyor gibisinden göz kırpmıştı.

“Ben sana sonra anlatırım,” diyerek geçiştirdim.

Cihan, “Tamam,” dedikten sonra tekrar Mira’yla ilgilenmeye devam etti.

“Cihan, bugün olmadı ama uygun olduğunuz ilk fırsatta gelin...” dedim.

“Bizimki hamile olduğu için biraz nazlı ama ilk fırsatta geliriz, bu güzellikle Batuhan mutlaka tanışmalı.”

Sedef gerçekten naif biriydi. Onu birkaç kez görmeme rağmen çok sevmiş, aynı zamanda da imrenmiştim. Bence kadın dediğin asil, aynı zamanda da olgun olmalıydı. Her zaman söylediğim gibi güzellik asla benim için yeterli bir kavram olmamıştı. “Anlaştık o zaman, en yakın zamanda bekliyoruz,” dedim.

Cihan gözlerini Burcu’ya çevirdi. Ortadaki gerilim ciddi anlamda merak uyandırıcıydı. Gözlerimi kısarak onlara baktım, daha önceden tanışma ihtimalleri var mıydı?

“Burcu, Mira hangi anaokuluna gidiyor?” diye sordu Cihan ama Burcu bu âlemde değil gibiydi. Hem Cihan’a dik dik bakması hem de cevap vermemesi aklıma olumsuz düşünceler getiriyordu.

Bu duruma sinirlenince yay gibi gerildim. “Burcu! Burcu bugün çok yoruldu. Bu yüzden algı çarkları kapanmış olmalı, onun yerine ben cevap vereyim. Mira şimdilik anaokuluna gitmiyor.”

“Neden gitmiyor, üstelik de bu kadar zeki ve tatlı bir kız...”

Burcu Hanım, “Bu sene zor bir süreç geçirdik. İnşallah seneye devam edecek,” diyerek sonunda varlığını kanıtladı. Belki de bana anlatacağı senaryoları düşünüyordu. Eğer öyleyse onun her söylediğine inanmalı mıydım?

Cihan, “İsterseniz Batuhan’ın gittiği anaokuluna yazdıralım, bu konuda yardımcı olurum,” dediğinde, bütün gözlerin bana döndüğünü hissettim. Eğer yardım söz konusu

olsaydı zaten ben çoktan yardım etmiş olurdu, yine de olaya karışmadan cevap hakkını ablasına bıraktım.

Burcu benden gözlerini alınca, “Peki, bunu düşüneceğim Cihan Bey,” dedi.

Cihan da ayaklanarak bana baktı. “Ben artık kalksam iyi olacak, eve geç kaldım,” dedi.

Ev... Evde bir bekleyeninin olması güzel şeydi.

“Daha yeni geldin,” desem de gitmesi gerektiğini söyledi. Aile babası olmak kolay değildi. Belki bir gün ben de onun gibi eve bir an önce gitmek için sabırsızlanacaktım. Peki, bu mümkün müydü?

“Biraz daha geç kalırsam bizimkiler canıma okur. Miracım, sana iyi geceler, en kısa sürede seni görmeye tekrar geleceğim.”

“İyi geceler Cihan,” diyen Mira aynı zamanda da el salladı.

Sıra Burcu’ya gelince, Cihan ona anlamsız şekilde bakarak, “İyi geceler,” dedi, Burcu da karşılık olarak başını hafif öne eğerek iyi geceler diledi.

Cihan’la beraber kapı önüne kadar çıktığımızda yalnız olduğumuzdan emin olmak ister gibi dönüp dönüp kapıya bakıyordu. Cihan’a ne oluyordu böyle, bu hal ve tavırlar da neyin nesiydi?

“İçerideki Burcu, anladığım kadarıyla yeni hizmetçi, öyle mi?”

Burcu nedense bugünün en anlamlı ve en önemli kadını oluvermişti. “Evet, işe yeni başladı,” diye cevap verdim.

Cihan çenesini kaşıyarak tekrar yüzüme baktı. “Peki, kim olduklarını biliyor musun?” diye sorduğunda, *yeter artık biri bana neler olduğunu söylesin*, diye cinnet geçirecektim.

“Anlamadım Cihan, neyi kastediyorsun?”

“Tahmin etmiştim. Şu meşhur Atsız Holding sana tanıdık geldi mi? Çınar, bu camiada tanımadığım insan yok-

tur. Bak, sen yurtdışından yeni geldiğin için bilmiyor olabilirsin ama ben babasıyla daha önce tanıştım. Beni tanımasa da Burcu'yla da tanıştım. Belki de beni tanımıştır, orasını tam bilmiyorum. Tabii o zaman böyle sessiz sakın değildi...” Cihan uzun uzadıya anlatırken sözünü kestim. Bana onca şey söylemiş, bense hâlâ bir noktada kilitli kalmıştım. Burcu, Cihan'ın sözünü ettiği holdingin sahibinin kızı mıydı? Bu olabilir miydi? Oysa ben birkaç kez nereden geldiklerini, ailelerini nasıl kaybettiklerini sormuştum.

“Bir saniye, şimdi Burcu...”

“Evet Çınar, ünlü işadamı Burhan Atsız'ın kızları olur kendileri...”

Bittin kızım sen, bu defa gerçekten bittin!

“Burcu!”

İşittiğim sesle tırnağımı dişlemeyi bıraktım. Çınar Bey’in kapıdan kükremeye yakın gelen sesiyle sona geldiğimi çoktan anlamıştım. Olacakları bildiğimden olmalı kapıya doğru bakarken ellerimi kenetleyip sıktım. Sesinden sonra kendisi gelen Çınar Bey’in gözünde anlam vermediğim kor öfke vardı. Sinirle bana bakarken altdudağımı dişledim. Mira da sestten ötürü korkmuş olmalıydı ki yanıma gelerek bacağıma sarıldı. Gözüm küçük kardeşimden tekrar bize sinirle bakan adama gitti. Çınar Bey’in sakın bir adam olduğunu düşünmeye başlarken bu olmamıştı... Tabii bu sakınlık göreceli bir kavram olabilir ama bana göre sakın, iyi biriydi. İyi kavramını kardeşimden çalmış olabilirim çünkü küçük kardeşimi çok seviyordu. Bu durum da otomatik olarak ona saygı duymamı sağlıyordu.

Ne diyorsun sen Burcu, ne saçmalıyorsun ya, adam her haltı öğrendi!

“Abla,” diyen kardeşime tekrar bakarken korkmaması için sol elimi koluna götürdüm. Babam kardeşime yabancı dil eğitimini küçük yaşta alsın diye özel bir dadı tutarken acaba bu duruma düşebileceğimizi hiç düşünmüş müydü?

Patronum birkaç saniye daha yüzüme baktıktan sonra sinirle bizden tarafa gelmeye devam etti ve bir noktada durdu. Ben de bozuntuya vermemek için, “Çınar Bey, bir sorun mu var?” diye sordum.

Neler olduğunu bilsem de onun neden bu kadar sinirlendiğine anlam veremiyordum. Tamam, birkaç yalan söylemiş olabilirdim ama yine de onun bu kadar sinirlenmesi gerekmiyordu.

Çınar Bey sorunun üzerine işaretparmağını bana yönelterek öfkesinin yükseldiğini hissettirdi. “Evet, var Burcu Hanım, ortada büyük bir sorun var. Pardon, yalan var. Bu küçük yalancılar kim biliyor musun?” diye sorduğu sırada sesi keskindi. Mira, bacağımdan daha sıkı tutunarak iyice arkama saklandığında ben de ondan farksız bir halde yutkundum.

Kim sana dedi bir psikopatın evine yalan dolanla gir diye, al işte yalanın başında böyle patlar.

“Çınar Bey, rica ediyorum bağırmayın, kardeşim korkuyor,” dememe rağmen sakinleşmedi.

Normalde bunun işe yaraması gerekmiyor muydu? Ah evet, kesinlikle çok sinirlenmişti. Çınar Bey uzun süre susup bir şey söylemedi. Söyleyemedi. Sanki bir süre düşüncelerini hazmetmeye ihtiyacı varmış gibi derin bir nefes alıp verdiğiğinde tekrar gözlerini gözlerime dikti.

“Neden? Yalan söylerken hiç korkmuyordu küçük kardeşin, şimdi mi korkmak aklına geldi? Şimdi yalan söylediğini anladığımda mı aklınıza geldi?” derken anlayışlı biri gibi konuşmuştu ama değildi.

“Abla...” diyen Mira, bu sefer yüzünü bacağıma dayadı. O an kardeşimin gerçekten korktuğunu anladım. Ne olursa olsun bize bağırma hakkı yoktu. “Ne yalanından bahsediyorsunuz, kim size yalan söyledi?” Biz yalan söylememiştik, sadece bazı gerçekleri dile getirmemiştik o kadar!

“Bana saf kız ayakları yapma Burcu! Bana saf kız ayakları yapma!”

Bunları dile getirirken yüzünde buz gibi bir ifade vardı. Bu tavrından dolayı dişlerimi sıkmaktan geri kalmadım. Biz ona yalan söylemedik.

“Bağırmanın dedim. Kardeşim korkuyor, anlamıyor musunuz? Bir sorun varsa benimle konuşun, kardeşimin gözleri önünde değil.”

Kısa bir an gözleri arkamda saklanan kardeşime gidince sakinleşmek adına ellerini ensesine götürerek gözlerini kapattı. Tekrardan gözlerini açtığı anda ise derin bir nefes alarak sesini biraz daha alçalttı ama bu öfkesinin dinmesine yetmemişti. Kendi kendine bir şeyler mırıldandıktan sonra tekrar yüzüme nefretle baktı. “Burhan Atsız,” dedi ve durdu.

Ben de artık inkâr edecek değildim. Sesimdeki hafif bir meydan okumayla, “Öğrenmişsiniz,” dedim hiç korkmadan. Zaten neden korkacaktım ki en fazla beni evden kovar, ben de o adamın eline düşerdim.

“Ben senden duymak istedim Burcu, ben sizi sevip sayarken. Hatta küçük kardeşini kardeşim gibi görürken siz bana yalan söylediniz... Lan! Ben size evimin kapılarını açtım. Ne sana ne kardeşine tek laf etmedim. Hani öyle laf etme değil. Siz sanki yıllardır bu evde yaşıyorsunuz gibi...” Fazla abartmıyor muydu? Biz onun evinde sadece bir hiçten ibarettik. Bize gerçekten önem verseydi tenezzül edip kimiz neciyiz diye küçük de olsa araştırma yapardı.

“Sakin olur musunuz? Bize evinizin kapısını açarken beni evinize hizmetçi olarak aldınız ve ben hâlâ bir hizmetçi parçasıyım,” diye sözünü kestim. Tamam, hizmetçi parçası olmadı ama adam da öyle bir konuşmuştu ki sanki evinde hizmetçi değil de kırk yıllık arkadaşşıydım.

Çınar Bey artık bağırmasa da her sözünü vurgulayarak söylüyor, bu da midemde kasılmalara sebebiyet veriyordu. “Şu hayatta tek nefret ettiğim şey yalandır. Her şeye müsamaha gösterirdim ama buna hayır! Yalana katiyen göz yummam!”

Bu sözünün üzerine iç çekerek gözlerimi kapatıp sırtımı dikleştirerek tekrar ona baktım. O da arkamda saklanan kardeşime bakıyordu. Onun neden bu kadar sinirlendiğine hâlâ anlam veremiyordum, biz sadece onun evinde çalışan abla kardeşтик. Özel hayatımızı bilmek zorunda mıydı? Nedeni bunca sinir? Hem ona doğruları söylesek ne değişecekti? Ben o doğruları henüz kendime dahi anlatamamıştım.

“Biz size yalan söylemedik...” diyerek bu defa ben cümlemin üstüne bastırarak konuştum.

“Sakın, kardeşin gibi bana hiçbir şey anlatmamak yalandan sayılmaz zırvalıklarından bahsetme!”

Mira’nın başını bacağımdan ayırdığını fark edince kardeşime baktım. “Çınay Abi... Özüy dileyim...” Mira, her korktuğunda bebekleşiyordu. Babamın ölümünden sonra tam bir ay böyle konuştuğunu hatırladım. Bu defa da ben sinirlenerek küçük köyün büyük ağasına baktım.

Ben her şeye küçük kardeşim için katlanırken onu ağlatmaya hiç hakkı yoktu. “Beğendiniz mi yaptığınızı? Mira’yı korkuttunuz, bunun ne demek olduğunu hâlâ idrak edemiyorsunuz değil mi?”

Bu sözümün üzerine hemen eğilerek Mira’yı kucağıma aldım. “Merak etmeyin, yarın sabah evinizi terk ederiz. Siz de küçük yalancılarla aynı çatı altında bulunmazsınız,” diyerek bir hışımla hareketlendim ama tam yanından geçeceğimiz zaman kolumdan tuttu.

“Dur!”

Dur mu? Önce es gürle, şimdi de nazıkçe *dur* mu? Aklı şimdi mi başına gelmişti? Ne vardı babamın zengin bir işadamı olduğunu söylemediysem? Ne vardı varlıklı bir aileden geldiysem? Fakir bir aileye mensup olsaydım yine bize karşı aynı tavrı mı takınacaktı?

Mira titreyince ben de, “Evet, sizi dinliyorum,” derken öfkeden titriyordum. Mira ise korkudan boynuma biraz

daha sarılmıştı. Şu an onun içten içten ağladığını hissedebiliyordum. Ve biliyordum ki kardeşim bu kısa zamanda patronumu çok sevmişti. Mira'nın üzülməsi bana daha çok acı verdi çünkü ben her şeye onun için katlanıyordum. Küçük kardeşim iyi olsun diye, mutlu olsun, hep gülsün diye...

Sonunda dile gelen patronum, "Size evi terk etmenizi söylemedim," dedi, yan yana olmamıza rağmen tenezzül edip yüzümüze bakmayarak.

Ben de kibirle önüme bakıp tereddütsüz, "İstenmediğimiz yerde kalacak halimiz yok," dedim. Zaten açıkça bunu dile getirmemiş miydi?

Kardeşim kucağında iç çekerken kafam uğulduyordu.

Çınar Bey de sözlerine devam etti. "Küçük kardeşinle nereye gitmeyi düşünüyorsun? Ya psikopat birine denk gelerseniz, ya kardeşinin başına iş gelirse, bunun vebalini nasıl taşıyacaksınız?" dediğinde korktum.

Sonra onun bilinçli olarak dile getirdiğini fark ettim. Amacı gözümü korkutmaktı. "Asla ona zarar gelmeyecek. Ben varım yanında, ben." Küçük kardeşimi de koruyamayacaksam yaşamamın ne anlamı vardı. Ben bu yola onun için çıkmıştım. Bu söylediği katiyen olmayacaktı.

"Tek başına yapamazsın Burcu, kardeşini düşün," derken bile sesini ifadesiz tutmaya çalışıyordu. Ben de kardeşime biraz daha sarılarak hafif şekilde ona baktım. Az önce sinirden ne diyeceğini bilemeyen adam ses tonunu alçaltmıştı.

"Ne yapmamı istiyorsunuz?"

Ne yapmamı istiyordu? Az önce ejderha gibi gözlerinden alev topları çıkaran kendisi değil miydi?

"İşine devam et ama benden bundan sonra eski Çınar olmamı beklemeyin!" diyerek yanımdan hızla ayrıldı.

Çınar Bey merdivenlerden çıkarken ben de bir süre arkasından baktım. Sonra da sarıp sarmaladığım kardeşimle odamıza yöneldim. Yatağa gelince Mira'yı yerine bıraka-

rak üstünü örttüm. Uyku saati çoktan geçtiği için, biraz da korkudan dolayı başını yastığa koyar koymaz ağlar vaziyette uyuyakaldı. Yatağın etrafından dolaşarak kendi yeri-me geçip yatağa oturdum.

Çınar Bey haklı mıydı? İçimdeki sıkıntı bir parça daha arttı. Aslında ben yalan söylememiş, bazı şeyleri anlatmamıştım, anlatmaya dilim varmamıştı. Bize çok sinirlenmişti. Küplere binmesine rağmen yine de bizi sokağa atamamıştı. Peki ya haklıysa, bu evden çıktığımda ya küçük kardeşimi koruyamazsam? Her gün haberlerde kaçırılan küçük kızları görmüyor muyduk? “Aman Allah’ım!” diyerek uyuyan kardeşime baktım.

Hayır, bu evden gidemezdim. Kardeşim gururumdan daha önemliydi. Çınar Bey bize kızgınsa haklıydı. O bizi arkadaşlarına karşı bile korurken biz ondan gerçekleri saklamıştık... Üstelik buna masum kardeşimi de alet etmiştim.

Düşüncelerimi Mira’nın çıkardığı anlamsız sesler böldü. Bu, korku belirtisi gösteren bir sestti. Mira daha fazla korkmasın diye hemen yanına uzanarak sarıldım. Kardeşim bir ara, “Anne!” dediğinde gözlerimin ikisi de doluverdi. Burnumun direği sızlarken yaşlar gözlerimde birikti ama akmadı.

“Buradayım güzelim, buradayım. Seni hiç bırakmayacağım. Sen ailemden geriye kalan tek can parçamsın.”

Annemiz bizi bırakıp gitmiş, babamızsa benim sözümü dinlememiş olabilirdi ama ben onlar gibi değildim. “Seni asla bırakmam. Sen yeter ki gül, mutlu ol, ablan bu yolda senin için her şeyi yapar.”

Bu sözlerimin ardından tutamadığım gözyaşlarım tane tane gözlerimden süzülüyordu. Uzun zaman sonra ilk kez ağlıyordum...

Aklıma gelen düşünceler durmuyordu. Çınar Bey, sadece ailemi öğrendiğinde bu kadar tepki vermişti. Peki, diğer

gerçekleri öğrenince nasıl davranacaktı? Özellikle de amcamı öğrenirse... Hayır, daha fazlasını öğrenmesine izin vermeyecektim. Kaybetmek, incinmek, kalp kırıklığı... Bir daha hayatımda bunlara yer yoktu.



Sabahı zor eden ben sabah uyanırken de zorlanmış, sonra aklıma olanlar düşünce, tek bir saniye daha yatakta kalmayarak yerimden fırlamıştım. Çünkü biliyordum ki Çınar Bey son demlerindeydi. Tek bir hatamızda bizi kapı dışarı atacağından emindim. Bu yüzden elimi yüzümü yıkar yıkmaz mutfığa geçip bugüne kadar hiç özenmediğim şekilde şahane bir sofraya hazırlamıştım.

Çınar Bey'in uyanma saatine doğru duyduğum ayak sesleriyle karnıma keskin bir ağrı girdi. Bu yaşıma kadar streten mideme kramplar girdiğine hiç şahit olmamıştım.

Onu görünce neredeyse sessizce, "Günaydın Çınar Bey," dedim fakat değil bana cevap vermek, yüzüme dahi bakmadı. Ondan bana doğru esen soğuk dalgasıyla nasıl baş edeceğimi bilemediğimden elimi ayağımı koyacak yer bulamayıp onun yüzüne saf gibi bakakalmıştım. Ah ne güzel, ilk günkü tanıştığım odun adama tekrar dönüşüvermişti.

"Eğer izin verirseniz dünkü mesele hakkında..." dememle elinde tuttuğu bıçağın ucuyla çayı işaret ederek, "Çayı değiştir, daha açık olsun," dedi.

İçim tanımakta güçlük çektiğim duygularla doluydu. O ne kadar dinlememekte kararlıysa ben de anlatmakta kararlıydım, eğer açıklama yapmazsam içim rahat etmeyecekti. "Lütfen, sadece beş dakika," dedim ısrarla ama o yine de yüzüme bakmadı. Bu hal ve tavrına ne denir hiç bilmiyordum ama beni dinleyecek gibi durmuyordu.

“Senin özel hayatın hakkında artık bir şeyler bilmem gerekmiyor, şu saatten sonra beni zerre alakadar etmiyor-sunuz. Şimdi işine dönebilirsin.”

Soğukluğu, mesafesi, bu kadar uzak davranması kalbi-me nedensizce acı vermişti. Altı üstü iki dakika beni dinle-yecekti. Bir saniye, acı mı veriyordu? Bu his de neyin nesi-y-di? *Saçmalama, kendine gel!*

Sözcükler boğazıma dizilse de, “Dün öğrenmek istiyor-dunuz, dünden bugüne ne değişmiş olabilir?” diye açıkça sordum. Buradaki tek suçlu ben değildim. İsteseydi öyle özel adamlar tutup beni araştırması dahi gerekmezdi. Sa-dece adımı soyadımı yazıp aratsaydı bile ailem hakkında onlarca habere ulaşabilirdi. Ama o ne yaptı, bizi araştırma-ya gerek dahi duymadı. Çünkü biz onun için değersizdik. Ne değişmişti de gözünde değersiz olan abla kardeşin özel hayatı önemli oluvermişti.

Çınar Bey gözlerindeki yoğun bir ifadeyle yüzüme bak-tı. “Sana ve kardeşine olan saygım da güvenim de bitmiş oluyor demek. Kusura bakma Burcu, ben size hep sordum. Sizse her defasında saf ayağına yattınız, şimdi kendinizi haklı çıkarmaya kalkışmayın, gerekmedikçe de konuşma-yın, olur mu?”

“Peki efendim. Siz nasıl isterseniz...”

Bay Nemrut, evet eski nemrut haline dönen patronum kahvaltısını yaparken, “Abla...” diye gelen sesle öylece ka-lakaldım.

Mira tam zamanında uyanmıştı. *Umarım konuşmaları duymamıştır.* Kendimi toparlayarak kardeşime sevecenlik-le baktım. “Günaydın güzelim.”

Mira ise bana cevap vermek yerine iki eli önde, Çınar Bey’in yanına doğru gitti.

Yapma be güzelim, ateşle oynuyorsun, sonunda canın yanar, bu taş kalpli, göğsünde granitten bir parça taşıyan adam seni de dinleyip anlama gayreti içine girmez.

“Günaydın Çınay Abi... Bana hâlâ kızgın mısın?”

Kardeşim cılız çıkan sesiyle aklındaki soruyu sorduğunda dişlerimi sıktım. Mira hâlâ korkuyordu. Bay Kendini Beğenmiş cevap vermek yerine kahredici bir suskunluğa bürünüp ayağa kalktı, sanki Mira burada yokmuş gibi tavır aldı. Küçük kardeşim de dudağını büzerek başını öne eğdi.

Kasıntı patronum, “Bu gece yemek yapma, geç gelirim,” dedikten sonra ben bir şey söyleyemeden yanıımızdan ayrı-lıp gitti.

Mira ise onun arkasından daha çok dudağını büzerek baktı.

Pes! Cidden bu kadarına da pes! Be adam beni affetmezsen affetme hatta yüzüme de bakma ama bacak kadar çocuğa tavır almak da nedir?

Kalas odunu gidince daha fazla dayanamayarak hemen Mira’nın önünde diz çöktüm. “Güzelim sen üzülme. Çınar Abi’n şimdi bize birazcık sinirli ama emin ol siniri geçince seninle konuşacaktır,” dememe rağmen Mira başını iki yana salladı.

Dudağını büzmekle kalmayarak gözleri dolu dolu konuştu. “Hayıy, affetmez, kızdı bana... Ben ondan geyçeği şakladım... Beni sevmiştı, ben de onu şevdim. Biy daha benimle konuşmaz,” derken gözlerinden boncuk boncuk yaşlar düşmeye başladı.

Elimi uzatıp başparmaklarımla gözyaşlarını sildim. “Güzelim, lütfen böyle konuşma, ben de üzülüyorum... Hadi gel kahvaltını yap.”

“Hayıy, yemicem...” Mira kollarımın arasından sıyrılınca kaçır gibi odaya doğru koşmaya başladı. Kardeşimin arkasından bakarken bir çare bulmam gerektiğini düşündüm. Of! İş başa düşmüştü. Mecburen akşam kalpsiz patronumla tekrar konuşacaktım. Hiç olmazsa kardeşimi af-

fetmeliydi. Hadi yaşı küçük olmasını geçtim. Yaşadıkları o kadar ağırdı ki ben bile bazen dayanamazken kardeşim neler çekiyordu... Çınar Bey kardeşimi neden suçluyordu? O ben ne söylediysem onu yapmıştı... Hayır, bacak kadar çocuğa trip atmak da neydi?

Bu işi düzeltmeliydim.

Çınar

Çınar Abi'ymiş, bacak kadar boyuyla yalan söylemeye utanmıyor da...

Ben ne diyorum ya el kadar çocuğun suçu ne? Ağaca çıkan keçinin dala bakan oğlağı olurmuş, hepsi ablasının suçuydu işte. Küçücük çocuğa yalan zehrini aşılırsan o ne yapsın. Boşuna mı demişler üzüm üzüme baka baka kararır diye... “Ah Burcu ah, kardeşine verdiği zararı bir bilsen!” Hayır, anlam veremediğim tek şey zengin bir aileden geldiğinizi söyleseniz ne olacaktı. Ah size vuran vurmuş, bir de ben mi vurayım diyecektim.

Sonunda dayanamayarak arama butonuna “Burcu Atsız” yazdım. Saniyesinde onlarca bilgi çıktı. İlk önce görsellere girerek fotoğraflarına göz attım. “Yok artık!” Bu kıyafetlerin açıklığı da neydi böyle? Ben bizim evde açık giyiniyor derken epey abartmışım... “Bir saniye bu adam!” Görsele bastığımda babası Burhan Atsız ve iki kızını gördüm. Babaları kızlarına sarılmış mutluluk pozu veriyordu. Baktığım görselden çıkınca biraz daha aşağıya indim. Görsellerden birinde boğaz manzaralı bir villa ve hemen önünde Burcu ve babası vardı. Villanın değeri dokuz milyon dolar olarak geçiyordu. Şimdi anladım Mira Hanım'ın benim evime neden küçük gözüyle baktığını... Meğerki küçük hanım sarayda yaşıyormuş. Desene onlara göre mali açıdan epey fakirmişim.

Biraz daha aşağılara inince Burcu'nun havuz içindeki görsellerini buldum. Birinde mayolu pozu varken diğerin-

de elin herifiyle sarmaş dolaştı. Sinirden görselin açılması için birkaç kez üstüne bastım. Görsel açıldığında sarıldığı adamın adını da öğrendim. Volkan Dereli... Bunca şan şöhet... Sadece babasının ölümüyle kaybetmiş olamazlardı değil mi? Hayır, mantıklı da gelmiyordu, bu kadar mal mülk bir anda eriyip bitmiş olmamalıydı.

Telefonun ansız çalışı kalp ritmimi değiştirdince gerçek dünyaya döndüm. Sekreterin Cihan'ın geldiğini söylemesiyle onu hemen içeri yollamasını söyledim. Telefonu kapatınca ben de ayağa kalktım. Daha dün görüşmemiş miydik, neden gelmiş olabilirdi? Yoksa bizimkiler hakkında benim bilmediğim bir şeyler daha mı biliyordu?

Kapı bir kez tıklatılarak aralandı. "Cihan, hoş geldin," diyerek kısaca tokalaştım. "Hayırdır, seni buraya hangi rüzgâr attı?" diye sormaktan kendimi alıkoyamadım.

"Ne yaparsın, hasretine dayanamadığım için sabahın ilk ışıklarıyla gelmek istedim, iyi yapmamış mıyım?" diye sorduğunda gözlerimi kısarak kendini koltuğa bırakan Cihan'a baktım. Dün olanlardan sonra herkesi her şeyi sorgular olmuştum.

"İyi yaptın yapmasına da yine de merak ettim..." derken ben de kendi koltuğuma geçip oturdum. Her zaman gelebilirdi fakat dünkü olayın sabahında gelmesi Burcu ile ilgili yeni haber getirdiğini düşünmeme sebep olmuştu. Cihan kendisine soru sormamı beklercesine yüzüme bakıyordu. Ben de *ne oldu* diye sorarak konuşmasını bekledim.

"Cidden, buraya neden geldiğimi hatırlamıyor musun?" Sorusuyla birlikte kaşları çatılmıştı.

Aklımın başımda olmadığını zaten biliyordum da zorlasam da cevabı bulamadım. "İnan hatırlamıyorum," dedim, hatırlamam gereken ne olabilirdi?

Cihan ise kıs kıs gülerek konuşmaya devam etti. "Mecnun oldum diyorsun... Neyse ben hatırlatayım o zaman, birkaç saat sonra Ankara'ya gidiyoruz."

“Yok artık! Sakın o işin bugün olduğunu söyleme.” Ben böyle büyük bir hatayı nasıl yapardım. Bu hatayı yapmak için önce hafıza kaybı yaşamam gerekiyordu. Tabii ya, şirkete geldiğimde sekreter konuşma çabasına girmişti de ben hiç oralı olmayarak başımdan savmışım. Şimdi onca hazırlığı nasıl olur da yetiştirirdim?

“Bence sen tarih kavramını kaybetmişsin. İhale iki gün sonra yapılacak, bizim de ön hazırlık yapmamız için erken gitmemiz gerekiyor. Aslında ben dün evine geldiğimde bu konuyu konuşuruz diye düşünmüştüm. Tabii Burcu’yu görünce tamamen aklımdan uçup gitmiş.”

Burcu! Bu kızın adını dahi duymak kanımın kaynamasına sebep oluyordu.

Ben de o konuyu geçiştirmek adına, “Sence ihaleyi alabilecek miyiz?” diye sordum. Aslında her şey bu ihaleye bağlıydı. Şirketim her geçen sene biraz daha yükselişe geçmişken son iki haftadır nerdeyse iflas bayrağını çekme noktasına gelişim beni korkutuyordu. Eğer bu ihaleyi kaybedersek babamın yıllardır emek verdiği saltanat yok olup gidecekti.

“Çınar, karşı taraf çok güçlü olabilir ama emin ol biz daha da güçlüyüz.”

“İşlerimin kötüye gittiğini bildiğini biliyorum. Sırf bu yüzden ihaleye ortak olduğunu da biliyorum.” Onun vefasını dile getirdiğimde yerinde hareketlendi. Kısa süre öncesine kadar bu ihaleye ayrı ayrı girmeyi planlıyorduk. Cihan da bir anda fikrini değiştirerek güçleri birleştirmemizi söylemişti. Ben de onunla lise yıllarına dayanan arkadaşlığımın verdiği güvenle kabul etmişim.

“Arkadaşlığımızı sorgulama Çınar. Sen bana evdekilerden bahset.”

Ev demesiyle bir kez daha gerildim. Sabah Mira’nın vicdanımı sızlatan sesi hâlâ kulaklarımdan gitmiyordu.

Eğer yaptıkları affedilir cinsten olsaydı Mira'yı bu kadar üzmezdim. Bu yüzden onun yalanın ne kadar kötü olduğunu anlamasını sağlayacaktım. Tıpkı babamın söylediği gibi ağaç yaşken eğilirdi. “Bilmiyorum Cihan, yıllar sonra ilk kez birilerine güvendim, o da fos çıktı. Baksana, herkes yalancı, çıkarıcı olmuş. Kime güveneceğimi bilmiyorum,” dedim yakınlarak.

Cihan ise, “Abartmıyor musun? Sadece senden olayları gizlemişler. Belki zamanı gelince söyleyeceklerdi. Umarım evden kovmadın?” diye sordu.

“Hayır, o kadar vicdansız değilim. Güvenip gidecekleri bir yer olsaydı zaten kapıma gelmezlerdi değil mi?”

Belki bildiği bir şeyler vardır diye soruya soruyla karşılık verdim. Aklımda hâlâ cevaplandıramadığım birkaç soru vardı.

Cihan çenesini sıvazlayarak bir şeyler bildiğinin sinyallerini verdi. “Aslında ben biraz araştırdım. Amcası Mira'yı evlatlık almak istiyormuş. Duyumlarıma göre de şu an her yerde onları arıyor. Belki Burcu bu durumdan kaçmak istediği için kimliğini gizli tutmak istemiştir.”

“Amcası mı?”

“Feridun Atsız.”

Bu isim hiç de yabancı gelmemişti. “İyi ama adı üstünde, amcası değil mi? Neden Mira'yı evlat edinmek istiyor ve neden Burcu öz amcasından kaçıyor?”

Burcu gerçekten amcasından çekiniyor olmalıydı. Eğer böyle bir durum varsa işin boyutu değişebilirdi. Bu aileye karşı merakım her geçen saniye biraz daha artıyordu.

“Burcu'nun amcası mevki makam sahibi birisi, öyle her şeye tamah eden ya da eyvallah diyecek biri değil. Bence hiç çocuğu olmadığından kendine bir varis arıyor. Burcu'nun yaşını göz önüne alırsak tek seçeneği Mira olarak kalıyor. Bence Burcu kardeşini amcasına vermemek adına gizli saklı

işler çeviriyor olabilir. Aksi takdirde bunca mal mülk içinde kim hangi akla hizmet gelsin bir yabancının evinde hizmetçilik yapmaya talip olsun...”

Az önce gördüğüm fotoğraflardan sonra benim de aklıma neden hizmetçilik yaptığı sorusu gelmişti de ellerinde avuçlarında bir şey kalmadığı için hizmetçiliğe mecbur kaldığını düşünmüştüm. Tabii o zaman amcasının varlığından haberim yoktu. Aklıma kendi amcam gelince belki de sevmemesinin önemli bir sebebi olduğunu düşündüm. Eğer öz amcasının elinden kaçacak kadar vahim senaryoları varsa ikisinin de elinden tutmam gerekiyordu. Telaşlanarak, “Sence yerlerini bulabilir mi?” diye sordum. Eğer Burcu, amcasından kaçacak kadar korkuyorsa benim acil olarak çözüm yolları bulmam gerekiyordu.

“Bilmiyorum ama Burcu o rahat ortamdan kaçtığına göre arkasında gerçekten önemli bir sebep olmalı. Yoksa neden amcasıyla yaşamasın da gelip bilmediği bir evde hizmetçilik yapsın? Çınar, açıkçası bu olay beni tedirgin ediyor.”

“Cihan, benim de burnuma pis kokular gelmeye başladı.”

Bugün de aksi gibi şehir dışına çıkacaktım. Benim ikisini güven altına almam gerekiyordu. Ne olursa olsun, yalan söyleseler de benim evimin çatısı altında yaşıyorlardı. Onları korumalıydım. “Cihan, bana güvenlik şirketinden iki koruma ayarlayabilir misin?” diye sordum.

“Evdekiler için mi?” diye sorduğunda başımı olumlu anlamda salladım. “Tamam, olmuş bil. Biz burada yokken evi yedi yirmi dört gözetim altında tutacak iki adam gönderirim,” dedikten sonra Cihan *bu kadar konuşma yeter* der gibi ayağa kalkıp elini uzattı. “Bunları yine konuşuruz Çınar, şimdi benim gitmem lazım. Sedef ve Batuhan evde beni bekliyor. Onlara görünmeden gidersem küçük kıyamet kopar.”

Cihan konuşurken aklımda fikrimde onlar vardı. “Tam olarak ne zamana geri dönüş yaparız?” diye sordum. Burcu ve Mira’yı çok fazla yalnız bırakmamam gerektiği fikri içimde daha da kabarmıştı.

Cihan ise olayı gırgıra vurarak güldü. “Duyan da evdekileri karın ve çocuğun sanacak Çınar... Yoksa Burcu...”

“Cihan!”

“Seninle de uğraşılmaya gelmiyor, hazır eline güzel ve zengin bir kız geçmişken evlen artık...” diyen Cihan bir süre daha benimle uğraşıp gitti.

Ben de Cihan kapıdan çıkar çıkmaz telefonumu elime aldım. Telefonun ekranını açtığım anda Burcu ve yanındaki zibidiyi tekrar gördüm. İkisi gülen suratlarıyla pek bir mutlu görünüyorlardı. Nedensizce kıskançlık damarım kabarcınca alelacele fotoğraftan çıkıp Burcu’yu aradım. Nihayet telefon üç kez çaldıktan sonra açıldı.

“Alo?”

“Efendim Çınar Bey?”

“Burcu, az sonra Ankara’ya gitmek için yola çıkıyorum, haberin olsun.”

“Eve uğrayacak mısınız?”

“Hayır.”

“Çınar Bey, Mira...”

“Burcu, yetişmesi gereken işler var, bu ihale önemli. Seninle daha sonra konuşuruz... Söz!”

“Peki Çınar Bey...”

“Burcu... Kapıyı sakın yabancılara açma. İhtiyacın olursa sekreteri ara, ne lazımsa eve göndersin. Gerekmedikçe dışarı da çıkmayın.”

“Peki efendim. Hayırlı yolculuklar.”

“Sağ ol...”

Üç gün sonra...

Dışarıya çıkmayınmış... Hayır, gidiyorsun madem, neden bizi esirler kampında bırakır gibi gidiyorsun?

Üç gündür aynı şeyleri düşünmekten dolayı sıkılıp ofladım. Neden zaman geçmiyordu? Sıkıntıdan tırnağımı dudağıma götürerek dişlemeye devam ettim. Tam o sırada kapı çalınca heyecanla ayağa kalktım. Çınar Bey gelmiş miydi? Bugün yarın geleceğini biliyordum da tam ne zaman geleceğini bilmiyordum. Heyecanla üstüme başıma baktıktan sonra ellerimle saçımı düzelttim ve kapıya doğru emin adımlarla yürüdüm. Kapıyı yavaşça açarken hiç ummadığım biriyle yüz yüze geldim.

“Mate Bey?”

“Merhaba Burcu.”

“Merhaba,” dedim ben de ama aynı zamanda şaşkın bakışlar attım. Gecenin bu saatinde hangi cesaretle buraya gelmişti?

Mate Bey beklentiyle bakmaya devam ederken, “İçeri girebilir miyim?” diye yüzüstüce sordu.

Gözlerimi gözlerinden kaçıtırırken ne yapacağımı bilemedim. Tekrar yüzüne baktığımda geriye doğru çekilip mecburen içeriye girmesine izin verdim. “Tabii buyurun ama Çınar Bey şehir dışında...” diye eklemeyi unutmadım.

Belki bunu duyar ve içeriye girmez sanırken o gayet rahat içeriye adım attı. Mate Bey içeriye girerken uzun boyuna ve gösterişli yapısına baktım. “Biliyorum, Çınar’la az önce konuştum. Bir aksilik çıkmazsa bu gece geliyormuş.”

Bu sözünün üzerine kaşlarım çatılmıştı. *Şimdi adama sormazlar mı? Madem evde tek olduğumu biliyordun, hangi akla hizmet geliyorsun?*

Onun arkasından salona geçtiğimde, “Benden bir isteğiniz var mı?” diye sordum, o ise koltuğa geçip rahatça kuruldu. Bunca zaman Çınar Bey bile karşımda bu denli rahat bir oturuş sergilememişti.

Mete Bey aynı rahatlıkla, “Hayır, istemiyorum. Gel sen de otur, yorulmuş olmalısın, biraz sohbet edelim,” dedi.

O an içimden küfretmek istedim. *Adam yakışıklı, fazla da zengin ama gel gör ki yüz­süz... Utanmasa, gel kucağıma otur dedikodu yapalım,* diyecekti.

Ona sinirlendiğimi belli etmeye çalışarak, “İşlerim var Mete Bey, isterseniz size...” demeye çalışıyordum ki sözü-mü kesti.

“Hadi ama Burcu, bu saatte ne işi? Ben patronun kadar katı değilim. Söz, aramızda kalacak.”

Onunla aramızda kalacak kadar özel şeyler yaşayacak değildim. “Mete Bey, uygun olmaz.” Eğer beni biraz daha zorlarsa evden kovmak zorunda kalabilirdim.

“Seni yiyecek halim yok Burcu, geç sohbet edelim.”

Ona carlamak yerine Çınar Bey’in bize zaten sinirli olduğunu düşündüm. Eğer arkadaşını evden kovarsam bana daha çok kızabilirdi. *Cidden of!* “Peki Mete Bey...”

Kendimi sırf mecbur hissettiğimden ondan en uzak noktaya oturdum. Yakışıklı olması ona güvenmem için yeterli değildi. Ondan başka yön­lere bakmaya çalışırken Mete Bey çok içerlemiş gibi konuşmaya devam etti. “Kaç defa daha söylemem gerekiyor bilmiyorum ama Burcu, şu konuda hemfikir olalım. Ben senin patronun değilim. Bana *bey* de-men gerekmiyor, hem bu sayede arkadaşlığımızın yolu da açılmış olur, ne dersin?”

Sözlerinde çok samimi olsa da benim arkadaşşa ihtiyacım yoktu. “Böylesi ikimiz açısından daha iyi olur Mete Bey, aramızda yanlış anlaşılma olsun istemem.”

“Mete!”

Buyurun cenaze namazına!

Mete Bey’le birlikte Çınar Bey’i görünce hemen ayağa kalktık. Keşke yüzümdeki tedirgin ifadeyi hemen kovabilseydim. “Çınar Bey...” diyerek sessizce adını fısıldadım. Acaba hangi ara eve gelmişti?

Mete Bey de hemen öne atılarak Çınar’ın yanına gidip elini uzattı. “Hoş geldin dostum, biz de seni bekliyorduk.”

O an gözüm yalan söyleyen adama gitti. *Hiç de onu falan beklemiyorduk. Sen bildiğin bana yürüyordun.*

Çınar Bey burnunu çekiştirerek sinirli şekilde ona bakıp söze girdi. “Sana geç geleceğimi söylemiştim *Mete*,” dedi adını vurgulayarak.

Oh, iyi oldu sana, içimin yağları eridi.

Arkadaşı da hemen kendini savunmaya geçerek, “Biliyorum dostum, buradan geçiyordum ki geçmişken kızların nasıl olduğunu merak ettim ve selam vermeden gidersem ayıp olacağını düşündüm. İyi yapmamış mıyım?” diye pişkin pişkin sorduğunda gözlerimi devirdim. Bu adam harbi fazla rahat biriydi.

“İyi yapmışsın Mete... Burcu, git bize kahve yap.”

Patronum *kahve yap* derken beni öldürecek gibi bir bakış atmıştı. Ben de başımı olumlu anlamda sallayıp gidecektim ki araya giren Mete Bey yanlarından gitmeme mani oldu. “Zahmet etme Burcu, kahve içecek zamanım yok.”

Az önce hiç de öyle demiyordun, izin versem burada sabahlardın bile, bu adamın gerçekten sevilesi hiçbir yanı yok.

“Kalsaydın Mete, acı bir kahve içerdik.”

“Başka zamana kalsın Çınar, şimdi gitsem iyi olacak.”

Mete Bey hareketlenerek kapıya doğru yürüdü ve giderken bana sağ elini kaldırıp, “Görüşürüz,” dedi.

Ben de sadece tebessüm ettim. Çınar Bey ise onu yolcu etmek için kapıya kadar eşlik etti. Onlar kapıya doğru ilerlerken ben de tırnağımı dişlerimin arasına götürdüm. Var ya, kesin yine kızacaktı... *Of ya!* İçeri kimseyi almamamı kesin dille söylemişti. İyi ama onun arkadaşıydı, eve almasaydım bu defa da neden kovdun diye kızmaz mıydı?

Ben ayakta onun geri dönmesini beklerken, Çınar Bey kısa süre sonra tekrar salona geldi. Beni saliselik olsa da süzerek doğrudan yukarıya çıkıp beni kaşları çatık vaziyette öylece bıraktı. Ne yani bana kızmayacak mıydı?

Nemrut Bey yukarıya çıkarken kendi kendime güldüm. Bu defa ucuz yırtmıştım. O gidince ben de bir süre daha etrafıma boş gözlerle bakındım. En sonunda odama gitmem gerektiğini düşününce ışıkları kapatıp odaya yöneldim... Odaya giderken aklıma düşen tek şey kardeşimdi.

Mira üç gündür pek iyi değildi. Çınar Bey gittikten sonra doğru düzgün yemek yememiş, bu da onun güçsüz düşmesine sebep olmuştu... Odamıza girince ışığı açmak için elimi uzatmıştım ki sayıklama sesi duydum.

“Anne!”

Anne diyen Mira’nın sesi çok kötü geliyordu. Hemen lambayı açarak yanına koştum. Mira kan ter içindeydi. Ellerim korkudan titrese de hemen üstünü açarak elimi alına götürdüm.

Lanet olsun! Ben... Ben şimdi ne yapacağım. Allah’ım, ben ne anlarım çocuk bakmaktan... Ya ona bir şey olursa, ya zatürre olduysa... Ne yapmalıyım? Banyo yaptırsam ateşi düşer mi ki? Ama ya daha kötü olursa? Hayır... Hayır, bunu göze alamam.

Elimi yüreğime koyar gibi ağzımı kapatarak odadan hızla çıkıp koşmaya başladım. Merdivenlere gelince başı-

mı yukarı kaldırdım. “İnşallah Çınar Bey uyumamıştır,” diyerek hızla yukarı çıktım. Üst kattaki odasının kapısına gelince derin bir nefes alarak kapıyı iki kez tıklattım... Kapı çok gecikmeden açıldığında nefes nefese kalmış kalbim küt küt atıyordu.

“Ne var?”

Bana sinirli miydi? Neyse, bunun hiçbir önemi yoktu. Hemen nefes nefese söze girdim. “Çınar... Mira...” deme- me kalmadan eliyle başını tutarak, “Sonra Burcu, sonra...”

Kapıyı örteceği sırada kapatmaması için elimle kapıyı tuttum. “Mira çok hasta, ne yapacağımı bilmiyorum. Lüt- fen bana yardımcı ol.”

Çınar Bey tuhaf bakışlar atıp, “Bana ne bundan Burcu, bana ne! Ben doktor muyum?” dedi.

Benimse o anda bütün iplerim koptu. Şöyle biri başım- dan kaynar sular dökmüş de ben yine soğuktan titriyormu- şum gibiydi. İçimden bir ses, “Bu muydu şimdi Mira’nın yere göğe sığdıramadığı adam, bu muydu?!” diye bağırı- yordu. İçim buz kesilirken bir düşmana bakar gibi yüzümü gerdirdim. “İnanamıyorum! Neye biliyor musunuz, sizi bir an için insan sanmış olmama...”

Nefret dolu sözlerimi haykırdıktan sonra tam gideceğim sırada tekrar ona döndüm. Oysa ben o hasta olduğunda *bana ne* dememiştim. Ben onu sevmediğim halde elimi vic- danıma koyup iyi olması için neredeyse başında sabahla- mıştım. O ise kardeşimi sevdiğini söylediği halde bu du- ruma kayıtsız kalıyordu. Yüzüme boş gözlerle bakarken işaretparmağımı ona doğrultarak sözüme devam ettim. “Yazık! Mira sizi abisi gibi sevmiştı. Benden daha fazla size değer vermişti, belki de sırf siz... Size ne anlatıyorsam... Değmezsiniz. Sadece şunu bilin. Siz benim kardeşimin sev- gisini zerre hak etmiyorsunuz!”

Bu adam insan falan değildi. Yapacağı tek şey o lanet arabasına binip bizi hastaneye götürmekti. Arkama bakmadan tekrar koşmaya başladım. Sadece bir ara arkamdan küfür sesi duydum. Tam merdivenlerden ineceğim sırada yukarıdan kırılma sesi geldi. Bir saniyelik duraklamadan sonra umurumda olmadan koştum.

Kısacası, senin de canın cehenneme!

Odaya nefes nefese geldiğimdeyse Mira hâlâ sayıklıyordu. “Geldim ablam geldim... Şimdi bu lanet olası evden gideceğiz ve sen iyi olacaksın, ablan sana söz veriyor iyi olacaksın.” Kardeşim yanında olduğumu hissetsin diye bir yandan konuşuyor bir yandan da çantama gerekli eşyaları koyuyordum. Kişisel eşyalarımızı çantama doldurunca boynuma taktım, diğer eşyalar zerre umurumda değildi. Bu korku bana yetmişti de artmıştı bile. Hatta öyle bir noktadaydım ki kardeşimin iyi olması için amcamın evine dahi gidebilirdim. “Bebeğim, beni duyuyor musun, şimdi gidiyoruz...” Kardeşim titrerken içim sızlayarak küçük bedenini kucağıma aldım. Arkama döndüğümde ise varlığını fark etmediğim Çınar Bey ile yüz yüze geldik.

Bana doğru ellerini uzatıp, “Ver bana...” dedi.

Anında yüzüm düşerek kardeşime daha çok sarıldım. “Hayır, benim de kardeşimin de sizin yardımınıza ihtiyacı yok!” dedim ama Mira benim aksime, “Çınay Abi!” dedi. İşte o anda gözümünden bir damla yaş akıp gitti. *Bu adam bizi zerre sevmiyor Miram, neden ille de o diyorsun.*

Burnumun direği sızlarken bana bir kez daha, “Sana Mira’yı bana ver dedim, gururun hiç sırası değil,” dediğinde başka çarem yokmuş gibi Mira’yı almasına izin verdim. Çınar Bey kardeşimi kucağına aldı ve sıkıca sarmalayıp alnına öpücük kondurdu. O anda kardeşim de kollarını onun boynuna dolamıştı. Onu böyle görünce içim bir kez

daha sızladı. Bu nasıl bir sevgiydi, aralarında nasıl bir bağ vardı ki kardeşim bu adamın sevgisinden dolayı yataklara düşmüştü?

“Acele et, çok fazla ateşi var,” dedi Çınar Bey ve hızlı adımlarla yürümeye başladı.

Ben de onu takip ederken, Mira titremiş olmalı ki Çınar Bey, “Korkma Şirinem, buradayım...” dedi.

Evden hızla çıkıp arabaya geldiğimizde Çınar Bey’e arka kapıyı açtım. Gözüyle binmemi işaret edince hiç düşünmeden bindim. Ben yerleşince Mira’yı almam için kucağıma doğru uzattı. Ben de kardeşimi kucağıma alınca ateşini tekrar kontrol ettim. Bildiğin alev topu gibiydi. “Mira, sesimi duyuyor musun?” Kardeşimin bilinci yerinde değilmiş gibi gelince korkudan titredim.

Mira soruma karşılık çok kısık sesle, “Abla...” dedi.

Bu arada Çınar Bey de arabaya bindi ve hemen gaza bastı.

“Özür dilerim bebeğim, özür dilerim ablam. Senin hasta olduğunu anlayamadım...” dedim minik kardeşime. Nasıl oldu da hasta olduğunu anlamamıştım? Ben gerçekten aptalın tekiydim.

“Burcu, bu senin suçun değil. Hem merak etme, Mira çok güçlü...”

Güçlü mü? O daha çocuk! “Çok terlemiş, ateşi de var, bu da yetmezmiş gibi titriyor. Ya havale geçiriyorsa, ya ona zarar gelirse... Hayır, ben buna dayanamam.”

Bütün bunları ona değil de aslında kendime söylüyordum.

“Sakin olur musun? Kucağındaki çocuk, tabii ki hasta olacak, sonra da iyileşecektir.”

“Sorun da burada. Mira çok küçük, direnci çok zayıf... Üstelik siz gittiğinizden beri doğru düzgün yemek yemedi.”

Bana aynadan bakarak, “Bir saniye, benim yüzümden mi bu halde?” diye sordu.

Evet, senin yüzünden bu halde, sen ona küsünce o da yemek yememekte inat etti. “Evet, sizi çok seviyor, bilmiyorum neden ama size sandığınızdan daha fazla değer veriyor...”

“İnan bana, ben de onu çok seviyorum...”

Çınar

Üzerime çullanmış garip duygulardan sıyrılarak dört dönen Burcu'ya baktım. "Burcu yeter artık, şuraya oturur musun?"

Burcu otomatige bağlanmış gibi bir ileri bir geri gidip geliyordu. Şu haliyle tam hapishane kaçkınına benziyor da denebilirdi. Burcu birkaç saniyeliğine durup elini ağzına götürerek konuştu. "Çınar Bey, daha çıkmadılar, merak ediyorum," dediğindeyse sesli şekilde iç çektim.

Ne bekliyordu, doktorun kardeşini ılık hızıyla tedavi etmesini mi? Bence her kadın biraz da olsun paranoyaktı. "Burcu, içeri gireli henüz üç dakika oldu." Onun böyle telkin olmayacağını bildiğimden yanına giderek elimi omzuna koydum.

Bana nemli gözleriyle bakıp titrek sesiyle konuştu. "Korkuyorum..." dediğinde ise bu haline daha fazla dayanamadım. "Gel buraya," demekle kalmayarak onu kendime doğru çekip sarıldım.

Burcu birkaç saniye kollarımın arasında durunca tenninin sıcaklığını fark etmiştim. Galiba yemeden içmeden kesilip hasta olan tek kişi Mira değildi. "Senin de ateşin var," der demez benden ayrılarak başını diğer tarafa çevirdi. "İyiym ben."

Sen kimi kandırırıyorsun? Yan profilden yüzüne bakarak iyi olmadığını tekrar dile getirdim. "Burcu, sadece üç gün evde yoktum. Kimden, hangi ara virüs kaptınız?"

Burcu mahcup şekilde, “Şey... Bir kez parka gittik. Orada kızın biri çok hastaydı, ondan olabilir. Hatta Mira’ya benden bile geçmiş olabilir,” dediğinde suçlu çocuklar gibi altdudağını dişleyerek bana döndü.

“Ah Burcu ah!” *Neden laf söz dinlemiyorsun, sana evde kal demiştim.* “Hadi gel, sana iğne yaptıralım,” desem de hiç oralı olmadı. Keşke korumalar dışarıya çıktıklarını haber verdiğinde arayıp eve dönmelerini emretseydim. Zaten ben ne zaman vicdanıma dayanarak kararlar versem mutlaka başımda patlıyordu.

“Hayır, kardeşimi görmeden şuradan şuraya ölsem de gitmem.”

Burcu sadece inat etmekle kalmayarak çocuk edasında kollarını kavuşturdu. Cidden mi ya, bir değil iki çocukla mı uğraşacaktım? Elimi enseme götürüp gözlerimi kısıtım. “İnatsınız. Abla kardeş inatçı keçinin tekisiniz... Neyse ne, bugün sinirlenme kotamı çoktan doldurdum. Şimdi ben burada bekleyeceğim, sen de doktora görünüp geleceksin,” dedim son çare olarak yoksa ikisine birden bakmamın imkânı yoktu.

“Hayır dedim. Ben hiçbir yere gitmiyorum Çınar Bey, gayet iyiyim.”

Ben Burcu’ya çıkışamadan doktor odadan çıktı. Burcu hemen öne atılarak, “İyi mi? Neyi varmış? Yani düzelecek mi? Mira’yı ne zaman görebiliriz?” diye arka arkaya soru sordu.

“Öncelikle geçmiş olsun, içerideki küçükhanım kızınız mı?” diye sorunca Burcu’ya baktım. *Kızı mı? Burcu’dan bir kız çocuğu mu?* Henüz o kadar delirmemiştim.

“Hayır... Benim kardeşim,” dedi Burcu.

“Kardeşiniz gribal enfeksiyon geçiriyor, şu sıralar hızla yayılan bir salgın var. Kardeşinizin hastalığı biraz ağır geçirmesinin nedeni vücudunun dirençsiz kalmış olması...”

“İyi olacak ama değil mi? Kardeşim iyi olacak.”

Neden kadınlar her zaman her şeyin en kötüsünü düşünüyordu? Sadece birkaç virüs kapmıştı, o kadar abartılacak ne vardı bilmiyordum.

“Kardeşinize serum verdik. Birazdan da normal odaya alınacak. Bu gece burada kalsın, sabah durumuna göre karar veririz. Size de tavsiyem hastaya bundan sonra daha iyi bakmanız.”

“Ben kardeşime iyi bakarım... Yani bir daha dikkat ederim.”

“Doktor Bey, ablası da hasta olmasına rağmen direnmiyor, sizden ricam Burcu’nun şu inadinı kırıp muayene etmeniz,” dediğimde, Burcu bana kötü kötü baksa da yaptığım şeyden hiç pişman olmadım.

Doktor, “Beni takip edin,” dediğinde baş işaretiyle gitmesini işaret ederek, “Sen git, ben buradayım merak etme,” dedim.

“Kardeşime dikkat et, ben hemen gidip geliyorum,” diyen Burcu, arkasına baka baka gitti.

Mira normal odaya alınınca hemen hareketlendim. Odanın kapısını açtığımda onu yatağında uyur vaziyette buldum. Kapıyı örtüp yanına gittiğimde küçük elini avucumun içine aldım. Mira derin derin nefes alıyor, neredeyse nefes alış bütünü odayı dolduruyordu. “Mira, sesimi duyuyor musun?” diye sorduğumda yattığı yerde kıpırdandı. “Üzgünüm Mira, beni bu kadar çok sevdiğini anlayamadım. Hatta kendi sevgimin büyüklüğünü bile anlayamadım... Biliyor musun, çok küçük olmana rağmen kocaman bir kalbin var. Keşke herkes senin gibi temiz sevebilse...”

“Çınay...”

Kıvrıçığım kendine gelmişti. “Hey küçüğüm...” diyerek anında dizlerimin üstüne çöküp yüzüyle aynı hizaya geldim. Mira kısıp gözleriyle bana bakıyordu. Elimle kıvrıkcık

saçlarına dokundum. Bana boncuk gözleriyle bakıp cılız çıkan sesiyle, “Geldin mi?” diye sordu.

“Geldim Şirinem, bir daha hiçbir yere gitmek yok. Gidersem seni de götüreceğim. Söz!” Elini tutmakla yetinmeyerek minik ellerinden öptüm. Elleri bebek gibi kokuyordu. O an bir karar verdim. Bir daha uzak şehirlere gidersem onu da yanımda götürecektim.

“Beni affettin mi?” diye sorduğunda artık gözlerinin içi gülüyordu. Sanki sonunda hayata geri dönmüştü.

Nedensizce birine bu kadar değer vermek beni ürküttü. “Sana hiç küsmedim ki Şirinem. Yalnızca yalanın ne kadar kötü olduğunu anlamanı istemiştim. Yoksa senin kadar güzel bir kıza kim nasıl küsebilir?”

“Anladım... Çınay Abi, bir daha aşla yalan söylemem aşla. Ne olursa olsun hatta ne kadar kötü oluyşa olsun yalan söylemem. Sen biy daha bana kızma oluy mu?”

Boncuk gözleri yaşla dolunca onu telkin etmek istercesine elinden bir kez daha öptüm. Mira tıpkı benim gibiydi. Kaybetme korkusunu benden daha iyi kimse bilmezdi. Nasıl bende kaybetme korkusu varsa onda da vardı. Bu kızın küçük kalbinin ortasına çöreklenen bu korku kolayca geçmeyecekti.

“Söz veriyorum. Bir daha yalan söylemediğin sürece sana asla kızmam...” Mira’nın yüzünde saniyesinde çiçekler açarken ekleme yaptım. “Konuşma tarzına gelecek olursak ortada korkmanı gerektirecek herhangi bir durum yok. Kendini koruma tarzın olduğunu biliyorum hatta böyle çok da şirinsin ama yine de normaline dön olur mu?”

Mira kısa bir süre düşünüp dudak büzdü. Her şeye bahlıklama atlamadan önce mutlaka düşünür, aklına yatarsa kabul ederdi.

Mira ince sesiyle, “Tamam...” dedi, sonra da yerinde hareketlenmeye başladı. “Ablam nerede biliyor musun?”

Ben hasta oldum diye beni bırakıp gitmedi değil mi?” dediğinde ister istemez kaşlarım çatıldı. Bakışları içimde bir yerlere dokunuyordu. Neden her seferinde aklına gelen ilk şey ablasının onu bırakma ihtimaliydi? “Miracım, ablan seni neden bırakıp gitsin? Aklına hemen kötü şeyler getirme. Ablan da senin gibi hasta olmuş, birazdan yanımızda olur,” demeye kalmadan Mira inanmıyor gibi gözlerini kocaman açarak konuştu. “Hasta mı oldu? Benim yüzümden mi? O da mı yatıyor? Çınar Abi, lütfen yanına gidelim. Ablam tek kalırsa korkabilir ne olur yanına gidelim.”

Mira’nın tek nefeste uzun cümleler kurmasına alışkındım da bu kadar heyecanlı konuşması beni dahi tedirgin etmişti. “Sakin ol kıvrıcık, ablan birazdan yanımıza gelecek... Şirinem yoksa bana inanmıyor musun?”

Sorumla birlikte köşeye sıkışmışçasına dudak büzdü.

“O halde şöyle düşün. Şimdi biz onu ararsak, o da bizi ararsa birbirimizi nasıl bulacağız? En doğrusu bizim burada beklememiz değil mi?”

Mira yastığına başını tekrardan koyarak dudağını büzmekle kalmayarak gözlerini kıstı. Fikrim aklına yatmış olmalıydı ki daha sakın konuşarak, “Birazcık bekleyelim gelmezse biz gidelim olur mu?” diye sordu.

Sen bu denli tatlı söylersen olmasa da ben senin için olurdurdum.

“Tamam, inatçı Şirinem, ablan yanımıza gelmezse biz gideriz...” demeye kalmadan kapının çalmasıyla, “Gel,” dedim. İçeriye kafasını uzatanın Burcu olduğunu görünce hemen ayağa kalktım.

Burcu da içeride bizim olduğumuzu anlayınca odaya hızla giriş yaptı. “Ablam!”

Yine fazla duygusal sahne içinde kalacaktım galiba... Üstelik bu tarz sahneleri oldum olası hiç sevmezken...

Burcu, Mira'ya sarılıp birkaç defa öperken korkusunu dile getirdi. “Korkuttun güzelim, çok korkuttun.”

Kesinlikle korkmuştuk. Başta hastalığını algılayamasam da onu öyle ateşler içinde görmek beni de derinden sarsmıştı.

“Özüy dileyim abla,” diyen Mira, minik elleriyle ablasına biraz daha sarılmaya çalıştı. Buradan bakınca sanki yeni abla kardeş oluyor gibi görünüyorlardı. Buna dair yemin dahi edebilirdim. “Böyle konuşma güzelim, hastalık benden bulaştı. Bu benim hatam, senin suçun yok.”

Kardeşi hastalıktan değil ama sevgi zehirlenmesinden ölebilirdi. “Burcu, kardeşin hastalıktan değil de boğularak ölebilir, istersen biraz serbest bırak da nefes alsın. Biliyor-sun ki kardeşin nefes almadan yaşayamaz hatta hiçbir insan yaşayamaz.” Bu son cümleyi ne alakaysa kendimi düşünerek söylemiştim. Galiba son cümlemi fazladan kurmuştum.

Burcu bana aldırış etmiyor gibi görünse de kardeşini yavaşça bırakıp geri çekildi. “Şey... Evet... Sen uzan güzelim, iyice dinlen.” Mira, tekrar yerine yatınca Burcu üstünü örtüp alnından öptü. “Ablan burada bebeğim, uyu sen...”

“Tamam,” diyen Mira gözlerini sıkıca örttü.

“Aç mısınız ya da içecek bir şeyler ister misiniz?” diye sordum. Saat gece yarısını çoktan geçmişti ama yine de kantinden atıştırmalık alabilirdim.

“Ben uyuyorum Çınar Abi.” Mira gözleri kapalı bir şekilde konuşunca bu sözünün üstüne gülümsedi.

Burcu da avuç içleriyle gözyaşlarını silip, “Rica etsem bana su alır mısınız?” diye sordu.

“Peki, ben o halde kantine iniyorum, sorun olursa arayın hemen gelirim,” dedikten sonra yanlarında kalacağımı da ekleyecektim ki nedense son anda buna ihtiyaç duymadım. Odadan çıkınca kapıyı yavaşça çekip hastanenin merdivenlerine yöneldim. Merdivenlerden inerken her adımda geceye dair bir anı gözümün önünden geçmeye başlamıştı.

Bu gece eve geç gelmem, belki Mira uyuyordur diye kapıyı çalmadan içeri girmem derken aklıma Mete'yi salonumda Burcu ile yalnız gördüğüm an geldi. Hatırıma düşen sahneye dışlarımla sığıttım. Aslında dış kapıda Mete'nin arabasını görmüştüm ama gece vakti özellikle de ben evde yokken bize geleceğine ihtimal dahi vermemiştim. Neden bilmiyorum ama içeri girdiğimde Mete ve Burcu'yu yalnız başlarına görünce kendime yakıştıramayacak şekilde sinirlenmiştim. Biliyordum ki onları bu denli sahiplenmem yanlıştı hatta çok büyük bir hataydı. Burcu'ya karşı herhangi bir duygu beslemiyordum, bundan emindim. Mira'ya gelince de onu kardeşim gibi görüyordum. Her ikisine dair duygularım apaçık ortadayken neden bu haddinden fazla korumacılık diye düşünmekten kendimi bir türlü alıkoyamıyordum.

Derin bir nefes alarak yumruk yaptığım elimi gevşettim. Bunlar yetmiyormuş gibi iflasın eşiğindeydim. Cihan'ın bütün çabalarına rağmen ihaleyi kaybetmiş olmam inanılası bir durum değildi. Sanki biri benimle kasıtlı şekilde oynuyordu. Yoksa o ihaleyi kaybedemezdim, mümkünatı yoktu. Arada küçük farkla kaybetmek çok fazla sinir bozucuydu. Belki de amcamın kapısını çalma vakti gelmişti.

Kantine geldiğimde durup insan kalabalığına baktım. Herkesin bir derdi, mutlak can acısı vardı. Kimse derdine derman bulmayacağı yerlerin kapısını çalmazdı... Dert varsa derman da vardı. Bir anda gözlerim parladı. Amcamla küs olmam kuzenimle iletişime girmeyeceğim anlamına gelmezdi. Bu ihtimal daha önce de aklıma gelmişti. O halde geriye bir tek Barış ile konuşup yurtdışından dönmesi için onu ikna etmem kalıyordu.

İnsanın hayatta en çaresiz olduğu an ne yapacağına dair en küçük fikri olmadığı andı. İnsanın ne yapması gerektiğini bilmesine rağmen yapamaması bana göre acizlik göstergesinden başka hiçbir şey değildi. Yine de en kötü anımızı en güzel anımıza çevirmek de bizim elimizdeydi.

Kapının açılmasıyla birlikte gözlerimi kardeşimden alarak içeriye giren patronuma baktım. Gelmesi biraz uzun sürse de elinde bir şişe suyla içeriye girmişti. Ben de hemşire edasında işaretparmağımı dudağıma götürüp sessiz olmasını istedim. Mira başta gözlerini sımsıkı yumup uyumuş numarası yaparken çok geçmeden uyuyakalmıştı.

Çınar Bey, Mira'nın yatağını es geçip benim oturduğum yatağa geldi. Boş hasta yatağının köşesine oturunca bana suyumunu uzattı. Kendim dahi zor duyacağım şekilde teşekkür ederek suyumunu alıp içtim.

Ne garipti, sadece birkaç saat içinde hiç yaşamadığım bütün duyguları aynı zaman diliminde yaşamıştım. En acı vereni de kardeşimi kaybetme ihtimalimdi. Birkaç saniyeliliğine gözlerimi kapattığımda ellerimde sıcak elini hissettim. “Geçti,” diye fısıldadığında soluma bakıp ona en içten sıcacık bir gülümseme gönderdim ve o an anladım ki babam kadar kinci biri değildim. Yoksa sözlerimi unutup şu an bana bakan adama gülümseyemezdim. Çınar Bey gözlerini benden kaçırdığında içimde gözlerine biraz daha bakabilme arzusu oluşmuştu. O benden elini çekerken ben de yutkunarak önüme döndüm.

“İstersen biraz dinlen, neredeyse sabah olacak.”

Haklıydı, saat çok geç olmuştu. Mira deliksiz uyuyordu. Ben de esnememek için kendimi zar zor tutuyordum. İyi ki boş bir yatağımız vardı. Çınar Bey'in bu sözü üstüne kapanan gözlerimle birlikte *hı hı* diyerek yavaşça yan yattım. Başımı yastığa koyduğum gibi tekrar kalkmam bir oldu. Ona kışımı dönüp yatamazdım ki, olmaz yani, ayıp olurdu.

“Ne oldu? Neden yatmaktan vazgeçtin?”

Yatakta tekrar doğrulmamla etrafıma bakındım. “Şey... Böyle olmaz. Siz de yatın.” Tamam, yan yana olmazdı ama ayakucuma yatabilirdi.

Çınar Bey ayağa kalkıp yatağı süzdü, sonra da aklına ne düştüyse, “Işığı kapatıyorum,” dedi.

İyi olur der gibi başımı sallayınca ışığı kapatmasıyla birlikte karanlığa büründük. Birazcık gözlerim karanlığa alışınca Çınar Bey yatağın diğer tarafına dolanarak boş kısma oturup sırtını arkaya yasladı. Anlaşılan bütün geceyi oturur vaziyette geçirecekti.

Son kez Mira’ya baktığımda hâlâ uyuduğunu gördüm. Eğer hasta olmasaydı, canının yanacağını bilmeseydim kardeşime sarılıp uyurdum. Yüzünü görmesem de varlığını hissettiğim adama, “İyi geceler,” diyerek yastığa başımı tekrar koydum. Çınar Bey’e arkam dönük cenin pozisyonunda yatsam da içim rahat değildi, tam aksine huzursuzdum. Yine de yorgunlukla derin bir uykuya daldım.

Hani derler ya, her şeyin ilacı uykudur diye, benim de ilacım olmuş uyuduğum anda bütün dertler üstümden kalkıvermişti.



Ne ara uyudum, kaç dakika böyle kaldım bilmiyorum ama kıkırdama sesiyle gözlerimi araladığımda karanlık yerine apaydınlık bir dünyayla karşılaştım. Gördüğüm manzara ise harikaydı. Mira yatağında bağdaş kurmuş, eliyle de ağzını kapatmış vaziyette bana bakıyordu. Bir saniye, neden bana bakıp kıkırdıyordu? Arkamda hissettiğim kıpırdanmayla saniyesinde başımı çevirip arkama baktım. Çınar Bey bıraktığım vaziyette uyumuştı, daha doğrusu uyanıyordu.

Hemen yattığım yerden fırlayarak soluğu kardeşimin yanında aldım. “Meleğim, kendini nasıl hissediyorsun?” Sormakla kalmayarak dudaklarımla alnına bastırdım. Ateşi yoktu.

“İyi değilim abla, karnımdan öcü sesleri geliyor.” Bu sözle ben de onun gibi güldüm. Anlaşılan kardeşim tam da onun tabiriyle kuyt gibi acıkmıştı.

Miroşumun al yanağından öperken Çınar Bey varlığını hissettirdi. “Küçükhanım iyiye ben gidip doktoruyla konuşuyor ve sizi hemen kahvaltıya götürüyorum. Nasıl fikir?”

“Harika!” dedi Mira sevinçle. Ben de onunla aynı anda *harika* demek istesem de ona sadece içimden eşlik ettim. Çınar Bey ayağa kalkıp kırışan takım elbisesini düzeltirken kollarımın arasındaki kardeşime biraz daha sarıldım. Böylelikle şu kısa süre de ona hiç sarılmadığım kadar çok sarılma kotamı doldurmuş oldum. Hatta kendimi aşarak hastaneden çıktığımızda bile onu aşırı sevgiden boğacak noktaya gelmiştim ki yer yer Çınar Bey müdahil olmuştu. *Sonradan görme* dedikleri şey bana cuk diye oturmuştu.

Çınar Bey kahvaltıdan sonra bizi eve bırakıp işe gitti. İlk defa bu eve girerken bu denli huzurluydum. Nereden bilebilirdim ki huzurumun çok da uzun sürmeyeceğini...

Eve gelmemizin ardından kardeşimi direkt odasına götürünce yataktan çıkmama sözü aldım. Sonra da mutfığa geçip internetten kardeşimin hemen kendisine gelmesi için şifalı yemekler arayışına girdim. En faydalı olarak da sebze çorbayı buldum. Yapımı biraz zor gibi gelse de kardeşimin bir an önce iyileşmesini istiyordum. Mira yemeğini yedikten sonra da Çınar Bey’in aldığı ilaçları vererek tek-rardan uyumasını istedim.

Benim yaramaz kardeşim uyumama konusunda fazla inat edince onu ikna etmek için binbir çaba içine girdim. Keşke dadılarından kardeşimin bir masalla uyumaya ikna

olabileceğini öğrenseydim. Zor olsa da bir masalla kandırdığım kardeşimi uyutup ev temizliğine koyuldum. Evin her köşesinden bildiğin buram buram pislik akıyordu.

Yaz günü önce Çınar Bey'in hasta olması, şimdi de kardeşimin hasta olup yatağa düşmesi bana temizliğin ne denli önemli olduğunu hatırlatmıştı. Bu yüzden elime hiç yakıştırmasam da bir kova su ve temizlik bezi alarak yukarıya çıktım. Yukarıda Çınar Bey'in yatak odasıyla çalışma odası ve bir tane de boş oda vardı. İlk olarak boş odaya geçtim. Burası patronumun odasından daha büyüktü. Bu eve geldiğimden beri ilk kez sorguladım: Acaba neden boştu? Pence-re kenarına gidip aşağıdaki havuza baktım.

. Bu oda anne ve babasının odası olabilir miydi?

Başımı düşüncelerimden silkinmek için iki yana salladığım da odaya şöyle bir göz atıp sadece elektrikli süpürgeyle tozunu alıp çıktım. Ardından çalışma odasına geçip yüzey-sel bir temizlik yaparak en son Çınar Bey'in yatak odasına geçtim. Yoksa bu evin işi bir gün içinde asla bitmezdi.

Patronumun odasına girdiğimde sıırttım. Şükür ki rahat bir adam olsa da dağınık değildi. Odası gayet derli topluy-du, yalnızca gece kırdığı küçük biblo yerde ikiye ayrılmış vaziyette duruyordu. İlk önce onu yerden alarak çöpe at-tım, daha sonra da temizliğe başladım.

Yine de en fazla zamanı Çınar Bey'in odasında harcadı-ğım için aşağı kata inmek sandığımdan daha fazla zama-nımı almıştı. Temizlik bittiğinde ise akşam yemeği faslına giriştim. *Düşünüyorum da biz kadınlara cidden yazık, bir ömür ev işlerinde geçmez...*

Saat altı yedi derken sekiz olmuş, Çınar Bey hâlâ eve gelmemişti. Oysa bugün eve erken gelir diye düşünmüştüm. Sonunda dayanamayarak kardeşimle birlikte yemeğimizi yedik. Yoksa Mira biraz daha Çınar Bey'i bekleseydi ilaç saati geçecekti. Küçük kardeşim yemeğini yedikten sonra,

önce ilaç içmemeye, ardından da uyumamaya inat etti. Bu defa masalla da kandıramamıştım. Vazgeçtim, hayattaki en zor iş rutine binmiş ev işlerini yapmak değildi. Ek olarak da çocuk bakmaktı. Hadi temizliği iyi kötü yapıyorsun da afacan çocuklarla uğraşmak ömür törpüsü gibi bir şeydi.

Mira'yı uyutma konusunda başarılı olamasam da belli bir saatten sonra uykusu gelince kendiliğinden uyudu. Ben de evin içini son kez dolaşarak kalan iş olup olmadığını kontrol ettim. İş varsa da yok gözüyle bakıp biraz hava almak için bahçeye çıktım ve çıkmamla Çınar Bey'i görmem bir oldu.

Çınar Bey bahçede oturmuş, kara kara düşünüyordu. Başka bir tabirle derinlere dalmış da denebilirdi. Yoksa yatları mı batmıştı? “Siz... Ne zaman geldiniz?” Çınar Bey yüzüme bakmak istemiyor gibi görünse de bana durgun bakışlar attı.

“Yeni geldim, belki Mira uyuyordur diye zili çalmadan bahçeye geçtim,” dedi bıkkınlıkla.

Acaba ne olmuştu? Sorsa mıydım? *Sor canım, en fazla azar işitir, arkana baka baka odana gidersin.* “Yanınıza oturabilir miyim?”

Babam hep, “Eğer birinden özel şeyler öğrenmek istersen önce birazcık da olsa kendi özelini anlatıp ona sırdaş izlenimi vermelisin,” derdi. *Burcu acaba kendine yalan söylemesen mi? Sen zaten anlatmaya yer arıyordun, babanı neden olaya dahil ediyorsun?*

“Ötur!”

Ah bir de kibar olmayı öğrense hiç fena olmayacaktı. Adam her haliyle hödüktü! *Neyse canım bana ne, hödükse kendine hödük...* Çınar Bey'in söylediğini yapıp tam karşısına oturunca derin bir nefes aldım. Galiba anlatacaklarım epey uzundu. Bunları ilk kez birilerine anlatacağımdan fazlasıyla gerildim.

“Konuşacak mısın yoksa nefes egzersizlerine devam mı?”

Yok, böyle güzel demektense anlatmaya başladım. “Ben, yani biz bildiğiniz gibi fakir bir aileden gelmiyoruz,” der demez pişman oldum. Keşke olaya biraz daha yumuşak girseydim. En azından benim yararına olurdu.

“Bunu bildiğimi biliyorsun...”

Tamam canım, fakir olmadığımızı bildiğinizi ben de biliyorum, sadece giriş cümlem uygun olmadı. “Giriş cümlem pek olmasa da sözümü kesmeden beni dinler misiniz?”

“Devam et,” diyerek beni konuşmaya teşvik etti.

Ben de *fırsat bu fırsat* diyerek yüzüne bakmadan konuşmaya başladım.

“Tabiri caizse ben el bebek gül bebek büyüdüm. Evin ilk kızıyım. Annem ve babam birbirlerini çok ama çok severek evlenmişler. Annem üstüme titrer, babam gözlerimin içine bakardı. Mira, belki de benden daha şansızdı. Onun gibi bakıcıların elinde büyümedim. Çocukluğum her çocuğun kıskanacağı kadar güzel geçmişti, hep de öyle devam edeceğini sanmıştım. Bana göre hayat tozpembeden ibaretti...”

Derin bir nefes aldım, anılar beni epey eskiye götürmüştü. Çınar Bey de beni pürdikkat dinliyordu, ilk defa bir kişiye kendimi böylesine rahatça anlatabiliyordum.

“Arkadaş çevrem hiç olmadığı kadar kalabalıktı. Beni sevenler, sürekli övgüler yağdıranlar, peşimden ayrılmayan erkekler... Ben bunun özgüveniyle, daha doğrusu paranın verdiği güçle insanlara Kaf Dağı’ndan bakardım,” derken durakladım. Ben bildiğin sosyetik güzelmışim, öyle anlatınca cümleler kulağıma hiç hoş gelmemişti.

“Sonra?”

Bana kısaca *sadede gel* diyordu. “Bir gün Mira’nın doğacağını öğrendik, belki de en çok ben sevinmişim. Çünkü bir kardeşim yoktu, hep de olsun istemişim. Bir kız oldu-

ğunda dünyalar benim olmuştu. Sürekli Mira'nın etrafında pervane oluyordum. Belki de annemden çok ben zaman geçir miştim onunla.” *Keşke söyleyebilseydim annemin küçük kardeşimi bir kez dahi olsun kucağına almadığını...*

Gözlerimin içine iyice bakarak, “Kardeşini kendinden çok seviyorsun,” dediğinde acı acı gülüp başımı iki yana salladım. Olay hiç de öyle değildi.

“Durun, henüz bitirmedim. Annem doğumdan sonraki süreçte yani lohusalık döneminde Mira'yı kabul etmedi. Belki de yaşın verdiği etkiydi bilemiyorum ama psikolojisi bozuldu. Sonra hasta olduğunu öğrendik. Bir günde ansızın kaybettik annemi...” Aslında çoğu kısmı doğrudu. Ben de başlarda annemin lohusalık yaşadığından dolayı kardeşimden nefret ettiğini sanırdım... Neyse, bunları düşünmenin zamanı değildi. *Sen sadece herkesin bilmesi gerektiği şeyleri ona da aktar, daha fazlasına gerek yok.*

“Üzüldüm...”

Bazen üzölmek tek başına yetmiyordu. İçimi derinden yaralayan hü zünle anlatmaya devam ettim. “Annemin vefatıyla babam da ben de yıkıldık. Hayatımızın en zor anları işte o zaman başladı. Mira'yı bir saniye yalnız bırakmayan ben onun yanına uğramayı kestim. Sesini duymaya tahammöl edemez hale gelmiş tim. Bana göre annemin ölümündeki tek suçlu Mira'ydı. Yıllarca da bu böyle devam etti.”

Yalan mıydı? Asla, bunların hiçbir i yalan değildi. Ben üç yaşındaki çocuğa olmadık acılar yükledim. Bana ihtiyacı varken bir hiç uğruna düşmanlık güttüm.

“Peki baban?” diye sorduğunda yutkunarak iç dudağı mı diş ledim. Acaba diğer sebepleri de söylesem ne yapardı?

Burcu neden sürekli kendinle cebelleş iyorsun? Onun daha fazlasını bilmesine gerek yok. Bu fikrinden sakın cayma! Aksi takdirde onun da canını tehlikeye atmış olursun.

“Babam, annemden sonra bütün ilgisini kardeşime verdi. Bense üniversite yıllarıma denk geldiği için Mira’yı pek fazla görmüyordum. Ya okulda ya tatildeydim. Arada eve uğrardım. O zamanlarda da durum değişmedi, yine yüzüne bakmadım. Abla kardeş değil, birer yabancıydık.”

“Bu yüzden mi sana yabancı gibi bakıyor?”

Evet, bu yüzdendi. Dünya bazen insana kapkaranlık görünür de bazen kendini koca dünyada yapayalnız, değersiz hissedersin. İşte ben de o günlerde tam o noktadaydım. “Ben, Mira’yı sevmez hatta nefret ederdim. Zar zor yemek masasına oturduğumuz günlerde yüzüme özlemle bakardı. Belki konuşmamı ya da yüzüne bakıp bir kez dahi olsa gülmemi bekliyordu. Bense tam tersine hep tersler azarlardım. Hatırlıyorum da bana bakarken gözlerinin içi dolu dolu olurdu. Benden istediği tek şey sevgiydi. Bense ona sadece kötü bir abla oldum.”

“Hiçbir çocuk annesizliği hak etmediği gibi sevgisizliği de hak etmez.”

Ne diyeceğimi bilmiyordum. İnsan kendi kötülükleriyle yüzleşince öylece sus pus kalıyordu. “Haklısınız, hak etmez. Zaten bu babamın ölümüne... Yani intiharına kadar böyleydi. Ben o gün evde yoktum. Bir gece intihar haberi geldi. Avukatımız arayınca hemen eve döndüm. Çünkü inanmamıştım. Babam canına kıymazdı. Annem vefat edince hayata küsmüş, içmeye, kumara başlamıştı ama yine de evde bunları belli etmezdi...” *Yalan üstüne yalan söylemekte mastır yapabilirsin Burcu, aferin böyle devam et.*

“Şimdi daha iyi anlıyorum Mira’nın gözlerindeki acıyı...”

Anlamıyorsun, anlayamazsın da... “Ben eve geldiğimde Mira bir köşede olanları izliyordu. Ağlıyordu ama çok sessizdi. Beni görünce gözlerime baktı. Ben kardeşimi ilk kez o gün gördüm, belki de ilk doğduğunda kucağıma verildiği âna gittim. Yıllar sonra ilk kez o gün kardeşime tekrardan

sarılıp kucakladım. Ona o gün ne dedim biliyor musun?” diye sorduğumda çoktan gözlerim doluvermişti. Kardeşim bunların hiçbirini hak etmemişti. Her çocuk gibi içimizdeki en masumu oydu.

“Hayır.”

“Ben senin ablanım, onlar gibi asla seni bırakmam dedim. Belki de biz ilk kez o gün abla kardeş olduk. O günden sonra ne pahasına olursa olsun onu bırakmayacağıma dair söz verdim. Önce annem sonra babam bizi yapayalnız bıraktı... Aylar geçmeden de iflas ettiğimizi öğrendim. İşlerin başına geçmek için çok geç kalmıştım, elimizde avucumuzda ne varsa kaybettik.” Kaybetmemiştik, kaybetmeyi ben seçmiştim. Böylesi güvenliğimiz için en doğru olanıydı. Ve bizim güvenli limanınız tam da burasıydı.

“Amcan?” Onu da bildiğine göre bizi araştırmıştı.

“Benden Mira’yı istedi, ailemden geriye kalan tek can parçamı. Amcamın hiç çocuğu olmadı, kimse bilmeseydi de karısı kısırmış. Allah biliyor ya kime evlat vereceğini... Neyse ne, amcamın tek gayesi kendi kanından bir vâristi. Mira zekidir, onda gelecek görmese belki de bu yola başvurmaz, evlatlık alırdı.”

Hadi ama Burcu, bu kadarını söyledin devamını da söyle, asıl sebebini de söyle... Şeytana uyma Burcu! Durduk yere adamında canını tehlikeye atma.

Çınar Bey’e bakarken nedense ondan utanarak gözlerimi kaçırdım. Kendime dahi itiraf edemediğim gerçekleri ona nasıl olur da söyledim?

“Nerede olduğunuzu biliyor mu?”

Bildiğini pek sanmıyordum. Eğer bilseydi kapımıza dayanıp Mira’yı benden koparmak için elinden gelenin fazlasını yapardı.

“Hayır, bilmiyor, biraz da bunun için yatılı bir ev aradım. Amcamın gözü karadır, istediğini elde etmeden asla

durmaz. Bana o gün, ‘Mira’yı bana ver, sana ev, araba alırım, eski yaşantına dönersin hatta üniversiteden mezun olunca çok iyi bir iş sahibi olursun,’ gibi pek çok vaatte bulundu.”

“Peki sen ne dedin?”

Ne diyecektim? Ölürdüm de ailemi katleden adama Mira’mı vermezdim. “Bizi ancak ölüm ayırır dedim. Tamam, avare büyümüş olabilirim ama kız kardeşimi satacak kadar da adi değilim. Ne olursa olsun ben her şeyi göze aldım. Ne amcam ne başkası, asla ama asla kardeşimi kimselere vermem, bunun yerine... Neyse, benim hayatım kısaca böyle.”

“Benden neden sakladınız? İflas ettiğiniz ya da zor durumda olduğunuz için sizi suiistimal edeceğimi mi düşündünüz?”

Onun sakinliği karşısında kendimi bir an için psikoloğa gelmiş, derdimi anlatıyormuş gibi hissettim. “Bunu şahsi algılamayın Çınar Bey ama ben şu saatten sonra babam gelse ona dahi güvenmem.”

Bu sözümün üzerine, “Ben?” diye sordu.

Aslında az önce cevabını vermeme rağmen benden iyice düşünmemi istiyordu. Bu defa gözlerimi kaçırmadan ona baktım. “Beni zor durumda bırakıyorsunuz.” Az önce gayet rahat babama bile güvenmediğimi söylemiştim, o halde neden sana da güvenmiyorum diyememiştim?

“Benden korkmana gerek yok Burcu, ne sana ne de kardeşine zarar vermem.”

Tabii dile kolaydı “güven” kelimesi. *Ah benim yaşadıklarımı bir bilseniz...* “Biliyorum, yani artık eminim. Belki de onun için buradayız ya...” *Kendinle neden çelişiyorsun ki ona güvensen tamamen ona teslim olup hayatına dair bütün gerçekleri önüne dökerdin.*

“Amcan sizi bulursa ne olacak?”

İşte asıl bomba soruya gelmiştik. Aslında bu eve gelmeden önce aklımda birkaç çözüm yolu vardı. İlki buraya sığınmaktı. İkinci seçenekte bizi bir şekilde bulursa yapmam gereken şeyi yapar ve son çare olarak evlenirdim. Volkan benimle evlenmek için can atarken bu şansımı göz ardı edemezdim.

“Hiç... Aşırı zor durumda kalırsam biriyle evlenir, kardeşimin...”

Çınar Bey ansızın sözümü kesince yutkundum. “Evlenmek mi? Formalite icabı falan mı?” diye sordu alay eder gibi.

Ne var canım, evlenemez miydim? Bence birilerini öldürmektense en mantıklı düşünce buydu. Hatta ilk başvurduğum yol bu olmadığı için şu an çok ama çok pişmandım.

“Hayır, gerçek bir evlilik olacak. Benim için kardeşimden ötesi yok... Onun için her şeyi yaparım... Dünya bir yana Mira bir yana!”

Ben Çınar Bey’in düşüncelerime karşı çıkacağını düşünürken o tam aksine fikirlerime saygı duyduğunu dile getirdi. Bu benim hayatım olduğuna göre kendi kararlarımı kendim verebilirmişim. Benim asıl sinir olduğum nokta tam olarak şuydu. Eğer evlenmeye karar vereceksem ona daha önceden haber vermeliymişim ki beyefendi de kendine yeni hizmetli bulabilecek zamana sahip olmalıymış.

Ukala pislik!

Tam olarak ona da sinir olmuyordum. Sinirim kendimeydi. Bir gazla neredeyse bütün geçmişime dair ne varsa anlatacaktım. Şükür ki bütün gerçekleri gün yüzüne çıkarmak kadar saflık yapmamıştım. Saygıdeğer patronum gidince ben de bir süre daha olduğum yerde, tavşan dağa küsmüş hesabı somurtarak oturdum. Vakit geceye yaklaşınca kalkıp uyumak için odama gittim ve kardeşime sarıldım. Günün yorgunluğunu en güzel bu şekilde atıyordum. Mira’ma sarılıp uyumak en güzel duygulardan biriydi.

Sabah uyandıgımda kahvaltıyı hızlıca hazırlamama şaşırđım. Sanırım elim işe yatkınlaşıyordu. Bana göre hiç güzel bir haber olmasa da şu anlık işime yaraması yine de sevindiriyordu.

Çınar Bey düne dair en ufak bir konuşma yapmayı bırak, doğru düzgün yüzüme dahi bakmadan kahvaltısını yapıp gitti. Mira da kahvaltı için geldiğinde ona küçük bir sürpriz yaparak kahvaltımızı bahçeye hazırladım. Kardeşim kuş sesini çok sevdiğinden kahvaltı boyunca kuşların şarkısına eşlik ediyormuşçasına büyük mutluluk içinde karnını doyurdu.

“Mutlu musun?”

İlk kez kardeşime bu soruyu yönelttiğimden olacak kendimi tuhaf hissettim.

Kardeşim de şanına yakışır şekilde, “Mutluluk nedir abla?” diye sordu.

Mutluluk neydi? *Gel de şimdi açıkla açıklayabilirsen.* “Mutluluk kendi içimizden gelen bir şey ve bu şeye parayla sahip olamayız. Mutluluk bir nevi hissetmek...” *Ne diyorum ya, Mira anlatsa daha güzel anlatırdı.* Gerçi mutluluk neydi?

Kardeşim iki elini de yanağına koymuş, hâlâ beni dinliyordu.

“Tamam, bu olmadı. O halde şöyle anlatıyorum. Hani pasta yediğinde sevinç dolu oluyorsun ya işte o zaman sen dünyanın en mutlu kızı olmuş oluyorsun...”

Ben anlatamadığım için kardeşim de anlayamamıştı. Belki de anlayamadığından olsa gerek başka bir soru yöneltti. “Peki, mutsuzluk nedir?”

İşte bana bunlarla gel. Mutsuzluğu şu hayatta benden başka hiç kimse güzel tanımlayamaz.

“Mutsuzluk kendi kimliğimize ya da elimizdekilere şükretmeyip, elinde olmayan şeylere hasretlik çekmemiz gibi

bir şeydir. Mesela başımıza gelen beklenmedik olaylar sonucunda üzüntü duyuyorsak bunun adına mutsuzluk diyebiliriz...”

Mira boş gözlerle bakmaya devam edince insanın içindekileri dile getirmenin ne denli zor olduğunu fark ettim. İçimde bir yerlerde her şeyin tanımını elbette biliyordum. Birilerine aktarmanın bu kadar zor olması... Ne bileyim, benden öğretmen falan olmazdı.

“Yani mutlu ya da mutsuz olmayı seçebilir miyiz?”

Benim söylediklerimden bunu çıkarması benim kardeşim olmadığının kanıtı falan olmalıydı.

“Evet, balköpüğüm, mutluluk bir seçimdir. Herkesin kendi özgür iradesi vardır. Bilinçli ya da bilinçsiz herkes bir şekilde kendi seçimini kendi yapar.”

Kendi mutluluk arayışında ise farkına vardığım üç şey de kardeşimden geçiyordu. Bana, “Mutlu musun? Gerçekten bir an dur ve düşün!” deseler gözlerimin önüne Mira’nın gülen yüzünü getirerek hiç şüphesiz *mutluyum* derdim.



Günler su gibi akıp giderken artık her şeye alışıp benimsemiştim ki bu eve ilk geldiğim günkü Burcu’yla şu anki Burcu arasında dağlar kadar fark vardı. En basitinden mutfak işinden nefret eder, tiksinierek yapardım. Şimdi ise bu evi kendi evim gibi benimsemiş, gocunmadan iş yapar hale gelmiştim. Hizmetçiliğin bana en güzel getirisi de, ne olursa olsun, hangi işi yaparsak yapalım, severek yaptıktan sonra hiçbir işin görüldüğü kadar zor olmadığını öğrenmek olmuştu.

Bence kim olduğumuz, kesinlikle ne yaptığımızdan veya neye sahip olduğumuzdan daha önemliydi. Önemli olan tek şeyse inandığımız şeyleri yapmaktı. Yüzümde oluşan aptal gülümsemeyle temiz mutfığa baktım. Bence gayet temizdi.

Bütün işlerin bittiğinden emin olmak için mutfağa son kez göz gezdirip sırtımı tezgâha dayadım. Elime telefonu alınca ne yapacağımı bilmediğim için son dakika haberlerini açıp okumaya başladım. Temizlik sonrası haberlere bakmak artık benim için rutinleşmişti. Gözüme takılan haberi okumaya başlayınca anında gözlerim doluverdi. Okuduklarım beni öyle derinden etkilemişti ki elimi kalbimin üstüne götürdüm. Şu dünyada ne zor hayatlar vardı... Kendimi nankör biri gibi düşünürken varlığını hissetmediğim adam konuştu.

“Ne oldu? Neden ağlıyorsun?”

Gelen sesle yine gafil avlanmış gibi hemen gözyaşımı sildim.

Şimdi gel de patronuna cevap ver. “Gözüme toz kaçtı Çınar Bey, ağlamıyordum,” dememe inanmamış olmalı ki yarı tuhaf gülümsemeyle yanıma gelerek aynı benim gibi mutfak tezgâhına dayanıp kollarını göğsünde birleştirdi. O kollarını göğsünde birleştirirken zorlanmıyor muydu? Ne bileyim kaslı kollar falan...

“Bir dahaki sefere daha tutarlı yalan söylemelisin.”

Yönümü yarı şekilde Çınar Bey’e çevirdim. Bu fazla mı yakın olmuştu? Sanki ateşe dokunmuş gibi saniyesinde tekrar önüme dönerek konuştum. “Haber okudum da o yüzden gözlerim doldu.” *İşte asrın itirafı: Habere ağlayan ben!*

“Bir haber için mi ağlıyorsun?” diye sorduğunda her zamanki gibi yine alaylı tavrını takınmıştı.

Ne yani buna ağlanmaz mıydı? “Hayır, öyle değil. Bir duysan sen de ağlarsın.” Bence milletçe oturup nereye doğru gidiyoruz diyerek ağlaşmalıydık. Bir on yıl sonra insanlar bu dünyaya çocuk bile getirmek istemeyebilirdi.

“O zaman anlat,” dediğinde telefonu ona doğru uzattım. Bu haberi net şekilde anlatamayacağım için kendisinin okumasını isteyerek olayı sadece üstünkörü anlattım. “İn-

san olmayan bir varlık... Ne denir bilmiyorum ama şeref yoksunu biri, kendini adam sanan pislik... Kendi öz kuzeninin odasına gece yarısı girip bir video göstermiş, gel biz de bunu yapalım diye... Kız bağırmaya başlamış, o şerefsiz ise bırakmak yerine ayağından zorla çekmeye falan başlamış... Şükürler olsun ki komşular yetişmiş de..." Bildiğin küfür içerikli konuşmuştum. Bence cidden çok değiştim. *Beni değiştiren hayat utansın, ne diyeyim.*

Çınar Bey sadece fotoğrafa bakıp telefonumu bir hışımla geri bana verdi. "Kansızın dölü..." derken buraları kesmek zorundayım çünkü ömrü hayatımda duymadığım küfürleri hiç beklemediğim adamdan duymuştum. İştittiğim şeylerle kızararak yanımda duran adama hayretler içinde baktım. Elimden gelse elimle ağzını kapatıp susturmaya çalışırdım.

"Çınar Bey... Lütfen küfretmeyin, her an Mira içeri girebilir."

Ben söylüyordum, yine ben duyuyordum. Onun sözlerime kulak astığı falan yoktu. "Böyle itleri verecekler insanların eline, derisini yüzüp sokaklarda sürükleyecekler ama yok idam gelmedi... Böyle it sürüleri etrafta çok fazla Burcu, haddinden fazla çoğaldılar..."

Şimdi ben, "Daha bitmedi, kız on altı yaşındaymış, üstelik de engelliymiş," desem, patronum sinirinden ne yapardı hiç bilmiyorum. Çınar Bey'in belirginleşmiş şah damarına bakarken ilaveten bilgi vermekten çekindim.

"Biliyorum, haddinden fazla çoğaldılar. Evet, diğer tarafta da cehennemlikler ama dilerim ki Allah'ımdan bu dünyada kolay kolay can vermesinler.. Bak bir tane daha okudum. Kadının biri HIV virüsü taşıyormuş, sonra..."

"Burcu, bırak şu haberleri..."

"Ne yapayım başka?"

Boş vakitlerimde genellikle haberlere bakardım. Her gün mutlaka ilginç olaylar olurdu. Çınar Bey, benim sorum

üzerine bana dönerek dudağını sağ tarafına kıvrarak gülümsedi. Bak bu gülüşüne dibim düşebilirdi. Ya bu adam eskiden gözüme bu denli yakışıklı gelmiyordu. İlk başlarda ondan çok gördüğüm için olsa gerek hiç ama hiç yadırgamamış, bana sıradan erkek gibi gelmişti. O halde neden şu an ona doğru çekildiğimi fark ediyordum? *Adam aynı adam, kas aynı kas!*

“Şöyle yapalım. Sen mısır patlat, ben de film bulurum, hep beraber izleriz, olur mu?”

Dünyadan bana, dünyadan bana... Kızım kendine gel. Çınar Bey film izleyelim dedi, hem de hep beraber dedi. Aman Burcu, sakın geri çevirmeden saniyesinde kabul et. Belki de ömrü hayatın boyunca da ondan duyup duyabileceğin en güzel soru bu olacak.

“Buna hayır diyemem, hemen hazırlıyorum...” Yapmak için harekete geçmiştim ki Çınar Bey’in gülümsemesi genişleyince, ben de aklıma gelen şeyle cümleme devam ettim. “Şey, yanına başka ne yapmamı istersiniz?” Böyle dünden hazır gibi davransam da patroncuğumun yadırgayacağını hiç sanmıyordum.

“Süt olmasın yeter Burcu,” dediğinde kendimi gülmekten alıkoyamadım. Evet, süt olmasın yeterliydi. Yoksa küçük kardeşim yakında kendini inek yavrusu falan sanabilirdi. Sonra gülüşüm soldu çünkü aklıma ona dair bir soru düşmüştü. Günlerdir aklıma kurcalayan şeyi sormanın tam zamanı diyerek, “Size bir soru sorabilir miyim?” dedim.

Çınar Bey arada samimi davranışlar gösterse de yine eskisi gibi soğuk bir dönüt verdi. “Dinliyorum,” dediğinde ben de gözlerimi devirmek istedim. Sen böyle bir giriş yaparsan ben istesem de soru soramazdım ki, o değil de adam sanki ne soracağımı adı gibi biliyordu. Neyse ne diyerek söze girdim. “Birkaç gündür iyi değilsiniz. Haddim değil ama yardımcı olacağım bir konuysa...” Oh be, sonunda

sormuştum diye bir yandan sevinirken cümlemi tamamlamama dahi izin vermedi.

“Değil Burcu, sen söylediğimi yap kâfi!” demekle kalmayarak resti çekip hızlı adımlarla mutfaktan ayrıldı. *Zaten soranda kabahat, nemrut adam işte ne olacak!*

Çınar Bey gidince ben de bana düşenleri söylene söylene hızla yapmaya çalıştım. Hazır olması epey vaktimi alsa da bunu keyifle yapmadım desem yalan olurdu. Sonunda her şey hazır olunca mısırın yanına da meyve suyunu koyarak tepsiyle salona geçtim. Mira salonda sakince boyama yaparken Çınar Bey ise elinde kumandayla bir şeyler yapıyordu ki o anda salonda *Şirinler*’in müziği yankılandı.

Şirinler’in sesini duyan Mira, hemen yerinden kalkarak sanki bunu ânu bekliyormuş gibi Çınar Bey’in yanına gitti ve elini çırpmaya başladı. “Gargamel... Gargamel çok tatlı...” diyerek sevinmekle yetinmeyen kardeşim yerinde zıplamaya başlamıştı. Ben de yanlarına gidince, “Çınar Bey emin misiniz?” diye sorduğumda kumandayla açtığı animasyon filmini gösterirken gözüyle de Mira’yı işaret etti. Miroşumu uzun zamandır hiç böyle sevinçli görmemiştim.

“Bence izlenebilir hatta çok beğenirseniz yarın da *Şirinler*’in ikinci filmini izleriz.”

“Abla, Gargamel... Lütfen!” diyen minik kardeşimden gözlerimi alarak Çınar Bey’e baktım. “Sizin için sıkıntı yoksa ben de izlerim. Animasyon filmlerini az izlemedim,” dediğimde bunu fazla içten bir tavırla söylediğimi fark ettim. Zaten biz dönüşü olmayan yollara doğru giriyorduk da benim şu an bunu düşünerek moralimi düşürmeye hiç niyetim yoktu.

“O zaman herkes yerine, filmi başlatıyorum.”

Çınar Bey’in söylediğini yaparak elimdekileri bırakıp Miroşumun yanına iliştim. Mira ve ben koltuğa yerleşince Çınar Bey ışığı kapatarak tekli koltuğa geçip oturdu ve “Hazır mıyız? Başlatıyorum,” dedi.

Halinden memnun olmayan Mira ise hemen söze atıldı. “Çınar Abi, sen de yanımıza gel, çok uzaksın.” Mira bunu söylerken sesi pek bir bozuk çıkmıştı.

“Ben buradan gayet iyi görüyorum Miracım beni düşünme,” diyen adama gülmek istedim, anlaşılan Mira’nın uzaklık kavramından haberi yoktu.

Mira bir kez daha ısrar etti. Biliyordum ki istediği şeyi elde etmeden susmayacaktı. “Lütfen Çınar Abi, bana çok uzaksın... Hem burası karanlık, baksana, sonra beni öcüler kaçıırır.”

O an kardeşimi ısırmak istesem de yapamadım. “Güzelim, yanında ben varım. Ortada korkmanı gerektirecek hiçbir şey yok.”

Kendimi hatırlattım ama nafile, bir kere inat etmişti. “Ama abla sen benim solumdasın, hadi öcüler sağ taraftan gelip beni püf diye yutarsa...”

Bunun üzerine karanlıktan istifade güldüm. “Bence gelmelisiniz Çınar Bey yoksa bu işin sonu hazin!”

Mira’ya kalsa sabaha kadar konuşurdu. Biz de ne film izleyebilirdik ne de sıcak mısırlarımızı yiyebilirdik. Çınar Bey de sonunda pes ederek oturduğu yerden kalkıp hemen Mira’nın yanına oturdu. Böylece Mira, ikimizin ortasında küçücük kalıvermişti. “Şimdi güvendeyiz abla, öcüler bizi yiyemez,” diyerek büyük bir sevinçle elini ağzına götürerek kıkırdadı.

Ben de içten bir şekilde kardeşimin sözüne katıldım. “Evet güzelim güvendeyiz...”

“Kızlar artık başlatıyorum hazır mısınız?”

Mira alkışlamaya başlayınca, “Evet, başlasın Gargamel Amca başlasın...” dedi, ben de başımı olumlu anlamda salladım. Çınar Bey de filmi başlatınca benden tarafa eğilerek, “Ben bu yaşlardayken sağımı solumu bilmezdim,” dediğin-

de kahkaha atmak istedim. Ne yalan söyleyeyim, ben de bilmez, üstüne kekeleyerek konuşmuşum.

Çınar Bey cevabını almadan tekrar filme döndü, bense hâlâ onda takılı kalmıştım.

Cidden, güvende miydik? Değilsek bu içimdeki huzur, güven ortamı nedendi? Neden yıllar önceki duyduğum hisler bir anda ortaya çıkıvermişti? Aklımda belki de benden cevap bekleyen milyonlarca sordu vardı. Çınar Bey gözlerimi ayırmadan ona baktığımı fark etmiş olmalıydı ki tekrar bana döndüğünde göz göze geldik. Aslında ikimizin gözleri keşişince onun görmediği tek şey yüzümdeki silik tebesümdü. “Bir şey mi söyleyeceksin?” diye sorduğunda ne diyeceğim derken dilimden teşekkür çıktı. “Teşekkür ederim. Her şey için...”

“Susun ya duyamıyorum!”

Mira’nın isyanından sonra ikimiz de önümüze döndük... Önümüzdeki iki saat gibi uzun süreçte kıpırdanmalar ve filme verilen karşılıklardan başka konuşma olmadı. Bir de benim çaktırmadan, biraz da karanlıktan istifade yanımızdaki adamı kesmemin haricinde... Film sonunda Çınar Bey yerinden kalkarak ışığı açtı. Mira da fırsat bu fırsat diye düşündüğünden olsa gerek oturduğu yerde ayaklanarak, “Bir daha izleyelim. Lütfen!” dedi, ben de anında, “Olmaz güzelim, izleyemeyiz,” diyerek kesin dilde reddettim. Mira çok istese de olmazdı.

“Çınar Abi, lütfen! Gargamel’i aç... Lütfen...”

“Ben size söylemiştim demek istemezdim ama söylemiştim.”

Çınar Bey kardeşime tek kaşı kalkık vaziyette baktıktan sonra, “Ne yapalım, el mahkûm izleyeceğiz...” dedi, Mira da sevinçten havalara uçtu. “Oley! Yaşasın Gargamel!”

Koltukta zıplayan kardeşimi düşmesin diye onu tutarken patronum konuşarak kardeşimi durdurdu. “Siz izle-

meye başlayın, benim önce şu takım elbiseden kurtulmam gerekiyor. Burcu, sen filmi başlat ben birazdan gelirim.” Çınar Bey bana hitaben konuşurken, Mira yine sitemkâr şekilde konuşmaya başladı. “Olmaz... Gidersen filmin başını göremezsın ki...” Kardeşim yüzünü buruştururken bugün fazlasıyla şımardığını düşündüm.

Çınar Bey de sanki bu durumdan memnunmuş gibi uzanıp kardeşimin yanağından makas aldı. “Sen hiç merak etme Mira, ben filmin başını sonra tekrar izlerim.” İyi madem diyerek ben de ayaklandım. Yoksa biraz daha burada kalırsam altıma kaçırabilirdim. “Ben de odaya gidip hemen geliyorum. Sen filmi izle.”

Mira tekrar koltuğa oturup sessizce filmi izlemeye koyulunca fırsat bu fırsat diye hareketlendim... Çınar Bey’le ters noktalara gideceğimiz için tam orta alanda karşılaştık. Ben önce sağa gitmeye çalıştım olmadı, sağa tarafa geçecekken o da sağa geçti. En sonunda Çınar Bey kollarımdan tutarak, “Sen geç,” dedi, ben de mahcup şekilde yarı gülümser bir ifadeyle baktım.

“Şey... Peki...”

Çınar Bey geçit verince sonunda yanından uzaklaşmayı başarabilmiştim. Kocaman yolda geçememek de zaten absürt kaçmıştı. Işıklar kapalı olduğu için biraz karanlığın biraz da heyecanın verdiği sakarlıkla bir şeye çarptım. Öyle bir şeye çarptım ki canımın acısıyla inlemem bir oldu. İnilitimle elimi vurduğum yere götürerek iki büküm yüzümü buruşturdum.

Çınar Bey, “İyi misin?” diye sorduğunda artık çok geçti. Çünkü heykele çarpmış acıyla kasığımı tutmuştum. “Şey,” derken yanımda biten Çınar Bey, yarı bükülmüş vaziyetteki bana bakıyordu. *Van kedisi misin mübarek, sende ne göz varmış?*

“Çok mu acıdı?” diye sorduğunda *bu karanlıkta nasıl anladın be adam* demekten kendimi alıkoyup, “Şey ben... İyiyim sorun yok... Tamam, geçti,” diyerek biraz doğruldum. Aklıma sonradan heykelin çıkıntısı gelince, canımın neden yandığını o zaman anladım.

“Seninki bunca sesi duymadı bile.”

Karanlıkta yüzüne bakmaya çalışırken Çınar Bey lafı değiştirmişti. Keşke karanlıkta bu denli yakın olmasaydı. *Hey sakin olup acına odaklan, o adam senin patronun, onun etkiletişimi altına girmen hiç doğru değil.*

Cevabını almayan Çınar Bey bana dönünce dudağımı dişlemeyi saniyesinde kestim. “Şey... Şu an Mira hayattan kopmuş vaziyette, küçük kıyamet kopsa bana mısın demez.”

Ne dediğimi bilmeden konuşurken elimi kasığımdan çekip biraz daha dik durdum.

“Haklısın galiba...”

Karanlığa gözüm alıştıkça Çınar Bey’i daha net görebiliyordum. O bana beklentiyle bakarken gözlerimi kaçırıp başımı eğdim. Acımı da unuttuğuma göre benim ona bir şeyler söylemem gerekiyor hissiyatına kapılmıştım. “İşlerimizi bir an önce halletsek iyi olacak.” Başımı kaldırıp yüzüne baktığımda ne hissedeceğimi geçtim, ne düşüneceğime dair en ufak fikrim yoktu. Ne olduğunu anlamazken garip sessizlik uzadıkça uzadı. Bana öyle gözlerini dikmiş vaziyette bakarken çaktırmadan derin derin nefes almaya çalışıyordum. Her nefes alışımda ciğerlerime sadece parfüm kokusu değil, erkeksi kokusu da doluyordu.

O an bir anlık gafletle parmak uçlarımda yükselerek yanağına küçük bir buse bıraktım. Busem tüy kadar hafif olsa da tıpkı ateşe değmişim gibi hızla geri çekilip, “Teşekkür ederim,” dedim. Aklıma başka hiçbir şey gelmeyince, onun değil konuşmasına, ağzını açmasına dahi fırsat vermeyecek yanından kaçır gibi yürüdüm. Bu defa sağlam ve hızlı

adımlarla yürürken bir daha sakarlık yapmamak için ekstra enerji harcamıştım. Odama geldiğimde alelacele içeriye girip kapıyı kapatarak sırtımı kapıya dayadım.

Elim alev alan yüzüme gittiğinde bildiğin yanıyordum. İyi ki ışıklar kapalıydı da yüzümün aldığı şekli görmemişti. Elimi yanan yüzümden çekip deli gibi atan kalbimin üzerine koydum. Bu kalp bana mı aitti? Bana ait olan bir kalp nasıl olur da benim kontrolümün dışında deli gibi atardı? Bana ne oluyordu? Bu hisler de neyin nesiydi?

Ah Burcu ah, hayatının en büyük kazığını kendi kendine attın.

Duygularımdan silkinerek eski benliğime dönmeye çalıştım. Unutacaktım. Bazen küçük de olsa kendimize büyük yük gelen hataları bilmezlikten gelmeliydik. Ben de o aptal buseyi hafızamdan silecektim... Altıma kaçırmadan önce kendimi zar zor banyoya atarak rahatladım. Banyodan çıkmadan önce elimi yüzümü yıkayarak aynada kendime dair izler aradım. Bu tanıdık gelmeyen düşünceler benim benliğime ait olmazdı.

Sen bu değilsin Burcu, sen görüldüğünden daha fazlasısın...

Kendimi telkin edecek sözler bulduğumda daha iyiydim. Odamdan çıktığımda kardeşim salonda tek başına filmini izliyordu. Yanına geçip onu kollarımın arasına aldığımda başını bana dayadı. Çınar Bey de aradan yirmi dakika geçtikten sonra gelip eski yerine oturdu. Üstünde takım elbisesini görmeyince gözüme farklı, bambaşka biri olarak gelivermişti. Sanki onu ilk defa görüyormuş gibiydim. İnsan yüzünü ezbere bildiği birinin yüzünü yeniden keşfe çıkabilir miydi? Oysa ben o keşifte bambaşka birini görüyordum.

Çınar Bey ona baktığımı fark edince başını çevirmiş, gözlerimiz denk düşünce ise hemen başımı eğmiştim. O an kardeşimin mucizevi şekilde uyuduğunu fark ettim. Şükürler

olsun ki gecenin sonuna gelebilmiştik. Oturduğum yerden kalkarak kardeşimi kucağıma almak istedim fakat patronum, “Bana bırak,” diyerek kucağıma almama izin vermedi. Ben de hiçbir şey söylemeden yutkunma yolunu seçtim.

Çınar Bey kardeşimle odamıza gidince ben de ortalığı toparlayıp fazlalıkları mutfığa götürdüm. Tekrar mutfaktan çıktığımda merdivenlerde ayak sesleri duydum. Çınar Bey iyi geceler bile demeden odasına gitmişti. Etrafıma baktığımda koca evin sessizliği ağır geldi, ben de çok oyalanmadan odama gidip kardeşime sarılarak uyudum.

Sabaha nefret ettiğim alarm sesiyle uyandığımda o tatlı güzel uykumdan ayılmam epey uzun zamanımı almıştı. Ben kahvaltıyı hazırladığımda Çınar Bey de her zamanki dakikliğiyle aşağıya inip sessizce kahvaltısını yaptı. Her zamankinden kısa tuttuğu kahvaltısından sonra bugün eve geç geleceğini söyleyerek alelacele evden ayrıldı. Ben de bütün günümü dünkü anılarımla doldurup taşırdım.

Akşam olduğunda ise yemeği kardeşime göre hazırlayıp en sevdiği yemekleri yaptım. Mira salonda oyun oynarken ben de abla kardeş yiyeceğimiz için yemeği huzur içinde hazırlıyordum. Elimdekilerle salona girdiğimde önce sesleri duydum, sonra Mira’nın yanında Çınar Bey’i gördüm. Oysa sabah bana geç geleceğini söylemişti.

“Çınar Bey, hoş geldiniz, yemek...” derken elimdekileri masaya bıraktım.

“Hayır Burcu, eve üstümü değiştirmek için geldim, yemeğe kalmayacağım,” dediğinde kardeşim Çınar Bey’in pantolonunu çekiştirerek ona bakmasını sağladı. “Çınar Abi, nereye gideceksin?” diye sorduğunda ben de cevap vermesi için meraklı gözlerle ona bakıyordum.

Çınar Bey’in geç gelmesine alışmıştık da özel olarak eve gelip üstünü değiştirmesi bana epey garip gelmişti.

“Miracım, önemli bir akşam yemeğine katılacağım. Şimdi izin verirsen hemen hazırlanmam gerekiyor.”

Kardeşimin adamın pantolonunu inatla bırakmadığını fark etmiştim. “Mira, yemek hazır, soğutmadan masaya gel.”

Mira istemeyerek de olsa başını olumlu anlamda sallarken Çınar Bey de kardeşimin saçlarını karıştırarak benden tarafa hiç bakmadan merdivenleri iki iki çıktı.

Mira da yanıma gelince masaya tuhaf bir bakış attı. “Abla, yemek hazır dedin yoksa tabakları mı yiyeceğiz?” Kardeşimin konuşmasından sonra gözlerimi merdivenlerden alıp mutfığa geçtim ve fazla oyalanmamak adına işlerimi hızlıca gördüm. Ben yemekleri hazır ettiğimde bile Çınar Bey hâlâ aşağıya inmemişti. Ben de merakımdan servis tabağımın yerini değiştirerek merdivenleri göreceğim şekilde masaya oturdum.

Biz yemeğin ortasına geldiğimizde önce Çınar Bey’in parfüm kokusu odayı doldurmuş, sonra da kendisi görünmüştü.

“Çınar Abi çok yakışıklı olmuştun... Abla, Çınar Abi’ye bak, çok yakışıklı olmuş değil mi?”

Patronum poz veriyormuşçasına merdivenlerin başında durunca yüzüme zoraki bir tebessüm kondurarak, “Evet ablacım,” dedim.

Çınar Bey de, “Teşekkür ederim,” dedikten sonra bizimle çok vakit kaybetmeden evden çıktı.

Acaba alelacele hazırlanıp nereye gitmişti? Tamam, akşam yemeği demişti de bunca hazırlığı iş yemeği için yapmış olamazdı değil mi? Elimi sıkışan göğsüme götürdüğümde tekrardan bana *neler oluyor* diye düşündüm. Bu his de neyin nesiydi? Adam benim sadece patronumdu. İşadamı olduğuna göre çok yoğun olması normal değil miydi? Bunları bilmeme rağmen iştahım kesilince yemeğime son vererek arkama yaslandım. “Abla beraber çizgi film izleyelim mi? Söz bu defa senin seçmene izin vereceğim.”

Zeki kardeşim önce sınırlar getir, sonra da içinden seç seçebilirsen de.

“Tamam güzelim. Sen televizyonu aç, ben de burayı toplayıp geliyorum.”

Mira yemeğini sonlandırdıktan sonra televizyon karşısına geçti, ben de işimi bitirdikten sonra yanına giderek onunla beraber çizgi film izledim. Bu çizgi filmler gerçekten çok can sıkıcıydı. Başta kendim olmak üzere bütün annelere acıyordum.

Çizgi film bitince Mira odasına gitti, ben de yine yalnızlığımın baş başa kaldım. Aradan yarım saat geçmemişti ki arkamdan tak tak sesleri duydum. Başımı çevirmemle Mira’yı felaket içinde görmem bir oldu. “Aman Allah’ım!”

Kardeşim az önceki filmde etkilenmiş olmalıydı ki kendini şebeğe çevirmişti. “Mira bu ne hal, ne yaptın kendine böyle?” Ayağa kalkarak kardeşime yaklaştım. Mira da kıkırdarak etrafında dönmeye başladı. Mira ayağına benim pembe topuklu ayakkabımı giymiş, yüzüne bir ton makyaj yapmaya çalışmış, sürüp sürüştürdüğü yetmemiş gibi boyundan büyük kolye takmıştı... Bir saniye... Üstündeki kırmızı elbise? “Mira, bu elbise?” Bu elbise bana hiç de yabancı gelmiyordu.

“Senin elbisen abla, tabii bana olmadı ben de kestim. Kızmadın değil mi söz kalan parçasıyla bebeğime elbise dikeceğim.”

Allah’ım en sevdiğim elbisemi kesmiş. Elimi zonklayan başıma götürdüğümde kapı açılmıştı. Açılan kapıyla o tarafa baktığımda patronum içeriye girip küçük kardeşime baktı. Mira da topuklarını sürüye sürüye, “Çınar Abi nasıl olmuşum? Ablam kadar güzel miyim?” diye sordu.

Çınar Bey de ondan beklenecek bir hareketle otuz iki diş sırtıp kardeşimin önünde eğilerek ellerinden tuttu. “Şirinem, şahane olmuşsun,” demekle kalmayarak elinden tutup etrafında dönmesine de yardımcı oldu.

Cidden mi Çınar Bey, artık her gün bir elbisemi kesip kedine elbise yapar. “Miracım bilseydim seni de yemeğe götürürdüm,” demesiyle öfkemin yükseldiğini hissettim.

Ben burada sakinleşmeye çalışırken o kardeşimi teşvik ediyordu. “Çınar Bey lütfen şöyle şeyler söylemeyin,” dedim dayanamayarak.

O ise kaşlarını çatıp, “Neden bu kadar sinirlendin anlamıyorum bence Mira gayet güzel olmuş...” dediğinde ya sabır çektim.

“Ablam elbisesini kestiğim için bana çok kızdı. Ablacım özür dilerim...”

Başıma biraz daha ağırlı saplanınca parmak uçlarımı zonklayan alnıma götürerek bastırdım.

“Bunun için mi kardeşine kızılıyorsun? Ben elbisenin ayısından alırım.”

Tabii canım tek derdim elbiseydi. Kız *kestim* diyordu. Eline makas alıp bir şeyler kesmeye çalışmıştı. Elbise yerine kendini de kesebilirdi. Yüzündeki makyaj da cildine zarardan başka hiçbir şey vermezdi.

“Mira hemen odaya gidiyoruz, üstündekileri çıkarıp uyuyacaksın.”

Mira sözümü dinlemek yerine Çınar Bey’e kollarını açıp kucağına almasını istedi. Patronum da kardeşimi kucağına alarak karşımda doğruldu.

“Çınar Bey lütfen ben kızgınken kardeşimin arkasında durmayın. Her sorun olduğunda sizin arkanıza saklanmasını istemiyorum.”

Mira korkmuş gibi boynuna sarılırken ayağındaki topuklular teker teker yere düştü.

“Burcu farkında mısın bilmiyorum ama kardeşin henüz beş yaşında, böyle davranmak yerine çok güzel oldun ama bir daha yapma diye ikaz edebilirsin. Çocuğu azarlayarak her istediğini empoze edemezsin. Bırak senin nasıl güzel bir çocukluğun olduysa Mira’nın da güzel anıları olsun.”

Çınar Bey'in yanına sinirle gittiğimde kardeşimi kucağıma alarak, "Size geçmişimi bana karşı kullanın diye anlatmadım. Ve Mira benim kardeşim, sizin değil. Sürekli böyle davranmaktan vazgeçin. Yoksa bu evden ayrılırken çok büyük zorluklar yaşayacaktır..."

Mira daha çok korkarken Çınar Bey de bana kötü bir bakış attı. Sanki bir şey söyleyecek gibi dudaklarını aralasa da sesini çıkarmadı ya da çıkaramadı. Ben yalan söylemiyordum. Elbet bir gün bu evden ayrılacaktık. Kardeşimi kendisine böyle bağlı kılarlsa asla ondan kopamazdı.

Çınar Bey sesini çıkarmayınca kardeşimle beraber hızla odaya girip onu yatağın üstüne bıraktım. Önce boynundaki saçma kolyeyi çıkardım, sonra da elime ıslak mendil aldım. Mira da sesini çıkarmadan beni izliyordu. Bir cesaret konuşmaya başlayınca, "Ablacım özür dilerim, söz bir daha elbiseni kesmez öyle giyerim..." dediğinde ister istemez kendimi tutamayarak güldüm.

Şu durumda bir daha elbiselerime ilişmeyeceğini söylemesi gerekmiyor muydu? "Bebeğim elbise senden kıymetli değil. Sadece benden habersiz bir şeyler yapmana kızıyorum. Bir de Çınar Bey'e çok bağlanıyorsun. Bir gün bu evden gitmek zorunda kalırsak ne yapacaksın? Lütfen böyle yapma, o senin baban değil."

Mira başını eğince yatağın üstündeki makası elime aldım. Hâlâ bu koca makasla nasıl elbisemi kesebildiğine takılıydim. Şükür ki parmağını kesmemişti. "Bir daha kesici aletleri ben yanında yokken kullanmayacaksın tamam mı?" diye sorduğumda başını olumlu anlamda salladı, ben de daha fazla dayanamayarak ona sarılıp saçlarından öptüm. "Seni seviyorum."

"Ben de seni çok seviyorum ablacım... Hem de çok çok!"

O tatsız gecenin ardından günler geçmişti. Çınar Bey artık erkenden çıkıp eve daha geç gelir olmuştu. Bunun sorumlusu ben miydim hiç bilmiyordum. O gün fazla çıkmış olsam da her şekilde haklıydım. Kardeşim Çınar Bey'i çok seviyor, neredeyse onu babası olarak görüyor diyebilirdim. Ben de bunu istemiyordum.

Yine de bir özür borçlu olduğumu da biliyordum. Bu yüzden tek başıma oturup gözümü telefonun saatinden hiç ayırmadan sabırla onu bekliyordum ama saat gece yarısını çoktan geçmesine rağmen Çınar Bey henüz gelmemişti. Son günlerde sık sık geç gelmesine artı olarak çok iyi de görünmüyordu. Kötü görünmesinin sebebi yalnızca biz olamazdık.

O an kapıdan gelen tıkırtılarla ayağa kalktım. Karanlıkta oturduğum için açılan ışıkla gözüm kamaşmıştı. Elim mi gözümünden çekince Çınar Bey'le göz göze geldik. Beni şöyle bir süzdükten sonra, "Burcu... Sen hâlâ uyumadın mı?" diye sorduğunda iyi görünmediğini bir kez daha anladım. Patronumun saçları, üstü başı dağınıktı, onu gören savaştan kaçıp geldiğini de düşünebilirdi. Garip sessizlik uzamasın diye silkindim.

"Uyku tutmadı Çınar Bey. Aç mısınız, ben hemen..."

"Hayır, değilim, aksine çok yorgunum, hemen uyuyacağım," derken sağ elimi ağzıma götürerek tırnağımı dişledim. Çınar Bey'in yorgun olduğunu söylemesine gerek yoktu, bu her halinden belliydi. Elimini ağzımdan çektiğimde konuyu hiç uzatmadan söze girdim. "Çınar Bey eğer geçen günkü tavrım için böyleyseniz gerçekten çok üzgünüm, ben sadece..."

Ben konuşmaya devam ederken elini havaya kaldırarak sözümü kesti. “Hayır Burcu, sorun yok, sen haklıydın. Mira nasıl?”

Lafı geçiştirmek için kardeşimi sorsa da benim de uzatmak gibi gayem yoktu. “Şu an uyuyor ama sizi bütün akşam sorup durdu.”

Aslında o günkü kızgınlığımın sebebi onunla alakalı değildi. Kardeşim sadece kendine baba sevgisi verecek birini arıyordu. Ve o kişi Çınar Bey olmayacaktı.

“Şu aralar işler çok yoğun Burcu, bu yüzden başımı kaşıyacak zaman dahi bulamıyorum. Hadi sen de git uyu,” der demez odasına doğru yürümeye başlayınca, “Çınar Bey,” dememle durdu.

Söylesene be adam neyin var? Elimi saçıma götürerek bu sefer de saçımı kaşıdım. Madem söylemek istemiyordu, zorla da söyletmezdim.

“Efendim?”

“Biliyorum, henüz çok yeniyiz. Siz deneme sürecinde olduğumuzu söylediniz ama benim avans alma gibi...” derken sözümü kesti.

Bu adam harbi söz kesmelere bayılıyordu. “Sana kart verdim Burcu, istediğin gibi kullanabilirsin.”

“Verdiğiniz kart evin ihtiyaçları içindi. Ben kişisel ihtiyacım için istiyorum.”

Çünkü küçük kardeşimin yarın doğum günüydü. Şahane bir hediye alarak onu mutlu etmek istiyordum.

“Neden paraya ihtiyacın var?”

Bu soruyla birlikte gözlerimi devirdim. Neden paraya ihtiyacım olmasın, her insan gibi benim de harcamalarım olabiliyordu.

“Yarın Mira’nın doğum günü. Ben de ilk kez kutlayacağım için özel bir gün olsun istiyorum.”

Kardeşim için ilk kez doğum günü partisi yapmış olmayacaktık ama ben ilk kez kardeşim için özel şeyler yapmayı düşünüyordum.

“Son kez söylüyorum. Bu tarz şeyleri bana danışmana gerek yok Burcu, para senin hakkın, istediğin gibi kullanabilirsin.”

Kutlama demiştim, kutlama tek kişi yapılmaz. “Peki ya siz?” diye sorduğumda, “Ben?” diye soruma soruyla karşılık verdi.

“Yarın kendi ellerimle pasta yapacağım. Yemekten sonra da doğum gününü kutlamak istiyorum. Biliyorsunuz, kardeşim sizi seviyor. Acaba akşam siz de bize katılmak ister misiniz?”

“Bu güzel günü kaçırmayı düşünmüyorum Burcu, merak etme, yarın sizinleyim. Şu deneme sürecine de gelirse, o kısmı siz çoktan aştınız.”



Geceden kalma sözleri bütün gün boyunca düşündüm. Yemek saati gelince ise *bu özel günü kaçırmam* sözlerini hatırlayarak geleceğini içimden teyit ettim. Eğer bir söz verdiyse gelmeliydi, değil mi? O sırada gözüm Mira’ya gitti. Bütün gün benden hediye ya da kutlama beklemişti. Bir şey görmeyince bana surat asıp benimle doğru düzgün konuşmamıştı. Kardeşimin gözleri bir kez daha kapıya gidince hayıflanarak, “Abla, Çınar Abi bu akşam da mı gelmeyecek?” diye sordu.

Ben de aynı soruyu kendi kendime sorup duruyordum. Saat kaç olmuş, Çınar Beyimiz henüz gelmemişti. Biraz daha onu beklersem gün bitecekti. Üstelik birkaç defa aramama rağmen ne cevap vermiş ne de geri dönüş yapmıştı.

Acaba unutmuş muydu? Kardeşim bir dokunup bin ahımı işitmese de bir kez daha bana seslendi. “Abla!”

“Efendim güzelim?”

“Çınar Abi bize küstü mü?”

Ben o büzdüğün dudağını yerim. “Hayır güzelim, bunu da nereden çıkardın? Çınar Abi’nin şu aralar çok işi var. Ve eminim ki birazdan gelecektir,” dememe rağmen, Mira sözlerimden tatmin olmayarak iki elini göğsünde birleştirerek dudağını daha çok büzdü. “Bugün benim doğum günüm. Ne sen hatırladın ne de o hatırladı. Siz beni sevmiyorsunuz. Ben bu evde fazlalığım, değil mi? Biliyorum artık ben kocaman oldum, bunu biliyorum işte beni kandırmayın...”

“Şirinem!” diye gelen sesle elimi kalbime götürdüm. Bu adam neden her seferinde garezi varmış gibi sessizce geliyordu. Onun yüzünden bir gün aklımı kaçıracaktım. Elim kalbimden çektiğimde beklentiyle duran adama baktım. Mira cevap vermek yerine surat asıp boş gözlerle önüne bakıyordu. “Mira tatlım, Çınar Abi’ne neden merhaba demiyorsun?”

“Bana ne! Ben ikinize de küsüm. Sizinle bir daha konuşmucam.”

Somurtan kardeşimin yüzü iyice düşmüştü. Çınar Bey de kardeşimden pas alamayınca, “Belki bu seni mutlu eder,” diyerek gerisin geri kapıya doğru gitti, tekrar görüldüğünde ise elinde en az Mira kadar büyük bir ayı ile tekrar salona döndü.

Mira başta bakmasa da merakına yenik düştü ve en sonunda hediyesine baktı. Ayıcığ! görünce ise ayağa kalkıp yerinde zıplayarak, “Biliyormuş... Unutmamış!” diye ellerini çırpmağa başladı.

Kardeşim hediyesine değil de daha çok hatırlamasına sevinmişti. “Tabii ki unutmadım Mira, sen benim tek Şirinemsin.”

Çınar Bey bize doğru geldi ve koca ayıyı Mira'nın kucağına bıraktı. Mira ayısını iki eliyle kucaklayınca görünmez hale gelmişti. Kardeşimin bu haline tebessüm ederken, “Madem hediyeler verildi, sıra benimkinde,” diyerek ben de hazır duran paketi elime alıp kardeşime uzattım. Bugün alışverişte Mira fark etmeden bu hediye alabilmek için neredeyse göbeğimi çatlatacaktım.

“Bugün fazlasıyla kuralları çiğnedik galiba...” diyen Çınar Bey'e baktım. Aslında önce yemek, sonra pasta, en son hediye idi, bizse ilk hediyeleri vermiştik. “Haklısınız.” Mira ayıcığı yere koyduğunda eline verdiğim paketi yırtarak açtı. “Tablet!”

“Evet, seninki taşınma esnasında kırılmıştı. Ben de yenisini aldım.”

Mira'nın gözlerinin içi mutlulukla gülerken Çınar Bey sonradan hatırlamış gibi ayıcığı aldığı yere tekrar gitti. Bu defa iki paketle geri dönünce elindekilerin ne olduğunu merak ettim. Yanımıza geldiğindeyse paketin birini kardeşime, diğerini de bana uzattı.

“Bana da mı hediye aldınız?”

Eğer Mira'yı ben doğursaydım mantıklı olurdu da bu hediye de nereden çıkmıştı?

Patronum, “Açar mısın?” dediğinde Mira benden önce paketi yırtarak içinden kırmızı bir elbise çıkardı. Ben de açtığımda aynı elbiseden bana da aldığını fark ettim.

Mira önce elbiseyi üzerine tuttu, sonra Çınar Bey'in yanına giderek, “Eğilsene benim boyum yetmiyor,” diye hayıflandığında patronum dizlerinin üstüne çöktü. “Şimdi eşit miyiz Şirinem?”

Mira gücü yettiği kadar boynuna sarılınca beni bir kiskançlık dalgası alıp götürmüştü. O benim kız kardeşimdi. Bunca hazırlığı ben yapmışken ilk öpücüğü patronumun alması fazlasıyla can sıkıcı bir durumdu.

“Çok teşekkür ederim Çınar Abi, seni seviyorum.”

“Ah güzelim. Ben de seni çok seviyorum, mutlu yıllar.”

Mira, ondan tamamen ayrılmasa da bana *gel* işareti yaptı. Ben de yanlarına giderek Çınar Bey gibi dizlerimi büküp kardeşimin boyuyla eşit mesafeye geldim. “Seni çok seviyorum ablam. İyi ki benim ablamsın,” diyerek bu defa da benim yanağıma öpücük kondurdu. Başta neden ilk bana sarılmadı diye alınsam da bugün onun doğum günüydü. O halde gönül koymam yakışık almazdı. “Sen de iyi ki doğdun balköpüğüm, iyi ki benim küçük kardeşimsin. Mutlu yıllar!”

Mira bir kolunu benim boynuma, diğer kolunu da Çınar Bey’e uzattı. İlk önce benim yanağıma, sonra da patronumun yanağına öpücük bıraktı.

“Sizi seviyorum...”

Mira’nın bize sarılması bitince ilk ayağa kalkan bendim. Ayağa kalkınca Çınar Bey’e hediye için teşekkür ederek yanlarından kaçır gibi gittim. O günü düşünüp pişman olsam da bir kere olan olmuştu, zamanı geri alabilme gibi bir gücüm olmadığına göre işime bakmalıydım. Böylece ilk olarak yemekleri servis ettim, yemekler yendikten kısa bir süre sonra ise kardeşimin pastasını getirip üflemesini istedik. Tabii ondan önce bir dilek tutmasını söylemeyi es geçmemiştim. Pasta faslı da bitince mutfak işlerini bitirip kahve yaparak geceyi sonlandırmak istedim.

Aslında Çınar Bey’in durgunluğuna karşın gece güzel geçmişti. Mira yanından ayıcığını ayırmadan tabletiyle oynuyordu. Bense yaptığım Türk kahvesini Çınar Bey’e uzatıp, “Afiyet olsun,” dedim.

O sırada Mira aniden ayaklanıp yanımıza telaş içinde geldi ve ikimize hitaben, “Buradaki kadın sizi öldürmemi istiyor?” dediğinde, küçük çaplı şok geçirip, “Ne!” diye ağzımdan tiz bir ses çıktı.

Benim gibi patronum da telaşlanınca elini uzatıp, “Mira, elindeki bana ver,” dedi.

Mira tableti Çınar Bey’e uzatınca ben de hiç düşünmeden hemen dibine oturarak oyuna baktım. Bu söylediğinin şakası dahi kötüydü. Biz oyunu kontrol ederken Mira da anlatmaya devam etti. “Kadın bana en sevdiğin kişiyi öldür dedi. Bense hanginizi daha çok sevdiğime karar veremedim. Abla ben hanginizi daha çok sevdiğimi nasıl anlayacağım?”

Kardeşimin sorusuyla birlikte Çınar Bey’le birbirimize baktık. İkimizin arasında seçim yapamadığına sevinsem mi yoksa üzülssem mi bilememiştim.

Ben ne düşüneceğimi bilemezken yanımdaki adamın sorusuyla bir kez daha şok geçirdim.

“Burcu, bu oyunu sen mi yükledin?”

Benim yüklediğimi nasıl düşünürdü, bu denli aptal olduğumu mu sanıyordu? “Hayır, ben yüklemedim. Tableti aldığım kişiye söyledim... Ben sadece onlardan kardeşim için birkaç tane eğitici oyun yüklemelerini istemiştim.” Nereden bilebilirdim ki böyle ölümcül bir oyun indireceğini...

Şu an o adamı gidip boğazlamak istiyordum. Hangi akla hizmet bu tür oyunlar yüklerdi.

“Aferin sana Burcu, neden içeriğine bakmadan tableti kardeşinin eline veriyorsun? Bu oyunlar yüzünden kaç tane çocuk ölüyor haberin var mı?”

Tüm benliğimi o an korku kaplamıştı. “Hayır.” Samimi şekilde *hayır* demiştim. Bir oyunun ölüm saçtığını nereden nasıl bilebilirdim?

Mira bana bakarken ben de korkuyla ona bakmaya devam ettim. “Burcu, devir teknoloji çağı, bu konularda gözün açık olması gerekiyor. Ne televizyon ne de diğer teknolojik aletler çocuk bakıcısı değil. Beni anlıyor musun?”

Haklıydı... Sonuna kadar haklıydı. Böyle büyük bir hatayı nasıl yapardım? *Benden bir halt olmaz*, diye düşü-

nürken burnumun direği sızladı. Ya gerçekten kardeşimin başına kötü bir şey gelseydi. Gözlerimin dolduğunu hissedince daha fazla yanlarında duramayarak ayağa kalkıp hızla mutfağa doğru yürüdüm. Ben yürürken Çınar Bey arkamdan seslense de, “Yalnız kalmak istiyorum,” dedim. Uzunca bir süre yalnız kalıp hatamla yüzleşmem, idrak etmem gerekiyordu. Elimle üşüyen bedenimi ısıtmaya çalışırken patronumun önce sesi, sonra da kendisi göründü.

“Burcu!”

Gelme dememe rağmen hiç vakit kaybetmeden peşimden mutfağa kadar geldi.

“Yalnız kalmak istiyorum Çınar Bey.”

Arkamdan gelmesi hoş olmasına rağmen ağladığımı görsün istemiyordum. Bu yüzden görmesin diye de başımı eğip tutamadığım gözyaşlarımı elimin tersiyle silmeye çalışıyordum.

“Eğer söylediğim şeylerden dolayı ağlıyorsan özür dilerim. Benim o sözleri telaffuz ederken kötü bir niyetim yoktu. Sadece Mira adına korkmuştum.”

“Hayır, sizinle alakası yok. Ben benden bir halt olmaya-
cağını anladığım için ağlıyorum...”

Çınar Bey’den özür beklemezken arkada Mira göründü. Kardeşimin mahcup şekilde bana doğru geldiğini görünce hemen geriye kalan gözyaşımı da sildim. Mira minik adımlarıyla Çınar Bey’in yanında yerini alıp dudaklarını büzerek konuşmaya başladı. “Abla, ben özüy dileyim, biy daha asla oyun oynamam ki sen üzülme.”

O an gülmekle ağlamak arasında gidip gelerek önünde diz çöküp gül yanaklarından öptüm.

“Ablam, asıl ben özür dilerim. Sana gerektiği gibi abla-
lık yapamıyorum.”

Mira da halime kayıtsız kalamayarak uzanıp küçük eliyle kendiliğinden akan gözyaşımı sildi. “Sen dünyanın en iyi

ablasısın ki sen hiç ağlama olur mu?” dediğinde dayanamayıp Mira’yı kucağıma aldığım gibi doğruldum. Çınar Bey de ansızın bize yaklaşarak Mira’nın saçından öptü.

“Ufaklık, korkma, ablan iyi bak hatta gülüyor.” Ben de sözünü ispatlamak ister gibi yüzümde ağlamaklı gülmekli bir ifade oluşturdum. Mira da patronuma sarılınca ikinci defa üçlü sarılma ortamı oluşmuştu. Ne hikmetse bu sefer Çınar Bey sarılırken elini belime koymuştu.

Gökyüzünde şu an bir yıldız kaydığından emindim ya da temenni ediyordum...

Bir hafta sonra...

Bizi daha mutlu, umutlu bir gelecek beklediğini düşündüğüm anda zil çalmıştı. Kimin geldiğini hissetmiş gibi yüreğim hoplamış, yine de çalan zille beraber kapıya yönelmiştim. Çınar Bey'in bu saatte gelme ihtimali sıfırdı. Özellikle de bu aralar çok erken gidip çok geç geliyor, zaten genellikle anahtarla içeriye giriyordu. Aklımdaki düşüncelerle kapı deliğinden dışarı bakmamla geri çekilmem bir oldu. Bir müddet kapıya öylece bakakaldıktan sonra emin olmak için elim kalbimde tekrar baktım. Bu, amcamdı...

Nefessiz kalmış gibi hızlı adımlarla, aynı zamanda hiç ses çıkarmamaya çalışarak salona Mira'nın yanına koştum. Kardeşim salonda kendi kendine oyun oynuyordu.

"Mira, kalk hemen odana gir ve sesini çıkarmadan beni bekle," dedim ve bir yandan da elindeki oyuncakları alarak kalkmasına yardım etmeye başladım.

"Neden abla, ne oldu?"

Sorunun sırası mı ben ne söylüyorsam onu yap işte. "Mira, soru sorma, hemen odana git, üstünden kapıyı kilitle. Sakın dışarıya da çıkma, ne olursa olsun sesini dahi çıkarma!"

Elimde olmadan büyük bir paniğe kapılarak küçük kardeşimi de korkutmuştum. "Abla, korkuyorum..." dediğindeyse eğilerek yüzüne baktım ama o sırada kapı bir kez daha çaldı.

"Korkma, sen sadece benim söylediğimi yap."

Kardeşimi gitmesi için kapıya yönlendirdim. Sonunda, “Tamam,” diyen Mira, elinde oyuncaklarıyla odaya doğru koştu. Ben de sağ elimi dudağıma götürerek ne yapmam gerektiğini düşündüm. Amcam bu süreçte zili birkaç kez daha çalınca mecbur kalarak korkak adımlarla kapıya doğru yürüdüm.

Allah’ım, amcam bu evi nasıl bulmuştu?

“Burcu, kapının arkasındasın biliyorum. Aç kapıyı, sadece konuşmak için geldim.”

İnsan hani ecelinden kaçamazmış ya, ben de ondan kaçamayacağımı bildiğim için kapıyı yavaşça açtım.

Amcamın yüzünü görmemle içimin buz kesmesi bir oldu. Babam son sözlerinde çok haklıydı, ikimizden birisi ölmeden bu dava burada kapanmayacaktı. “Amca!” dedim de demez olmayı tercih ederdim. “Girebilir miyim?” sorusuyla birlikte anında önünü kesip içeriye bir adım dahi atmasına izin vermedim.

“Amca, burası benim evim değil. Ev sahibinin ise çok katı kuralları var, seni izinsiz içeriye aldığım için kızabilir. Seninle burada konuşsak olmaz mı?”

Sorumu bir yabancıya sorar gibi sormuştum, hoş yoldan geçen bir kişiye daha nezaketli davranırdım ama amcama samimi davranmak, zerre içimden gelmiyor olayı değil, köprüden geçene kadar kansıza amca demekti.

Amcam yüzüne her zamankinden daha fazla tehlikeli bir ifade takınarak, “Burcu, uzun bir konuşma olmayacak,” dediğinde içimden ya sabır çektim. Mira’nın kime çektiği aşikârdı.

“Amca, burayı nasıl buldun bilmiyorum ama...”

Ben sözümü tamamlayamadan alaycı şekilde güldü. “Çok basit yeğenim. Evden ayrılırken taksiyle ayrılmışsın. Senin babandan daha zeki olduğunu düşünüyordum, zira sen sandığımdan daha da safsın.”

Amcama cevap vermezken her zamanki gibi soğuk gülümsemesini göndererek asıl meseleye girdi. “Burcu, sana iyi bir teklifle geldim. Mira ve sen evime taşın, bu ev sana küçük gelir, bir baksana kümes gibi. Sen burada boğulursun, sıkılırsın. Sen ki elini sıcak sudan soğuk suya uzatmayan bir kızdın. Bana gelerseniz eskisinden daha rahat bir yaşantınız olacak, bunun garantisini veririm. İstersen sözleşme bile yapabiliriz.”

Amcamın ikna kabiliyeti elbette çok yüksekti. Eğer kafasına bir şey koyduysa mutlaka ama mutlaka yapardı. Ancak onun da bilmediği bir şey vardı: Ben eski Burcu değildim. Ne onun ne de ortada dönen milyar dolarlık paranın bende zerre önemi yoktu. Benim tek düşüncem kardeşimdi. Bu düşüncenin verdiği güçle sırtımı dikleştirdim. “Amca, biz burada gayet iyi ve mutluyuz. Sen boşuna bizi düşünme gayretleri içine girme.”

Aslında karşımda duran şeytani gözlere bakarak, ondan korkmadığımı söylemeliydim fakat şimdi zamanı değildi.

Amcam demeye utandığım adam sesine kondurduğu meydan okumayla, “Burcu, kızım iyi düşün. Çınar seni kaç yıl daha korur kollar? İki gün sonra evlenir, seni evinde istemezse o zaman ne yapacaksın? Nereye gideceksin. Ben sana...”

“Çınar Bey’i nereden tanıyorsun?” diye sorduğumda alayla güldü. Tabii biliyordu, buraya öylesine gelmemişti. Hatta patronumu araştırmakla kalmamış, buraya hazır cümlelerle gelmişti.

“Sandığımdan daha saf olamazsın Burcu, buraya elimi kolumu sallayarak geleceğimi mi sanıyorsun?”

Sanmıyordum, sadece kötülüğünün ölçütünü bilmiyordum. Her kötünün bir sınırı, durağı vardı fakat karşımda duran adam kötünün de kötüsüydü. Annemin tabiriyle babam ve amcam, Habil ile Kabil gibiydiler.

“Amca, seni ilk ve son kez uyarıyorum. Çınar Bey’den uzak dur!”

Amcamın takındığı tavır üzerimde şok etkisi yarattı. “Ah benim küçük yeğenim bunun için çok ama çok geç kaldın,” dediği anda içimi korku sarınca kanım dondu.

Bedenim benden izinsiz titrerken ağzım açık bir halde, “Aman Allah’ım! Amca sen ne yaptın?” diye sordum.

Benden, sevdiklerimden aldıkların yetmedi mi, daha doymadın mı?

“Aslında yapmak istedim ama Çınar sandığımdan daha güçlü çıktı. Özellikle de arkasındaki sağlam adamlar gözümü korkutmadı değil. Tabii özellikle bir isim vermek gerekirse Cihan... Cihan Üstündağ.” *Ne olur ona bari ilişme.* “Cihan’ın adamlarıyla evime kadar gelip beni açık açık tehdit etmesi... Hani gözlerimi yaşartmadı değil. Bu devirde böyle dostluklar...”

“Bizden ne istiyorsun?” diye sordum sözünü keserek. Ne istediğini biliyordum, ah bir de kozlarımızı artık açık oynayabilseydik. Seni yedi düvele rezil rüsva ederdim.

“Mira’yı istiyorum Burcu, kendi kanımdan canımdan olan birini...”

Bu adamın pişkinliği pes dedirtmişti. Hayatımda onun kadar kansız, haysiyetsiz birini daha görmemiştim. Yüzüne haykıracağım çok fazla şey vardı ama yine sözlerimi yuttum. “Asla ama asla kardeşimi elimden alamazsın. Mira’nın vasisi benim ben,” dedim gurur içinde.

“Ben de senden daha zenginim yeğenim, patronun kadar olmasa da uzanamayacağım yer yok, üstelik evliyim de... Artık anlamalısın, ya güzellikle ya güzellikle...”

Kalbimde bilmediğim tuhaf bir his uyanmıştı. Kardeşimi kaybetme ihtimali canımı hiç olmadığı kadar çok yakmıştı.

Oysa söz vermiştim. Babama, kendime söz verip yemin etmiştim. Dünya üstündeki hiçbir güç beni kardeşimden

ayıramazdı. “Gerekirse ben de evlenirim ama yine de kardeşimi sana vermem. Şimdi polis çağırmadan defol git.”

Şu anki tek dileğim gerçeği bildiğimi anlamamasıydı. Eğer anlarsa prestijini hiç düşünmeden Mira’yı benden daha kısa süre alırdı.

“Burcu!”

“Ne Burcu ya ne Burcu, herkes bir olmuş Burcu Burcu diyerek başımın etini yiyor. Bize zamanında sahip çıkacaktın amca, zamanında! Babam iflas ettiğinde, intihar edecek kadar psikolojisi bozulduğunda... Neden öyle bakıyorsun? Bizden, babamdan daha zengin, kendi tabiriyle daha güçlü değil misin? O halde neden bize yardım etmedin? Ben neden babamı kaybettim? Ben neden küçük kardeşimle el kapılarında hizmetçilik yapıyorum? Sen neden bunca kötülüğü bize hak gördün? Babam sana ne yaptı? Annem...”

Son sözümle nereye gittiğimi anlayıp cümlelerimi yuttum. Yoksa her şeyi berbat edecektim. Amcamın gözlerindeki ifadeden bir şeyler sezdiğini anlasam da geri durmaktan başka çarem yoktu.

“Ben son sözümü söyledim Burcu, ya güzellikle olacak ya da...”

Zorla ya da kötülükle, ne diyecekse daha fazlasını duymaya tahammül edemeyerek konuşmasına izin vermeden kapıyı yüzüne çarpıp hızla kapattım.

Allah’ım kardeşim onun yanında büyürse gelecekte nasıl bir canavara dönüşeceğini düşünemiyordum bile. Hayır, buna izin veremezdim. Kardeşim onun zehriyle büyürse tıpkı onun gibi iblis oluverirdi. İşte o zaman... Bir şeyler yapmalıyım, hemen bir şeyler yapmalıyım, yoksa kesin Mira’nın velayetini alırdı.

Evlenmeliydim, hem de hemen! İyi ama ben kiminle evlenebilirdim ki? Tabii ya nasıl unutuvermiştim. Kapının arkasından sesler gelmeye devam etse de salona kendim-

den emin adımlarla yürüdüm. Yemek masasının üstündeki telefonumu elime aldığımda aramam gereken tek kişiyi aradım. Aradım ama açan olmadı. Duymama ihtimaline karşı bir kez daha aradım fakat yine açan olmamıştı. Saate baktığımda sporda olma ihtimali aklıma geldi. Son bir kez daha aradığımda telefon sonunda açıldı.

“Alo...”

“Efendim?”

“Volkan, benim Burcu.”

“Sonunda ya! Neredesin sen Burcu? Seni aramadığım yer kalmadı. Telefon numaran değişmiş, sosyal ağlarından hiçbirine de ulaşamadım...”

“Volkan, dur beni dinle. Sana bir soru sormak istiyorum.”

“Tabii sor Burcu, seni dinliyorum...”

“Volkan, bana evlenme teklifi etmiştin, hâlâ geçerli mi? Ben...”

Sözümü tamamlayamadan biri hışımla elimden telefonu aldı. Bu ani hareketle neye uğradığımı anlamayarak arkama baktım. Telefonu elimden alıp aramayı sonlandıran adam patronumdan başkası değildi.

“Çınar Bey!”

Ağzım açık ona bakarken o da bana gözleri kısılmış vaziyette bakıyordu. Eve ne zaman gelmişti? Ben ne neden hiç ses duymamıştım? Gözüm kapıya gidince aklıma gelen şey amcam oldu, yoksa amcamla karşılaşmış mıydı? O sırada telefonum çalmaya başlayınca patronum gözlerimin içine bakarak aramayı sonlandırmakla kalmadı, telefonu tamamen kapatıp cebine koydu.

“Sen ne yaptığını sanıyorsun Burcu! Bu ne demek oluyor?”

Soruyla birlikte burnumun direği sızladı. Ne demek oluyorsa oluyordu işte. Ne oluyorsa da artık benim dayanma gücüm kalmamıştı.

Ayaklarımın beni taşımadığını hissedince yere oturup hıçkırarak ağlamaya başladım. Ben bitmişim. “Ben... Ben... Artık dayanamıyorum...” Tükenmişim. Güçlü rolü oynamaktan, safa yatmaktan yorulmuştum. Bir an önce her şey olsun bitsin istiyordum, bitsin! Ne olacaksa olsun! Çınar Bey yanıma oturup beni göğsüne çekerek güçlü kollarıyla sarmaladı. Ben de onu itmek yerine göğsüne yüzümü dayadım ve ellerimi beline götürüp ceketini avuçlarımin arasında sıktım.

“Korkma, ne sana ne de küçük kardeşine zarar gelmesine izin vermem.”

Çınar Bey’in sözleriyle birlikte bir kez daha kendimi güvende hissettim. Gerginliğim bir parça azalsa da tamamen geçmemişti.

Sarılma iyice uzayınca burnumu çekip bedenimi ondan ayırdım. Beni koruyacağını dile getirse de benim kısa sürede evlenmem gerekiyordu. Başımı kaldırdığımda ise öyle bir anda göz göze geldik ki gözlerimin içine şefkatle bakıyordu. Çınar Bey’in dudakları yukarıya kıvrılınca yüzünde duygularımı anlayan sevgi dolu bir gülümseme oluştu. İçimi titreten gülümsemeyle iki eliyle yüzümü avuçlayarak başparmaklarıyla gözyaşlarımı sildi. Bu önemsiz gibi görünen hareketiyle gönlümün bilmediğim yerlerinde bir his uyanmıştı.

Çınar Bey ise gözyaşımı silmesine rağmen ellerini yüzümden çekmek yerine dudaklarıma odaklanmıştı. Düşüncelerimden silkinince benim de gözlerim istemsizce dudaklarına kaydı ki kalbim daha hızlı atmaya başlamıştı... Nefesimin daraldığını hissettiğim anda burnumun ucundan öptü. Geri çekilip tekrar yüzüme baktıktan sonra dudaklarıma odaklandı. Bu defa geri çekilmeden dudaklarını dudaklarımin üstüne bastırdığı anda gözlerimi kapattım. Sıcak dudaklarını hareket ettirdiğinde artık kalbimin sesini duyar hale gelmişim.

“Abla!”

İşittiğim sesle birlikte basılmış gibi kendimi geriye doğru atarak yerde bileğimden destek alır vaziyette kalakaldım. Çınar Bey de aynı şekilde benden ayrılınca Mira koşarak kucağıma atladı. Mira korku dolu gözlerle kucağıma atlayınca saçından öpüp, “Güzelim,” dedim.

Mira kısa süren sarılmanın ardından şaşkınca yüzüme baktı. “Abla, Çınar Abi neden seni ısıırıyordu?”

Kardeşimin sorusuyla Çınar Bey’i bir gülme aldı. “Şey...” dediğimde Çınar Bey devam etti. “Sen yanlış anlamışsın Miracım, ablanı ısırdığım falan yoktu. Sadece ablanın gözüne böcek kaçmış, onu alıyordum.”

Böcek mi? Ufak at da civcivler yesin.

“Ya öyle mi?”

Kardeşim hayretle gözlerini kocaman açarken üçümüzün oturduğu zemine baktım. “Evet ablacım, gözüme kocaman bir böcek kaçtı,” dediğimde ise Mira küçük ellerini gözaltıma götürerek böcek arayışına girdi.

“Abla... Abla, böcek gözünü yer, onu hemen çıkaralım...”

Böcek değil de ablanı içindeki kurt yiyip bitirecekti.

“Geçti güzelim de Çınar Bey siz neden geldiniz?” diye sorduğumda tam da ondan beklenen hareketle Mira’yı benim kucağımdan kendi kucağına alarak ayaklandı.

“Çünkü Şirinem çok korkmuş, ben de ışık hızıyla eve geldim.”

“Uçma yeteneğinizin olduğunu bilmiyordum.”

“Abartma istersen, çok uzakta değildim.”

Mira’yı koltuğa bıraktığında ben de çoktan ayaklanarak yanlarına gittim. Çınar Bey’in yanına yakın bir noktada durduğumda kulağıma eğilerek, “Volkan meselesi kapanmadı, hesap vereceksin...” dedi.

Bu olayların üstünden tam tamına dört gün geçmişti. O gün Çınar Bey bizi yalnız bırakmasa da yine geç gelmeye devam etmiş, Volkan ile bir daha konuşmamamı ve bu konuyu başka yollarla halledebileceğini söylemiş, evlilik konusunu aklımdan silmem konusunda uzun bir konuşma yapmıştı. Çınar Bey konuşma yapmıştı yapmasına ama öpüşme konusuna hiç değinmemişti. Demek ki onun için böyle şeyler hiç önemli değildi. Büyük ihtimalle bir anlık gafletle yapmıştı. Of! Ne kadar zorlasam da unutamıyordum işte, unutamayacaktım da. Kapının açılma sesiyle gafil avlanmış gibi ayaklandım. İşte beklenen adam gelmişti.

“Çınar Bey.”

“Beñ uyumaya gidiyorum, iyi geceler..”

Çınar Bey yüzüme bakma gereği duymadan ılık hızıyla yanımdan geçti ama benden daha fazla uzaklaşmasına izin veremezdim. Sürekli kaçış modundaydı ve yine çok kötü görünüyordu. Sormamıştım ama bu halinin sebebi amcam olabilirdi.

“Sizinle konuşabilir miyim?” diye sorduğumda yürümeyi bırakıp bana döndü ve esneyerek başını kaşıdı. “Sonra Burcu, çok yorgunum.”

Bunlar sadece koca bir bahaneden ibaretti.

Siz merak etmeyin sizin başınızı daha fazla belaya sokmayacağım.

“Lütfen, çok kısa.”

Yüzüme kısaca baktıktan sonra ciddiyetimi anlamış olmalıydı ki zar zor yanıma gelerek kendini koltuğa bıraktı. Kafasını arkaya yaslayıp gözlerini kapatarak, “Dinliyorum,” dedi, ben de yanına oturdum.

“Amcam...”

“Yine mi geldi?” Ağzımdan amcam lafı çıkmasıyla celallenerek sözümü kesmesi bir olmuştu. Öyle ki gözlerini açıp sinirle yerinde hareketlendi.

“Hayır, gelmedi ama geçen geldiğinde beni açıkça sizinle tehdit etti. Ben de günlerce düşündüm ve bir karara vardım. Burada olmamız size çok zarar verecek, ben de...”

“Ne konuştuk seninle Burcu, evlenmeyi unut!”

Bir sinirle çıkıştı fakat ben evlenmekten bahsetmiyordum. “Sürekli sözümü kesmekten vazgeçin. Bu öyle bir şey değil, ben işlere baktım. Yaşlı bir kadın var. Kendine yatılı hasta bakıcı arıyor. Ben de düşündüm ki evinizden gidersek bizden de amcam belasından da kurtulursunuz.”

Evden gitme ihtimalimiz onu daha çok sinirlendirdi.

“Sen kolay mı sanıyorsun birine bakmayı Burcu? Birinin bakımını üstlenmek çok mu kolay? Üstelik tanımadığın bir eve gidemezsin, izin vermem. Eğer korkuyorsan da sakın korkma, sizi savunmasız bırakıp evden gitmiyorum, dışarıda sürekli evi gözetleyen iki adam var.”

Sadece iki adamın amcamı durdurmaya yeteceğini mi sanıyordu? “Ben korkmuyorum, benim korkum *sizsiniz*. Anlamıyorsunuz, amcamın yapamayacağı kötülük yok, sandığınızdan daha da güçlüdür. Size zarar verecek.”

Sözümü bitirmemle hiç beklemediğim bir anda elini enseme koyarak beni kendine çekti. “Bak bana, gözlerimin içine bak Burcu. Sana son kez söylüyorum, ne sen ne de küçüğüm bu evden gidemezsiniz, izin vermem.”

Koyulaşan gözlerinde kaybolur gibi olduğumda sadece başımı olumlu anlamda salladım.

Ah Burcu, adamın etkisi altına saniyesinde girip ikna olman bu kadar kolay mıydı? Yutkunarak, “Tamam,” dediğimde elini benden çekip rahatlamış gibi arkasına tekrar yaslandı. “Zaten kaybedecek hiçbir şeyim kalmadı, her şey bitti Burcu, iflas ettim. Dünya kadar borcum var, bunların altından kalkmak için...”

“Hayıy... Hayıy...”

Kardeşimin sesiyle tüylerim diken diken oluvermişti. Dönüp arkama baktığımda Mira koşarak yanımıza geldi ve Çınar Bey’in boynuna atladı. “Ölme, sen de ölme,” derken ağlıyor muydu? *Ölme* mi?

“Güzelim,” dedim Çınar Bey’e sımsıkı sarılan kardeşime. Neden *ölme* diyerek ağlıyordu? Elimi kardeşimin saçına götürdüğümde Çınar Bey de şok olmuş, bir yandan kardeşimi telkin etmek ister gibi sarılırken bir yandan da bana bakıyordu. “Sakin ol küçüğüm kimse ölmüyor.”

Mira başını iki yana sallarken ağlıyordu. Neden böyle yaptığını henüz anlayamamıştım.

“Biliyoyum sen de ölcen babam gibi intiyay etçen...” diyerek daha çok ağlamaya başlayınca benim de gözlerim doldu.

“Mira, tatlım lütfen böyle konuşma.”

Çınar Bey’in sonu babamın sonuna benzemeyecekti. Ben buna izin vermezdim. Buna asla izin vermezdim.

Çınar Bey, “Hey... Hey ağlama artık, ben seni bırakıp hiçbir yere gitmem,” dediğinde Mira altdudağını büzerek devam etti. “Söz mü?” Bir yandan da akan burnunu çekiştiriyordu.

“Söz Mira, söz. Sadece şirket sorunları, biraz paraya ihtiyacım...” Çınar Bey anlatmaya devam ediyordu ki Mira sözünü tamamlamasına izin vermeden, “Paraya mı ihtiyacın var?” diye gözlerini kocaman açarak hayretle sordu.

“Evet ama sen bunları düşünme...”

Mira yine patronumun sözlerini tamamlamasına izin vermeden kucağından inerek odaya doğru koşmaya başladı. Bense yaşlı gözlerle arkasından bakıyordum. “Hey, sen neden ağlıyorsun?” diye sorduğunda çocuk edasında omuzlarımı silkerek, “Hiç,” dedim. Çınar Bey kalbimi eritir gibi uzanarak gözyaşlarımı öptü.

Çınar Bey, “İşte tam da bu yüzden anlatmak istemedim,” dediği sırada, Mira yanımıza koşarak tekrar geldi ama kucağında yanından hiç ayırmadığı ayıcığı vardı. Yanımıza gelince tatlılıkla elindeki ayıcığı patronuma uzattı.

“Bana ayıcık mı getirdin?” diye sordu Çınar Bey.

Mira, “Hayır,” diyerek ayıcığın arkasını bir şeyler yaparak açtı. Ben *ne yapıyorsun* diyemeden ayıcığın içinden küçük bir çanta gibi bir şey çıkardı.

“Bu da ne böyle?”

Patronum, Mira’nın uzattığını alırken, “Ben de ilk defa görüyorum,” dedim şaşkın halde, ne olduğuna dair en ufak fikrim yoktu.

Kardeşim, “Bunlar senin olsun,” dediği anda patronumun avucuna elmaslar döküldü. Benimse ağzım açık kalmıştı. *Elmas* mı? Gerçek miydi bunlar? İyi ama benim kardeşimde bunların ne işi vardı?

“Aman Allah’ım! Bunları nereden buldun Mira?”

“Babam bana ölmeden önce verdi. Hepsinin benim olduğunu ve paha biçilemeyecek kadar değerli olduğunu söyledi. Bir de bana, ‘Bir gün çok sevdiğin birinin ihtiyacı olursa hiç çekinmeden ona ver. Hayatta önemli olan para değildir, bizi yaşatan sevgidir,’ dedi.”

Hah! “Maşallah, babam kardeşime söylediği bu sözleri bana söyleseydi kesin unutmuştum,” dedim sesli şekilde. Hayır, kardeşimin bu kadar pürüzsüz cümle kurduğuna mı şaşırsam yoksa elmaslara mı bilemedim.

Düşüncelerimi bölen Çınar Bey elmaslara bakarak, “Neden ben? Neden sizin ihtiyacınız varken ablana vermedin bunu?” diye sorduğunda tam da aklımdan bu geçiyordu.

“Çünkü seni çok seviyorum Çınar Abi. Ben daha önce ablama sordum ama o bana ihtiyacım yok dedi.”

“Aynen böyle söyledim.”

Bunu biraz gülerek söylemiştim. Ben o gün bana sorarken öylesine sorduğunu sanmıştım. Nereden bilebilirdim ki küçük kardeşimde milyonluk elmas olduğunu... Çınar Bey elmasların gerçek olup olmadığına bir kez daha baktıktan sonra tekrar bize baktı.

“İnan ne diyeceğimi bilmiyorum. İnsanlar beş kuruş için birbirlerini öldürürken sen tek sözümle avuçlarıma servet bırakıyorsun,” dediği sırada minnetle Mira’nın küçük elini tuttu.

“Babam gibi sen de gidersen bu servetim seni getirmeye yetmez ki Çınar Abi. Şimdi söyle, bunlar sana yeter mi?” diye sorduğunda patronumun gözlerinin içi gülmüştü. “Yeter de artar Şirinem ama ben bunu alamam, burada senin geleceğin var.”

Cidden ona sunulan elmasları geri mi çeviriyordu?

Çınar

Elmasları istemediğimi söyledikten sonra Mira uykulu gözlerle, “Hayıy, ben sensiz gelecek istemiyorum. Eğer yetiyorsa uyumak istiyorum, çok uyukum var,” diyerek esnedi.

“Tamam ablacım, sen uyu, ben de birazdan gelirim,” diyen Burcu, kardeşinin yanağından öptü. Bunlar abla kardeş normal değildi. Mira bana bakarken şaşkınlığımı üstümden attım.

“İyi geceler...” diyerek ben de yanağından öptüm.

Mira da iyi geceler dileyerek gidince bir müddet ikimiz de küçük kızın arkasından baktık. Mira gözden kaybolunca avucumda bulunan elmasları yanımda oturan Burcu’ya uzattım. “Al bunları Burcu.” Elimdeki elmasları uzattığımda bunları kabul etmeme konusunda kesindim.

“Ben karışmam Çınar Bey, elmaslar benim değil. Eğer o kadar istiyorsanız gidip kardeşime verin.”

Bu kız deli miydi, avucumdakiler belki de onların kurtuluşuydu. O an aklımda şimşekler çakmaya başladı. *Tabii ya şimdi anladım babasının onca malının mülkünün nereye gittiğini...* Adam ölmeden önce her şeyini satıp kızına vermiş, kimse öğrenmesin diye de Burcu’ya söyleyerek elmasları tehlikeye atmak istememişti. İyi ama o halde babası neden intihar etmişti? Eğer milyonluk elması varsa neden iflas ettim diyerek canına kıysındı?

Bu konuda araştırma yapsam iyi olacaktı. Belki de babası intihar etmemiş, öldürülmüştü. Burcu yüzüme bakar-

ken düşüncelerimden silkindim. “Burcu, istersen saçmalama, burada milyonlar yatıyor. Babanız bunu elin adamına verin diye kardeşine vermemiştir. Sen fark etmesen de bu sizin için büyük şans, şimdi al bunu.”

“Çınar Bey, kardeşim beni değil sizi seçti.”

Böyle bir seçim mantıklı mıydı?

“Her ne kadar kiskansam da kardeşim sizi gerçekten çok seviyor.”

Ben de onu çok sevsem de bu yeterli değildi, olmazdı da.

“Üstelik bunca belayı başınıza biz açtık. Bizim yüzümüzden bu haldesiniz. Bunları kullanıp şirketinizi kurtarın.”

Bu söylediği akıl mantık işi miydi? Henüz kardeşi doğru kararlar verecek yaşta değildi. Bu durumda onun akıllıca hamleler yaparak geleceklerini garanti altına alması gerekiyordu.

“Abla kardeş delisiniz,” dediğimde, dünyaya inat, “Sevgi delilikse evet biz birer deliyiz,” dedi.

Elime, avucumun içinde duran elmaslara bir kez daha baktım. Kim, bunu kim yapardı ki? Kim yeni tanıdığı birinin avucuna servet bırakırdı. Aklım bir türlü almıyordu. “Ben bunu kullanamam,” dedim kararlılıkla.

“Ben de elmasları geri alamam Çınar Bey, eğer istemiyorsanız bunu kardeşime anlatın ama bana kalırsa da kullanın çünkü Mira asla bunu kabul etmez, aç kalacağını bilse de sonunun babam...” Burcu daha fazla konuşamayarak bakışlarını kaçırdı. Ben de elmasları kırmızı çantasına tekrardan koydum.

Burcu’ya yarı şekilde döndüğümde ise elinden tutup yüzüme bakmasını sağladım. Onun bu denli kırılğan bir yapıya sahip olduğunu asla düşünemezdim. Bu Burcu’nun bana karşı ikinci defa gardını düşürmesiydi. Belki de bir tek Mira sevgiye muhtaç değildi. “Mira’yı psikoloğa göstermeliyiz, her korktuğunda kendine bir tür savunma me-

kanizması uyguluyor. Bu da beni korkutuyor, ileride büyük sorunlara yol açabilir,” dediğim sırada yüzünü bana doğru kaldırdı. Günlerdir onu öpmemek için kendimi zor tutarken Burcu altdudağını dişleyerek bana davetiye çıkarıyordu. Burcu ne söyleyecekse unutmuş olmalıydı ki dudaklarla gözler arasında gidip geliyordu.

Bu kadar yakınımda olması yetmezmiş gibi sıcak nefes alıp veriş i yüzüme çarpıyordu. Ben de dayanamayarak dudaklarına eğildim. Dudakları pamuk şekeri gibiydi. Bu öpücük ilk öpücük gibi değildi. Hem alıcı hem de vericiydi. Burcu dudaklarını aralayarak dilim için bana yol açtı, saniyeler sonra dillerimiz buluştuğunda onu biraz daha kendime çektim. Öpüştükçe daha çok öpesim geliyor, kendimi onda kaybediyordum. Bu ne kadar devam etti bilinmez ama bu koltukta uzun süre öpüştük. Kendimi zar zor ondan ayırdığımda en son altımda uzanıyordu.

Ben de anın tılsımıyla alınlarımızı birleştirerek, “Sevgilimsin,” dedim. Umarım teklif etmemi beklemiyordu. Çünkü aşk sözleriyle yeminler edip iç i boş birkaç afli kelimelerle kaderlerimizi körü körüne birbirine bağlamak bana göre değildi.



Ve böylece her şey benim için bir anda değişivermişti. Çınar’ın o sözünden sonra gönlümde bilmediğim bir his uyanmıştı, ayaklarım bu hisle yerden kesiliyordu. Öyle ki bütün gece uyuyamamış, uyandığımda ise ilk defa gocunmadan yatağımdan kalkmıştım. Adını dahi koyamadığım duygularla, biraz da aşkla, her sabahın rutini olan kahvaltıyı hazırlamaya başlamıştım. Her saniyemde duygularım biraz daha belirginleşirken kuşkularım da artmaya başlamıştı.

“Ay!”

Arkamdan sinsice gelen Çınar'ın sarılmasıyla yine aklım çıkmıştı. Bu adam beni her seferinde nasıl gafil avlıyordu hiç bilmiyordum. Ben arkamı dönmeden, “Şşşt! Benim,” diyerek yüzünü boyun boşluğuma yerleştirdi. Benim de dudaklarım yukarıya doğru kıvrılınca belimdeki elinden tutarak bedenimle birlikte yüzümü ona döndüm. “Yine erkencisin,” dedğimdeyse yüzünü yüzümde gezdirdi.

“İşler, güzelim, erken çıkmalıyım,” dedikten sonra da dudağını dudağıma bastırdı. Geri çekilip burnumun ucundan öptü. “Tabii gitmeden önce sevgilimizle kahvaltı yapalım değil mi?”

Sorusuyla birlikte şaşırarak gözlerimi kısıtım. “Beraber mi?” diye sorunca teyit etmek adına elim ikimizin arasında geldi gitti.

Çınar beni kendine bastırınca tek kaşını kaldırdı. “Neden bu kadar şaşırdın? Bundan sonra böyle olacak.”

O an hayretimin yerini mutluluk almıştı. “Şey ne bileyim yani...” Onun varlığına doğru düzgün alışamamışken bize alışma konusunda büyük zorluklar çekecektim.

Cümlemi tam kuramasam da o ne söylemek istediğini gayet iyi anlamıştı. “Sen daha öncesini merak ediyorsun değil mi? Evet, daha önce beraber kahvaltı yapmadık çünkü bu tamamen senin suçun.”

Söylediği sözlerle birlikte afalladım. Nasıl benim suçum olabilirdi ki asıl kendisi nemrut gibiydi. “Ne demek benim suçum?” Bu defa kaş çatma sırası bendeydi. Sonuç olarak onun soğukluğu benim suçum olamazdı.

Çınar geri çekilmek yerine belimi bir ömür boyunca bırakmayacak gibi sıkıca tutuyordu. “Bildiğin gibi güzelim, çok dikkatsizsin, özellikle eğilip kalkarken zerre dikkat etmiyorsun. Sürekli önün açıldığı için açık giysilerinden her şeyini görebiliyordum, bu da benim hormonlarımı nirvana-yı çıkardığı için sana olan sinir sayımı katlıyordu.”

Sözleriyle utanıp kızardım, öyle ki kulaklarıma kadar yandığımı hissettim. “Pis sapık, neden uyarmadın?” dediğimde geç kalsam da içgüdüsel olarak ellerimle önümü kapattım.

Çınar da iki elimi tutarak geri çekti. “Geç kaldın güzelim, ben onları çoktan gördüm.” Hiç utanmadan bir de küçük çaplı kahkaha atıverdi.

“Çınar, çok kötüsün, insan ikaz eder.” Utançla yanından ayrılmak istesem de gidemediğim gibi onunla masa arasında kalakalmıştım.

“Kaçışın yok güzelim, kahvaltıyı beraber yapacağız ama önce biraz daha bal alayım.”

“Ne?” dememle dudaklarımda dudaklarını hissettim.

“İşte bundan bahsediyorum,” dediğinde benden ayrılma da elimden çekiştirerek zorla masaya oturttu.

“Eksikler var, en azından onları getirseydim,” dediğimdeyse, “Tamam, ben hemen getiriyorum, sen sakın kıpırda ma,” diyerek mutfığa yöneldi. Ben de onu gidişiyle gülümseyerek gözlerimi kapattım.

Kahvaltıyı iyi ki bahçeye hazırlamıştım. Kardeşimin de söylediği gibi kuş sesleri insanın ruhuna huzur veriyordu.

“Çaylar geldi.”

İşittiğim sesiyle birlikte kapadığım gözlerimi açarak ona baktım. Eline iş ne de çok yakışmıştı. İster istemez bu haline güldüm. Çınar ilk benim çayımı sonra da kendi çayını doldurdu. Elindekini bırakarak her zamanki yerine, benim hemen sağ tarafıma geçip oturduğunda, “Gece rahat uyuyabildin mi?” diye sordu.

“Evet, ya sen?”

Benim sorumla başını iki yana salladı. “Hayır, uyuyamadım, gece yanımda sen olsaydın belki daha rahat uyuyabilirdim.”

“Üzıldüm,” dediğim sırada reçel sürdüğü ekmeğini bana uzattı. Ne oluyordu ya bildiğin cicim ayı yaşıyor gibiydik. Yemem için ekmeği ağzıma kadar getirince biraz da yüzümü buruşturarak, “Ben reçel sevmem,” dedim.

“Hadi ama sevgilim, aç ağzını, uzatılan zehir de olsa yenir.”

İlla söylediği olacaktı, ağzıma kadar getirdiği ekmeğin ucundan ısırduğımda uzanıp yanağıma öpücük bırakarak geri çekildi. “Aferin.” Kalan kısmı tek lokmada yerken onu hiç böyle iştahlı görmediğimi fark ettim. Gerçekten ne oluyordu? Eski nemrut Çınar da nereye gitmişti? Bir insan tek bir günde üç yüz atmış derece dönemezdi değil mi?

Yoksa bunca takındığı tavır gerçek değil miydi? Çınar aslında böyle biri miydi? “Bugün kaçta gelirsin?”

Çınar hızlı şekilde kahvaltısını yaparken yüzüme bakmadan soruma soruyla karşılık verdi. “Kaçta gelmemi istersin?” dediğinde, *yok artık* demek istedim.

“Önce ben sordum,” dedim, cevabını merak ediyordum.

“Sevgilim, bana kalsa hiç gitmem... Akşam da gelebildiğim kadar erken gelmeye çalışırım.”

Öldüm sanki de Çınar ile birlikte cennete düştük. Peki, hâlâ fani dünyadaysak ne oluyordu? İçime bir şey oturdu. Acaba gittiğinde geri gelir miydi? Bir kitapta okumuştum. Oğlan paraları elde edince yurtdışına kaçıyor, kız ise ipoteklenmiş evde yalnız başına kalıyordu. Sonrası malum drama...

“Hey, ne oldu sana?”

Çınar eliyle çenemden tutarak kendisine bakmamı sağladı. Gözlerimiz buluştuğunda nedensizce gözümden bir damla yaş düştü. İşte o akan tek bir damla gözyaşı yüreğimden akıvermişti. Onun bizden gidip geri gelmeme ihtimali kalbimi acıtmıştı. Ve bu da tek bir şeyin ispatıydı. Ben bu adama çoktan tutulmuştum. “Babam gibi sen de bizi

bırakırsan ne yaparız diye düşünüyordum,” dediğimde tek eliyle sandalyemi dibine kadar çekti, benimse ağzım açık kaldı. Tek hareketle nasıl beni çekmişti ki?

Çınar, “Sevgilim, gözlerimin içine bak,” dedi ve elleriyle yüzümü avuçladı. Çakıra dönen kahve gözlerine baktım. Hiç olmadığı kadar samimiyetle parlıyordu. Ben bu adama âşık olmuşum. Ben bu adama, patronuma sırılsıklam âşık olmuşum ve ben bunu şu an idrak edebilmişim. “Sizi asla yalnız bırakmam. Ne zaman öleceğimi bilmiyorum ama diğer tarafa gitsem dahi ben tam şurada olacağım.” Elini kalbimin üstüne koyduğunda o an anladım ki bu adam gerçekte. Benim gerçeğim.

“Gitme... Ben nasıl küçük kardeşimi bırakamıyorsam sen de bizi bırakma. Tamam, biliyorum çok saçma, daha yeni girdik hayatına. Ama yine de bizden gitme...” Neden böyle duygusala bağladım bilmiyorum ama içimde biriktirdiklerim çok fazlaydı. İçimde biriken şeyler ayların değil yılların birikimiydi ve artık ben o yükün altından tek başına kalkamıyordum.

“Bir daha ağlamamı istemiyorum, konu bahis ne olursa olsun üzülüp gözyaşı dökmeyeceksin. Burcu bana bak, gözlerimin içine bak, kıyamet kopsa, yer yerinden oynasa, son nefesim de olsa, akşam bu eve geleceğim.”

Sözlerinin etkisiyle kollarımı boynuna dolayarak ona sımsıkı sarıldım. Tek korkum kaçıp gitmesi de değildi. En büyük korkularımdan birisi aslında amcamdı. Bize yaptığı onca şeyden sonra ona da zarar verirse onu kendi ellerimle öldürürdüm.

“Ne olur, amcama dikkat et.”

Amcam iblisti.

Çınar beni kendinden ayırınca dudağıma küçük de olsa öpücük bıraktı. “Hadi, kahvaltını yap, ben o işi halledeceğim.”

Halletmek mi? Amcamın her tarafı zift gibi karanlıktı. Çınar'ın ona bulaşması bize beladan başka hiçbir şey getirmezdi. “Hayır, ona bulaşmanı istemiyorum. Amcamdan uzak duracaksın.” Onu kesin dille uyardım.

Çınar ise aklında ne varsa dile getirdi. “Burcu, sence amcan elmasların peşinde olabilir mi? Belki de bu yüzden kardeşini istiyor.”

Acaba ona gerçekleri söylemeli miydim?

Hayır Burcu, onu yeni bulmuşken hemen kaybedemezsin. Bir süre daha bazı gerçekleri ondan saklamalısın. Şu an yapabileceğin tek mantıklı şey güvenliğiniz sağlanana kadar gerçekleri saklamak. Aksi takdirde sadece kendinin değil onun da hayatını tehlikeye atmış olursun. Gerçekleri bilmesi ona bir tek zarar verir. Bu yüzden bir süre daha aptal rolüne devam.

“Aman Allah'ım! Bu... Bu benim aklıma hiç gelmedi.” Şaşkınmış gibi yapmıştım da becerememiştim.

Amcam o kadar çok zengindi ki tenezzül dahi edeceğini sanmıyordum. Ancak varını yoğunu kaybedip beş parasız kalırsa elmasların peşine düşerdi. Çınar da o sırada tepkime anlam veremeyerek gözlerini kıstı, galiba yememişti. “Sence amcana elmasları vermeli miyiz? Böylelikle kardeşini ve seni bir daha rahatsız etmez.”

Vermek mi? Hayır, bunu yapmayacaktım. “Asla vermem Çınar, sakın sen de vermeye kalkışma. Amcamın gözünü ancak toprak doyurur. Her zaman daha fazlasını istedi hayattan. Eğer biz böyle yaparsak bizim aciz olduğumuzu düşünerek daha çok üstümüze gelir. İşte o zaman kardeşimi koruyamayız.”

“Şahsen ben de kullanmak istemiyorum. Onlar kardeşinle senin hakkın...”

“Bizim ihtiyacımız yok Çınar. Anlıyor musun? Biz bu evde mutlu ve güvendeyiz.”

Çınar elimden sıkıca tuttu. “Biliyor musun? Aklımda dün şüpheler vardı. Hatta keşke sevgili olmasaydık dedim... Şşşt sakın ol... Ben sadece senin açından düşündüm, elmaslardan sonra gerçekleşmesi... İster istemez yanlış anlarsın diye.”

Yanlış anlamak mı, o halde benim şu hayattaki en güzel yanlış anlamamdı. “Onlar benim için dün de yoktu bugünde... Hem beni ilk kez dün öpmedin ki dünden öncesi de vardı değil mi? Bana attığın ilk adım elmaslardan önceydi.”

Beni ilk kez dün sarıp sarmalamamıştı. Beklediğim cevabı vermesi için gözlerimi gözlerine diktim. “Haklısın, insanoğlu işte yine de kullanmak konusunda...”

Of, bu konu çok uzadı, şiştim.

“Çınar, lütfen şu meseleyi bir daha açmamak üzere kapat. Kardeşim gibi benim için de onlar değersiz taşlardan ibaret.”

Elmasların gözümde en küçük değeri yoktu. Belki daha önce olsa güvenliğimiz için kullanabilirdim fakat şu anlık buna da ihtiyacım yoktu. Çünkü yanımızda bizi koruyan kollayan, bize sahip çıkan bir adam vardı. Tam da düşündüğümüz gibi...

“Neyse, benim bir an önce kalkmam lazım. Ver bir öpücük sevgiline, gideyim.”

Çınar üstüme abanınca geri çekilmeye çalıştım. “Hayır ya şimdi olmaz, birazdan Mira uyanır...” desem de ayağa kalkarken belimden tuttuğu gibi beni de ayağa kaldırdı. “Kardeşinden neden saklayalım illa ki bizi öpüşürken görecektir. Bu sefer yalan yemez benden söylemesi.”

Ben de kandıramayacağımızı biliyordum da yine de olmazdı. “Olmaz, henüz çok küçük, aramızdaki ilişkiyi anlayamayabilir...” Çınar yüzünü yüzüme değdirdiği anda kollarının arasında eriyip gitsem de devam ettim. “Sen de

onun görebileceği yerlerde öpme.” Kardeşimin öğrenmesini nedensizce hiç istemiyordum.

“Bugün Mira için psikolog ayarlayacağım. Büyük ihtimalle eve gelir, sana da uyar mı?”

“Olur.”

Babamdan sonra kardeşim iki ay psikolog gözetimi altında kalmıştı fakat o zaman işe yaramamıştı. Belki bu defa işe yarayabilirdi. Çınar biraz daha üzerime abanınca varlığını varlığında hissetmek hoşuma gitmişti. Çınar burnumu sıkıp, “İşler bitsin ilk iş tatile çıkalım...”

Yok ya, bir yerler de bir sorun var yoksa hâlâ uyanmadım mı? “Sen biraz daha benimle oyalanırsan tatile gidecek paramız olmayacak.”

“Ben hamallık yapar, yine sizi tatile götürürüm sevgilim.”

Bu durum şey gibiydi... Gerçekten ne gibiydi, neden kırk yıllık sevgili gibi hissediyordum? Soğuk ellerim sıcak yüzüyle temas edince, “Çok tatlısın sevgilim,” deyivermiştim. *Sevgilim* demek içimi gıdıklaşa da hoşuma gitmişti.

“Ne dedin ne dedin!” Çınar hayretle bakarken bir an için korktum.

“Kötü bir şey mi dedim?” Neden şaşırmıştı.

“Senin sevgilim diyen dilini şu an ısırmak istiyorum.” Üstüme biraz daha abanınca kendimi geriye doğru çektim. “Ya hayır,” diyen sesim cilveli çıkmıştı ki “Abla...” diyen kardeşimin sesiyle birlikte kendimi yerde bulmamla bir taraflarımın acıması bir olmuştu. Neden düşen taraf hep ben oluyordum? Ben oflarken Çınar da hemen beni kollarımdan tutarak yerden kaldırdı. Ayağa kalkıp kendime gelince, “Güzelim...” diyerek kardeşime baktım. Neden kardeşim sanki programlanmış gibi her defasında tam zamanında geliyordu.

Mira uzaktan, “Yine gözüne böcek mi kaçtı?” diye sorduğunda, Çınar öne atılarak, “Bu sefer benim gözüme kaçtı Şirinem,” dedi.

Bu sözün üzerine Mira yanımıza koşarak geldiğinde ellerini havaya kaldırdı. “Ya öyle mi? Beni kaldır da üfleyeyim, hemen geçer değil mi abla?”

Bir gün gerçekten böcek istilasına uğrayacağım diye çok korkuyordum. Ben, “Tabii canım geçer,” dediğimde Çınar, Mira’yı kollarının altından kaldırarak yüz seviyesine getirdi. Mira iki gözünü de üfleyince gülümsedi. “Böcek gitti mi?” Ah güzel kardeşim senin de saflaştığın bir konu çıktı ya bunu hiç unutmam.

Çınar kardeşimin yanaklarından öperken, “Sen üflersin de geçmez mi hiç...” dedi, onu yere bırakırken de bana göz kırptı. “Siz kahvaltınızı yapın, ben erken gelmeye çalışırım. Bir sorun olursa da hemen arayın,” dedi ve dibime kadar geldi. Mira’nın arkasının dönük olmasından istifade dudığıma mini bir öpücük bırakarak hızla yanımızdan ayrıldı.

Çınar gittikten sonra Mira ile beraber kahvaltı yapmıştık. Hatta küçük kardeşim de ilk defa küçük dokunuşlarıyla kahvaltı masasını toparlamamda bana yardımcı olmuştu. Ben de hızlı şekilde işleri halledeyim demiştim ama bitirdiğimde neredeyse öğlen olmuştu. Bir ara Çınar’ın odasını da temizleyip çamaşırları yıkamak için makineye atmıştım. Sıra akşam yemeğine gelince ne pişirsem diye düşünmüş, sonra da aklıma göre yemek yapmaya koyulmuştum.

“Abla...”

Kardeşıme bakmadan, “Efendim güzelim?” dedim, bir yandan da yemek yapmaya çalışıyordum. *Ay ben almış mıydım bu ev işlerine ne?* Kardeşim ruh halimi fark etmiş olmalıydı ki, “Abla, sen neden bu kadar mutlusun?” diye sordu.

Benim de ister istemez kaşlarım çatıldı. “Mira bu nasıl bir soru? Sen benim mutsuz olmamı mı istiyorsun?”

“Hayır abla, sen hep mutlu ol da... Şey... Âşık mı oldun?” diye aniden bombayı ortaya atıverdi Mira.

“Evet... Ne! Bir saniye, ben âşık falan değilim, unut bunu.” *Bu yaşta sen aşkı nereden biliyorsun* diye iç geçirdim.

“Çınar Abi mi?” diye sorduğunda elimdekileri bırakarak küçük kardeşimin yanına yaklaştım.

Ben onu oyun oynuyor sanırken küçüğümüz neler de düşünüyormuş. “Benim tatlı minik kardeşim, sen neden bunları düşünüyorsun? Biz...” derken elindeki oyuncağı sertçe bırakarak, “Evet, size ne olmuş ben biliyorum, ikiniz beni kandırıyorsunuz, ben çocuk değilim,” dedi. Kırgınlıkla dudağını büzüp kollarını göğsünde birleştirdi. Ne yani bizi istemiyor muydu? Ben duyduğunda çok sevineceğini, sadece zamanı gelmediğini düşünmüştüm.

“Bebeğim seni neden kandıralım? Ablan seni çok seviyor.”

“Dadım bana senin hep bencil olduğunu söylerdi. Para derdin olmasa eve bile uğramazmışsın. Biliyor musun sana elimdekileri bu yüzden vermedim. Alıp kaçarsın, beni yurda bırakırsın diye, ama sonra vermek istedim sen istemedin. Şimdi ise yine aynı şeyler olacak. Siz evleneceksiniz, sonra bebeğiniz olacak, beni evden göndereceksiniz. Biliyorum ben, hepsini biliyorum...”

Bütün bunları nefes nefese söylerken gözlerim kocaman oluvermişti. Ben şu dadıyı elime bir geçirsem ne yapacağımı çok iyi biliyordum.

“Mira! Hemen odana git, hemen!” İstemedен öyle bir bağırdım ki kendimi çocuğuna sözel şiddet uygulayan anneler gibi hissettim.

Mira gözleri dolu halde bir bana bir de gitmesi için uzattığım elime baktı.

“Senden nefret ediyorum... Senden nefret ediyorum!” dedikten sonra ağlayarak odasına koştu. Sinirden elim ayağım titreyerek kendimi sandalyeye bıraktım. Benim hakkımda nasıl böyle düşünürdü? Ben onun için neler yap-

mıştım. Eğer bu kadar berbat biri olsaydım onu çoktan amcama verir keyfime bakardım.

“Allah’ım güç ver bana güç ver.” Neden her seferinde iyi olacak derken yine olanlar oluyordu? Neden her seferinde başa sarıyordum... “Lanet olsun sana amca lanetler olsun.” Bir süre başımı iki elimin arasına alarak sakinleşmeye çalıştım, kendimi bir nebze iyi hissedince Mira’nın yanına odaya gitmeye karar verdim. Odaya girdiğimde Mira yatakta yüzükoyun yatmış ağlıyordu. Korkuyordu işte, korkuyordu, kaybetme korkusu vardı. Çınar haklıydı, psikologla görüşmesi gerekiyordu.

Onu böyle ağlarken görmek beni biraz daha kahretti.
Çocuk ya o henüz çocuk!

Yatağa gelince dizlerimin üstüne oturarak elimi kardeşimin kıvrıcık saçlarına götürdüm. “Küçük kardeşimden özür dilesem ve bir daha asla ama asla bağırmayacağımı söylesem... Hatta onun verdiği her cezaya razı gelsem ablasını affeder mi?”

Mira başını kaldırarak bana baktı. Dudaklarını büzmüş o kadar tatlı bakıyordu ki o an şükrettim dünya tatlısı bir kardeşim olduğu için.

“Ablama söyle ona küsüm ben, bana bağırdı,” diyerek elinin tersiyle burnunu sildi.

“Ablan çok pişman Mira, perişan oldu, onu affetsen olmaz mı? Hem bana söz verdi bir daha bağırmak yokmuş. Hatta dedi ki affederse ona en sevdiği pastadan yapacakmış.”

“Hayıy o beni sevmiyor.”

“Ablan seni kendinden bile çok seviyor. Sen onun can parçasısın.”

“Bana neden bağırdı peki? Ben sadece gerçekleri söylemiştim,” diyerek burnunu sesli şekilde çekti.

“Çünkü o çok üzölmüş, sen onu sevmediğini, en önemli si ona güvenmediğini söylemişsin.” Bunlar hiç de yalan değildi. Ben zaten hatalarımı bilirken onun yüzüme çarpması zoruma gitmişti.

“Hayıy, öyle demedim tamam mı? Ben ablamı biy ke-yem çok seviyorum,” dediğinde ben de iki elimi havaya kaldırarak, “Şöyle yapalım mı? Bizim sihirli güçlerimiz olsun son yarım saati hayatımızdan silelim. Böylelikle o sözler hiç söylenmemiş olsun,” dedim.

“İyi ama ablam bana âşık olduğunu söylemişti. Şimdi o ânı silersek ben nasıl hatırlayacağım?”

“Sen ablanı affet, sana her şeyi en baştan anlatsın,” derken tıpkı onun gibi tebessüm ettim.

“Onu affederim ama bana bir daha bağırarak ve yalan söylemek yok. Sonra çocuk da yapmak yok, olur mu?”

“Peki, söz. Beni affettin mi?”

Anında küçük kollarıyla boynumu sardı. “Ablacım, Çınar Abi de sana âşık mı?”

Aşk mı, işte buna gülerdim. Sarılmamız bitince geri çekildim. Ben bile âşık olduğumu bugün fark etmişken onun bana âşık olma ihtimali sıfırdı. “Pek sanmıyorum güzelim. Bence onunki tamamen hoşlandı, özellikle de beraber çok zaman geçirdiğimiz için beni kendine yakın buldu.” Ne yani yalan mı söyleyeyim? Adam bana âşık falan değildi. Bu kadar kısa sürede kim kime âşık olmuştu ki o bana âşık olsun.

“Ya bunları sana mı söyledi. Çok ayıp değil mi?” dediğinde ister istemez güldüm.

“Neden benim de herkes gibi normal kardeşim yok ki?”

Ben onu sorgularken o işaretparmağını dudağına götürerek düşünce yolunu seçti. “Hmm... Şey, ben buldum. Aklıma sağlam bir fikir geldi,” dediğinde bu sefer de tavrına güldüm.

“Ne geldi bakalım cime?” diyerek minik burnunu sıktım.

“Abla, şimdi Çınar Abi sana âşık mı değil mi onu öğreneceğiz.”

O an kahkaha atmak istedim. Mira gerçek olamazdı. “Sen benden küçük olduğuna emin misin? Yıldırım falan çarptı da o esnada ruhlarımız mı değişti?” diye sordum gülerek.

“Hadi abla, kalk çok güzel giyin, hani bir kez partiye gitmiştin. Peri kızı gibisin demişti babam sana, onu o elbiseyi giy.”

Gülmekten çeneme ağrı girmişti. “Ben çağ gerisinde kaldım galiba, yoksa cime sen uzaylı mısın?”

Başımı iki yana sallarken kardeşim elimden tutup çekirtmeye çalışıyordu. “Abla, hadi giyin ben göreceğim tamam mı?”

Ayağa kalktığımda çocuk aklına uyduğuma inanamıyordum. “Bir şartla, sen de elbise giyersen giyerim yoksa anlamsız kaçır değil mi?”

“Tamam, giyeceğim. Çınar Abi sorarsa da ben istedim derim olur mu?”

Bugün gerçekten çok gülmüştüm. “Pek de yalan değil hani...” dedim sağ gözümü kırparak.

Kardeşim yatakta zıplayarak, “Çok güzel olacak...” dedi.

Ben de kardeşimin söylediğini yaparak, daha doğrusu kardeşimi kırdığım için gönlünü almak amacıyla hazırlanmaya başlamıştım. Elbiselerimin içinden bana en çok yakıştığını düşündüğüm elbiseyi seçtim, derken zaten giyin kuşan, çoktan akşam olmuştu.

“Çınar Abi...”

Çınar gelmiş miydi? Ne çabuk? İçeriden işittiğim seslerden sonra son kez aynaya baktım. Kırmızı bana çok yakışıyordu. Bu ego da nereden geliyordu bilmiyordum.

Odamdan alelacele çıktığım sırada içeriden Çınar'ın sesi geliyordu.

“Sen ne şirin olmuşsun böyle,” dediği sırada salona girdim.

Mira bana bakınca Çınar da benden tarafa baktı. Öylesine bakmış gibi bakıp tekrar önüne dönecekken anında tekrar bana dönerek beni süzdü.

“Bir yere gidiyoruz da haberim mi yok?” diye sorduğunda Mira'yı yere bırakarak bana doğru yürümeye başladı. Ben tam *yok* diyecekken kardeşim öne atıldı. “Evet Çınar Abi, biz ablamla dışarı çıkacağız. Abla kimdi seni arayan?”

İşte şimdi bittim. Mira, beni öldürtmek mi istiyorsun?

Mira'ya gözümle *dur* yaparken bir yandan da Çınar'a gülümsemeye çalışıyordum.

“Ben şey...” diye gevelerken, Çınar başını bana doğru çevirince az önceki bakışı gitti, yerini ejderha görünümü aldı. Dudağımı ısırarak susmayı tercih ettim.

“Abla, söylesene çok yakışıklı bir abi vardı hani babamla da tanışmıştı.”

Çınar dibime kadar gelerek bileğimden tuttu. Kalbim hızlanmaya başlayınca son duamı etmem gerektiğini düşündüm. Çınar gözleriyle beni öldürmeyi beceremezse kesinlikle tek kaşık suda boğarak öldürecekti.

“Eceline mi susadın sen?” diye tam da ondan beklediğim şeyi sordu. Mira bunu tabii ki duymamıştı.

“Hatırladım, Buyak Abi bana bir keresinde çikolata getirmişti.”

Al işte buradan yak. Allah'ım sana geliyorum. Ben kesinlikle ölmüştüm. Adam demez mi daha dün sevgili olduk bugün kimin derdine düştü diye.

Çınar, “Mira, güzelim odana gider misin? Ablanla konuşmam gerekiyor,” dedi ve böylece küçük çaplı kaos yaşanacağına dair yeşil ışığını yakmış oldu.

“Olmaz, Buyak Abi bizi bekliyor, geç kalmamalıyız. Hadi abla...”

Ne! Burak mı gelmişti ama nasıl olur, ben ona değil haber vermek adı bile aklımdan geçmemiştir. Ah Mira, yoksa sen adamı aradın o da yetmezmiş gibi evin adresini mi verdin?

Mira yanıma gelerek elimden çekiştirmeye başladı. Bir tarafta alev topu ınar, diğer tarafta Mira, ne yapacağını bilemeden ortada kalakaldım.

ınar, “Mira, izin ver ablanla biraz konuşalım,” dediğinde neredeyse dişlerinin arasından tıslıyordu.

“Neden, benim yanımda konuşun,” diyen Mira’ya karşılık, “Mira, özel,” dedi ınar inatla. Bu savaşı kim kazanırdı bilmiyorum ama iki türlü de arada yanan kişi ben olacaktım.

Kardeşim sonunda bombayı ortaya değil, bildiğin kalbinin üstüne bırakıverdi. “Sen ablama âşık mısın?”

Yok artık Mira ya diye düşünürken artık araya girme zamanı diyerek ınar’a baktım ki ondan beklenmeyecek şekilde glckl karşılık aldım. “Ben mi? İnan hiç glesim yoktu Mira, bunu da nereden çıkardın? Tabii ki hayır. Ben ablana âşık falan değilim.”

İşittiğim sözlerle beynim durdu sandım. Gözüm kararınca tutunacak yer aradım.

Bu kadarı da çok fazlaydı. “Duydun işte Mira, âşık falan değilmiş.”

ınar’ın elinden kolumu hışımla çekerken, “Hadi gidelim,” dedim. Sinirle uzanıp kardeşimin elinden tuttuğumda sesi soluğu kesilmişti. Bu halde artık nereye gideceğimi bilmiyordum ama bu evden bir an önce çıkmam gerektiğini çok iyi biliyordum. ınar’ı arkamızda bırakmış yürürken, “Abla ben...” diyen kardeşime bakmadım bile, sinirimden hiçbir şeyi gözüm görmüyordu.

Hödük! Nemrut ne olacak işte pis kalas! Çıkışa sinirle yöneldiğimde kapı koluna elim uzanacakken, “Durun!” sesiyle öylece kalakaldım. Ben cevap vermeyince Çınar tekrar konuştu. “Burcu Hanım, çantanızı unuttunuz,” diyerek bu defa da bana pişkinlikle çantamı uzattı.

Bir de iyi eğlenceler de de tam olsun.

Başımı dik tutup elinden hışımla çantamı alarak kendimi dışarıya attım. Çıkışa doğru yönelmiş hızla yürürken Mira’yı da bir yandan çekiştiriyordum. “Araba bu tarafta...” diyen Çınar’ın sesinden hemen sonra kapının kapanma sesini duydum. O neden peşimizden geliyordu?

“Gerek yok, biz taksiyle...”

Ben daha sözümü tamamlayamadan dibimizde biterek tekrar bileğimden tuttu ve arabanın anahtarını kardeşime uzattı. “Bu sefer beni dinle ve bizi arabada bekle,” dediğinde, Mira hemen anahtarı alarak arabaya koştu.

Ben, “Biz,” derken, Çınar bana daha çok yaklaşarak bileğimi bırakıp ellerimden tuttu. Beni süzdükten sonra gözlerindeki beğeniye gördüm.

“Çok güzelsin, hiç olmadığın kadar... *Buyak* konusuna gelince, Mira’nın başının altından çıktığını anlamadım da sanma.”

Ben, “Yani sen...” derken, Çınar elinin tersiyle çıplak koluma dokundu.

“Bu kadar hazırlanmışsın, beraber yemeğe gidelim.”

Yok ya, başka?

“Sen az önce içeride...” dedim, bunun hesabını vermesi lazımdı. Üstelik etrafta Burak bile yoktu. Küçük kardeşim beni bile kandırmayı başarmıştı.

“Evet dedim çünkü bizdeki aşk değil. Sen de biliyorsun, daha yeni sevgili olduk, birbirimizi tanımadan...”

Ben özür beklerken bu sözleri beni biraz daha hayal kırıklığına sürüklemişti. “Mira bakıyor, sonra konuşalım.”

Biraz daha yüzüne bakmaya devam edersem, ağır gelen sözlerden sonra her an ağlayabilirdim. Bu yüzden Çınar'ın yanından hızla ayrılıp arabaya yöneldim. Zaten ben çoktan cevabımı almıştım, daha fazlasını duymaya ihtiyacım yoktu. Çınar'ın araca binerken arkamdan söylendiğine de emindim. Haklı olduğunu hatta böyle düşündüğünü biliyordum da ama onun dilinden duymak acı vermişti... Ben emniyet kemerimi takarken Çınar da arabaya bindi. O sırada Mira da arkada somurtarak otuyordu. Araba çalışınca nereye gittiğimizi bilmesem de sormaya tenezzül dahi etmedim. Yol boyunca sükûnetimi korudum, Çınar, “Geldik,” dediğinde ise araçtan hızla inerek arka kapıya yönelip küçük kardeşimin inmesine yardım ettim.

Çınar

Burcu kardeşinin elinden tutup önden yürürken burnumu çekiştirdim. Sonunda dayanamayarak, “Kıvırtma!” dediğimde ise Burcu, bana hızla dönerek yüzüme ters şekilde bakıp, “Ne!” diye tiz bir ses çıkardı. *Ne* mi? Önden önden gitmesi yetmiyormuş gibi vücut hatlarını belli eden elbise içinde kıvırtarak yürüyor, bu da bütün damarlarımdaki kanı kaynatıyordu. “Kıvırtmadan yürü Burcu, herkes sana bakıyor,” dediğimde etrafına bakıp bana tekrar döndü. “Üzgünüm Çınar Bey, benim yürüme tarzım bu. Sırf siz arzuluyorsunuz diye yürüyüşümü değiştiremem, o kadar da uzun boylu değil...”

“Bunun eve dönüşü de var, bil istedim Burcu Hanım.” Dolaylı yoldan değil, direkt tehdit etmiştim.

Burcu da altta kalmadan konuştu. “Sabırsızlıkla bekliyor olacağım.”

Sinirle gözlerimi kapattım. Tekrar açtığımda daha sık adımlar atarak onlarla aynı mesafeye geldim.

“Hoş geldiniz Çınar Bey.”

“Hoş bulduk, bize sessiz sakın bir yer göster.”

Mümkünü varsa تنها bir yer olsa çok iyi olurdu. Tabii burada ne kadar mümkün olursa...

“Peki, buyurun. Sizi hemen şöyle alalım.”

Abla kardeş garsonu takip ederken, ben de arkadan etrafı gözlüyordum. Kendimi şu an şahin gibi hissediyordum da diyebilirim. Tam da düşündüğüm gibi her masa mutlaka dönüp bize bakmış, bu da beni daha çok sinirlendirmişti.

Masaya geçince garson önce Mira'nın sandalyesini çekti, sonra Burcu'nun sandalyesini de çekecekti ki, "Bana bırak," dedim. Sevgilimin sandalyesini oturması için bir tek ben çekebilirdim. İkili oturduğunda kravatımı düzelterek son bir kez daha etrafı süzmeyi es geçmeden ikisinin tam karşına geçip ben de yerimi aldım.

Garson, "Menüleriniz," dediğinde, Mira, "Ben balık istiyorum," dedi.

"Sen Burcu?" diye sorduğumda etrafına bakınarak, "Benim önce lavaboya gitmem gerekiyor, hemen gelirim," demesiyle başımı aşağı yukarı salladım. Burcu giderken ben de tam siparişleri veriyordum ki gözüme bir detay takıldı. En uçtaki iki erkekten sarışın olanın ayağa kalkarak Burcu'yu takip etmeye başladığını fark ettim. En önemlisi de takip eden dallama bana tanıdık gelmişti.

"Mira, sen siparişleri ver. Ben hemen geliyorum," diyerek ben de arkalarından ayaklandım. Her şeyi bilen kız sipariş de verebilirdi, değil mi? Lavaboya giden koridorun köşesine kadar bir hızla gelince duyduğum seslerle olduğum yerde kalakaldım.

"Burcu!"

Birinin "Burcu!" dediğini net şekilde duyabiliyordum. Bu erkek sesi kime ait olabilirdi? Ben onu nereden tanıyordum? Konuşmaları net duyabilmek için biraz daha yaklaştım.

"Volkan, bu yaptığın hiç doğru değil."

Volkan mı dedi? Şu sarmaş dolaş resimlerini gördüğüm adam... Volkan Dereli!

"Nasıl doğru değil Burcu, bana anlatır mısın? Ben seni o kadar çok aradım ki kapına gelip saatlerce beklediğimi sen de çok iyi biliyorsun. Tamam, önce anneni, sonra da babanı kaybetmen senin için büyük bir yıkım oldu. Seni çok iyi anlıyorum ama artık şu hasretliğe son ver."

“Volkan, beni zor durumda bıraktığının farkında değil misin?”

“Burcu, biz evlenecektik. Baban vefat etmeseydi mezun olduğumuz ilk yıl evlenecektik. Ben seni bulmuşken tekrardan kaybedemem. Tam her şey güzel olacak derken seni bir daha kaybetmeyi göze alamam. Şimdi lütfen...”

“Volkan, sessiz ol, biri duyacak.”

“Duyarsa duysun Burcu, umurumda mı sanıyorsun. Ben seni seviyorum, anla bunu. Sen de beni seviyorsun.”

“Ben... Şey...”

“Ne sen Burcu, tamam zor zamanlar geçirdin biliyorum ama hepsi geçti. İşte yarın evlenelim. İlk ben oldum, bırak sonun da ben olayım.”

İşittiğim sözlerle yumruk yaptığım elimi daha çok sık-tım. Sinirden dişlerim takırdıyordu. Ne demek *ilkim*? Bir saniye, bu adam geçen gün Burcu’nun arayıp evlenelim dediği adamla aynı kişi miydi?

“Evet, ilkim sen oldun. Seni sevdim de ama bitti. Benim hayatımda başka bir var.”

“Ne demek başka biri var? Peki sevgilin biliyor mu neler yaşadığımızı... Tamam, sakinim, sorun değil, ne yaşadysan yaşadın, ben seni yine de çok seviyorum. Eski güzel unutulmaz günlerimizi hatırla, birbirimizle neler paylaştığımızı...”

İşittiğim onca sözden sonra daha fazlasını duymaya tahammül edemeyeceğimden oradan hızla uzaklaştım. Bu kadarı çok ama çok fazlaydı. Her şey kabulümdü ama bu... Birlikte olduğu adam... *Lanet olsun!* Neredeyse on dakika boyunca açık havada sakinleşmeye çalıştım ama olmadı. Nefes egzersizleri hiçbir halta yaramadı. Yumruk yaptığım ellerimi araladığımda bembeyaz olduğunu fark edince sakinleşmeyi başaramayacağımı anladım. Anlayınca da mecburen içeriye girmek zorunda kaldım.

İçeriye burnumdan soluyarak girdiğimde, Burcu çoktan masaya gelmiş kardeşiyle konuşuyordu. Konuştuğu adamın ise arkadaşına bir şeyler söyleyerek kalktığına şahit oldum. Ben de sessizce masaya geçerek oturduğumda, “Çınay Abi nereye gittin?” diye soran Mira’ya bakarken, “Evet, neredeydin Çınar?” diye soran Burcu elini elimin üstüne koymuştu ki dokunduğu yer yanınca hızla elimi çektim.

Bir kadın sevmenin bedeli bu denli ağır olmamalıydı. Ben bu külfetin altından kolayca kalkamazdım. Kalksam da bu aşkın bende hiçbir olur yolu artık kalmamıştı.



Çınar’ın bu hareketiyle yüreğim cız etmişti. Ellerini benden çektiği anda ellerimin buz kesildiğini hissettim. Neden böyle yaptığını sorgulamak için yüzüne baksam da gözlerini kaçırarak yabancı simadan ötesini görmedim. Bozuntuya vermek için elimi çekip sıktım. Bir müddet susup ne yapacağımı düşündüm, sonunda eve gidince konuşurum diyerek küçük kardeşimle ilgilenmeye başladım. Mira başını bana kaldırıp güldüğünde kalbimdeki sızı biraz da olsun hafiflemişti.

Eve geldiğimizdeyse saat çok geç değildi. Mira yemek yedikten sonra mayışıp yolda uyuyakalmıştı. Çınar ise eve geldiğimizde Mira’yı kucığına alıp odamıza doğru götürürken ben de arkasından onları takip ettim... Çınar kardeşimi yerine yatırınca üstünü örttü. Bana dönüp baktığındaysa bakışları buz gibiydi, ne gülüyor ne de mimiği oynuyordu. Odadan çıkacağı zamansa yüzüme bakmadan, “Benimle gel,” dedi ve bu sözülle içim titredi.

Uyuyan kardeşime son kez bakıp, “Peki,” diyerek onu takip etmeye başladım. Salona gelince Çınar nedenini bilmediğim gerginliğiyle önce çıkardığı ceketini fırlattı, sonra kravatını yere attı.

“Bir sorun mu var?”

Çınar salonda volta attıktan sonra ne yapması gerektiğini düşünüp karar vermiş gibi yüzüme bakıp bana doğru gelmeye başladı. İster istemez altdudağımı dişledim. Bu yüz ifadesini daha önce hiç görmediğime dair yemin edebilirdim.

“Sana tek bir soru soracağım. Volkan kim?” diye sorunca şokla kalakaldım.

“Volkan mı?” diyerek saf gibi tekrar ettim.

“Burcu, benimle sakın oynama, konuşmalarınızı duydum.”

Nefesim kesilmişti. Bizi duymuştu ve bu yüzden mi barut gibiydi? “Sen bizi mi dinledin?” Tüylerim ürperecek kadar gerilmiştim.

“Ben ne soruyorum sen ne cevap veriyorsun, o itle birlikte oldun mu olmadın mı?”

Bana o an öyle bir bağırmıştı ki sözleri birkaç saniye kulaqlarımda çınladı. Hem ne demek *birlikte oldun mu*? Bu ne iğrenç bir soruydu. Bunu bana ne hakla sorardı. “Çınar, benimle düzgün konuş! Oldum ya da olmadım, ne fark ediyor?” Ben de altta kalmayarak sesimi yükseltmiştim. Onun bana böyle bir soru sormaya hakkı yoktu. Sadece birkaç saat önce *âşık değilim* diyen adam şimdi bana ahkâm kesemezdi.

“Ne demek ne fark ediyor lan! Ben böyle bir karakterdeki kızı sevgilim yapar mıyım? Sen sanıyor musun ki birleriyle yatıp kalkmış...” demesiyle ona tokat atmam bir oldu. Hepsi aynıydı işte. Hepsinin aklı oradaydı. Ne sanıyorlardı? Namusun iki bacak arasında olduğunu mu? Masum kızların başına gelenler ne olacaktı? Onlara da mı kötü gözle bakıyorlardı... Asıl namussuz şerefsiz olanlar o pislği yapanlardı. Asıl namussuzluk sizin zihniyetlerinizdeydi.

Hem... Hem ne kadar da ayrımcı bir yaklaşımdı bu. Bu benim bedenimse üstünde kimsenin söz hakkı yoktu, hem de hiç kimsenin... “Oldum, var mı? Volkan’la birlikte ol-

dum. Ne olacak şimdi, bana ne yapacaksın? Yoksa beni taşılayacak mısın?” Sesim çatallanmaya başlayınca sustum.

Çınar ise yumruklarını sıkarak kalmamış, dişlerinin arasından resmen bana tıslamıştı. “Kaybol!” diyerek bağırırken ağzımdan kendiliğinden “Ne!” çıktı.

Karşımda sıktığı yumruklarının da kalbi gibi çelikten olduğunu fark ettim.

“Odana git Burcu, odana git! Yoksa çok kötü olacak!” Bana gözlerinden ateşli oklar fırlatır gibi baktı, sonra da arkasını dönüp ellerini saçlarına götürdü.

Bu kadarına da pes! “Senden nefret ediyorum. Sen iğrenç adamın tekisin. Duydun mu? İğrenç pisliğin teki...” derken canım hiç olmadığı kadar çok yanıyordu. Bu ar belası da neydi böyle? Onca sözden sonra kendini nasıl haklı görebiliyordu?

Çınar bana dönüp, “Burcu, bundan sonra yerini bil! Haddini bil duydun mu, yoksa ben çok iyi bildiririm,” derken sözünü kestim. “Bu ne demek oluyor?” *Haddini bil ne demek oluyor? Biri bana açıklasın yoksa çıldırıp üstünde tepineceğim.*

“Bu şu demek oluyor Burcu Hanım, bundan sonra önceden olduğu gibi bu evin çalışanı konumuna geri dönüyorsun. Şu saatten sonra bu evde en fazla hizmetçilik yapabilirsin...” Acı dolu sözlerinden sonra ceketin cebinden bir şey çıkarıp elime uzattı. “Bu da elmaslarınız. Hiç kullanmadım, kullanmayı da aklımdan dahi geçirmedi. Bundan sonra da sana ne kal derim ne de git. İstersen gidersin, çıkış orada... İstersen de odanın kapısı arkada ama şunu da bil bundan sonra benden sana ne köy olur ne kasaba!”

“Bu kadar basit mi kal ya da git demek. Senin için namus nerede Çınar?”

“Seninle bu konuyu tartışacak halim yok Burcu, beni şu saatten sonra zerre alakadar etmiyorsun. Ne halin varsa gör ve inan umurumda değilsin.”

Ciddi miydi? Biraz daha gözlerinin içine, derinliklerine baktım. Dili başka gözleri bambaşka söylüyordu. Bu benim sevdiğim adam değildi.

“Git mi diyorsun?”

“Sana ne git ne de kal derim. Eğer hizmetçi olarak kalmak istiyorsan kal. Sana asla git demem ama bende ondan ötesi yok Burcu.”

Bir kez daha kalbim acıdı. Bir kez daha kalbimin yanıdığını hissettim. Beynim sözleriyle uğuldarken sol yanımda felç olmuş gibi uyuştüğunu hissediyordum. Belki sinirim ona da değildi kendimeydi. Ben nasıl olur da bu kadar çabuk aşk ateşine düşebilirdim. Çınar gözlerini gözlerime dikmiş bana bakarken bir arkadaşım aklıma düştü. Onun delicesine sevdiği bir adam vardı. O severken o adam hiç sevmez, onu hep küçük görürdü. Oysa o hep *insan âşık olunca ya solundan ya soluğundan olur* derdi. *Bu yüzden aşka direnişim, bu yüzden küle dönüşlerim* derdi. Şimdi onun sözlerine denk düşmüş olmazdım. Ona acırken acı-nacak hale düşmüş olmazdım.

Ona alık gibi bakmayı kesip kaldığım yerden devam ettim. Ezilmeyecektim, sevgimin karşısında ezilip kalbimin önünde diz çökmeyecektim. “As kes biç ne kadar kolay değil mi?” Hayatımda onun kadar diplerde yaşayan dengesiz bir adam hiç görmemiştim.

“Ne bekliyorsun benden Burcu, benden beklentin ne söyler misin? Ben, senin sandığın kadar geniş bir adam değilim,” dedi.

“Senden hiçbir beklentim yok. Olmaz da... Asıl sen ne halin varsa gör tamam mı?” diyerek benden kaçırıldığı gözlerine baktım.

“Görürüm sen merakta kalma,” dediğinde ise üstüne çıkıp tepinmek istedim.

“Pislik!”

İçinde bulunduğum sinirle bir süre daha Çınar'ın yüzüne baktım ama beynim hâlâ almıyordu. Aklım fikrim almayınca önce gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım, sonra da Çınar'a bakıp yine aynı soruyu sordum. “Bizi evden mi kovuyorsun?”

Sorumla birlikte Çınar iç çekti. Bozuk plak gibi aynı soruyu sormak istemesem de bu evden gidemezdim. Ayaklarım gitse kalbim gitmezdi.

“Hayır, ben sadece evde hizmetçilik yapmana gerek kalmadığını söylüyorum. Kendi paran, gücün varken kim kalıp hizmetçilik yapmak ister, daha doğrusu kim çalışmak ister?”

Az önce ne söylemiştim? Onun karşısında ezik durmayacaktım ama şimdi bocalıyordum. O da biraz daha sakinleşmiş gibi beklentiyle yüzüme bakıyordu. Belki de *yapmadım, o yalan söylüyor, aramızda öyle bir şey olmadı* dememi bekliyordu.

Peki, söylendiği gibi ondan gidebilir miydim? *Yok, ama onu söylediklerinden dolayı pişman edip kendime meftun etmeden önce hiçbir yere gitmeyeceğim.* “Benim param falan yok Çınar. Bunlardan, kanlı elmaslardan gelecek parayı da istemiyorum. Babama hayır getirmeyen şey bana hiç getirmez. Üstelik kardeşim sana verdi, senin olan şeyi alıp gidemem...” Kanlı elmasları avucuna bıraktım. Bunlar bana göre kanlıydı. Her gittiği eve uğursuzluk getiren kanlı elmas! “Başına açtığımız dertlere sayarsın,” diye de ekledim. Bizim yüzümüzden bu hale düşmüşken iflasını göz ardı edemezdim.

Eline bıraktığım elmasları avucunun içinde sıkarak konuşmaya başladı. “Burcu, sana ben zaten kullanmayacaktım diyorum. Bunu da sizi kırmamak için aldım diyorum. Şimdi uzatma da bunu al ve odana git.”

Elindekini tekrar uzatınca ofladım. “Asla! İstersen git çöpe at ama yine de almam duydun mu?” Cümlemi üstüne basa basa söylemişim. Neden kavga ediyorduk? Ben, içimden nedenlerimi sıralarken Çınar yüzüme vurdu.

“Neden Burcu, neden? Zoruna gitmiyor mu birilerinden emir almak, çalışmak. Sen el bebek gül bebek büyümüşsün. Şimdi neden hizmetçilik yapmaya talipsin?”

Sonuna kadar haklıydı, her sözü doğruydı, bu yolda çok külfet çektim ama bütün bunlar kalbine denk düşmeden önceydi. “Başlarda evet, şimdi ise hayır! Tam tersi bu işten, yaptıklarımın keyif alıyorum çünkü ben ilk kez ayaklarımın üstünde durdum. Kendimi hiç olmadığım kadar güçlü ve... hiç olmadığım kadar güvende hissediyorum. Çınar, ben seni seviyorum... Artık beni gör, ben aşkın rengini seninle buldum.”

“Sevme beni Burcu sevme! Ben senin beni sevdiğin kadar sevemem, canın yanar, yok olursun.”

Şimdi karşısında avaz avaz bağıracaktım. *Bu kalp sana tutkun, bu kalp sana vurgun be adam!* “Olmam... Olmam Çınar. Artık anla, bu kalp senden uzağa düşmez.” Biliyorum ya ben kendimi duygularımı çok iyi tanıyordum.

Çınar yüzüme bakınca biraz daha yumuşadığını düşündüm. Aslında damarına basan, yine yalan söyleyen bendim. Başta ona deli gibi kızsam da ondan gidecek olma ihtimalim... Hayır, bunu yapamazdım.

“Peki şimdi ne olacak Burcu? Zenginken fakir hayatı mı yaşayacaksın?”

Ben bu yaşıma kadar paranın çok sefasını çekmişim. Şimdi ise aşkın tadını almak istiyordum. Bunun için kimse beni yargılayamazdı. İnsan bir kez aşka kapıldı mı eski benliğinden eser kalmıyordu.

“Fakir mi sen buna fakirlik mi diyorsun? Baksana bana, kardeşime... Biz seninle bulduk mutluluğu sevgiyi... Seni

bilmem ama kardeşimle ben dünyanın en mutlu insanlarıyız... Senin yanında!”

Çınar kısa süre yüzüme baktıktan sonra yutkundu, açıklı ki sözlerim yüreğini yumuşatmıştı. Sonunda başarmıştım.

“Burcu! Az önce söylediklerim için özür dilerim, hak etmedin... Fakat artık bizden olmaz. Biz birbirimizi bulmadan kaybettik.”

İçimden bir şeyler akıp gitmişti. Çınar elini ensesine koyarken bu sözleri net şekilde dile getirmişti. Ben de elimi ayağımı nereye koyacağımı bilemeden afalladım. Sadece bu yüzden ayrılık olmazdı değil mi? “Sırf duydukların yüzünden mi?” Bu kadarını ne ben ne de sevgim hak ediyordu.

“Hayır, sadece bunun için değil. ... Bak ne yapalım biliyor musun? Şimdi odana git ve uyu. Sabah ya da daha sonra konuşuruz.”

Ciddiydi. Bana bu konuda söz hakkı bırakmazken ne söyleyebilirdim ki? Ben de elindekini işaret ederek, “Son bir şey söylemek istiyorum,” dedim. “Mira’yı birazcık sevdiysen elindekini kullan, sadece birazcık sevdiysen...”

“Abla uyan!”

Mira’nın tiz sesiyle beynim zonkladı. Esneyerek yatağında ters döndüm. Mira eliyle beni dürtmeye başlayınca, “Hı!” diye tuhaf bir ses çıkardım. Neden bu evde huzurlu bir gün geçiremiyordum? “Abla, saat dokuz oldu uyan...”

“Tamam, birazcık daha...” derken aklım saate takıldı ve yatakta aniden doğrularak kardeşime baktım. “Ne! Saat dokuz mu oldu? Of!” Hemen yerimden fırlayarak çıplak ayakla zemine bastım. “Geç kaldım, geç kaldım... Çoktan kahvaltı hazırlamış olmam gerekiyordu.”

“Ben sana yardım ederim abla...”

“İyi ama Çınar Bey çoktan çıkmıştır...”

Aklıma gelen şeyle sol elimi belime götürürken sağ elimi de ağzıma götürdüm. Şimdi ne yapacaktım? Keşke dün gece yaşananlar sadece rüyadan ibaret olsaydı. Kardeşime bakınca rüya olmadığının kanaatine vardım, sonra da aklıma güzel bir fikir düştü. “Şey, en iyisi biz şey yapalım. Ben Çınar Bey’i arayayım, sen konuş benim arattığımı sakın çaktırma... Sonra da neredesin de.” İçine girdiğim panik haliyle hızla numarayı çevirerek aradım ve kardeşime uzattım. Mira konuşma pozisyonuna gelip eliyle saçını geriye attırarak telefonu kulağına dayadı.

“Çınar Abi... Evet, ben Şirine... Şey... Neredesin... Ya ne zaman geleceksin... Ben mi? Şey... Hı hı, tamam... Çabuk gel...” diyerek telefonu bana uzattı.

Telefonun kapandığına emin olunca kardeşime baktım. Cevap vermek yerine gülünce dayanamayarak sordum.

“Ne oldu? Sana ne söyledi?” Aksi takdirde kardeşim uzun bir süre daha dile gelmeyecekti.

“Çınar Abi mi?”

“Az önce uzaylılarla konuştun ya onu soruyorum... Hadi ama cimcime yoksa gıdık manyağı yaparım haberin olsun.” Mira sözlerimden sonra kendinden emin şekilde tekrardan saçlarını geriye attırdı. “Evde değilmiş yani bana işte çalışıyorum dedi.”

Gerçekten mi, acaba bu benim aklıma neden hiç gelmedi?

“Tek tek anlatmasan hani güzelim,” dediğimde, “Abla, ben daha çok küçüğüm hepsini toparlayamam ki hem neden hoparlöre vermedin?” diye sorduğunda gözlerimi devirdim. *Evet, kesinlikle sen küçük bir çocuksun.* “Tabii ya benim suçum hatta senin fazla zeki olman da benim suçum...” Şu hayatta suç adı altında her ne varsa hepsi benim suçumdu.

“Tamam, hatırladım, ablana söyle geç geleceğim dedi. Sonra da kendine dikkat et dedi bu kadar...” dediğinde ölmek istedim. Keşke ben kendim sorsaydım o zaman daha acısız bir ölüm olurdu.

“Anladım. Sen git elini yüzünü yıka, kahvaltı yapacağız.”

Mira yataktan inip banyoya gidince tekrar yatağın köşesine oturdum. Ben şimdi ne yapacaktım? Benimle dün çok ağır konuşmuş, beni sevmeye diyerek de uyarı çekmişti.

Ah Volkan, neden karşıma çıktın ki? Bir de saçma sapan ben senin ilkinim diyor, sanki beraber oldum adamla, altı üstü ilk sevgilimsin. Delireceğim ya cidden delireceğim.

Elimi ağzıma götürerek tırnağımı dişlemeye başladım. Acaba Çınar’ın üstene çok mu gitmiştim? Hayır sinirlenip neden yalan söylemişim ki?

Adama dün neredeyse ilanı aşk ettim, bana mısın demedi. Yok ama ya bunu hak etti. Hem öğrensin pašamız namusun iki bacak arasında olmadığını... Ama ben de Burcu’ysam

seni yola getirmesini bilirim. “Ölüyorum Burcu bırakma Burcu...” Seni kendime nasıl meftun edeceğim bekle ve gör. Gün intikam günü, bak bakalım sana neler yapacağım. Beni her türlü kabul etmezsen adımla değiştiririm.

“Abla, ben yüzümü yıkadım,” diyen ıslak kardeşime bakıp güldüm.

“Mira, yardımına ihtiyacım var,” dedim.

Tabii Mira kokuyu alınca olduğu yerde zıplayarak, “Oley! Yine eğlence var. Ne yapıyoruz?” diye sorduktan sonra cevabımı bekledi.

Ne yapıyoruz, dün yapamadığımız, daha doğrusu bece-remediğimiz delirtme planını devreye sokuyoruz.

“Önce hazırlanmamız lazım, bugün dışarı çıkıyoruz. Hani sen demiştin ya dün Burak diye. Şimdi ben onu arayacağım, hayvanat bahçesine gideceğiz.”

Mira da olayı hemen kapıp, “Sonra ben de onu Çınar Abi’ye ballandırarak anlatacağım değil mi?” diye sordu.

“Evet, cimcime, sen anlatacaksın o da delirecek.”

Bunun üzerine Miroşumun minik burnunu sıktım. Kardeşimin canı acımasa da yüzünü buruşturarak, “Seni çok mu üzdü abla?” diye üzgünce sorduğunda gülümsedim. “Sen bunları düşünme, kimse ablanı üzemez. Hadi hızlı ol. Biraz da biz onu sinir edelim değil mi?”

“Peki ya Çınar abi seni kıskanmazsa yine üzülecek misin?”

Üzülecek miydim? Pek sanmıyordum. Dün zaten had-dinden fazla kırılıp üzülmüştüm.

Kardeşime bir kez daha *bunları düşünme* diyerek hazırlanmasını söyledim. Mira dolaba koşarken ben de Burak’ı arayıp bugün işi olup olmadığını sordum. Burak benim liseden yakın arkadaşımı. Arada kopukluklar olsa da her şeye rağmen onu severdim. Teklifimi de geri çevirmeyerek gezintimize kahvaltıyla başlayalım demiş, ben de kabul

etmiştim. Biz hazır olduğumuzda dışarıya çıkmıştık fakat bizi gölge gibi takip eden korumalarımız kuyruğumuzdan ayrılmamıştı.

Öyle ki biz nereye onlar da oraya gitmişti. Burak istersem gönderebileceğini söylese de ilişmesini istemedim. Büyük ihtimalle korumalar Çınar'ı arayıp dışarıya çıktığımızı söylemiş olmalıydılar. Bu arada Burak'ın yakın tarihte evleneceğini öğrenmiştim. Beni düğüne davet etmiş, ben de geleceğime dair söz vermiştim. Günümüz kahvaltı, gezinti derken sona ermiş, eve geldiğimizde epey geç olmuştu. Ben eve daha erken gelmek istesem de Burak akşam yemeği yemedenden bırakmamıştı. Böylece yemekten sonra saat on gibi eve ancak gelebilmiştik.

Mira da gün boyunca koşuşturmaktan o denli yorulmuştu ki daha arabaya biner binmez uyuyakalmıştı. Burak arabayı park edince kardeşimi kucağına alarak kapıya kadar bize eşlik etti. Kardeşimi kapı eşiğine kadar getirince ona minnetle baktım. Uzun süre sonra ilk defa dertlerimi unutup normal bir insan gibi gün geçirmiştim.

“Buradan sonrasını ben hallederim Burak, her şey için ama her şey için çok teşekkür ederim.” En içten teşekkürümü ederken gülümsemeyi de es geçmemiştim.

“Rica ederim Burcu, sen iste her zaman emrine amadeyim.”

Dudaklarım yukarıya doğru kıvrılırken bir kez daha teşekkür edip, “İyi geceler,” dedim. Burak da iyi geceler dileyip gitti. Onun gidişinin ardından kardeşim kucağımda ağırlaşmaya başlayınca çantamı karıştırarak anahtarı aradım. Anahtarı bulduğumda tam kapıyı açacakken kapı kendiliğinden sonuna kadar açılıverdi.

“Çınar!”

Onun bu saatte evde ne işi vardı? Kardeşime eve geç geleceğini söylememiş miydi? Ben geçi gece yarısı olarak

algılamıştım çünkü geç geleceğim dediğinde on birden önce eve gelmezdi. Tabii neden erken geldin diye sormadım. O da yüzüme öfkeli bir bakış atıp bir sinirle kucağımdan kardeşimi aldı. “Salona geç ve beni bekle,” dediğindeyse bana söz hakkı tanımadan arkasını döndüğü gibi bizim odaya yürüdü. Ben de kopacak küçük kıyametten haberim varmış gibi kapıyı kapatıp korkak adımlarla salona geçtim. Önce koltuğa oturdum, kendimi rahatsız hissedince kalktım. Tam masaya doğru gidecekken önce kolumdan çekildim, sonra da sırtımı duvarda buldum. Hangi ara duvara toslamıştım bilmiyorum ama sırtım acımişti.

“Neredeydiniz lan siz?”

Ben ahlarken Çınar öyle bir bağırmişti ki neredeyse kulak zarım patlayacaktı. Çınar’ın asabi yüzüne bakınca tüm bildiklerimi unutarak yutkundum. “Şey... Biz...” derken neden gevelediğimi düşündüm.

“Ne siz Burcu ne? Ben hiç aklınıza gelmedim mi? Bu adam eve gelir, bizi bulamayınca neler düşünür, korkar, demediniz mi?” diye bağırmaya devam edince bütün bedenim ürperdi. Çınar’ın bağırması her seferinde karnıma aynı ağırların saplanmasıya sebep oluyordu. Öyle ki o an, “Korktun mu?” diye aptalca bir soru sordum. Nasıl saçma sapan sorular sormazdım ki nefesini hava olarak soluyordum. İçime dolan parfüm kokusu, sıcaklığı cabasıydı.

“Dalga mı geçiyorsun kızım? Az kalsın polise gidecektim. Kaçırıldınız mı yoksa başınıza bir şey mi geldi diye aklım çıktı. Korumalar senin süslenip püslenip elin arabasına kardeşinle binip gülerek gittiğini söylemese şu an karakoldaydım. Sense karşıma geçmiş...” derken sonunda kendime gelince, “Eee yeter,” diyerek elimle vücudunu bedenimden öteye doğru itekledim. *Yemin ediyorum bu adamın gönlünün dümeni bozuk!*

“Dün git diyordun bana, şimdi ne değışti?” diye sordum biraz da korka korka.

Çınar da tekrar eski haline gelerek yüzümde soludu. “Kim dedi lan sana git diye. Ben özgürsün dedim. Yaşadığın hayat... Ben ne anlatıyorum ki sana. Sen bencil, şımarık, egoist kızın tekisin. Başın her sıkıştığında yalana oyuna başvuruyorsun. Tek anladığın yalan dalavere. Bir de utanmadan küçük kardeşini de işlerine alet ediyorsun. Yazık ulan yazık!”

“Sus!”

“Neden susacaktım? Doğruları duymak zoruna mı gitti yoksa canını mı yaktı? Yalan dalavere doğanda yok mu? Söylesene neden haber vermedin Burcu, neden? Çok mu zordu mesaj atmak ya da aramalarım dönmek... Sen ne ara bu kadar bencil oldun? Nerede benim sevdiğim kadın ne yaptın ona söyle ne yaptın?”

“Sen... Sen beni hiç sevmedin ki...”

“Ulan ben sana aşık değilim dedim, sevmiyorum demedim. Şimdi keyfine göre uydurmayı kes de söyle neden haber vermeden gittiniz onun söyle,” derken, altdudağımı dişledim.

Birazcık oyun oynamış olabilirdim ama haklı nedenlerim vardı. “Ben, sen geç gelirsin diye düşünmüştüm. Mira’nın da canı sıkıldı. Düşündüm de...”

“Sen hep benim geç gelmemi fırsat bilip kendini sokağa mı atıyorsun?”

Cümlesini tamamlamadan başımı iki yana salladım. Öyle bir şey yapmıyordum.

“O halde bana neden söylemedin? Canın sıkıldıysa neden ilk fırsatta o zibidiyi aradın? Bu mu gözündeki değerim?”

“Ee! Yeter be! Sen benim patronumsun, sevgilim gibi davranma. Bugünü de aylığımdan kesersin olur biter.”

Ben daha çok şey söyleyecekken sıcak dudaklarını du-
dağımda hissedince nefesim kesildi. Sadece, birkaç saniye
sonra öpüşüne karşılık verir hale gelmiştim. Onu şu kısa
zaman diliminde neden hiç olmadığı kadar çok özlemiştim?
Elimi boynuna götürdüğümde beni bir çırpıda kucağına
aldı. Öpüşmemiz sürerken bir yandan da yürüyerek kol-
tuğa yöneldi. Kendini benimle beraber koltuğa bırakınca
dudaklarını dudaklarımdan çekerek alnını alnıma dayadı.

“Sen benimsin Burcu, başkasının değil!”

“Ne! Ne dedin?” diye sordum tiz bir sesle. Bu adam
harbi dengesizin tekiydi. Bu adamın gönlünün dümeni bo-
zuk olmasa daha dün neler söylerken bugün üste çıkamaz-
dı. Üste demişken, altında nefes nefese kalmıştım. Çınar ise
sözlerini yineledi. “Benimsin dedim Burcu duydun mu?”

“Yok ya dün ağzına geleni söylüyordun şimdi ne de-
ğişti?” diyerek zor da olsa altından kayarak kendimi yere
bırakmıştım ki zeminle buluşmamla ayağa kalkmam bir
oldu. Çınar da olduğu yerde doğrularak rahatça kafasını
koltuğa yaslayıp gözlerini tavana dikti. *Keyfe bak sen ya...*

“Bana yalan söyledin Burcu, bir de üste çıkmaya kal-
kışma, çok sinir bozucu oluyor,” dediğinde şaşkınlıkla ona
bakakaldım.

“Bu ne demek şimdi? Ben sana ne yalanı söylemişim?”
diye panik içinde sordum. Eğer gerçekleri öğrenmiş olsaydı
bana olan bakış açısı asla böyle olmazdı değil mi? Çınar
oturduğu yerden doğrularak beni baştan aşağıya süzdü.
“Bilmiyor musun?” diye sordu bana dik dik bakarak.

“Hayır... Bir saniye, aklıma gelen şeyi mi yaptın? Lüt-
fen yapmadım de, Volkan’la konuşmadın değil mi?” dedi-
ğimde pis pis bıyık altından güldü. *Yok artık!* Kısa süren
öpüşmeden sonra sinirleri gevşemiş olmalıydı ki normaline
dönmişti.

“Başta söylemek istemese de burnunu kırmak işe yaradı. Neyse canım, sonuç olarak sen benimsin.”

Bu sözlerinden sonra onu pataklamak istedim. “Sen ne-
sin böyle mafya falan mı? Gittim, dövdüm, vurdum, ağzını
burnunu kırdım. Oh valla ya ne kadar kolay söylüyorsun
sen bunları Çınar.”

Bu sefer de ben sesimi istemsizce yükseltmiştim. Çınar
ise ellerini cebine koyarak pişkinlikle gülmeye devam etti.
“Seviyordum yaptım kızım. Sana ne... Bir daha olsa bir
daha yaparım.”

Pişkinliğin böylesine de pes.

“Pişkinliğe gel ya... Biliyor musun? Sen, en güzel duy-
gularımın katilisin. İçimdeki sana olan saygımı öldürüyor-
sun.” Bu yaptığı zorbalıktan başka bir şey değildi.

“Sadece saygın öldüyse sorun yok Burcu, bana sevgin
yeter,” dediğinde, “Ay! Deli olacağım... Sen kendini sokak
maçosu falan mı sanıyorsun?” diyerek ayaklarımı küçük
kız edasında yere vurdum. Onun kadar rahat bir adam
ömrü hayatımda görmemişim.

“Burcu, bana deli olduğunu zaten biliyordum. Tepinme-
ne gerek yok.”

Bu adam beni delirtmek için mi yaratılmıştı? İşaretpar-
mağımı ona yönelttim. “Seni öldürürüm be adam seni öl-
dürürüm. Katilin olmadan şu rahat tavırlarına son ver.”

“Öldür beni sevgilim, öldürme diyen yok!”

Allah’ım sana geliyorum. “Ben şimdi odama gidiyorum
Çınar, sakın ama sakın peşimden gelme yoksa çığlık atarım.”

“İyi geceler sevgilim,” dediğinde aniden arkamı döne-
rek alev püskürtmek istedim. “Senin sevgilin falan değilim,
biz ayrıldık anlıyor musun ayrıldık. Seni affettiğim falan da
yok. Bitti, daha fazla da işlerime karışma...”

“Peki hayatım.”

Çınar yüzüme bakmadan az önceki yerine oturarak bacak bacak üstüne atıp keyif içinde konuşmuştu. Kesinlikle beni delirtmek için yaratılmıştı bu adam. Sinirle ayaklarımı yere vura vura odama gittim. Üstümdeki aptal kıyafetlerden kurtulduktan sonra da duşa girip rahatladım. Saçlarımı kurulamadan yatağıma yatmıştım ki yatmamla uyumam bir oldu. Bir süre sonra sanki hiç uyumamış hatta yeni yatmış gibi kardeşimin fazla hareketli olmasından dolayı hayıflandım.

“Hı! Mira, rahat dur.” Mira’nın hareketlenmesi beni uykumdan ediyordu. Alanımı biraz daha genişletmek için yattığım yerden soluma dönmüştüm ki sakal gibi bir şey yüzüme batınca saniyesinde gözlerim açıldı. Gördüğüm kişi karşısında çığlık atacaktım ki Çınar eliyle ağzımı kapattı.

“Şşşt! Mira uyanacak.” Bir süre nefesimi kontrol altına almaya çalışırken gözümle *tamam* der gibi gözkapaklarımı yumup tekrardan açtım. Çınar elini ağzımdan çekince sağ elimle koluna vurdum. “Ne yaptığını sanıyorsun Çınar, hemen kendi yatağına git.” Hiç utanmadan sabahın köründe yanıma gelmiş sarı olarak yatmaya çalışıyordu.

“İmkânsız, şimdi rahat dur biraz kestireyim...” Pişkinlikle kollarını ahtapot gibi bedenime sardı. Biz boğuşurken arkamdan Mira’nın hareketlenmesini hissedince Çınar’ı hiç düşünmeden yataktan aşağıya doğru itekledim. Onun da boşluğuna denk gelmiş olmalıydı ki itmemle yeri boylaması bir olmuştu. Sert düşüşünden sonra tedirginlikle ona baktım ki sapasağlam yerde uzanıyordu. İyi ki kafasını bir yerlere çarpmamıştı.

İyi olduğunu anlayınca Mira’ya dönerek, “Pişt... Uyu bebeğim ablan burada...” dediğimde kardeşim yarı açık gözünü kapatmıştı. Uyuduğundan emin olunca yatağın ucuna kadar gidip yerde yatan Çınar’a baktım. O da sanki bu ânı

bekliyormuş gibi aniden yarı şekilde doğrularak beni yataktan yere üstüne doğru çekti.

“Hey... Bırak!” demeye geç kalmıştım çünkü artık Çınar’ın üstünde boylu boyuna yatıyordum. Çınar halinden memnun bir halde beni tekrar sarmalayınca gözlerini kapattı. “Biraz uyuyalım sonra...” dediğindeyse kaçmamam için belimden sıkıca tutuyordu.

“Burada mı Çınar, sana inanmıyorum,” diyerek kulağına fısıldar gibi konuştum. Şu halimizden mutlu olsam da uygun değildi.

“Tamam, benim yatağıma gidelim.”

Aniden gözlerini aralayınca afalladım. Yüzümüz o kadar yakındı ki nefesini yüzümde hissediyordum. Ellerimi nereye koyacağımı bilmeden göğsünden çekip başının kenarına koydum. *Tamam, etkilendin ama belli etmen gerekmiyor.*

“Rüyada bile göremezsin, seni affetmedim. Affetmem de... Şimdi git...” dediğimde artık çok geçti. Duyduğum sesle birlikte gözlerim kocaman olmuştu.

“Abla...”

Kulağıma gelen sesle birlikte kendimi sağa doğru attım. Bu hareketimle kafam hızlı olmasa da duvara çarpmıştı. Çınar’a bakmam ile kalkıp yatağa çıkması bir oldu. Yok ama ya resmen bir köşeye fırlatılmış gibi hissediyordum. Elimi duvara çarpan kafama götürerek öylece onlara baktım.

“Günaydın Şirinem,” diyen Çınar Bey’imiz yatağın üstünde ayakta duran kardeşimin yanağından öptü.

Kardeşim bana anlamayarak bakarak, “Günaydın Çınar Abi... Bu sefer ne oldu?” diye sorduğunda sesi hâlâ uykulu geliyordu.

“Biz mi? Ablan fare görmüş de ona bakıyorduk,” dediğinde hâlâ uykuma saygılarını sunan adama bakıyordum. Artık öğrenmiştim, Mira’yı kandırmak o kadar kolay değildi.

Mira, “İnanmış gibi yapsam olur mu?” diye sorduğunda, olduğum yerde güldüm. Arkamdan da Mira güldü. Çınar da inandıramayacağını anlayınca kendine başka yol seçti.

“Bugün pazar ve biz pikniğe gidiyoruz,” diyen Çınar, iyi bir U dönüşü yapmıştı. Hepimiz ayakta alkışlamakla yetinmiyor, eğilerek saygılarımızı sunuyorduk. “Hemen mi gideceğiz Çınar Abi, saat kaç?”

“Yedi olmak üzere...”

Yok artık, yedi mi? Aniden olduğum yerden kalkarak yastığı aldığım gibi yatakta boş olan yere kendimi attım ve gözlerimi yumdum. Bu kadar hain bir adam olamazdı, hem pazar hem de sabahın köründe bizi uyandırmaya hiç utanmıyordu.

“Mümkünatı yok. Beni hiçbir güç yatağımdan kaldıramaz, ben uyuyacağım.”

Çınar, “Burcu, biz tek mi gideceğiz?” diye sorduğunda, kulağa hoş gelmişti.

“Sabahın köründe hiçbir kuvvet beni bu yataktan kaldıramaz, çok istiyorsanız siz gidin,” dedim gözlerimi sıkıca yumarak. Yatağımdan kalkmamak konusunda kesin kararlıydım.

“Abla, lütfen sen de gel,” diyen Mira’nın yüzünü görmesem de dudak büzdüğüne emindim. Yine de hiç oralı olmadan, “Hayır,” dedim, gitmeyecektim.

Çınar, “Biz de ikimiz gidelim Mira, ablan uyusun,” dediğinde yatakta hafiflik oldu. İçimden bir ses onların bir şeyler çevirdiklerini söylüyordu.

“Gidelim de Çınar Abi, şimdi oradaki kızlar sana bakarsa ben tek başıma seni koruyamam ki... Hem biliyor musun çocuklu erkekleri daha çok severmiş kızlar.”

İşittiğim sözlerden sonra yerimden sıçrayarak yatakta doğrulup ikilinin yüzüne baktım. *Ne demek kızlar, piknikte güzel kızların işi neydi?*

“Kızlar mı?”

Çınar, Mira’yı kucağına almış bıyık altından gülüyordu. O zaman anladım olayı ama yine de işimi garantiye almam gerekiyordu. Kırk yılda bir bulmuşum birini, onu da elimden kaçıramazdım. Tamam, şu an ona fazlasıyla sinirli olabilirdim ama birazcık burnu sürtsün onu affedecektim.

“Mira, sen hazırlan. Sen de Bay Ukala gidip beyaz atlet çizgili pijamalarını giyiyorsun,” dediğimde ikisi birbirine tuhaf tuhaf bakışlar atarak aynı anda, “Hayır!” dediler.

“İyi o zaman gidin yüzünüze karalar çalın. Ben gidip önce kahvaltı, sonra da piknik sepeti hazırlayacağım. Umarım mangal yakmayı biliyorsunuzdur Çınar Bey.”

Yataktan hızla çıkarak, yemin etmeme rağmen aklımda gitme planları yapmıştım.

Mira, “Ben biliyorum Çınar Abi, sana öğretirim,” dediğinde, Çınar, “Şirinem, bilmediğin bir konu var mı?” diye sordu.

Mira da sağ elini havaya kaldırarak, “Tabii ki var hem de çok var ya...” dedi.

“Aranızda anlaştıysanız çok oyalanmayın, hemen peşim sıra gelin piknik sepeti hazır olunca çıkarız,” dediğimde ikisi aynı anda bana iğneleyici bakışlar attı. “Sen pikniğe böyle bu halde mi gideceksin? Hayır, düşünüyorsan söyle, seni almadan gideceğiz.” Biri ayıcıklı pijamalarımın laf mı etti?

“Evet, böyle geleceğim. Hele bensiz gidin, ben de tek başıma giderim o zaman görürsünüz el mi yaman Burcu mu?”

İkiliyi arkamda bırakıp mutfığa geçtiğim sırada Çınar arkamdan geldi. Mutfığa gelip şu meşhur hareketini yaparak mutfak kapısına dayanıp ellerini cebine soktu. Ben de sanki ona bakmıyor gibi işime devam ettim. “Sana yalan söyledim,” dediğinde afallayarak aniden, “Ne yalanı?” diye sordum. Durduk yere bu nereden çıkmıştı? Üstelik bana ne yalanı söylemiş olabilirdi ki bu evde yalanları bir

tek ben söyleyebilirdim. Bu benim kutsal alanıma giriyordu. “Volkan...” dediğinde gözlerim fal taşı gibi açıldı.

“Yoksa... Ona daha vahim bir şey mi yaptın?”

“Hayır, yapmadım, sadece...” dediğinde sözünü kestim. Yapmadıysa sorun yoktu.

“Peki, bana ne yalanı söyledin?”

“Volkan konusunda yalan söyledim dedim. Çünkü onunla ne karşılaştım ne de zarar verdim. Amacım sana doğruyu söyletmekti. Aslında öyle bir düşüncem de yoktu. Sadece olaylar bir anda öyle gerçekleşti.”

Söylediklerinden sonra ne düşüneceğimi bilemedim. Belki de bu yüzden bana iyimser yaklaşmıştı. Benim mimiklerimden gerçeği anladığı için böyleydi.

“Sen bana Volkan’la konuşmadığını söylüyorsun değil mi? Peki, benim yalan söylediğimi nereden anladın?”

“Burcu, sizi konuşurken görmek, özellikle de sana dokunmuş olma ihtimali beni çılgına çevirmişti. Belki de beni ben olmaktan çıkardı... O gün bencilce canım yandığı için seninki de yansın istedim. Hatta hayatımdan çıkmanı, yüzünü dahi görmemek istedim. Biliyordum ki seni görmedikçe sinirim, öfkem azalacaktı. Gel gelelim ki yine de yapamadım. Sizden uzaklaşmayı çoğu kez denedim ama her defasında size daha çok bağlandım.”

“Ya gitseydik Çınar? Ben bunu çok fazla düşündüm. Gitmek istedim, aklım *git* dedi *durma*. *Bu kadar mı gursuzsun* dedi ama ayaklarım odama, kalbimse sana gitti. Yine de namusu aradığın nokta kabul edilebilir cinsten değil. Seni sırf bu yüzden bile affedemiyorum.”

“Burcu, dün ben eve geldiğimde aklımı kaçıırıyorum sandım. Eve geldiğimde ne ses vardı ne seda. Bahçede, mutfakta, hiçbir yerde yoktunuz. En son odanıza baktım, eşyalarınız yerli yerindeydi. Evi terk etmiş olamazdınız.

Seni bıkmadan usanmadan defalarca aradım ama cevap veren olmadı.”

“Telefonum sessizdeydi.”

“Söylediklerim abartı gibi gelse de çok korktum Burcu. Size zarar geldi diye o kadar çok korktum ki şu an bunu kelimelerle inan anlatamıyorum. Sonra korumalar aklıma geldi. Onları arayıp sorduğumda sizin peşinizde olduklarını hatta çok iyi ve mutlu olduğunuzu söylediler. Sonra da geldiniz ama yanınızda başka adamla... Yine çılgına döndüm. Bu olay bambaşka...”

“Yine de sana kırgınım...”

“Biz erkekler sizin kadar olaya duygusal bakmıyoruz. Bir kadını seversek sadece bizim olsun istiyoruz. İlki, sonu, nefesi her şeyi biz olalım isteriz. Kendimize ait olanı başkasıyla paylaşmak... Biliyorum kulağa kötü geliyor ama yine de yapamıyoruz, fitratımız bu. Benim karımın yüzü kadar ruhu da temiz olsun isterim. Başkasına bakmasın, benden başkasını gözü görmesin, aslında isteklerimiz arzularımız o kadar basit ki sadece biz abartıyoruz.”

“Ben öyle düşünmüyorum, siz erkekler namusu yanlış yerde arıyorsunuz.”

“Kapatalım bu konuyu. Bir daha bana yalan söyleme Burcu, daha önce de söylemiştim ama idrak edemedin anlaşılan, bu yüzden sana son kez söylüyorum. Bana bir daha asla yalan söyleme!”

“Söylersen?”

Hayatıma dair söyleyemeyeceğim o kadar çok şey vardı ki...

“Söylersen karşında ilk gün tanıştığın nemrut adam Çınar’ı dahi bulamazsın. Bir yalana daha tahammülüm yok.”

“Bu bir tehdit mi?” diye sorduğumda bana yaklaşıncaya geri adım attım.

“Gerçekler sevgilim, gerçekler...”

“Sevgili değiliz Çınar, bir anda gel dağıt ortalığı, es gürle kır dök, sonra hiçbir şey olmamış gibi canım cicim... Yok, sen bu edebiyatla kardeşimi dahi kandıramazsın.”

“Ben onu hiçbir şekilde kandıramıyorum ki zaten. Büyümüş de küçülmüş Şirine.”

“Lafı çevirme Çınar, hem benim işim var, gider misin? Daha piknik sepeti hazırlayacağım. Ve şey sakın ola beyaz atlet siyah çorap giymeyi unutma.”

“Gözlerim kan ağlıyor Burcu, nasıl bir zevktir bu?” diye sorduğunda umursamazca omuz silktim. “Ne var canım belki ben o tiplerden hoşlanıyorum. Vurdu mu masayı kıracak olan adamlardan...”

“He gülüm he sen o tipleri görsen burnunu tutarak arkana bakmadan kaçarsın.”

“Gider misin lütfen dikkatimi dağıtıyorsun,” dedim yine çünkü cidden hem sinirime dokunuyor hem de sözleriyle etkiliyordu. Belki de ben onun çekim alanına girmek için ekstra çaba harcıyordum.

Çınar biraz daha bana yaklaşıncı, “Tamam, sabah öpücüğümü ver de gideyim,” dediğinde avucumu ona uzattım. “Avucumu yalarsın Çınar,” dememle avuç içimi öptü.

“Fazla naz âşık usandırır güzelim, kulağına küpe olsun.”

Geçen sefer de böyle söylemişti. Beni çok bekletirsen sevgim zaman aşımına uğrar, benden geriye de sana bir tek dostluğum kalır demişti. “Sen hiç âşık olmadığın için sorun yok,” dememle küçük çocukmuşum gibi burnumu sıkarak, “Ben kaçtım sen de çabuk ol... Hızlı hızlı Burcu, hızlı hızlı...”

“Hödük!”



Saatler sonra Çınar bizi ormanlık bir alana getirince etrafıma baktım. Her tarafta insanlar vardı. O kadar kalabalıktı

ki ailesini alan pikniğe gelmiş sanırsın. Bu boş masayı da Çınar uzun gayretler sonunda bulmuştu. Yüzümde gülümsemeyle kardeşime baktım. Biz en son ne zaman pikniğe gelmiştik hiç hatırlamıyordum.

“Ateşi hemen yakmalı mıyım?” diye soran Çınar, elindekileri masaya koyuyordu.

Benden önce lafa atılan kardeşim kıkırdayarak, “Çınar Abi, sen şimdi başlasan akşam yemeğine kadar anca yakarsın,” dediğinde ben de güldüm.

“Bak sen küçüğüm ama ben sana sorarım Çınar Abi ile dalga geçmek ne demekmiş.”

“Çınar, çocukla çocuk olma,” dedim Mira’yı göstererek.

“Bana laf soktuğunun farkında mısın?” diye sorduğunda halinden gayet memnundu.

“Mira haklı Çınar, saate bak neredeyse on iki olacak ve sırf mangal keyfi için doğru düzgün kahvaltı yapmadım. Kısacası açım,” dediğimde, Mira da yerinde zıplayarak, “Açız!” dedi.

“Beş dakika bile sürmez Burcu, inanmıyorsan bak hazır kömür aldım,” dedi.

Burun kıvrıp, “Ben salata aşamasına geçiyorum. Sen de yakmaya başlasan iyi edersin,” dedim.

Çınar da kardeşime hitaben, “Küçük cicime, sen de ablaya yardım et,” dedi.

Mira ise asla altta kalamayan bir edayla saçını geriye attırarak konuştu. “Olmaz, ben çocuğum çocuk. İş yapmam, küçük çocuklar iş yapmaz oyun oynarlar. Hem ablam da iş yapmama kızar ki...”

Çınar, “Sen ne tatlısın böyle... Burcu, mangalı unut kardeşini yiyelim,” diyerek küçük kardeşimi kucağına aldığı gibi havaya kaldırarak etrafında döndürmeye başladı.

“Hayır!”

Çınar

Güzel, her şey tam da istediğim gibi gidiyordu, böyle devam edersek kısa sürede işlerim eskisinden daha iyi olacaktı. Tabii bundaki en büyük etkenlerden biri kuzenimi şirkete ortak etmem ve hayatımın düzene girmiş olmasıydı.

Kapı ansızın çalınca, “Gel,” dedim.

Sekreter içeriye girip, “Çınar Bey, beklediğiniz misafiriniz geldi,” dedi.

“Hemen içeri al,” diyerek oturduğum yerden ayağa kalkıp kapıya doğru yürüdüm. Uğur kapıda görününce, “Hoş geldin,” diyerek elimi uzattım. En son görüşmemizin üzerinden galiba üç gün geçmişti.

“Hoş bulduk Çınar,” dediğinde gülümseyerek elimle koltuğu gösterip oturmasını istedim. “Ne içersin?” diye sorduğumda çantasını kenara bırakarak, “Yok fazla zamanını almayacağım, görülmesi gereken işlerim var,” derken ben de yerime oturdum. Uğur Afşar’ın ne zaman işi yoktu ki zaten. “Olsun yine de kahvemi içmen yönünde ısrarcıyım. Kızım iki sade kahve getir, acele et.”

“Peki efendim hemen getiriyorum.”

Sekreter çıkınca Uğur’a döndüm. “Anlat bakalım, nasıl gidiyor?”

Uğur gözlüğünü çıkarınca ben de arkama yaslandım. “İyi gibi artık iki kızla ne kadar iyi olunursa o kadar iyiyim. Seninkiler nasıl?” diye sorduğunda gözlerimi devirmek istedim. Cihan yememiş içmemiş her şeyi anlatmış gibi duruyordu. “Benim bebek derdim yok Uğur...”

“Onun da zamanı gelecek. Büyük ihtimal seninki olunca benimkiler büyümüş olacak, o zaman değme keyfime.”

Evlenmek ve bebek mi?

“Bu söylediğine çeyrek asır gibi bir zaman dilimi var. Benim hemen evlenmek gibi niyetim yok... Sen onu boş ver de neler buldun?” diye merakla sordum.

O sırada kahveler gelmişti, sekreter odadan çıkınca Uğur anlatmaya koyuldu.

“Senden sonra detaylı şekilde araştırdım. Zamanında Atsız Holding denilince akan sular dururmuş. Holdingin kuruluşunda iki kardeş yönetimdeyken zamanla şirketleri aralarında paylaşmışlar. En büyük kardeş olan Feridun Bey her geçen gün biraz daha büyürken Burhan Bey büyümek yerine küçülmeye gitmiş. Tabii buna en büyük sebep olarak içki kumar derken bazı kesimlere büyük ölçekte borçlanması yatıyor. Bana kalırsa iflas etmesi çok da şaşırtıcı değil. Yine de benim dikkatimi çeken şey, Burcu’nun amcası babasından yaşça büyük olmasına rağmen kardeşine ağabeylik yapıp destek çıkmamış. Bu durum da beni şüphelendiriyor.”

“Amcasının parmağı olabilir mi?” diye açıkça sordum. Olayı öğrendikten sonra aklım hep bir noktada kilitleniyordu.

“Belki vardır, orasını şimdilik bilemiyorum. Benim öğrendiğim kadarıyla arkasında pis işler var, örneğin kaçakçılık gibi...”

“Elmas mı?” diye pat diye araya girdim. Mira’nın bile ağzı benden daha sıkıydı.

“Çınar, bildiğin bir şey mi var?” dediğinde kaçış yoktu mecbur dile getirmek zorunda kaldım. “Hayır, sadece babası ölmeden önce Mira’ya saklaması için elmas vermiş, benim tek bilgim bundan ibaret...”

“Şaşırdım, ellerinde elmas varken neden hizmetçilik yapıyorlar? Büyük kızın da bu işte parmağı olabilir mi? Ma-

lum işin içinde kaçakçılık artı mafya da var, bildiğin baba pislige batmış...”

“Yok canım, Burcu ve entrika... Tamam, birkaç yalanı vardı ama onlar da kendini koruma altına almak içindi, ondan daha fazlasını beklemiyorum.”

“Sen hayırdır, Burcu derken gözlerin parladı. Seninle samimiyetim fazla yoktur ama uzaktan tanıdığım kadarıyla herkese bu kadar ilgili olmazsın, en azından duyumlarım bu yöndeydi.”

Uğur’u geçiştirmek adına başka soru sorduğumda bana başka bir şüphe ekledi. “Bu durumda ne kadar önemlidir bilmiyorum ama başka duyumlarıma göre amca kardeşinin cenaze töreninde yer almazken dilden dile dolaşan bir dedikodu yayılmış. Kimisine göre bu olay intihar değil, tam aksine cinayetmiş. Böyle olduğu söyleniyor.”

Cinayet mi? Tam da düşündüğüm gibiydi. Aksi takdirde elinde elmasları varken neden intihar etsin.

“Emin misin Uğur, bunlar ağır ithamlar. Ortada bir cinayet varsa bizimkilerin de başı dertte demektir.” Her gün onları evde tek başına bırakıp işe geliyordum. Tamam, korumaları vardı ama yine de benim başlarında durmam tamamen farklı bir olaydı.

“Söyledim ya Çınar, duyumlarım söylentilerden ve dedikodulardan ibaret...”

Bu konuyu biraz daha irdelesem de sonuç çıkmamıştı. “Uğur, bu dava benim için çok önemli. Elindeki işleri de varsayarsak bunca işin altından tek başına kalkabilecek misin?”

Gerekirse ikinci bir avukatla anlaşabilir yahut zorda kalırsam şirketin avukatını ayarlayabilirdim.

“Haklısın galiba kendime çırak almalıyım, var mı bildiğin zeki bir çocuk? Küçüklükten yetiştirelim...”

Beni gırgıra alsa da bu işin altından kalkabileceğini biliyor, sadece emin olmak istiyordum.

“Cihan sana bir şey mi söyledi?” Mira’yı ona kaptıracak halim yoktu. Mira biraz daha büyüsün, onu kendim yetiştirerek şirkette önemli yerlere getirecektim.

“Hayır, yoğunluktan konuşamadım, ne oldu?”

“Hiç, onun Batu’su zeki çocuk, onu yetiştir sen.”

Batuhan küçük olmasına rağmen geleceğin parlayan yıldızlarındandı.

“İyi akıl ettin, malum biz yaşılanıyoruz...” dediğinde güldüm.

“Kendi adına konuş dostum, ben yolun yarısına bile gelmedim daha...”

“Dedi ve öldü ünlü şair...”

Elimdeki kalemi ona fırlatmaktan hiç çekinmedim. Kalem yanından teğet geçince bıyık altından güldü.

“Kahven bitti, sen gitsen mi?”

Uğur gidince ben de eve gidebilirdim. “Evde sakladığın hazineyi elbet keşfedeceğim Çınar Efendi.”

“Mira’dan uzak dur Uğur,” dedim direkt ki cidden şu aralar üzerimde ya bir saflık ya da aşk vardı. “Adı Mira demek, eğer o kadar zekiye hayatta kaçırmam haberin olsun.”

“Rüyanda bile göremezsin, Uğur Efendi...”

Uğur gittikten sonra hemen çıkıp eve giderim diye düşünmüştüm ama Barış başıma ekşiince değil hemen çıkmak yemek saatinde bile evde olmama hissine kapılınca kendimi kötü hissetmiştim. Şirkette daha fazla duramayınca elimdeki dosyayı bırakıp arkama yaslandım. “Barış, benim eve gitmem gerekiyor.”

“Ne! Çınar, bu işleri halletmemiz gerekiyor. Ben de ölüp bitmiyorum çalışmaya...” Barış gözlerini devirince ofladım. “Sen hayırdır ya buraya geldiğim günden bu yana hep

eve erken gitme çabaları içindesin, bilmesen evde karın çocuğun seni bekliyor sanacağım.”

“Uzatmasan mı Barış, gitmiyorum,” desem de inat etti ya illa öğrenecekti. “İyi tamam, söylüyorum, evde beni bekleyen güzel bir kadın ve en az onun kadar tatlı kardeşi var.”

Barış hayretler içinde kalınca, “Sen ve aşk! İnanılır gibi değil. Babam kalbinin taştan olduğunu söylerdi,” dedi.

“Beni tanımıyor musun da babanın laflarıyla cümleler kuruyorsun. O adam çok eskide kaldı.”

Barış sordukça sorunca ben de üstünkörü de olsa bazı şeyler anlatmak zorunda kaldım. Şu hayattaki son kan bağı olan kişi Barış olduğundan ona karşı son zamanlarda fazla iyimserdim.

“Hem yeni iş ortağın hem de biricik kuzenin olduğum için ilk fırsatta evine geliyor ve âşık olduğun kadını kendi gözlerimle görüyorum. Tabii önce iş!”

Barış büyük bir özveriyle işe koyulunca ben de istemeyerek de olsa ona eşlik ettim. *Yoksa şu an sevgilime sarılıp... Her neyse daha fazla düşünmeden çalış ve bir an önce evine git!*



“Abla ya lütfen bana bak.”

Mira bir kez daha söylenerek inatla kendisiyle ilgilenmemi istedi. “Güzelim, işim var sonra...” dedim ki bu kaçınıcıydı hiç bilmiyorum.

“Ama abla ya senin hep işin var. Lütfen, biraz da benimle ilgilen çok sıkıldım,” diyerek bir kez daha hayıflandı.

“Sonra bebeğim, görüyorsun işim var,” dememe rağmen Mira, pes etmeden ısrarına devam etti. Neden anlamak istemiyordu? Ne olursa olsun ben bu evde çalışıyordum.

“Abla, parka gidelim ne olur.” İsteddiği olmadan asla vazgeçmeyecekti.

“Mira, işim var. Sonra gideriz, söz veriyorum.” Kardeşim sonra kelimesini resmen anlamıyordu. Çınar gelince ona söyledim, o da bizi parka götürürdü.

“Of!”

Kardeşim oflayarak giderken ben de bir müddet öylece arkasından baktım. Benim narin kardeşim hemen de kırılıyordu.

Elimdeki iş bitsin hemen döneceğim demiştim fakat işimin bitmesi Çınar’ın gelme vaktine denk düşmüştü.

“Ben geldim...”

Çınar geldiğine göre akşam olmuş demekti. Elimdeki işi bırakarak kapıya döndüm. Sesinden sonra gelen Çınar’ı görünce, “Hoş geldin,” dedim.

“Hoş buldum sevgilim,” demesiyle yanıma gelip belime sarılması bir oldu. Çınar, beni kollarının arasına alınca öpmeye çalıştı, ben de başımı diğer tarafa çevirip söylendim. “Çınar, bırak ya kaç defa diyeceğim iş yaparken benden uzak dur,” dememe rağmen daha çok sarıldı.

“Mira nerede güzelim?” diye sorduğunda hareketlenmeyi bırakıp düşündüm.

Kardeşimin sesini duymayalı epey uzun zaman olmuştu. “Bilmiyorum ki uzun zamandır sesi çıkmadı, belki odasındadır.” *En fazla odasında uyuyakalmıştır.*

Çınar benden bir yanak alarak ayrıldı. “Ben küçüğümü zü bulup hemen gelirim.”

“Tamam, söyle elini yıkayıp gelsin, yemek hazır.”

Çınar kafasını sallayarak içeriye doğru gitti. Ben de işime tekrar dönünce nedensizce içimde bir yerlerde sıkıntı oluştu. Elimi kalbimin üstüne koyduğumda neden böyle olduğuma anlam veremedim. Çınar, aradan nerdeyse üç

dakika geçtikten sonra yanıma tedirgin şekilde geri gelince nedensizce içimdeki korku büyüdü.

“Burcu, Mira nerede?” diye sorduğunda gözlerim kendiliğinden kocaman oluverdi.

Ne demek neredeydi? “Odasında yok mu?” Odasında olmalıydı. Yoksa da en fazla bahçeye çıkmış, kendi kendine oyun falan oynuyor olmalıydı.

“Hayır, yok. Burcu, ben evin her yerine baktım ne ses var ne de seda...”

O an kalbime anlamsızca acı saplandı. *Kardeşim buradaydı, sen görememiş olmalısın.*

Çınar’ın yanından hızla geçerek, “Nasıl yok Çınar, iyi baktın mı belki bahçededir?” dedim.

Hem konuşuyor hem de hızlı şekilde yürüyordum. Salona geldiğimde etrafıma baktım, kardeşim burada olmalıydı, bu evde başka nereye gidebilirdi?

“Baktım Burcu, evin her köşesine baktım yok, eğer bana şaka yapıyorsanız inan hiç komik değil.”

“Ne şakası Çınar, sen ne diyorsun bunun şakası mı olur? Mira... Neredesin ablam? Hadi çık ortaya Mira!”

Başlarda sakinlikle ararken sonraları büyük panik içinde bütün evin her köşesini aradım ama yoktu. Kardeşim cidden yoktu.

“Burcu, hiçbir yerde yok,” diyen Çınar bahçeden geliyordu.

Nasıl evde olmazdı? Gözüm kararınca elim ayağım titredi. “Kahretmesin! Çınar, bana parka gidelim dedi, benim de işim var diye onu geçiştirdim.”

“Ah Burcu ah! Neden böyle yapıyorsun, kardeşin işinden önemli mi?” Çınar yanıma geldiğinde elimden tutarak, “Hadi yürü, hemen parka gidiyoruz,” dedi.

“Çınar, korkuyorum. Mira bilmez buraları... Ya kaybolduysa, ya başına bir şey geldiye?” Elim ayağım titrer-

ken aklıma her gün onlarca okuduğum iğrenç haberler geliyordu. “Acele et, karanlık basmadan bulalım...”

Çınar elimi çekiştirdiğinde nasıl gittiğimizi bilmeden en yakın parka gidip kardeşimi köşe bucak aradık aramasına da kardeşim yer yarılmıştı da sanki içine girmişti. Mira’yı bulamadığımızda Çınar bizimle gelen korumalara bağıarak nasıl olur da Mira’nın evden kaçışını fark etmediniz diye kızmakla kalmayarak onları kovmuştu. Normalde kovulmalarına gönlüm razı gelmezdi fakat Çınar çok haklıydı. Eğer kardeşimi gözden kaçırmasaydılar şu an aklıma kaçırıyor gibi hissetmezdim. Çınar onları kovduktan sonra Cihan’ı arayarak hem bilgi verdi hem de yardımını istedi. Telefonu kapatınca da buralarda boş dolaşmanın anlamsız olduğunu söyleyerek beni tuttuğu gibi karakola getirdi. Polisler bilgi verdikten sonra beklemeye başladık.

“Yeter Burcu, ağlama kendini helâk ettin. Polisler her yerde kardeşini arıyor.”

Nasıl ağlamazdım? Yoktu işte... Evde, parkta, sokakta, hiçbir yerde yoktu. Her yeri aramıştık ama yoktu. Kalbimdeki sızıyla kararan havaya baktım. “Küçük... Küçücük... Çınar, kardeşim çok küçük!”

“Bulunacak...” derken beni yanına doğru çekip sarılacaktı ki, “Bırak beni sarılma!” dedim. Sinirle onu iterek ayağa kalktım. Burada öylece oturup kardeşimden kötü haber bekleyecek değildim.

“Ben gidip kardeşimi kendim arayacağım... Kardeşim çok korkmuş olmalı, daha önce hiç bu kadar uzun süre tek başına kalmamıştı,” diyerek boş gözlerle sağa sola baktım.

Aman Allah’ım, amcam! Bu nasıl olur da aklıma gelmemişti? Mira’nın dışarıya çıktığını ya gördüyse, ya dışarıda evi gözetleyen adamı varsa... Eğer öyleyse bitmiştim. Amcam ölür yine de kardeşimi bana vermezdi. O zaman da Çınar’ı bu olaya dahil edemezdim. Onun da canını teh-

likeye atamazdım. Bir yol bulup ona görünmeden buradan çıkmalıydim. “Nereyi arayacaksın Burcu, karanlık çöktü, hem Mira zekidir...”

“Zeki... Zeki... Zeki! O kaç yaşında haberin var mı senin, küçücük kızın kime neye gücü yeter? Ben bu yaşında kendimi zor korurken kardeşimden nasıl kendini korumasını beklersin? Ben gidiyorum tamam mı, sakın ola peşim sıra gelme!”

“Burcu diyorum...” derken bileğime yapıştı.

Gidecektim işte, bu defa gidip o adamla yüzleşecektim. Bunun hırsıyla elimi ondan kurtararak bağırdım. “Ne var ya ne var? Kardeş benim kardeşim, sen ne anlarsın benim duygularımdan? Bırak işte gideceğim...”

Çınar bana sakın olmamı söylerken koridorda bana doğru gelen kişinin kardeşimin olduğunu idrak etmek çok zamanımı almamıştı. Emin olmak ister gibi bir kez daha elimin tersiyle gözyaşımı sildim. “Mira!” Evet, gerçektir. Mira, bir polisin elinden tutmuş bize doğru geliyordu.

Gülmek ile ağlamak arasında gidip gelirken bunun bir hayal olmadığına emindim. Sesimizi duyan Mira, polisin elini bırakarak bize doğru koşmaya başladı, aynı şekilde ben de koştum. O sırada bir polise çarpmış, özür dahi dilemeden yoluma devam etmişim. Mira’ya ulaştığımda ise dizlerimin üstüne çökerek küçüğüme sıkıca sarıldım. Bir süre sonra Mira’dan ayrılarak yüzünü avuçladım, yüzünü görmeye ihtiyacım vardı. Yanaklarından tekrar tekrar öptüm. Ağlamayan Mira, ağlamaya başladı.

“Abla... Özür dilerim,” dediğinde onun da çok korktuğunu anladım. Asıl özür dilemesi gereken kişi bendim.

Çınar da sırası gelmiş gibi Mira’yı kollarından tutarak kucığına alıp saçlarından öptü. “Çok korkuttun küçüğüm.”

Ben de gözyaşlarımı silerek iç çektim. Yerden kalktığım da ise dizlerimi çırparak kardeşime baktım. Şükürler olsun ki iyiydi. “İyisin, çok şükür iyisin.”

Çınar beni de kolunun altına alarak ikimize de sıkıca sarıldı.

Mira, “Bana çok kızdınız mı?” diye sorduğunda hafifçe güldüm. *Kızmak mı? Asla, sana nasıl kızabilirim.*

“Hayır Şirinem, kızmadık. Ablan da kızmadı, değil mi Burcu?” dediğinde başımı olumlu anlamda salladım. Göz-yaşlarımı tutamadığım için kendiliğinden akıp gidiyordu.

O sırada Mira’yı getiren polis söze girdi. “Sonunda sizi bulabildik.”

Çınar elini uzatarak, “Çok teşekkür ederiz. Bize yaptığınız bu iyiliği asla unutmayacağız,” dedi. Evet, asla onun yüzünü unutmayacaktım.

“Bu bizim görevimiz, üstelik ben değil, Mira beni buldu. Devriyem bitmiş eve dönüyordum ki küçükhanım yanıma koşarak geldi. Bana kaybolduğunu söyledi ve ablasının numarasını verdi. Defalarca aradık ama...”

“Ben, şey... Aceleyle evden çıkınca unutmuşum, telefonum yanımda değil,” dedim, zorla da olsa yutkunamıyordum.

“Mira bana evinizi tarif etti. Eve gittiğimizde kimse yoktu. Şirin kızımızı da tek bıkamayacağım için buraya getirdim,” dedi polis. Hani eli yüzü temiz derler ya öyle bir adamdı. Adama utanmasam sarılıp milyonlarca kez teşekkür edebilirdim.

“Çınar Abi, biliyor musun? Adamın birisi beni eve götürmek istedi ama ben kabul etmedim. Sonra bana dedi ki seni anne babana götürüyim dedi. Ben de ona Çınar Abim ve ablamdan başka kimsem yok dedim. Bu sefer de beni size götüreceğini söyledi. Ben yanından kaçtım, polis amcanın yanına koştum,” dediğinde bir şok daha yaşadım.

“Aman Allah’ım!” diyerek elimle ağzımı kapattım sırada Çınar’ın sessizce küfür ettiğini işittim. Nasıl bir şerefsiz el kadar çocuğu ailesine götürme vaadiyle kandırmaya çalışırdı.

“Mira, bana o adamı tarif edebilir misin?” diye sordu polis.

Ben de kardeşime bakıp başımı olumlu anlamda salladım. O adam küçük kardeşime zarar verebilirdi.

“Yavuz Abi, ben çok güzel resim çizerim. Çizerek anlat-sam olur mu?” diye sordu.

Polis memuru, “Tabii olur,” diyerek bizi boş masaya geçirdi. Oturduğumuzda Mira’yı kendi kucağıma alarak tekrar tekrar öptüm.

Bütün gün hiçbir şey yemediğini düşününce, “Aç mısın ablam?” diye sordum.

“Hem de kuyt gibi...” dedi Mira.

İçimden *Çınar da açtır* derken az önce ona söylediklerim aklıma gelince içim burkuldu. Onun amacı benim yanımda olmakken ben onu suçlamıştım... Suçlamıştım suçlamasına da aklıma amcam gelince de onun başını daha fazla belaya sokmak istememiştim. Amcam çok tehlikeli biriydi. Hani bazen rüyanızda kâbuslar görürsünüz de orada sizi hep dibe çekmek isteyen kötü biri vardır. Her seferinde kılıktan kılığa, şekilden şekile girip başka bir kişiliğe bürünse de o kötü aslında hep aynı kişidir. İşte benim hayatımdaki kötü, bu hayattaki en büyük imtihanım amcamdan başkası değildi.

Ben sürekli amcamı düşünürken ilerleyen saatlerde karakoldan ayrılmıştık, Çınar da bizi yemeğe götürmüştü. Yemeğin ardından saatin geç olması nedeniyle eve gitmek için yola koyulmuştuk. Mira her zamanki gibi uyuyakalınca Çınar onu arkaya yatırmış, üstüne de kendi ceketini örtmüştü... Arabada süren sessizlikten sonra Çınar ansızın konuşmaya başladı.

“Ailemi kaybettüğimde, ben yirmi üç yaşındaydım. Senin yaşında! O sıralar okuldan yeni mezun olacaktım. Her genç için hayatının en güzel anılarının olduğu mezuniyet töreni... Ailem de başta anlaştığımız gibi mezuniyetime ge-

lecekti. Sonra bir şey oldu, hava şartlarından dolayı ailemin mezuniyet törenime gelmesini istemedim.”

“Neden?”

“Çünkü ben yurtdışında okuyordum Burcu. O sıralarda burada havalar gerçekten çok kötüydü. Bilmiyorum sanki hissetmişçesine gelmelerini hiç istemiyordum. Ailem de bana söz vermişti, gelmeyeceklerdi. Ama mezuniyetten önce bir telefon geldi. Annem, babam ve küçük kız kardeşim trafik kazasında ölmüştü. Benim yüzümden o yollara düşmüşlerdi. En çok zoruma giden şey bana da yalan söylemiş olmalarıydı. Bana o gün gelmeyeceklerine dair söz vermişlerdi.”

“Çok üzüldüm Çınar, başın sağ olsun,” dedim zaten dolu olan gözlerim yine kendiliğinden akmaya başladı.

“Ben de o günden sonra kimseyi kolay kolay hayatıma sokmadım. Kimseye haddinden fazla değer vermedim. Eğer bir gün sevdiklerimi kaybedeceksem yeni birilerini sevmeye hiç gerek yoktu. Sırf bu yüzden hayatımda çok fazla insana yer vermedim. Verdiysem de insanları en küçük yalanında, yanlışında kolayca siliverdim. Kısaca benim hayatımda yalana da sevgiye de yer yoktu.”

“Biz... Özür dilerim.”

“Sonra siz girdiniz hayatıma. Biliyor musun o gün seni işe almayacaktım ta ki Mira konuşana denk. Uzun zaman olmuştu çocuk sesi duymayalı. Onu nedensizce kardeşimin yerine koydum. İlerleyen zamanlarda fark ettim ki Mira kardeşim değildi. Yine de onu çok seviyordum. Biliyorum ki arkamızda mışıl mışıl uyuyan çocuk değil, benim için bizim için gönderilmiş küçük melekti.”

“Mira benim son limanım.” Ondan başka gidecek hiçbir yerim yoktu.

“Benim için de siz öylesiniz... Lütfen bir daha sevgimi sorgulama Burcu.”

Bu sözü üzerine yanımda oturan adama bakıp gülümse-dim. Babam bizim için en doğru limanı seçmişti. Artık ba-bama kızmıyordum. Şu an *keşke* demek de istemiyordum. Belli ki her şeyin tam da böyle olması gerekiyordu. Belki de bizim için en hayırlısı buydu.

Bir süre sonra eve varmıştık. Ben de kardeşimi yalnız bırakmayarak yanına uzanıp güzel yüzünü seyrediyordum. “Burcu!”

Çınar’ın kısık ama telaşlı sesiyle başımı kaldırıp kapıya baktım. Hiç kapıyı çalmadan odaya daldığı olmamıştı. Bazı muzırlıklarını saymazsak tabii...

“Ne oldu Çınar?” dediğimde eliyle bana *gel* işareti ya-pıp, “Salona gel,” dedi.

Ben de Mira’yı öperek yerimden kalktım. Salona geçti-ğimde Çınar sağa sola gidip geliyordu. Bunun üzerine, “Bir sorun mu var?” diye sordum ama bu gece bir tane daha olayı yüreğim kaldırmazdı.

Çınar bana bakınca elini ensesine götürdü. Karşımda iç çektikten sonra eliyle oturmamı işaret etti. Bu neyin hazır-lığıydı böyle? “Geç şöyle otur,” dediğinde sorgulamadan oturdum. Çınar da koltuğa geçince telaşla yüzüme bakma-ya devam etti.

Yoksa bugün ona söylediklerim için bana nutuk mu çe-kecekti? “Beni korkutma Çınar,” dediğimde ellerimi avuç-ladı. Yok canım, bu hiç nutuk çekeğim hareketleri değildi. “Sana kötü bir haberim var,” dediğinde küt küt atan kalbi-min sesini duyar hale geldim.

“Söyle artık!” Yoksa şuracığa düşüp bayılacaktım.

“Amcan ve yengen öldürülmüş!”

Amcam ve yengem mi öldürülmüş? Yok artık! Ağzım açık kalıvermiştim. Zamanı gelmiş miydi? İyi ama neden yengem? Neden sadece amcam değildi? O kadının bu olay-

da nasıl bir suçtu vardı? Elimi ağzıma götürdüğümde gözlerim derinlere dalmış, dudaklarımın arasından *babam* çıkmıştı.

“Babam!”

“Baba mı? Burcu, öldürülen baban değil amcanlar... Sen iyi değilsin galiba istersen şöyle uzan biraz, kendine gelersin.”

Kendime gelmek falan istemiyordum, o adam sonuna kadar her şeyi hak ediyordu. Ben bu savaşta ikimizden birinin öleceğini zaten biliyordum. Sadece kimin daha önce öleceğini bilmiyordum. Ben bir tek yengeme çok üzülmüştüm. Onu sevmeyen bir adama sırf zengin diye rahat içinde yaşamak için yıllarca tahammül etmişti. *Ah, yenge, neden seni sevmeyen bir adama bir ömür katlanmak için inat ettin. Keşke ölmeseydin...*

Çınar bana acıyarak bakarken ben ona sorgu dolu gözlerle bakıyordum. “Kim? Sana kim haber verdi?” Ve kesin öldüğünden emin miydik? Amcamdan sonsuza kadar kurtulmuş muydum?

“Az önce Uğur haber verdi. Burcu, bizim bir süre bu evden uzaklaşmamız lazım. Aldığım habere göre işin içinde mafya varmış. Yarın sabah sizinle güvenli bir yere gidiyoruz.”

“Hayır, amcamın gömüldüğünü kendi gözlerimle görmedikten sonra öldüğüne asla inanmam. Amcam tek kurşunla ölecek biri değil. O adamın bir gün bir yerlerde karşıma çıkma ihtimaline karşılık kendi gözlerimle gömüldüğünü görmem gerek.” Çınar’ın elini sıktım. “Ne zaman ölmüşler?” Plan ne zaman devreye girmişti?

“Bu sabah evde silah sesleri duyulmuş. Polis olay yerine geldiğinde ikisinin de cansız bedenine ulaşılmış. Yalnız amcanın yüzü tanınamayacak haldeymiş...” dediğinde

yutkundum. “Çınar ne zaman defnedileceklerini benim için öğrenir misin?” diye sordum. Defin işlemleri sırasında orada olacaktım.

“Uğur yarın dedi ama sen defnedilirken orada olmayacaksın Burcu, yarın sabah beraber güvenli bir yere gideceğiz...” dediğinde bunun imkânsız olduğunu belli etmek için başımı iki yana salladım. O benim amcamdı, iliklerime kadar nefret ettiğim amcam! “O benim amcam Çınar, hiç olmazsa uzaktan da olsa defnedilirken görmek istiyorum.”

Çınar kabul etmeyecek gibi görününce gözlerimle *ne olur* der gibisinden baktım.

“Peki, yarın yola çıkmadan önce uğrarız. Yalnız sadece uzaktan tanık olacaksın,” dediğinde gözümünden bir damla yaş düştü. Hatırlıyordum da yengem iyi biriydi. Beni sever, yaptığı kurabiyelerin tadına ilk benim bakmam için izin verirdi. Ben demiştim ama, *olaya yengemi katma, onun bir suçu yok* demiştim. Neden ya neden? Mira... O öğrenirse bitmiştim. “Mira!”

“Sakın korkma Burcu, ben varken kimse size zarar veremez.”

Ah Çınar, bilsen neler olduğunu, arkana bakmadan kaçarsın. Şimdi ben ne yapacağım.

Elimle yüzümü silerek burnumu çekiştirdim. “Cidden ikisi de ölmüş mü?” Hâlâ öldüklerine inanamıyordum. Amcamdan bu kadar çabuk kurtulmak, ne bileyim, gerçek değilmiş gibi geliyordu.

“Evet, ikisi de ölmüş!”

Çınar

Ertesi gün...

“Burası çok güzel Çınar Abi...”

Mira’ya kapıyı açınca bizden önce içeriye koşarak etrafında dönmeye başlamıştı. Ben de onu seyrederken güldüm. Onun neşe dolu halini çok seviyordum.

“Senin kadar değil küçüğüm...” Mira içeride koşarken Burcu arkamdan ağır adımlarla içeriye girmişti. Burcu dün çok ısrar ettiği için sabah onu mezarlığa götürmüştüm. Mira da ölenin kim olduğunu sorup durmuştu. Burcu’nun orada kaldığımız süre boyunca Mira’ya bakıp ağlaması elbet normaldi de gözlerindeki ima çok başkaydı. Ona bilmediğim bir şey var mı diye sorsam da defin işlemi boyunca tek kelime etmemiş, yol boyunca da içine girdiği buhrandan çıkamamıştı. Şükür ki hava değişimi işe yaramıştı, hiç değilse artık ağlamıyordu.

Burcu kardeşinden sonra salona girerek önce eve sonra da bana bakarak gülümsedi. Evet, sonunda gülebilmişti. *Sen hep böyle gül olmaz mı, gül ki içimdeki çiçekler hiç solmasın.*

“Bana güvenli bir yere gideceğimizi söylemiştin ama tatile geldik.”

“Burcu, güvenli bir yer dedim ve burası gayet güvenli. Cihan bizim için tonla adam gönderdi. Kimse onları aşıp bize yaklaşılamaz,” dediğimde tekrar yüzü düştü. Ben bunları içi rahatlasın diye söylemiştim. Aklıma bir önceki korumalar gelmişti. Onların vurdumduymazlığına hâlâ sinir

olsam da Cihan bu defa hiçbir şey olmayacağına dair söz vermişti. Sonuç olarak güvendeydik.

Burcu, “Cihan’ın güvenlik şirketi var değil mi?” diye sorunca başımı olumlu anlamda salladım. “Evet,” dedikten sonra ben de bir kez daha içeriye baktım. Alaçatı’da kendimize güzel bir villa kiralamıştım. Hem kafa dinler hem de tatil yaparız diye düşünmüştüm.

“Çınar.”

Burcu tatlılıkla ismimi telaffuz ettiğinde, “Efendim?” dedim. O ise nabzımı kontrol ediyormuşçasına sorular sormaya başladı.

“Ben sormaktan korkuyorum ama bizim amcamın kaitilleriyle ne işimiz var? Neden bu ev korunuyor? Asıl soru kardeşime ya da sana, yani bize zarar verirler mi?”

Bunun cevabını biliyor olmalısın. Birincisi, geriye kalan son aile üyelerin öldürüldü. İkincisi, babanın ölümünün nasıl gerçekleştiğini hâlâ bilmiyoruz. Üstelik elimizde milyonluk elmaslar var. Bizim her şekilde kendimizi koruma altına almamız gerekiyor.

“Burcu, ben korkmanı ya da korkunu Mira’ya yansıtmamı istemediğim için olanları anlatmadım. Sadece gözünü aç, tedbirli davran,” dediğimde yüzündeki derin acıyı görüyordum. Amcasını sevmese de üzölmüştü.

“İyi ama ister istemez korkuyorum. Onlar kimse neden bize zarar versin?”

Babası haricindeki diğer sebepleri söylesem iyi olacaktı.

“Ben biliyorum...” dediğimde, Burcu, “Ne!” diye aniden çıkış yaptı.

Ben de Mira duyup ürkmesin diye Burcu’yu kolundan tutarak yan tarafta gördüğüm odaya çekip kapıyı kapattım. “Sakin ol Burcu. Eğer bu şekilde tepkiler vereceksen hiç konuşmayalım.” Böyle ani tepkiler verilmesinden hiç haz etmiyordum.

“Pardon,” dediğinde gözlerimi devirdim. Hem biliyorsa ne olacaktı? Neye bu kadar şaşırmıştı? Amcan öldü dediğimde bile bu denli tepki vermeyen kız bir şeyler biliyorum diye neden ürkümüştü? Gözlerindeki korkuyu görünce, “Şimdi sana ilk ve son kez anlatıyorum, daha sonra bu konuya dair ne soru sormanı ne de korku duymanı istiyorum, hatta düşünmeni dahi istemiyorum. Buraya sanki tatile gelmişiz gibi düşün, amcanı unut, Mira’ya da belli etme,” dedim.

Sonunda beni anlıyor gibi başını olumlu anlamda salladı. “Peki, dikkat ederim.”

Derin bir nefes alarak tekrar konuşmaya başladım. “Babanın kardeşine verdiği elmaslar... Kısaca şöyle anlatırsak, amcan kaçakçılık gibi pis işlere karışmış. Dolaylı olarak mafyaya da bulaşmış olabilir. Eğer mafya bozuntuları elmasların peşindeyse başımız büyük belada demek oluyor.”

“Amcam kaçakçılıktan elde ettiği elmasları babama mı vermiş? İyi ama amcam kimseye günahını vermez.”

“İnan orasını bilmiyorum. Belki sen hatırlarsın. Eskiye düşün, amcan ve babanı...” dediğimde, Burcu fikir dağınıklığından kurtulup düzgün şekilde konuşmaya başladı. “Babam ve amcam pek fazla anlaşmazdı. Hatırladığıma göre de son altı yıldır küslerdi.”

“Mira peki? O hatırlıyor mudur? Senin anlattığına göre son dönemlerde çok fazla evde değildin.” Aklımı kurcalayan birkaç soru olsa da başka konulara girmek istemedim.

“Bilmiyorum ama çaktırmadan sormaya çalışırım.” Bu iyi olurdu.

“Dene, ne kadar çok bilgi öğrenirsek o kadar iyi. Özellikle babanın elmasları nereden aldığını bilsek daha iyi olacak...”

“Ben biliyorum...”

İkimiz de kapıya baktık. Mira aralık kapıdan bize bakıyordu.

“Mira, kapı dinlemenin ne kadar ayıp olduğunu söylememiş miydin?”

“Ben dinlemedim ki sadece duydum,” dediğinde yanına giderek elinden tuttum. Madem dinlememiş sadece duymuştu, o halde sorun da yoktu.

“Gel bakalım küçüğüm şöyle otur.”

Ben Mira’nın sandalyeye oturmasına yardım ederken, Burcu da, “Mira, tatlım, bu konu bizim için çok önemli. Şimdi bize ne biliyorsun anlat,” dedi.

Mira, ablası yerine bana bakınca ben de söze girdim. “Evet, Şirinem. Baban ve amcan hakkında ne biliyorsun?”

“Şimdi ablam okuldayken, bizim evde yokken amcam birkaç defa bize geldi. Tabii kaç kez bilmiyorum hiç saymadım. Hmm!”

“Cimcime olaya gelsen,” derken minik burnunu sıktım.

Mira gülerek devam etti. “Amcam bize geldiğinde babam hep sinirli oluyordu. Ona kızıyor, beni de odaya gönderiyordu. Bense odama çıkıp tek başıma oturuyordum. Biliyor musun Çınay Abi, ablam beni hiç aramıyordu,” derken, kollarını birleştirerek dudaklarını büzdü. Ne olursa olsun Mira da nazlı bir çocuktur.

“Güzelim geçti kötü günler, bak ben hep yanındayım,” dediğinde Burcu’nun rengi atan yüzüne baktım. Neyi vardı? Neden bir anda bembeyaz olmuştu?

“Tamam abla... Sonra şey, bir gece babam geldi, bana elmas dediğiniz şeyi verdi.”

“Evet, onu yani elmasları nereden almış sana söyledi mi?”

“Evet, bana dedi ki bunu birinden satın aldığını söyledi hatta şeytifişa da varmış,” dediğinde anlamayarak, “Sertifika mı?” diye sordum.

“Evet, ondan bana verdi ama o nerede bilmiyorum, galiba ben kaybettim. Abla ben kötü bir şey mi yaptım? Çınar Abi ben çok üzüldüm. Valla onu bilerek kaybetmedim.”

Mira’nın küçük ellerinden öpüp, “Şirinem sorun değil. Üzülme senin suçun yok,” dedim.

Bu kadar bilgi bize yeter de artardı bile. Demek ki ortada korkulacak bir durum yoktu. Belki de amcaları kendi pisliğinde boğulup geberip gitmişti.

“Yok değil mi? Bana kızmadınız?”

Burcu kardeşinin yanağından öperek, “Ben kardeşime hiç kızar mıyım, sen dünyanın en güzel en tatlı kardeşisin. Şimdi sen git evi keşfet, biz de hemen geliyoruz,” dedi.

Mira’nın odadan çıkmasının ardından Burcu kapıyı örterek yanıma geldi.

“Çınar, sen de benim düşündüğümü mü düşünüyorsun?”

Ben ne düşüneceğimi de bilmiyordum. “İnan bana aklım karman çorman, ne düşüneceğimi bilemiyorum. Mira’ya kalsak hiçbir sorun yok...” *Amcan kendi pisliğinde boğulup gitti.* “Burcu, ne olursa olsun tedbiri elden bırakmamamız gerekiyor. Sen birkaç saniyeliğine dahi olsun gözünü Mira’nın üstünden ayırma.”

Bir daha böyle bir şeyi yaşamaya göze alamazdım. Burcu’ya belli etmemeye çalışsam da Mira kaybolduğunda gerçekten çok korkmuştum. Burcu gözlerindeki yoğun bir ifadeyle uzanıp elimden tuttu. “Başına bela olduk değil mi? Sürekli sorun, sürekli olay, bizden bıkmış olmalısın?” *Sizden bıkmak mı?* Bunca olaydan sonra yıldım demek kurulacak en doğru cümle olurdu. Fakat bu kızla gelen belalar bile bir başka güzeldi.

Ben cevap vermeyince gözlerini beklentiyle gözlerime dikti. Ben de tuttuğu elimi ellerinin arasından çekerek ondan bir adım ayrıldım. Karakolda beni çocuk gibi azarla-

masını hâlâ unutmamıştım. “Önemli değil, artık bünyem alıştı. Sen bunları boşuna düşünüp canını sıkma,” demekle kalmayarak tavrımı anlasın diye arkamı dönerek camdan dışarıya baktım.

Burcu bir daha konuşunca sesi titrek çıkmıştı. Bana ne olduğunu sorunca arkamı dönmeden biraz da sesimi ifade-siz tutmaya çalışarak, “Hiç,” dedim.

“Hiç öyle mi? Sadece koca bir hiç! Çınar yüzünü bana dönüp konuşur musun? Ortada bir hiç varsa bundan emin olmam gerekiyor.” Camda yüzünü net göremesem de arkamda afalladığını hissetmiştim. “Çınar diyorum bana dön. Eğer bizden bıktıysan söyle de bileyim.” O şu an görmese de dudaklarım yukarıya doğru kıvrılmıştı. Ona küçük bir ders vermeye çalışırken abartmak da istemiyordum.

“Kendi kendine kurgulama Burcu, sorun yok.”

“Evet, bir sorun var ve ben bunu gayet iyi biliyorum... Çınar, arkanı dönüp yüzüme bakar mısın?” diye sorduğunda sırtımı dikleştirip ona dönerek güzel yüzüne baktım. Yorgun görünüyordu. Tıpkı benim gibi. “Sorun yok dedim Burcu, neden ısrar ediyorsun?” Burcu sinirlenmeye başlamış olmalıydı ki kollarını göğsünde birleştirdi.

“Bana ismimle hitap etmeyen adam nerede peki? Ona ne yaptın? Bir anda yok mu oldu?”

“Dengesiz misin kızım sen bir böyle bir şöyle. Ortam olsun istiyor musun istemiyor musun?” Burcu Hanım daha düne kadar sevgili değiliz bana öyle hitap etme dememiş miydi? Ben de şimdi onu bu sözlerinden dolayı birazcık pişman edecektim.

“Bana kızım deme. Ne sen benim babamsın ne de ben senin kızın!”

“Tamam, eyvallah, onu da demem.”

“Allah aşkına senin sorunun ne?” Evet, sinirlenmişti.

Bu kadarı yeter diyerek, “Sadece anladım,” dedim. Çünkü anlamıştım. Ben artık Burcu olmadan yapamazdım. Biraz onu sinir edip sinirlenince çok güzel olursun demek istemiş-tim ama bu düşünce bile bana azap vermişti. Onsuz bir yaşam düşünülemezdi. Ben de olayı daha fazla uzatmayarak gizemli havayı kesip yarı gülümser ifadeyle yüzüne baktım.

Burcu, “Neyi anladın Çınar?” derken, elimle belinden tutarak onu kendime çektim. Burcu bu hareketime biraz şaşırmış biraz da afallamıştı. Ben de fırsattan istifade aralık dudaklarından içeriye süzülerek dudağımı dudağına bastırdım.

Dünyanın en güzel kadını kollarımın arasında tutarken bir kez daha çok şanslı olduğumu düşündüm. “Seni her geçen gün biraz daha fazla sevdiğimi...”

Bu sözümle az önce ruh gibi bakan kızın canına can gelmişti. Ellerini omzuma koyduğunda burnunun ucundan öpüp konuşmasına izin vermeden dudaklarına bir kez daha yapıştım. Nefesinin sıcaklığı içimi ısıtırken, “Bence yukarıya çıkıp odalara göz atmalıyız...” diyerek tatlı isteğimi dile getirdim.

“Çınar!” diyen Burcu, kollarımın arasından kayıp gitti. Beni yine bu halde bırakması sinirlerimi gerse de elimi enseme götürerek bıyık altı güldüm.

“Bugün bizim en güzel günümüz olmalı, bu yüzden somurtmak yok!”

Ve öyle de olmuştu. Gündüzümüz de gecemiz de dolu dolu geçmiş, güzel geçen bir günün ardından sabaha hiç olmadığım kadar enerjik uyanmıştım. Tabii gece boyunca gözüme uyku girmemişti ama pek çok plan yapmıştım. Bugün Burcu, Mira, ben harika bir gün daha yaşayacaktık. Onları daha önce hiç keşfetmedikleri yerlere götürüp mutluluklarına mutluluk katmayı planlıyordum. Salona neşeyle indiğimde beklenmedik zil sesiyle kapıya yöneldim.

Sabahın bu saatinde korumalardan başka hiç kimse gelmez diye düşündüm. Kapıyı açmam ile düşüncemin tam tersi küçük çaplı şaşkınlık yaşamıştım. Onun burada ne işi vardı?

“Uğur, sen hayırdır?” dememle, Uğur kendini içeri atarak konuşmaya başladı. “Hoş bulduk Çınar, iyiyim sen?” diye sordu.

Ben hayretle kapıyı kapatırken, “İyilik de neden geleceğini haber vermedin?” diye sordum. İstanbul’da olsak gelişine şaşırırmazdım da buraya bizim gibi tatil için geldiğini hiç sanmıyordum.

“Sen zahmet etme, ben kendi suyumu alırım.” Uğur cevap vermek yerine eve öylece göz atıp mutfığa yöneldi. Eliyle koymuş gibi mutfığa bulması da hayret vericiydi. Mutfığa geçtiğinde ben de arkasından içeri girdim. Uğur mutfağın da yabancıysa değilmiş gibi dolaptan su alıp bardağa doldurdu. Ben de daha fazla dayanamayarak kollarımı göğsümde birleştirip, “Dökülecek misin?” diye sordum.

Uğur suyunu içince bardağı yerine koydu. “Buraya kadar senin için gelmedim. Burcu ve şu gizli hazinen için buradayım.” Buna neden hiç şaşırmamıştım? Zaten geç bile kalmıştı.

“Peki o halde beraber içeriye geçelim. Ben de bizimkileri uyandırırım.” *Madem buraya kadar geldin, Burcu da yeni avukatıyla tanışsın.*

Uğur’la birlikte mutfaktan çıktığımızda Burcu da salına salına merdivenlerden aşağıya iniyordu. Uğur fırsattan istifade olsa gerek kulağıma fısıldayarak, “Saklamakta epey haklıymışsın,” dediğinde susması için koluna vurdum.

Burcu bizi görünce başta afallasa da yüzüne kondurduğu soğuk tebessümle yanımıza kadar geldi. “Burcu, seni hem avukatım hem de yakın arkadaşım Uğur’la tanıştırmak istiyorum,” dediğimde, Uğur elini çoktan uzatmıştı.

“Hoş geldiniz Uğur Bey, tanıştığımıza memnun oldum...” dedi Burcu.

Uğur da *bak gör* der gibi, “En azından birisi nezaket kurallarını biliyor... Hoş bulduk Burcu,” dedi.

“Bahçeye çıkalım mı Uğur, laf sokmalarını oraya sakla-sın. Burcu, sen de bize kahve yapar mısın?”

Burcu, “Peki, kahvenizi nasıl içersiniz Uğur Bey?” diye sorduğunda, Uğur, “Orta olsun,” dedi ve ikimiz beraber bahçeye geçtik. Havadan sudan konuşurken Burcu elinde-ki kahvelerle göründü. Yanımıza geldiğinde saate bakıp, “Mira nerede?” diye sordum. Hâlâ görünürlerde yoktu.

“Henüz uyanmadı,” diye cevap verdi Burcu.

Kahvemi aldıktan sonra, “Anladım. Sen de otur ister-sen. Uğur’un sana anlatacakları var,” dediğimde, Burcu olacakları biliyormuş gibi hemen yanımdaki boş sandal-yeye oturdu. “Sizi dinliyorum,” dediğinde sesindeki soğuk-luktan ötürü yanımda oturan kadına baktım.

Uğur da resmiyetinden rahatsız olmalıydı ki, “Öncelikle sizi bizi kaldıralım Burcu,” dedi.

Burcu da, “Peki,” diyerek karşılık verdi. Sevgilimin gözü beni bulunca tekrar önüne döndü. Neden benden gözlerini kaçırmıştı?

“Konumuz amcan ve geriye kalan mirası. Bu konuyu ben konuşmaya geldim çünkü bundan sonra senin avuka-tın benim...”

Burcu, “Bir saniye, benim neden bundan haberim yok?” diye ani bir çıkışla sordu ama sonradan toparlayarak, “Şey yanlış anlamayın, öyle tepki vermek istemedim. Haberim olmadığı için...” dedi. Sanki benden medet umarak yüzüme baksa da ben şu an sadece mimiklerine odaklı kalmıştım.

“Sorun değil Burcu, Çınar rica etti, ben de neden olma-sın mantığı ile kabul ettim. Eğer avukatın olmamı istemi-yorsan hiç sorun değil.”

Burcu, “Lütfen devam edin,” dediğinde Uğur da kaldığı yerden devam etti. “Konumuza tekrardan gelecek olursak. Bugünden itibaren neredeyse Türkiye’nin en zengin elli kadınından birisin...”

Burcu fazla yapmacık bir tavırla, “Ben mi?” diye sordu.

Burcu’yu az çok tanıyordum. Uğur’a da öyle gelmiş olmalı ki tekrar birbirimize baktık. Bense söze karışmadan dinliyordum.

“Aslında bütün miras Mira’ya kalmış, vasisi de sen olduğun için on sekiz yaşına kadar mirasın yönetimi sana ait...” Uğur anlatmaya devam ediyorken Burcu anında resti çekti. “Hayır, ben miras falan istemiyorum.”

*Miras zaten sana değil kardeşine kalmış. Neden ona sor-
ma gereksinimi duymuyorsun.* “Büyük saçmaladın Burcu, kardeşinin geleceği...” derken bu defa da benim sözümü keserek kesin bir dille konuştu. “İstemiyorum Çınar, haram parayla işim olmaz. Anlıyor musun istemiyorum.” Anlama kıtlığım yoktu, sadece tavrına anlam veremiyordum. Uğur’a göz ucuyla baktıktan sonra cümleme devam ettim. “Ya ileride Mira isterse, bu mirası elinin tersiyle geri çeviremezsin. O sizin amcanız...”

“Çınar, sen söyledin, kaçakçılık gibi pis işlerle uğraşıyor-
muş, haram para. Kardeşim de ileride bu parayı istemez, isteyecek olursa zaten kardeşim değildir. Unutma sadece kaçakçılık da değil hap ticareti gibi her türlü karanlık işler onda vardı,” dediğinde bir kez daha afalladım. Ben ona *hap* dememiştim. Bu bilgiyi daha önceden biliyor olabilir miydi? Biliyorsa da benden kesinlikle gizlediği şeyler vardı.

Biz Burcu’yla bakışırken, Uğur, “En iyisi bunu Mira’ya sormak...” diyerek araya girdi.

“Ben sadece babamın hakkını istiyorum. Sadece, babamdan kalanları, evimizi istiyorum. Onun haricinde amcamın iğnesini dahi istemem. Mira’ya gelince de...”

Burcu uykulu gözlerle Mira'nın bize doğru geldiğini görünce sözünü yarıda kesti.

“Günaydın Şirinem.” Mira esneyerek yanımıza geldiğinde Burcu kardeşini kendine çekerek anlam veremediğim bir tavırla konuştu. “Güzelim, misafirimize hoş geldin der misin?”

Mira da biraz daha uykusu açılınca Uğur’a elini uzatarak, “Hoş geldin, yakışıklı abi,” dedi. Uğur ise elini sıkarak yerine öptü.

“Hoş bulduk minik.”

“Benim adım Mira, değil mi Çınar Abi...” diyerek ben-den onay istedi.

“Evet güzelim, senin adın Mira.” Küçüğümüz yabancı-ların hitap etme şekline fazla takıntılıydı.

“Özür dilerim minik Mira, benim adım da Uğur.”

Mira, “Memnun oldum, yakışıklı Uğur Abi,” dediğinde, Uğur gülümsedi. “İnan, ben daha çok memnun oldum mini-gim...” derken, lafı çok uzatmak istemeyen Burcu söze girdi.

“Mira güzelim, abin sana bir soru soracak ama ondan önce ben bir şey söylemek istiyorum. Babamızı bize haram yememek konusunda öğütler verirdi. Hatırlıyor musun?” diye sorduğunda elimi başıma götürerek *pes* dedim.

Mira, “Evet abla, çok kötüymüş, sonra cehennem de ya-narmışsınız,” dediğinde, yine Uğur’la ile bakıştık.

Burcu kardeşini gayet iyi şekilde yönlendiriyordu. “Peki, amcamı da biliyorsun. Amcam, kötü işlere karışmış, çocuk-ları zehirlemiş.”

Mira şaşkınlıkla eliyle ağzını kapattıktan sonra, “Ya öl-müşler mi?” diye sordu.

Ah Burcu, küçücük çocuğa bu tarz şeyler söylenir mi? Derdin ne senin?

“Evet güzelim, ölmüşler, hâlâ ölmeye devam ediyorlar.”

Artık kesinlikle emindim. Mira, asla mirası kabul etmeyecekti.

“Burada, benim söze girmem gerekiyor galiba. Miracım, amcan sana bütün mal varlığını bırakmış, şimdi sen bu mirası ister misin?” diye sordu Uğur.

“Hayır istemem. Amcam çok kötü biri, ben onu sevmiyorum...”

Burcu hedefine ulaşınca ayağa kalkıp Mira’nın elinden tuttu. “Bizim söyleyeceklerimiz bu kadar, gel Mira, sana kahvaltını hazırlayalım. Müsaadenizle Çınar Bey...”

Mira ve Burcu’nun gitmesinin ardından ikimiz de birbirimize bakakalmıştık. Ne olmuştu Burcu’ya böyle? “Neden böyle davrandı inan bilmiyorum. Normal şartlar altında Burcu’nu mizacı kesinlikle böyle değildir.”

“Ben anladım galiba.”

“Neyi anladın Uğur?” diye sordum. Ne yani? Benim aylardır anlayamadığımı beş dakika içinde mi anlamıştı?

“Sadece şunu bil Çınar. Senin zeki diye adlandırdığın Mira, tam tersine burada en saf ve masum olanı. Kısaca Burcu’nun senden bir şeyler gizlediğine adım kadar eminim.”

Gülmek istedim ama Burcu’nun son günlerdeki hal ve tavırlarını düşününce gülemedim. “Bu ne demek oluyor Uğur?” diye sordum.

“Bilmiyorum Çınar ama yanlışlardasın, sana tavsiyem gözünü aç,” demesiyle sinirlerim gerildi. “Saçmalıyorsun Uğur... Bir saniye, yoksa amcasının ölümünün arkasında Burcu mu var? Ama hayır, olayın olduğu gün biz karakoldaydık, Mira kaybolmuştu.” Varsayımlarla gitsek, Burcu’nun babasını amcası öldürmüş olsa, Burcu da intikam almak adına amcasını öldürtse... *Yok artık!*

“Çınar, ben ölümünün arkasında o var demiyorum. Sadece Burcu’yu çok ama çok hafife alıyorsun. Ona olan sevgin gözünü kör etmiş.”

Bu da nereden çıkmıştı? Ben asla ağzıma aşk ya da sevgi kelimelerini almamıştım. “Hayır, yanılıyorsun, sevgi var ama bu hoşlantı ve beğeniden ibaret.” Ona körü körüne âşık değildim.

“İşte bu yüzden ona at gözlüğüyle bakıyorsun Çınar.”

O an iç çektim. “Uğur, ne biliyorsan söyle, canımı daha da fazla sıkma.”

“Zaman Çınar, zamanla göreceksin. Şimdi benim işlerim var ve senin de benimle gelmen gerekiyor.”

Oldu canım, bu kadar sır perdesinin arkasından konuş, sonra ben onları evde yalnız bırakıp seninle geleyim. “Hayır, onları burada bırakıp hiçbir yere gidemem.”

“Başları tehlikede falan değil Çınar, ortada mafya falan da yok. Kalk gidiyoruz.”

Evet, kalktım ama gitmek için değil hesap sormak için. Ortada bir durum vardı ve burada aptal konumuna düşmüştüm. “Ya bana şimdi ne biliyorsan anlatırsın ya da gider Burcu’ya sorarım.”

“Bana güveniyor musun?” diye sordu.

“Seni çok sevmesem de güveniyorum Uğur, bunu sen de biliyorsun.”

Bu konunun güvenle falan hiçbir alakası yoktu, benim redirgin olduğum şey bambaşkaydı.

“İyi o zaman, çok soru sorma. Dışarıda bir düzine adam var, onlar için de endişelenme. Şimdi git Burcu’ya olayları çaktırmadan dışarı çıkacağımızı söyle.”

Madem öyle olması gerekiyordu öyle olsun. “Tamam, geleceğim fakat bana bildiğin her şeyi bütün gerçekliğiyle anlatacaksın yoksa elimde kalırsın haberin olsun.” İlk önce Uğur ne biliyordu, onu öğrenmeliydim. Daha sonra gelip Burcu’ya hesap sorabilirdim. Uğur’a doğrulttuğum işaret-parmağımı indirerek içeriye mutfığa doğru gittim.

Burcu kahvaltı hazırlarken Mira da sandalyede oturmuş, ablasına sorular yöneltiyordu. Sanki onlara son kez bakar gibi bakmıştım, yüreğim sıkışınca üzerime çullanan aptal düşünceleri def ederek, “Burcu, benim çıkmam gerekiyor...” dedim.

Burcu’nun bana dönmesiyle yanıma doğru yürümesi bir oldu.

“Çınar Abi gitme, kahvaltı yapacağız.”

Ben de hiç gitmek istemiyordum da gitmek mecburiyetindeydim. Burcu yanıma gelince sessizce, “Hayatım nereye gidiyorsun?” diye sordu. “Eğer az önceki çıkışım içinse özür dilerim. Biliyorsun şu sıralar sinirlerim çok bozuk. Arkadaşının yanında saygısızlık yapmak istemezdim.”

“Hayır güzelim, seninle alakası yok. Uğur’la gidip hemen geri döneceğim. Sadece merakta kalma diye haber vermek istedim.”

Burcu uzanıp yanağıma küçük bir buse bıraktı. “Bize geri dön!”

Bize geri dön Çınar, ne olursa olsun, ne duyarsan duy, bize geri dön!

“Abla, kapı çalıyor.”

Kardeşimin sesiyle kendime geldim. Çınar gelseydi kapıyı çalmazdı değil mi? Anında aklıma gelen şeyle ayaklanarak kardeşime baktım. “Mira, sen odana gidip oynar mısın? Ben çağırmadan da gelme olur mu?”

Kardeşim de beni sorgulamadan kabul etti. “Tamam abla, gidiyorum.”

Mira’nın gitmesiyle kapıya yöneldim. Kapıya ulaştığımda delikten dışarıya bakınca gelenin Çınar değil de Cihan olduğunu gördüm. İyi ama onun burada ne işi vardı? *Bir bitmediniz ya, sizden huzur yok mu?* Üstümü başımı düzelterip bir yandan da sabır dileyerek kapıyı açtım.

“Hoş geldiniz Cihan Bey.”

“Hoş bulduk,” dedi pek samimi olmayan ses tonuyla.

Bir de buradan yak Burcu, tam olsun. “Çınar Bey, yok haber vere...”

Sözümü tamamlayamadan, “Hayır, haber vermene gerek yok Burcu, buraya seninle konuşmaya geldim,” dediğinde şok olmasam da şaşkınlıkla ona baktım.

Yoksa onu Uğur mu göndermişti? Birkaç saniye süren bocalamadan sonra, “Ne konuda konuşmak istiyorsunuz, umarım sorun yoktur?” dedim.

“Ayakta konuşulacak bir mesele değil.”

Evet, sona doğru gidiyorsun Burcu, hayırlı uğurlu olsun. “Tabii buyurun, bahçede konuşalım.” Eğer düşündük-

lerim doğruysa, ne pahasına olursa olsun Mira, konuşulanları duymamalıydı. Ben önden, Cihan Bey arkadan bahçeye geçtik. Oturmadan önce “Ne içersiniz?” diye sordum.

Cihan Bey oturunca hemen söze girdi. “Geç otur Burcu, çok fazla zamanım yok,” dediğinde açık dille gösterişe lüzum yok demişti.

Ben de karşısına geçip oturdum. Madem kozlarımızı paylaşacaktık, öyle olsun. Benim artık Çınar’ı kaybetme korkusundan başka hiçbir korkum yoktu.

“Sizi dinliyorum.”

“Burcu, ikimiz de burada neden bulunduğumuzu gayet biliyoruz. Şimdi sen mi başlarsın ben mi?” diyerek açıkça konuştu.

Yine de ilk söyleyen ben olmamak adına, “Anlamadım Cihan Bey, neden bahsediyorsunuz?” diye sordum.

Adam da sabrının son demlerindeymiş gibi derin bir nefes aldı. “Burcu, daha fazla saf ayağına yatma istersen, en baştan anlat.”

“Sizi cidden anlamıyorum, neden bahsediyorsunuz?”

“Burcu, artık sinirleniyorum ama... Çınar sadece bizim arkadaşımız değil, kardeşimiz de... Sen onun hayatına oyunlar oynayarak girdin. Şimdi lütfen, anlamazlıktan gelme. Lütfen! Sen de biliyorsun ki Çınar sana ve kardeşine çok değer veriyor. Ailesini kaybettiğinde çok dağıldı. İnsanlara ve sevgiye yıllarca kendini kapattı. Yıllar sonra ilk kez onu bu kadar mutlu görüyorum. Sen bana gerçeği anlattırsan sana elimden gelen bütün yardımları yaparım, sadece anlat.”

Çınar! Madem her şey onun içindi, bu sırrı sonsuza kadar saklamanın da gereği yoktu. Önümde ellerimi birleştirerek geçmişe gittim. Keşke böyle olacağını bilseydim, bunu ilk Çınar’a anlatırdım. “Peki, bunu sadece Çınar için yapacağım. Siz de bana söz verin, ben ona anlatmadan

kimseye tek kelime dahi etmeyeceksiniz,” dedim bütün ciddiyetimle.

“Söz veriyorum, sen anlatana kadar sabırla bekleyeceğim, sen yeter ki aklımdaki soruların cevabını ver...”

Öyle lafı eveleyip geveleme gereği duymadan direkt konuya girdim. “Babam ve Çınar’ın babası ölmeden önceki yıllarda çok iyi arkadaş olmuşlardı. Birkaç defa ben de onlarla karşılaşmıştım. Tabii o sıralar Çınar yurtdışında okuduğu için hiç ona rastlamamıştım. Bu benim Çınar’la olan ilk bağım... Sonraki olaylar annemin ölümüyle başladı.”

“Baban yaşıyor mu?” diye sordu Cihan.

Gülümseyerek, “Evet, yaşıyor, bütün planı babamla yaptık,” dedim.

“Şimdi nerede?” Cihan’ın akli fikri babamda mıydı? Amacı babamın yerini öğrenip polise ihbar etmek miydi?

“Sözümü kesmeden dinleyecekseniz anlatmaya devam edeceğim.” *Madem gerçekleri bilmek istiyorsun önce dinle, sonra sorgula değil mi?* “Bütün olaylar annemin hastalanması üzerine çıktı. Mira o zamanlar çok küçüktü. Ben de hâlâ okula devam ediyordum. Annemin hastalığının ciddiyetini bildiğim için son günlerinde yanından hiç ayrılmamıştım. O gün hiç duymamam gereken bir şey duydum... Amcam, anneme... tecavüz...”

“NE!”

“Cihan Bey, lütfen! Ben zaten kendimi zorlayarak anlatıyorum, siz daha da zorlaştırmayın... Şimdi konuya son kez geri dönüyorum. Amcam, anneme eskiden âşıkmiş ama gel gelelim ki annem ve babam da birbirlerini çok sevip evlenmişler. Sonra da bu olay gerçekleşmiş. Hatta annem sırf bu yüzden kaç defa intihar etmek istemiş. Çünkü başına gelenleri kimseye anlatamamış. Babam dahi bu gerçeği annem ölmeden önce öğrendi. Babamın o anki niyeti amcamı gidip o gün öldürmekti...”

“Amcanı baban mı öldürdü?”

“Evet! Konumuza dönersek, ben babamı o gün çok zor tuttum. İntikam diyor başka bir şey demiyordu. Biz de babamla beraber bir plan kurduk. Amcam çok güçlüydü. Kaçakçılık, uyuşturucu, insan ticareti, çek senet aklına ne gelirse yapıyordu. Milyar dolarlık servetini de buna borçluydu. Kısaca bizim ona ulaşmamız hiç kolay olmayacaktı. Biz de yıllarca sürececek derinlemesine planlar yaptık. Onu bir anda öldürmek değildi amacımız, yavaş yavaş bitirmektir...”

“Sen de mi ölmesine yardımcı mı oldun?” diye sorunca tekrar iç çektim.

“Hayır, ben babam ne dediyse onu yerine getirdim. Amacımız, yıllarca annemi suiistimal eden adama dersini vermek değildi, intikam almaktı. Annem o adam yüzünden öldü. Yıllarca araştırdım, peşine takıldım. İlk amacımız iflas etmiş gibi görünmek ve babamın intiharıydı...”

“Ya Çınar?”

“Çınar’ı bu süreçte çok araştırdım. Uzaktan görüldüğü gibi değil, tam aksine haddinden fazla iyi, merhametli biriydi. Eğer zor durumda kalırsak yanına bir liman gibi sığınacak, güvende kalacaktık. Yanlış anlamayın. Çınar sadece babamın planı devreye girene kadar bizim sığınacağımız limanımız olacaktı. Sırf bu yüzden yemek yapmayı dahi öğrendim... İnan ki planlarıma onu katmak gibi bir amacım yoktu. Kim olduğumu dahi bilmeyecekti, evinde sadece hizmetçi olacaktım.”

“Baban nerede?” diye tekrar sordu.

Allah’ım takmış babama, akli fikri orada. İyi ki nerede olduğunu bilmiyordum. Bu gazla onu da anlatabilirdim. “Şu an tam nerede olduğunu bilmiyorum ama planı gereği yurtdışında olması gerekiyor. Güvenli bir yere geçince bana haber verecekti.”

“Dolaylı da olsa şu an katilsin Burcu, üstelik de iki kişinin.”

Benim vicdanım gayet rahattı. “Yengemin neden öldürüldüğünü inanın ben de bilmiyorum. Bizim hesabımızda yengem yoktu. Hedef sadece amcamdı.”

“Yem siz gibi görünürken, asıl yem amcandı demek.”

“Böyle olmak zorundaydı...”

“Bu yaptığınız şey yenilir yutulur cinsten değil Burcu. Kendi öz amcan ve yengen bu uğurda öldü.”

“Biliyorum.”

Cihan Bey beni süzerek bir soru daha sordu. “Ya Çınar? Ona karşı ne hissediyorsun?”

“Belki inandırıcı gelmeyecek ama Çınar’ı bütün kalbimle seviyorum. Benim amacım onu yalanlarıma dahil etmek değildi. Ben onu ne kadar uzak tutmaya çalışsam da olmadı, şu an batmış durumdayım. Bunları öğrenince hayatında beni istemeyecek, bundan adım kadar eminim.”

“Haklısın, seni asla affetmez,” dediğinde, gözlerimi devirdim.

Sağ ol ya, lafta bana yardım edecekti. “Peki, size bir soru sormak istiyorum. Sizin annenizin başına gelseydi ne yapardınız?”

“Ben sizin gibi büyük oynamaz, gider direkt kafasına sıkardım.”

“Son bir şey daha... Az önce bana yardım edeceğinizi söylemişsiniz. Bana gerçekten yardım edecek misiniz?”

“Sadece bana ne istediğini söyle.”

Çınar

Eve gelmem neredeyse akşamı bulmuştu. Buraya gelmeden önce Uğur'u boğazlamamak için kendimi zor tuttuğumu da söyleyebilirdim. Uğur Bey bana neler olduğunu anlatmak yerine, bir dünya nutuk çekmiş, beynimi zırvalıkllarıyla doldurmuştu. En son beni oyalamaya çalıştığını fark ederek yanından kaçmıştım. Ve hâlâ aklımda benimle savaş içinde olan milyonlarca soru vardı. Birinci soru neden, böyle olmuştu? Ve neden her şey bu kadar hızlı geliyordu? Aslında ilk ve en önemli soru buydu... Neden biz hayatımızı arkamızda dörtünle koşan bir at varmış gibi çarçabuk yaşayıp kendimizi tüketiyorduk?

Evin kapısına geldiğimde zili çalıp vakit kaybetmemek adına kapıyı anahtarla açtım. Kapıdan içeriye bir coşkuyla girdiğimde Burcu'nun sesi yerine bir erkek sesi duydum.

“Çınar!”

Hayretle salondan gelen sese yöneldim. Bu ses Cihan'a aitti, iyi ama onun burada ne işi vardı? “Cihan,” dedim elimdeki anahtarı cebime koyarak, sonra da devam ettim. “Hayırdır sen?” diye sorduğumda aklıma Burcu düştü. *Yoksa!* “Burcu'yla Mira nerede?”

“Gel otur, hepsini konuşacağız,” dediğinde içime bir şey oturdu. Tabii ya, Uğur beni bir şeyler anlatacağım diye apar topar götürdü, sonra da eve Cihan geldi. Allah aşkına, bunlar ne yapmaya çalışıyordu? “Ne oturması Cihan, ne oturmasından bahsediyorsun? Burcu'yla Mira nerede? Ne-

den evde ses seda yok? Yoksa... Başlarına bir şey mi geldi... Burcu..." diye bağırmaya başladım.

"Sessiz ol, Mira içeride. Bağırıldığını duymasın, korkabilir," diye beni ikaz etti Cihan.

Mira'nın burada olmasından dolayı içim rahatlamıştı da benim sevdiğim kadın neredeydi? "Sen bana neler olduğunu hemen anlatmazsan işte o zaman bağırmayı görürsün."

"Burcu gitti Çınar. Sen gelmeden önce gitti."

"Ne demek gitti Cihan, neden gitmesine izin verdin? Hem gitti de ne demek? Burcu bir başına nereye gidebilir?" Şu an beynim durmuştu. Bana öyle dışarıya hava almak için çıktı falan da demiyordu, düpedüz gitti diyordu. "Bana hemen neler olduğunu anlat, yoksa cidden delireceğim." Burcu gitmezdi. Burcu, kardeşini de beni de bırakıp gitmezdi. Eğer Cihan, zorla evden gönderdiyse... Eğer öyle bir şey söz konusuysa elimden kurtulamazdı.

Ah Burcu ah! Peki, sen neden, nereye gittin?

"Senin onu affetmeyeceğini düşündü..."

Şaka! Şaka değil mi? Ne söylediğini idrak edemediğimden biraz daha yanına yaklaştım. "Öyle düşündü ve kardeşini bana bırakıp mı gitti? Sen benimle dalga mı geçiyorsun? Burcu, benim tanıdığım Burcu, kardeşini bırakıp hiçbir yere gitmez. Söyle bana, sen mi evden gönderdin? Eğer öyleyse benim elimden sizi kimse alamaz."

"Sana bir soru sormak istiyorum. Burcu gittiği için mi yoksa kardeşini sana bırakıp gittiği için mi bu kadar sinirlisin?"

Ben adamı açıkça tehdit ediyorum, o ise aşkı mı sorguluyor. Size ne oğlum benim aşkımdan.

"Bakma bana öyle Çınar, eğer kıza âşıkсан söyle de bilelim. Ona göre de kendimize bir yol haritası çizeriz," dediğinde sinir katsayım arttı. Bir kız yanından elini kolunu sallayarak gidecek ve Cihan Bey nereye gittiğini bilme-

yecekti... Bu bildiğın terk edip gitmeydi. Öyle bir köşeye saklanayım, siniri geçince gün yüzüne çıkarım gibisinden değildi. Bildiğın kız beni küçük kardeşiyle bir başıma bırakıp terk eylemişti.

Ah Burcu, kalbim yokluğuna tecrübesizken şimdi gidişine nasıl alışırım?

“Aşk mı? Önce ben sordum Cihan, önce benim sorularıma cevap ver. Burcu, buradan elini kolunu sallayarak mı gitti? Lanet olsun ya cevap versene be adam!” Önce yakasına yapıştım, sonra da yakasını bırakarak aklımı toplamaya çalıştım. “Nereye gittiğini bilmiyorsan sen söyle o zaman, ben küçücük kızla ne yapacağım? Bana sormaz mı ablam nerede diye. Ben ne cevap vereceğim, söyle?”

Cihan da ortalıkta deli gibi dönüp durmama kayıtsız kalarak, “Gerçekleri anlat,” dedi.

“Siz benimle oyun mu oynuyorsunuz? Lan bu kız kaç yaşında, ben ona nasıl gerçekleri anlatayım. Kolay mı sanıyorsun?”

“Çınar, lafı evirip çevirmek yerine bana cevap ver. Sen bu kıza âşık mısın? Bu yüzden mi deli divane oldun?”

Kimden neyi saklıyordum ki bu kıza deli gibi âşıktım, zaten bu aşk beni bu hale getirmemiş miydi?

“Evet, âşık oldum. Ben o kadına kör kütük âşık oldum, var mı?” Şu anki halime oturup katıla katıla gülmek istiyordum. Aşkımı sevdiğim kadına itiraf etmek yerine gelmiş kime dert yanıyordum. *Ah Burcu, seni bir bulayım sormaz mıyım...*

“Âşık olduğumu biliyordum ama yine de ağzından duy-mak istedim. Burcu’nun da nerede olduğumu biliyorum... İstanbul’da bağ evimiz var. Oraya git, onu orada bulacak-sın ve evet, onu oraya ben gönderdim. Sana anlatması gere-ken çok özel şeyler varmış.”

“Ben de zaten onun yerini bildiğini biliyordum. Yoksa çoktan ağız burun dağıtmıştım. Ama yine de bunun hesabını sen de Uğur da vereceksiniz!”

Tabii önce Burcu Hanım hesap verecekti. Cihan sırtırken ben de dişlerimi sıktım, gerçekten iyi eğlenmişti. “Şu senin bağ evin, hani geçenlerde anlatıp durduğun yer mi?”

Cihan *evet* dediğinde aklıma Mira geldi. Orası epey uzaktı. “Peki, istediğiniz gibi olsun, gideceğim ama önce Mira’yla konuşmam lazım. Eğer gitmemi istemezse onu yalnız bırakamam.”

“Tamam, sen git konuş. Mira şu an odasında. Ben burada bekliyorum.”

Cihan’ı arkamda bırakırken hâlâ aklımda tükenmek bilmeyen sorular vardı. Bunlar neden oluyordu bilmiyorum ama Burcu’nun evi terk edip gitmesi beni ürkütüyordu. İçimden bu kadar özel olan şeyin ne olduğunu düşünürken göğüskafesim sıkışmıştı. Mira’nın kapısına geldiğimde öylece kaldım. Yoksa aklıma gelen başıma mı gelmişti? Mira’nın annesi aslında Burcu muydu? Bu mümkün müydü? Mira, Burcu’nun kızı olabilir miydi? Korktuğum şey başıma gelecek olursa ne yapardım?

Yok, bunu asla kabul edemezdim. Elim titrerken kapı koluna uzanıp ağırdan kapıyı açtım. İçeriye sessizce süzül­düğümde Mira öylece duruyordu. Onun masum güzelliğini görünce yutkundum. Az önce kabul edemem diyordum. Kabul etmemekten bahsediyordum. Şu durumda onları hayatımdan atıp hiç var olmamışlar gibi devam edebilir miydim?

Mira beni fark edince önce gözlerinin içi parladı, sonra da koşarak yanıma geldi. Ellerini havaya kaldırınca hiç düşünmeden kucağıma alıp sarıldım ve kıvırcık saçlarından öptüm. Ondan altı üstü birkaç saat uzak kalmıştım. Bu birkaç saatte onu bu kadar çok özlediysem onları hayatımdan kolayca atamayacağımın en basit göstergesi bu değil miydi?

“Şirinem!”

Mira, Burcu’nun kızı olsa ne olurdu ki? Yine ben bu küçük kızı severdim. Belki de onu bile sevmekten vazgeçemezdim. Evet, belki haddinden fazla kızardım belki de uzun süre yüzüne bakmaz, dersini anlamasını bekler, sonra yine koşup boyunlarına sarılırdım. Ben onlarsız bir hayat düşünmek istemiyordum.

“Çınar Abi, ablam içeriye gir, ben gelene kadar da çıkma dedi ama bak hâlâ gelmedi. Sence beni unuttu mu?”

Ah güzelim, ben şimdi sana olanları nasıl anlatacaktım? Mira’yı yatağa bırakınca elimle saçlarını düzelttim. “Mira, güzelim, ablanın bir yere gitmesi lazım, çok acil olduğu için de sana haber verememiş.”

“Neden ama ne zaman gelecekmiş?” diye anında dudak büzdü. Şimdi sen de gitme derseni seni nasıl bırakıp giderdim.

“Bana, söylediklerime güveniyor musun?” diye sorduşumda başını salladı.

“Evet, güveniyorum, en çok da sana güveniyorum.”

“Peki, senden bir şey istersem yapar mısın?” dediğinde anında sıırttı.

“Yaparım. Çınar Abim ne isterse yaparım.”

Benim tatlı miniğim, söz, ablanı bulunca senin yerine de hesap soracağım. “İçeride Cihan Abin var. Birlikte İstanbul’a gideceğiz. İstanbul’a gittiğimizde de ikimizin yolları ayrılacak, sen Cihan Abinlerin evine giderken ben de ablanı almaya gideceğim. Asma suratını, Cihan’ın çok akıllı, efendi bir oğlu var. Ben sana ablanı getirene kadar onlarda kalır, oyun oynarsın, olur mu?”

“Ablamı getirecek misin?” diye benden söz isteyince başımı olumlu anlamda sallayarak, “Söz veriyorum canım, ablanı şartlar ne olursa olsun sana getireceğim,” dedim.

“Tamam giderim o zaman ama ablamı getireceksen. Sonra da evimize gideriz değil mi?”

Canım ya, evimiz diyor. Tabii ki orası senin evin ama senin gizemli ablanla ne yapacağımı hiç bilmiyorum. Bütün düşünceleri aklımdan def ettim. Önceliğim Burcu'nun yanına gidip benden sakladığı özel şeyler neymiş onu öğrenmekti. "Evet, evimize gideceğiz, tabii önce ben ablanı bulayım da..."

"Bulmak mı? Ablam kayıp mı oldu?"

Çınar sen de biraz dilini tutsana, kızın aklını bulandırıyor sun. "Hayır güzelim, lafın gelişi söyledim. Gittiği yerden bulup getireceğim demek istedim."

"Ablama onu çok sevdiğimi ve hemen gelmesini söyle olur mu?" dediğinde ben de gülümseyerek bir yanak aldım. "Ya ben?" diye sordum.

"Seni de çok seviyorum Çınar Abi, hem de kocaman!"

Saatler sonra bağ evi...

Uzun süren yolculuktan sonra bağ evine gelebilmişim. Burası geniş bahçesi olan iki katlı bir evdi. Arabayı kenara park edince çıkıp etrafı kolaçan ettim. Karanlıkta etrafıma bakınırken yakınlarda ışık arıyordum. Bu yakınlarda hiç ev yoktu. O an bir kez daha emin oldum. Burcu buraya kadar tek başına gelemezdi. Büyük ihtimalle onu buraya biriyle göndermişti.

Başımı tekrar eve çevirince sadece salonun ışığının yandığını fark ettim. Burcu buraya geleceğini biliyor olmalıydı, o halde arabanın sesini duyunca kapıya çıkması lazım değil miydi? Evde en küçük hareket yoktu, bu yüzden daha fazla beklemeyerek kapıya doğru yürüdüm. Tam kapıyı çalacağım sırada açık olduğunu fark ettim. Elimle kapıyı itekleyerek ağır adımlarla içeri girdiğimde tanıdık bir koku ciğerlerimi doldurmuştu. Epey büyük olan salonun ortasına kadar gitmişim ki aniden arkamdan kapı kilitleme sesi duydum. Arkamı dönmemele Burcu'yla göz göze geldik.

“Burcu!”

Kapıyı neden kilitlemişti ki? Ben zaten buraya kendi gönül rızamla gelmişim. Kaşlarım çatılarak ona baktım. Anlatacaklarından dolayı evden kaçıp gideceğimi düşünüyor olmalıydı. Bu ihtimal biraz daha canımı sıktı. Yine de bu düşüncelerin ardından ona doğru yürüdüm. “Çınar...” dediğinde hızla yanına gidip ona sıkıca sarıldım... Kısa süren sarılmanın ardından ona kavuştum diye öpmekle pataklamak arasında gidip geliyordum.



Bir kez daha, “Çınar,” dedim. Bana sarılınca sanki dünya durmuş, hiçbir sorun yokmuş gibi hissetmiş, benden ansızın ayrılınca da buz kesmişim. Son hareketiyle anlamsızca yolun sonuna geldiğimi hissettim. Ya Çınar’ı sonsuza kadar kaybedecektim ya da bir yolunu bulup hayatında kalmaya devam edecektim. O anda *keşke bana âşık olsaydı* diye iç geçirdim. Belki o zaman her şey daha kolay olurdu.

Çınar yüzüme derinlemesine bakarken, bir adama bu kadar kolay nasıl âşık olunur diye düşünüyordum. Düşüncelerden düşünce beğenirken, onun hayatından hiç çıkmak istemediğimi anlıyor, ondan uzaklaşma fikrinin bile canımı yaktığını hissediyordum. “Çınar,” dedim tekrar.

Şimdi Çınar tam karşımdaydı. Hatta burnumun dibindeydi. Ve tıpkı benim gibi onun da kalbi hızlı atıyordu, bunu bütün kalbimle hissedebiliyordum.

Çınar bir elini sol yanağıma koydu, diğer elini de kapıya dayayarak, “Söyle... Söyle, benden gizlediğin önemli şey ne? Neden kaçıp buralara kadar geldin?” diye sorduğunda gözü dudaklarımdaydı.

“Ben. Şey...” Çınar üstüme abanmış şekilde durduğu için cümlelerimi toparlayamadım.

“Mira senin kızın, değil mi? Onu sen doğurdun, sırf bu yüzden de dağ başında özel konuşmak istedin, kardeşin dediğin kız duymasın, işitmesin diye buraya kaçtın?”

Bu sözleri sarf ederken kendini hışımla geriye çekmişti. Ben de bir an için gözümü kapattım. Mira’nın benim kızım olduğunu da nereden çıkarmıştı? Belki de aramızdaki yaş farkı insanın aklına ilk bunu getiriyor olabilirdi.

“Mira benim kızım değil. Mira... Mira... Amcamın kızı!”

Mira benim kızım değildi. Keşke öyle olsaydı. Belki her şey daha kolay olurdu.

Çınar önce donup kaldı, sonra da, “Ne!” diye tuhaf bir ses çıkardı.

Yüzüm biraz daha buruşunca omuz silktim. Ben doğru söylüyordum. “Beni dinleyince neden buraya kaçıp geldiğimi anlayıp bana hak vereceksin.”

“Sen... Sen ciddi misin, bu nasıl olur? Burcu, bunu neden daha önce bana söylemedin?”

Ona nasıl söyledim? Benden ne bekliyordu ki sonuçta kaç aydır tanışıyorduk? Ona bir anda her şeyi tüm gerçekliğiyle anlatamazdım. Bu benim özelimdi, kimse bunları anlatmadım diye beni yalancılıkla da karaktersizlikle de suçlayamazdı.

“Ne duyduysan o, daha fazlası yok.”

Çınar duyduklarını sindirmeye çalışır gibi yüzüme bakmaya devam etti. “Burcu, bana her şeyi en başından anlat. Eğer bu sefer tek bir yalan söylersen sonu hiç iyi olmaz... Duydun mu? Sonu hiç iyi olmaz,” derken önce sesini yükseltmiş, sonra da sakinleşmek ister gibi iç çekmişti.

Ben de anlatmak için hazır olup olmadığımı düşündüm. Ona her şeyi anlatacaktım ama yine de biraz daha zamana ihtiyacım vardı.

“Tamam ama önce yemek yiyelim mi? Sen geleceksin diye yemek hazırladım. O kadar yoldan geldin, açsındır...” dediğimde beni süzdü. İlk defa görüyor gibi bakması rahatsızlık vericiydi.

“Tamam, yiyelim. Ama inan sonucu nereye bağlayacaksın çok merak ediyorum.”

Cevap vermeden mutfağa yöneldim. Çınar’ın da arkamdan geldiğini hissediyordum. Cihan geleceği saati haber verdiği için masayı hazırlamıştım. Bizim sadece sakinleşmeye, biraz da hazmetmeye ihtiyacımız vardı. Çınar mutfağa girince sandalyeyi sesli bir şekilde çekip oturdu. “Tabağı alabilir miyim?” diye sorduğumda anlam veremediğim ifadeyle yüzüme bakıp tabağı uzattı, biraz ağırdan almış olmalıyım ki, “Seri ol Burcu seri...” dediğinde başımı sallayarak yemekleri servis ettim. Çınar’ın tam karşısına geçerek ben de yemeğe başladım. Onunla son yemeğimiz olabilirdi. Bu yüzden ağır çekimde yemek yiyordum.

Yemek yerken bir noktadan sonra gözlerim dolmaya başladı. Ben de daha fazla uzatmamaya karar vererek olayları en başından, tıpkı Cihan’a anlattığım gibi, biraz da detaylara inerek anlatmaya başladım. Çınar’ın ilk tepkisi elinden çatalı düşürmek olmuştu. Başımı kaldırmadan devam ettim, ta ki bir yere kadar, tıpkı Cihan gibi beni katil olarak görmemesi için.

“Ben olanları tesadüfen öğrendim Çınar. Annemin yaşadığı zor anları, amcam denilen pis mahlûkatın anneme nasıl tecavüz ettiğini öğrendiğim gün annemi kaybettim. Dile kolay ama ben annemi kaybetmiştim. Olanları öğrenip çılgına dönen babamı zor zaptettim. Bir acıya dayanamazken ikinciye kaldıramazdım. Mira henüz çok küçüktü. Tek başıma nasıl baş edebilirdim? Sonra aklıma gelen şeyi söyledim, babama intikam alalım bir gün değil her gün olsun dedim...”

Çınar yüzünü ekşitip, “Ne safım değil mi güzel yüzüne kanmışım...” dediğinde içim burkuldu.

Benim burada içim yanarken o kendini düşünüyordu. Yine de beni dinlemese de canım yanarak devam ettim. “Benim amacım yalnızca babamı oyalamaktı. Kimseye zarar gelsin istemedim. Ben bu şekilde onu tam iki yıl oyaldım da... Amcam zaten bataklıktaydı. Çınar, ben sürekli babamı kaybetmemek için çabaladım, aradan yıllar geçmişti. Ben intikam duygusunun köreldiğini, söndüğünü düşünmüştüm, ta ki bana gelen intihar haberine kadar...”

Bana inanmayan gözlerle baksa da dudaklarını aralayıp, “Sonra...” dediğinde kalan şeyleri de anlattım. Bunları anlatmak zorunda değildim. Hiç kimsenin bilmesi gerekmiyordu ama yine de devam ettim. “Hemen eve geldim ama artık her şey için çok geçti. Plan devreye girmişti ve benim de elimden Mira’yı korumaktan başka hiçbir şey gelmemişti. Babam, ölmeden önce iflasını vermişti. Bizi de aylar sonra evden attılar. Babamdan da ses seda gelmeyince elimizde avucumuzda da kalmadı. Ben sana gelmeyi düşündüm. Başta her şeyi anlatmaktı amacım, sonra tesadüfen ilanı gördüm.”

Karşımda can çekişir gibi, “Anlatsaydın...” dedi.

Tabii ya dile kolay ne de olsa... Bana güler, anında kapı dışarı ederdin. Ben de deli damgası yemekle kalmayıp kardeşimle sokakta kalırdım. Bunu aynen dile getirmesem de konuşmaya devam ettim. “Benim niyetim, kimsenin başını belaya sokmak değildi. Baban ve annen çok iyilerdi, severdiler onları, senin de iyi olacağını düşündüm, ne de olsa oğullarıydın. Çınar, bana inanmalısın, kardeşimle başka sığınacak limanımız yoktu. Hâlâ yok, hâlâ...”

Sözümü kesmekle kalmayarak zehrini akıtır gibi, “Amcanın mirasını unutuyorsun galiba Burcu Hanım,” dediğinde *pes* der gibi gözlerimi devirdim. *Benim sana ihtiyacım*

var diyorum, adam neden bahsediyor. O adam anneme tecavüz etti be hâlâ algılayamıyor musun?

Çınar'ın tek bildiği şey ona yalan söylenmiş olmasıydı.

“Ben, onun mirasını açlığımdan ölsem de almam. O adam ailemi yok etti diyorum. O adam ailemi katletti.” Ve iyi ki de öldü. Ölmeseydi, kardeşimi elimden almaya çalışsaydı yeminim olsun onu ben öldürecektim...

Çınar inanamıyor gibi baksa da gerçekler buydu. Elimle yüzümü silerken, “Babanın yaşadığını nereden biliyorsun?” diye sordu.

Herkesin derdi babamdı, biri de çıkıp nasılsın, ne hissediyorsun diye sormuyordu. “İntihar olayından iki hafta sonra aradı. Ben ne dediysem de vazgeçmeyeceğini söyledi. Onun yerine kendimi koyuyorum da sevdiğin kadının, kızının annesinin başına bunlar geliyor, sonra da ölüyor, kim dayanabilir ki... Peki, sen ne yapardın deli gibi sevdiğin kadın kucağında ölse?”

“O gün o itin nefesini keser, derisini yüzerdim. Sizin gibi planlar kurmazdım.”

Siz erkekler ancak afili laflar edip güç göstergesi yaparsınız, biz kadınlarsa duygularımıza esir düşüp bocalar da bocalarız. İşte aramızdaki en büyük fark sizin duygu yoksunu olmanız. “Çınar... Sürekli aynı şeyi söylüyorum ama ben gerçekten evine bir hizmetçi olarak geldim. Her şey yoluna girince evden ayrılacaktım. Seninle yaşadıklarım kasıtlı değildi. Ben ne kadar uzak durduysam sen o kadar üstüme düştün. Özellikle de kardeşime olan sevgin benim sana âşık olmamı...”

Çınar bir hışımla, “Sus!” diyerek hızla elindeki bıçağı masaya fırlattı. Ayağa kalkınca da yüzüme birkaç saniye daha öfkeyle baktıktan sonra mutfaktan çıkıp gitti. Ben de peşi sıra ayağa kalktım. Biraz durup sakın kafayla düşününce zaten bana hak verecekti. “Çınar, dinle... Çınar, seni

seviyorum!” dediğim anda sözümün üzerinde etkisi olmuş olmalıydı ki durduğu yere çivilendi. Sonra da anlamsız şekilde beni alkışlayarak yüzünü döndü. Her alkışında yüzüme yumruk yiyormuşum gibi sarsılıyordum.

“Tebrik ederim, iyi oyun. Bir an için olsun inanacaktım.” O an göğsüme kalbimi sızlatan ağrı saplandı. Neden inanmıyordu?

Tamam, aslında anlatmadığım bir şey daha vardı. Babam intihar süsü verirken ona biri yardımcı olmuştu ama ben bir türlü o kişiyi bulamamıştım. Gerçekten de o kişinin kim olduğunu bilmiyordum. Neden cenaze işlemleri sırasında hiç sorun yaşamamıştık? En önemlisi babam yerine kim gömülmüştü? Bunun şimdilik hiçbir önemi olmasa da benim ondan gizlediğim başka hiçbir şey yoktu. “Ne oyunu? Ne oyunundan bahsediyorsun?” Ben oyun oynamıyordum.

“İşte bu, bana âşık gibi bakmalar, âşık oldum demeler... Amacın ne söylesene? Altıma girip hamile falan mı kalacaksın? Belki sonra zorla evlenmek de istersin...”

Tokat atmak istedim, vurmak istedim ama elimi kaldıracak kadar güçlü değildim. Akan bir damla yaşla onu görmezden gelerek yanından hızla geçip çıkışa yöneldim. Bu kadarı da fazlaydı, bu kadarı çok fazlaydı. Ben bu sözleri hak etmemiştim. Bedenim buz gibi olunca titreyen ellerimle cebimden anahtarı alarak kapı deliğine sokmaya çalıştım. Gözlerim buğulandığı için deliği zor görüyordum. Kapının açılma sesiyle kendimi dışarı karanlığa atmıştım ki güçlü bir kol beni içeri çekerek tekrar kapıyı örttü.

İçeriye tekrar çekilince, “Bırak!” dedim, gitmem lazımdı. Beni bırakmayınca başımı kapıya dayayarak gözlerimi kapattım. İçim titriyordu. Buz tutan ellerimi sıktım. Bura gelmekle hayatımın en büyük hatasını yapmıştım. Çınar beni çevirip bedenimi kapıya yaslarken gözlerim hâlâ

kapalıydı. Çenemden tutarak yüzüne bakmamı sağlamaya çalışsa da gözlerimi açmadım.

“Benimle konuşurken yüzüme bak Burcu!” dediğinde yüzüne bakmamak, gözlerimi aralamamak için bütün gücümü deniyordum. Beni bırakmayınca kollarına vurarak, “Bırak, gitmek istiyorum. Bırak!” dedim ama hâlâ bir inat bedenimi serbest bırakmıyordu.

Öyle ki ona gücüm yetmiyor, sadece olduğum yerde bocalıyordum. “Dağ başında nereye gideceksin kadın!” diye tekrar bağırdı. Ben de gözlerimi açıp tıpkı onun gibi öfke dolu bakışlar attım. Tek yaptığı şey bağırıp çağırmaktı zaten. Erkekler bağırıktan, kırıp dökmekten başka bir şey biliyorlar mıydı?

“Benimle düzgün konuş... Hem sana ne benden sana ne? Sanki çok mu umurundayım, artık ne olacaksa olsun, belki kaçıırırlar da...”

Bir kez daha, “Sus!” demesiyle irkilip gözünün derinliklerine baktım. İçim bir kez daha titrese de sıcaklığı bedenimi ısıtıyordu. Neden gözlerinin bu kadar karardığını merak ederken beni öpmesiyle bedenim titredi. Başladığımız noktaya geri dönssek de bu sefer aklında soru kalmadığına emindim.

Dudaklarımdan milimlik de olsa ayrıldığında, “Karşılık ver,” diyerek çıkıştı, ben de o an sadece robot gibi durduğumu fark ettim. Neredeyse, söylediğini ikiletmeden onun gibi şehvetli şekilde öpücüğüne karşılık verdim. Az önceki olanlar, söylenen sözler, her şey öpücüğüyle buhar olup gitmiş, geriye sadece o ve ben kalmıştık. Ona olan arzum artarken eliyle belimden tutup vücudunu biraz daha bastırdı. Tahrik eden elleri tişörtümden içeriye girerken iki elimi ensesine götürüp parmak ucumda biraz daha yükseldim. Çınar beni bir çırpıda kucağına alınca, “Yatak odası nerede?” diye sordu. Benden birkaç saniyeliğine ayrılınca afalladım.

Yatak odası mı? “Yukarıda...” dediğimde burnumun ucundan öpüp merdivenlere yöneldi.

Çınar, “Olacaklara hazır mısınız?” dediğinde, ânın hazırlısıyla, “Evet,” dedim. Çınar beni kucağında taşıyarak ağır adımlarla yukarıya çıktı. İlk gördüğü odaya girince beraber yatağa düştük. Öpmeye başlamadan önce ise yine aynı sözleri telaffuz etti.

“Benimsin demiştim. Sadece benim!”



Tatlı uykumdan uyanınca, gözlerim kapalı bir halde yatakta gerindim. Kollarımı iki yana gerinerek açmamla sağ tarafın boş olduğunu fark etmem bir oldu. Anında gözlerim açılınca yana baktım. Kimse yoktu. Çınar yoktu. Yataktan hızla çıkarak üstüme aldığım örtüyle ayakta kaldım. Beni bırakıp gitmiş miydi? İnanmıyordum, beni bırakıp gitmişti.

Odaya göz atarken içerideki kapının banyo olduğunu düşündüm. Elimi yüzümü yıkayıp kendime gelmek için banyoya girerek panik halde aynaya baktım. Yüzüm halsiz görünüyordu, elim yüzüm şişmişti, ruh gibiydim, parmak ucum dudağıma gidince ne kadar çok morardığını fark ettim. Dudağımdaki sızıyla yüzümü daha fazla buruşturarak hemen elimi yüzümü yıkadım. Tekrar alelacele yatağın olduğu yere gidip yatağın beyaz örtüsüne boş gözlerle baktım. Gitmişti demek ki, beni burada böylece bırakıp gitmişti... En komik yanı ise filmlerde izlediğimiz sahneyi birebir yaşamamdı. Ne kadar da trajikomik sahne! Gece birlikte olurlar, sabah uyandığında oğlanı yanında görmeyen kız kahrolur. Ama ben o kızlar kadar zayıf değildim. Gittiye kendi kaybetmişti. Arkasından ne yas tutar ne de ağlardım.

“Ahmak adam!”

Üstümdeki beyaz örtüyle birlikte tekrar banyoya girdim. Duşakabini açtığımda ıslaklığı fark ettim. Demek ki beyimiz duş alıp öyle gitmişti. Üstümdeki örtü yere kayınca ben de duşa girerek ılık suyla kendime gelmeye çalıştım. Su bedenimi rahatlarsa da düşünceler kalbimi mühürlüyordu. Duşakabinden çıkıp bulduğum havluyla kurulandım. Saçlarımı da havluyla kurulayınca banyodan çıkıp hemen yerdeki kıyafetlerimi alarak giyindim. Saçlarımı da toplarken bir an önce buradan gitmem gerektiğini düşündüm. Tıpkı onun gibi her şeyi geride bırakarak gidecektim. İyi de dağ başından nasıl gidecektim ki? Tek çare taksi çağırmaktı... Of! Tabii bunun için önce aşağıya inip çantamdan telefonumu almam gerekiyordu. Odadan hızla çıkıp merdivenlerden koşarak inmeye başlamıştım ki gelen sesle irkildim.

“Nereye?”

“Hıh...”

İşte bunu hiç beklemiyordum. Ben düz mantık izlediğim filmlere odaklanarak beni bırakıp gittiğini sanmıştım. Oysa o gitmemiştir. Çınar elinde kahve fincanıyla bana bakmaya devam ederken, “Burcu, koşarak nereye gidiyorsun?” diye bir daha sordu.

Ben de kalbimden elimi çekerek, “Şey... Ben...” Şimdi ne diyecektim ki?

“Neyse ne, hadi hazırsan gidelim. Mira bizi bekliyor,” dediğinde içimden *oh* dedim. Kendimi toparlayınca burnumu havaya kaldırdım. “Peki gidelim.”

Çınar elindeki bardağı köşeye koyunca kapıya yöneldi. Ben de hâlâ saf saf adama bakıyordum ki o da dönüp bana kötü bir bakış attı. Nasıl bir tavırdır arkadaş, sanki dövecekmiş gibi bakıyordu.

“Burcu, dikilme orada, yürüsene. Eğer kucağıma alacağımı sanıyorsan hiç bekleme.”

Zaten soğuk tavrı beni kederlendirirken bir de üstüne sert şekilde konuşuyordu.

“Ne münasebet ben kendim yürürüm.”

Hödük, istersen gel de döv diye içimden söylenirken bir koşu çantamı koluma taktım... Dışarıya çıkıp arabaya binince ise ona olan tavrım hiç değişmemiş, yüzüne bakmadan yolları izlemiştim. Ne konuşmak ne de yüzüne bakmak istememem ondan ötürüydü.

Tam iki saat sonra gideceğimiz yere ulaştık. Çınar arabayı park edince, “Sen de gelecek misin?” diye sordu. Yok, gidemezdim, bilmiş Cihan Bey yüzümü görünce yanlış anlar ya da doğrusunu anlardı. “Hayır, sen tek git. Ben burada beklerim. Sadece Mira’yla ilgilendikleri için teşekkürlerimi iletirsen sevinirim.”

Çınar Beyimiz, “Tamam...” diyerek arabadan indi. Ben de arkasından gözlerimi kısarak baktım. *Pis adam, uyuz, kalas, odun, ne olacak!* İçimden küfür etmek geliyordu bu adama. Artık yukarıda ne konuştuysa yirmi dakika sonra gözüktüler... Hemen arabadan inerek kardeşime yöneldim. Küçüğümü çok özlemiştim. Kardeşim de beni görünce koşmaya başladı.

“Bebeğim... Seni çok özledim,” diyerek yere diz çöküp boynuma sarılmasını bekledim. Kardeşim boynuma atılınca, “Abla... Bir daha beni bırakıp gitme,” dedi, ben de onu öpücüklere boğdum. Bir daha gider miydim? “Gitmem ablam gitmem, bu son ayrılışıymızdı.” Mira’dan ayrılınca elini dudağıma götürerek yüzünü buruşturdu. “Abla, dudağına ne oldu?” diye sorduğunda Çınar da dikilmiş bizi izliyordu.

“Katır tepti güzelim,” dedim Çınar’a bakarak. O da arkadan öksürmüştü. Ayağa kalkarak kardeşimin minik elinden tuttum. “Eşek mi yaptı bunu şimdi nerede?” diye sordu Mira.

“Geride kaldı güzelim, çok geride. Hadi biz gidelim...” derken minik ellerinden tutarak yürümeye başlamıştım ki Mira elimi çekiştirdi.

“Nereye gidiyoruz abla?”

Çınar Beyimiz de, “Evet, bensiz nereye gidiyorsunuz?” diye sorduğunda *mümkünse senden çok uzaklara gidiyoruz* demek istesem de sadece başımı çevirerek ona baktım.

Ben de nereye gideceğimi bilmesem de senin gibi kalas odunun yanında daha fazla kalmak istemiyorum. “Kusura bakmayın Çınar Bey, ayıp ettik. Az kalsın veda etmeden gidecektik. Kardeşim ve kendi adıma her şey için teşekkür ederim. Hakkınızı helal edin.”

Mira hemen elimi çekiştirerek, “Abla, Çınar Abi de gelsin,” dedi. *Sanki öz abisi de ayrılmıyor hödükten.*

Ama bu defa karar vermiştim, ondan gidecektim. Ben güvenip kendimi ona verirken o beni o lanet yatakta yalnız bırakmıştı. “Olmaz güzelim, bizim bir an önce gitmemiz gerekiyor...”

Ben yine yürüyecektim ki Mira yürümedi. Geriye baktığımda Çınar, Mira’nın elinden sıkıca tutmuş gitmesine engel oluyordu. Mira, ikimizin arasında bir bana bir Çınar’a bakarken, “Nereye gidiyorsun Burcu, beş parasız sokaklarda ne yapacaksınız?” diye sordu. Çınar.

Aman pašamız bizi de düşünürmüş, daha dün amcam diyordun, ne ara unuttun. Amcamın paraları hani beni arşa ulaştırırdı? “Biz buluruz bir yol, şimdi kardeşimin elini bırakır mısınız?”

Bir an önce ondan uzaklara gitmek istiyordum. Aklımda bir plan yoktu ama bu şehirden kaçıp tatil köyüne gider, kendime de iş bulurdum, sonra da değmeyin keyfime...

Derken Çınar kozunu oynayarak kardeşimin önünde diz çöktü. “Mira, sen de mi beni bırakıp gideceksin, beni sevmiyor musun?”

Mira elimi bırakıp onun boynuna sarıldı. “Ben gitmek istemiyorum. Seni de çok seviyorum Çınar Abi...”

“İyi o zaman, ben tek giderim. Sen de o çok sevdiğin Çınar Abinle kal!”

Sinirle arkama bakmadan epey yürüdüm. Bir saniye ya, neden kardeşimi ona bırakıyordum ki? Hışımınla geri döndüğümde Çınar’la Mira’nın el ele tutuşmuş beni takip ettiğini gördüm. Ay bir de kendilerinden emin şekilde arkamdan sessizce yürüyorlardı.

“İnat etme Burcu, eve gidelim.”

Ne oldu Çınar Bey, bir anda kaybetme korkusu bedenini sardı da pişman mı oldun?

Mira, “Abla lütfen!” dediğinde pes ettim, ikisi de çok tatlı bakıyordu. Zaten nereye gidecektim ki?

“Tamam, gidelim zaten hizmetçilikten başka ne iş bilirim değil mi?” diye sordum. Çınar’a laf sokmadan arabaya binmek ayıp olurdu. Katettiğim yolları tekrardan arşınlayarak arabanın arka koltuğuna bindim. Çınar da kucağındaki Mira’yı bana uzattı, ben de kardeşimi kucağıma alarak sıkıca sarıldım. Mira da karşılık olarak yanağımdan öptü.

Çınar arabayı çalıştırınca, “Yemek yemeğe gidiyoruz,” dedi. Beyimiz bugün pek bir nazikti.

“Eve demiştiniz Çınar Bey.” Bir an önce eve gidip tekrar duşa girmek, ona ait bütün kokuları üstümden atmak hatta kazımak istiyordum.

“Küçükhanım biz olmayınca yemek yememiş...” dediğinde küçük kardeşimin yüzüne bakıp, “Mira, tatlım neden yemek yemedin?” diye sordum.

Çınar, “Onu da ben cevaplayayım. İkimizin onu terk ettiğini, bir daha da gelmeyeceğimizi düşünmüş,” derken, miniğimin saçlarından öptüm. “Bebğim, neden böyle düşündün. Ben giderken sana hemen geleceğimi söylemiştim,”

derken dudağımı ısırarak dikiz aynasına baktım. Çınar da sinirle bakıyordu, galiba bir pot daha kırmıştım.

Çınar “Demek sen de ablanın nereye gittiğini biliyordun küçükhanım?” diye sorduğunda, bizimkisi dudak büzerek, “Bana kızdın mı?” dedi. Ben de kızacak sanırken tam aksine Çınar, “Hayır, bu sefer sana kızmadım. Ne de olsa yalanlarınıza bağışıklık kazandım,” dedi.

Çınar’ın bu sözünden sonra arabada derin sükûnet olmuştu. Lokantaya geldiğimizde Çınar arabadan inip bizim kapıyı açınca beni beklemeden Mira’yı kucağına alarak önden yürümeye başladı. Ben de onları arkadan takip ediyordum ki onlar içeriye girerken Volkan’ın sesini duydum. Arkamı döndüğümde bir kez daha, “Burcu!” dedi.

Onu görünce tedirgin olsam da, “Merhaba Volkan, nasılsın?” diye sordum, tatsızlığa hiç gerek yoktu.

“Seni gördüm daha iyiyim. Neler yapıyorsun?” diye sordu.

Demek ki neymiş, bazı erkeklerle daha medenice konuşulabiliyormuş. Yine de uzun uzun sohbet edemezdim. “Sonra konuşalım mı? Ben seni ararım,” dediğimde başını olumlu anlamda salladı. Çünkü ben biraz daha içeri girmezsem Çınar küçük kıyameti koparacaktı.

Volkan, “Tamam, senden haber bekliyorum,” diyerek yanımdan uzaklaştı. Galiba onunla yaptığım son konuşmam epey işe yaramıştı, bu defa hiç üstüme gelmemişti. Ben onun arkasından minnetle bakarken biri kolumdan tutup çekiştirmeye başladı. Panikle bağırarak “Bırak...” dedim ama bu Çınardı. “Ne yapıyorsun Çınar, aklını mı kaçırdın?”

“Asıl sen ne yapıyorsun eski sevgilinle?”

“Sana ne be adam sana ne? Sen kimsin, ne hakla soruyorsun?” diyerek ben de altta kalmayarak sinirle konuş-

tum. Dengesiz pislik! Ben bugün o yatakta yalnız uyanmıştım be! O da yetmezmiş gibi bana soğuk davranmıştı. Şimdi de utanmadan benden hesap mı soruyordu?

Çınar yüzünü yüzüme yaklaştırarak tısladı. “Burcu, hâlâ ben kokarken elin adamlarıyla köşelerde...” derken bu sefer tokadı bastım. Bunu çok önce hak etmişti.

“Benimle düzgün konuş Çınar... Kendine gel. Ben sadece onu başımdan savıyordum ki yine de sana bunları açıklamak zorunda değilim. Çünkü sen ki... Of! Bırak ya sanki ne yaptığını beni ne duruma düşürdüğünü bilmiyorsun.”

İçimden bir şeyin koptuğunu hissetsem de kendimi hemen toplayıp onu bir köşede bırakarak içeriye yöneldim.

Adama bak hem suçlu hem güçlü, bir de utanmadan bana hesap soruyor. O kadar kıymetliyse beni arkanda bırakacağına elimden tut. Yanında yürüyeyim.

Yalnız uyandığımda... Bir masal gibiydin bir rüya gibi yalan!

“Günaydın Burcu...”

Evet, evin asil lordu da sonunda uyanmıştı. Lordumuz uyandığına göre hizmetini yapabilirdim. “Günaydınlar olsun efendim.” Yüzüne bakmadan çayını koyup yüzüne baktım, o da masaya tuhaf bakışlar atıyordu. “Kahvaltı ne zaman hazır olur acil çıkmam lazım,” dediğinde elimle masayı gösterdim. Ona hayatının en gösterişli kahvaltısını hazırlamıştım yoksa beğenmemiş miydi?

“Kahvaltı hazır Çınar Bey...” Bunu söylerken, gülmek için kendimi zor tutuyordum ama ona her şey müstahaktı...

“Kahvaltı bu mu Burcu? Zeytin, peynir ve çay üçlüsü mü?”

Tabii alıştı paşamız dört dörtlük masaya şimdi de yadırgıyordu.

“Evet Çınar Bey yoksa beğenmediniz mi?” diye sordum.

Bu kez harbi sinirlenmişti. Zaten dün de sinirinden hiç yüzüne bakmamıştı. Tokat izi o kadar belliydi ki öfkesinden bütün gece kudurmuş olmalıydı.

“Burcu, şaka mı bu? Eğer öyleyse hiç şaka falan çekemem haberin olsun,” dediğinde “Gayet ciddiym beğenmiyorsanız kovarsınız,” dememle elini bileğimde hissettim.

“Bütün gayen seni evden kovmam için mi?” diye sordu.

Korkmadan gayet normal şekilde masada oturan adama doğru eğildim. “Evet.” Ben gidemiyorsam o kovacaktı.

“Kovmuyorum ulan kovmuyorum... Şimdi git adam akıllı hazırla kahvaltıyı,” dediğinde omuz silkerek içimden *dengeşiz pislik* dedim.

“Ben hazırladım sofrayı, beğenmeyen sizsiniz. O kadar çok istiyorsanız dolap orada...” diyerek elimle dolabı işaret ettim. Sinirimden sabah bile uyanmayacaktım. *Sen yat kalk da bu kadarını hazırladığıma dua et. Ama nerede nankörsün işte nankör!*

Lordum, “Ya sabır! Delirmeme az kaldı,” diyerek sinirle ayaklanıp yine aynı sinirle dolabı açtı, dolabın içini bir süre süzdükten sonra, “Dolap neden boş Burcu?” diye sordu.

“Bilmiyorum,” dedim burun kıvrarak... O sırada da gülmemek adına dudağımın iç kısmını dişliyordum.

Çınar dolabı kapatınca ellerini göğsünde birleştirdi. “Peki bugün alışverişe çıkar mısınız Burcu Hanım?” diye sorunca ise önce düşünür gibi yaptım, sonra da elimi uzatarak, “Arabanın anahtarını verirseniz neden olmasın Çınar Bey,” dediğimde artık burnundan soluyordu. İşte keyif diye buna denirdi.

“Anahtarın yerini biliyorsun Burcu, bir daha da bana sormadan eve ne lazımsa al,” diyerek emretti.

“Emredersiniz Çınar Bey,” dedim yapmacık bir gülümsemeyle.

Çınar sabrının son demlerine gelmiş olacak ki yanıma yaklaşp, “Derdin ne senin söylesene?” diye tısladı, hâlbuki az önce nedenini söylemiştim.

“Derdim ne olabilir ki sadece çok az kalan gururumu koruma çabasındayım,” dedim ama der demez pişman oldum.

“Ben mi gururunu zedeliyorum Burcu? Senin her tarafın yalan dolan. Şimdi üstündeki çamuru bana atmayı kes!”

“Sana kaç defa söyleyeceğim, zorunda kaldım anlıyor musun zorunda... Ben el kadar kızla ortada kaldım ya, beş parasızdım, ne kalacak yerim vardı ne de gidecek. Sığınma evine gitseydin diyeceksen oraya da gitsem kardeşimi elimden alırlardı. Ben de gocunmadan kardeşim için hizmetçilik yapmaya razı oldum. Tabii davulun sesi uzaktan hoş gelir.

Kim bugüne kadar sordu ki, Burcu sen ne yaşadın, nasılsın? Ben söyleyeyim mi? Hiç kimse, bir kişi bile sormadı... Tek bir Allah'ın kulu iyi misin diye sormadı." Konuşurken boğazım acımaya başlayınca sustum. Aslına bakarsak o kadar doluydum ki...

"Tamam, sakın ol," diyen Çınar kolumdan tutacaktı ama hemen kolumu ondan çekerek konuşmaya devam ettim. "Sakin falan olamam, size uzaktan konuşması kolay. Evet, ben sana yalan söyledim çünkü sen bize yakın falan değildin, sadece patronumdun. Eğer üstelleyip benim aklı-mı karıştırmasaydın hep de öyle kalacaktın. Şimdi son kez diyorum, bir daha bana ne yalan söyledin de ne de eski konuları aç..."

Yeter ya bir insan evladı da haklıydım desin. Benim vicdan azabım bana yeterken bir de bu adamla uğraşıyorum.

Bir hışımla yanından ayrılıp ardıma bakmadan sinirle odama gittim ve Mira'nın yanına yatarak ona sarıldım. Oh be, rahatlamıştım.

Kısa bir süre sonra da hasret kaldığım uykuya doğru kendimi bıraktım.

Ne güzel uyuyordum ki Mira acıktım diyerek beni uyan-dırdı. Ben de yine uykuya hasret kalarak güzel yatağımdan ayrıldım. Kardeşimin kahvaltısını hazırladıktan sonra da ke-yifsizce evi temizlemeye koyuldum. Böyle büyük bir evi tek başına temizlemek ızdırap gibiydi. Temizliği bitiremeden zil çaldı. Hemen elimdeki toz bezini yerine alelacele sakladım eğer Çınar geldiyse evi temizlediğimi görmemeliydi.

Kapı deliğinden baktığımda hiç tanıdık olmayan bir yüz gördüm. "Buyurun..." diyerek kapıyı açtığımda kapıda bir afet var diye tabir etsem eksik anlatmış olurdum. Ben kız halimle dibim düştüyse artık gerisini bilemiyordum. Kız kafasını içeriye uzatır gibi bakışlarıyla etrafı taradı.

"Çınar'a bakmıştım," dedi tatlı bir ses tonuyla.

“Kimsiniz?” diye sordum.

“Ben arkadaşı Liya.”

Kızın ismi bile güzeldi. Ben de elimle içeriyi işaret ederek, “Çınar Bey evde yok, çok erken çıktı,” dediğimde kız bir kez daha beni süzdü. Beni pek beğenmemiş olmalıydı.

“Peki, siz kimsiniz?”

“Ben Çınar Bey’in çalışanıyım.” Hizmetçi desem daha mı iyi olurdu? Aman neyse, ikisi de aynı yere gidiyordu.

Kız şaşkınlığını gizlemeden, “Temizlikçi gibi mi?” diye sordu.

“Evet, hizmetçiyim.” Neden gocunacaktım ki ne de olsa alın terimle çalışmaya çalışıyordum.

“Şaşkınlığımı maruz gör, ilk kez bu kadar güzel bir hizmetçi gördüm. Üstelik giyim tarzın... Seni bir yerden tanıyor olabilir miyim?” diye sorduğunda, aklım sosyal ağlarıma gitti. Bir zamanlar çok kullanır her gün mutlaka fotoğraf paylaşırdım. Oradan bile olmasa magazin sayfalarından göz aşinalığı olabilirdi. Bence beni tanımayan tek kişi vardı, o da Çınar’dı.

“Pek sanmıyorum, ben sizi ilk kez görüyorum.”

“Adını öğrenebilir miyim?” diye sordu.

“Burcu,” dedim tebessüm ederek.

“Memnun oldum Burcu, ben şimdi gidiyorum, bir ara konuşalım.”

Konuşmak mı? Ne hakkında? Çok güzelsin tatlım da seninle ne konuşabilirim? Bir saniye ya bu kız Çınar’ın eski sevgilisi olmasın?

“Peki, iyi günler,” dedikten sonra kız arkasına baka baka gitti. Ben de kapıyı kapatıp salona geçtim. Oyun oynayan kardeşime öpücük gönderip elime telefonumu aldım ki almaz olaydım.

“Akşama çok önemli misafirim var, ona göre hazırla yemeği... Lütfen sabahki gibi olmasın.”

Gelen mesaj Çınar'dandı. İyi ama durduk yere ne misafiri yoksa az önceki kız mıydı? *Tabii ya önce kızı ben kıskanayım diye gönderdi, şimdi de yem atıyor. Adama bak ya iyi gelsin misafirin...*



Saat sekizi gösterirken kapı çaldı. Ben de kapıyı açmadan önce üstüme başıma baktım. Sırf o kızıdan daha güzel olmak için elbise giymiş, saçlarımı su dalgası yapmıştım. Ah canım ben, çok güzel olmuştum. Sol omzuma kendimi severek öpücük kondurup zil bir kez daha çalınca elimle ruj izini siliverdim.

Kapıyı açmamla kadın değil de Çınar ve en az onun kadar yakışıklı biriyle karşılaştım. İşte bunu hiç beklemiyordum. Çınar beni ters ters süzerek kötü bir bakış attı. Ben de kapıda saf gibi kalınca, “Burcu, bizi içeri alacak mısın?” diye sordu, diğeri de bana elini uzatarak, “Merhaba Burcu, ben Barış,” diye kendini sevecen şekilde tanıttı.

Ah bu adam kesinlikle dünyalı, Çınar gibi hödük değil.

Ben de elimi uzatarak aynı sevecenlikle elini sıktım. Çınar rahatsız olmalıydı ki öksürerek açıklama yaptı. “Barış, benim yeni iş ortağım, üstelik kendisi muhterem kuzenim olur.”

“Memnun oldum Barış... Buyurun içeri girin, yemek hazır,” dedim geri çekilerek.

Barış salona doğru giderken Çınar ve ben geride kalmıştık. O kızın geleceğini sanarak adamın boşu boşuna günahını almıştım.

Çınar, “Sana yemek hazırla demiştim sense kendini hazırlamışsın,” dediğinde, ona omuz silktim.

“Kuzenin olduğunu bilmiyordum,” diyerek lafı geçiştirdim. Boş yere huzursuzluk falan çıksın istemiyordum.

“Barış yurtdışından yeni geldi. Benim de pek samimi olduğum söylenmez ama yine de severim. Malum pek fazla kan bağımdan insan kalmadı hayatımda.”

“Anladım,” dedim. Aslında anlamayacak bir şey yoktu ama onun üstünde durup çok düşünmek istemiyordum.

“Kuzenim olabilir ama sen yine de uzak dur,” diye uyarmayı da ihmal etmedi Çınar Bey.

“Çınar... Neyse, bu sabah bir kadın geldi,” dedim, aklım hâlâ o kadındaydı.

Üzerime doğru yürüyüp yüzüme yakından bakarken içim bir hoş olmuştu. Yüz taraması yapar gibi, “Kimmiş?” diye sordu.

“Sarışın, mavi gözlü biri, adını söylemişti ama unuttum, bana arkadaşın olduğunu söyledi.”

“Benim bütün çevremdeki kızlar sarışın, renkli gözlü Burcu, eğer önemliyse arar bulur.”

“Neden şaşırmadım acaba...” dedim salona doğru ilerleyen Çınar’ın arkasından. *İnşallah başına sarışın düşer de boynun altında kalır. Hayır, anlamıyorum sarı rengi Kızılay mı dağıtıyor da herkes sarışın.*

Of! Salona geçerken Barış ve Mira’nın çoktan arkadaş olduğunu hatta Barış’ın kardeşime boyama konusunda yardım ettiğini gördüm. Çınar da oturduğu yerden onları izliyordu.

Masaya geçip çorbaları servis ettikten sonra hepsini yemeğe davet ettim. Çınar, “Sen de otur,” dediğinde bir şey söylemeden oturdum. O kız gelecek diye zaten önceden kendime servis açmışım. Ne var canım bu adam benimdi ve ben benim olan her şeyi kıskanırdım.

Yemek boyunca Çınar ve Barış iş konuştu, ben de kardeşimle ilgilendim. Yemek bittikten sonra Mira boyamasına koşarken Barış masayı kaldırmak konusunda yardım etmek istedi, ben de *bak gör* gibisinden Çınar’a bir bakış

attım. Tabii Çınar da kuzeninden geri kalmayarak bana yardımcı oldu. Bence kıskançlığından yardım etti.

“Teşekkürler...”

Yardım ettikleri için teşekkür edince ikisi beraber salona geçti, ben de bulaşıkların pisliğini alarak makineye dizdim. Elbisyle eğilip kalkmak zor olsa da gülü seven dikenine katlanırdı. En son masayı sildikten sonra kahveleri yapmak için mutfığa tekrar girdim. Bence Barış aşırı iyi biriydi. Normal şartlarda hemen birine ısınmazdım ama adam baştan aşağıya mükemmel biriydi. *Allah sahibine bağışlasın* diye eklemeyi de ihmal etmedim.

“Burcu...” Arkamdan gelen ses Çınar’a aitti. Neden her seferinde sinsi sinsi arkamdan geliyordu? Bu huyundan bir an önce vazgeçmeliydi. Üstelik bütün gece gözü hep bendeydi, özellikle de elbisemin boyuna takmıştı.

“Buyurun Çınar Bey?”

Bana bu tavırda devam edecekse ben de ona yerini bildirirdim değil mi?

“Ketçap sever misin?” diyerek dolaba yöneldi.

Ketçap mı? Adam iyice kafayı yemişti, ne ketçapından bahsediyordu?

Çınar gülümseyerek eline aldığı ketçapla bana yaklaştı.

Ben de *ne oluyor* gibisinden ona baktım. “Anlamadım,” dedim.

Çınar avucunun içine ketçap sıktı. Ben hayretle ona bakarken avucundaki ketçapı hızlıca elbiseme sürüverdi. Ondan bu hareketi beklemediğim için geri çekilme şansım hiç olmamıştı. “Ne yaptın!” diye tiksinererek ellerim havada elbiseme baktım. *İğrenç!* Eğer misafir olmasaydı kesin çığlık atardım.

“Seni ilk gördüğümde yapmam gerekeni yaptım. Şimdi git elbiselikten haberi olmayan kumaş parçasını çıkar,” dedi.

Sinirden bu kadar kuduracağını hesaba katmamıştım. Yüzümü buruşturarak, “Sen... Sen pisliğin tekisin. Hem sen kim oluyorsun, ne hakla bunu yaparsın?” diye sordum.

“Beni daha fazla delirtmeden üstünü değiştir Burcu,” diyerek emretti.

“Zorba hödük... Ama ben var ya sana bunun hesabını sorarım.”

“Şşşt... Sesini yükseltme ve sakın bir daha yalnız değilken bu kadar kısa giyinme yoksa sonu kötü olur Burcu. Bir de eğilip kalkarken dikkat et!” diye uyarı çekti.

Ben de, “Görürsün sen!” diyerek topuklarıma vura vura odama doğru yol aldım.

Sen kimsin ya ne hakla karışyorsun? Yok yok bu adamın ortası falan yok bildiğin dümeni bozuk! Ya çok yakın ya da böyle kalas odunu. Pis zorba, görürsün sen...

Odaya hışımla girince elime birkaç tane elbise aldım. Rahat, biraz uzun birazcık da Çınar’ı deli edecek tarzda bir elbise giydim. Saçlarımı da salaş şekilde toplayarak mutfağa tekrar yol alacakken salonda Uğur’u gördüm. Ne ara gelmişti? Zil sesini duymamıştım.

Uğur ve Barış’ın arkası dönük olduğu için beni fark etmemişlerdi. Yalnızca beni gören Çınar kötü bir bakış atmış ben de hiç oralı olmamıştım. *Neyse gideyim de yarım kalan kahvelerini yapayım.* Şimdi yanlarına bu sinirle gidemedim. Kahveleri nasıl içerler diye de sormayacaktım. *Hoş, bana ne ya, misafir umduğunu değil bulduğunu içermiş.*

Mutfağa girip üçüne de kahve yaptım. Kahvelerle salona girmiştim ki Barış beni görünce hemen ayaklanarak elimden tepsiyi aldı. *Sen türünün son örneği falan olmalısın.*

“Bugün seni çok yorduk,” dediğinde ben de gülümseyerek cevap verdim. “Önemli değil. Hoş geldiniz Uğur Bey.”

Uğur da aynı incelikle, “Hoş bulduk Burcu, görmeyeli nasılsın?” diye sordu.

Aslında pek de iyi değildim, hayatımın orta yerinde nemrut gibi oturmuş kalas odunu vardı. “Gayet iyiyim, siz?” diye sorduğumda, Çınar hâlâ elbiseyi üstümde yakacakmış gibi sinirli bakışlar atıyordu.

“Ben de iyiyim. Eğer müsaitsen konuşabilir miyiz?”

En son konuşmamızın üzerinden çok zaman geçmemişti. Zira o gün bana karşı pek fazla soğuktu. Bugünse içten şekilde konuşuyordu. Bu da Cihan Bey’in onunla konuştuğunun en bariz göstergesiydi.

“Tabii müsaitim, buyurun sizi dinliyorum.” Boş bulduğum yere otururken Çınar alevler saçmasın diye elbisemi düzelttim.

“Pat diye konuya girmek doğru olmayacak fakat artık şu miras işini kesinleştirmemiz gerekiyor.”

“Uğur Bey, size daha önce de söylemiştim, ben bu mirası istemiyorum.”

“Biliyorum istemiyorsun, haklı sebeplerin de olabilir fakat ortada koskoca holding var. Bünyesinde ise binlerce kişi çalışıyor, eğer sen reddedersen hepsi işsiz kalacak. Burcu, binlerce kişiden bahsediyorum. Amcanın faturasını onlara kesemezsin.”

Bu açıdan hiç düşünmemiştim.

“Sırf amcan kötü diye sen de kötü olup aynısını yapacak değilsin değil mi?” diye sorunca ciddi ciddi düşündüm.

“Bu konuda düşüncelerimin değişeceğine asla inanmazdım ama ben bu işlerden zerre anlamam, daha okulumdan mezun bile olmadım,” dedim içtenlikle Uğur’a.

Barış, “Pardon sözünüzü kesiyorum fakat Burcu, sen bu kadar zenginken burada mı çalışıyorsun?” diye sorduğunda, bizi hayretler içinde dinlediğini fark ettim.

Ben de cevap vermek yerine Çınar’a baktım, o da benim yerime cevap vererek, “Barış sus!” dedi.

“Şöyle yapsan, gerçekten güvendiğin birine vekalet ver- sen?” Uğur Beyin sorusuyla tekrar Çınar’a baktım. “Çınar, ilgilenir misin?” diye sorduğumda bütün gözler Çınar’a çevrildi.

“Hey! Unutun! Ben iflasın eşiğinden yeni döndüm. Ton- la işim gücüm varken bir de senin holdinginle falan ilgile- nemem.”

Aman bir el atsan incilerin dökülürdü değil mi?

“Kuzen, ben varım. Ben bizim işlerle ilgilenirken sen de onun işleriyle ilgilenirsin. Hem sadece yönetim sende ola- cak,” dediğinde fırsat bu fırsat diyerek araya girdim.

Bir el at diye olayı küçümser gibi görünsem de koskoca holdingden bahsediyorduk. “Çınar, benim için değil, o in- sanlar için. Hem sen demiyor muydun Mira’nın geleceğini düşün diye. Lütfen, kabul et, hiç olmazsa Mira için. Yoksa asla mirası kabul etmem.”

“Bu arada Mira...” derken Çınar, Mira’nın köşede uyu- yakaldığını gördük. Bu haline hepimiz gülerken Çınar ben- den önce ayağa kalkarak Mira’yı kucağına aldı. “Beyler, biz hemen geliyoruz.”

Geliyoruz dediğine göre benim de peşine takılmam gere- kiyordu. Ben de sesimi çıkarmadan onu takip ettim. Çınar kucağında Mira ile büyük bir harbe yürür gibi yürüyordu. Onun heybetli görünüşüne dibim düşse de saniyesinde ken- dime geldim.

Çınar odaya girince sessizce Mira’yı yatağına yatırıp üs- tünü örttü. Bunu bir baba edasında yapması hoşuma gitse de hemen yelkenleri indirmek gibi niyetim yoktu. Hoş, be- nim bu defa olmaz dediğim her şey o gün başıma geliyordu.

Çınar geriye çekilince ben de kardeşimin saçını okşa- yarak yanağından öpüp dibimde duran adama baktım. “Onun için.”

Çınar bir süre Mira'ya baktıktan sonra, "Peki, kabul, sırf onun için holdingin CEO'su olurum. Lakin bütün yönetim sende olacak, beni daha fazla bu işlere karıştıрма," dediğinde kendimden hiç beklemediğim şekilde ona sıkıca sarıldım. Az önce yelkenden falan mı bahsediyordum? "Teşekkür ederim," dediğimde sarılışıma karşılık vermek yerine kendini geri çekerek elbiseme baktı.

"Üstündekini hemen değiştiriyorsun yoksa içeride bir bakmışsın yanlışlıkla elbisene kahve taveleri dökülmüş," diyerek bildiğin beni düpedüz tehdit etti.

"Değiştirmiyorum, dök." Bir inatla konuşunca Çınar zaten bana yakinken biraz daha üstüme geldi.

"Bir daha söylemem Burcu," dedi tehditkâr şekilde.

"Hayır dedim, kolaysa sen değiştir."

Değiştirmeyecektim işte, benim üzerimde böyle saltanat kuramazdı. Ben daha fazla uzatmaz derken onun gözlerinin içi parladı. "Hay hay..." diyerek beni dolaba doğru çektiğinde, "Aklından dahi geçirme Çınar..." desem de bir eliyle kıyafet arıyor diğer eliyle de bileğimden sıkıca tutuyordu. Bileğimi birkaç kez ondan kurtarmak için hamle yapsam da kurtaramamıştım. "Hey... Kime diyorum adam, bırak-sana bileğim acıyor..."

Yüzüme bakmadan, "Sessiz ol, Mira uyanacak," derken bulduğu bir parça kıyafeti yatağın üstüne attı. Aklıma gelen şeyle bileğimi tuttuğu elini dişledim. Çınar sadece bir anlık yüzüme bakıp başını sallayarak kendine göre en kapalı kıyafeti aramaya devam etti. Sonunda bulmuş olmalıydı ki eline aldığı elbiseye şöyle bakarak güldü, sonra bana dönünce *hayır* der gibi başımı salladım. "Çınar..." desem de saniyeler içinde elbisemin eteklerinden tuttuğu gibi bir çırpıda çıkardı. Karşısında iç çamaşırlarımla kalmıştım ki, "İlk kez görmüyorum Burcu, abartma..." dediğinde daha çok sinirlendim.

“Pislik... Yeter bırak! Ben kendim giyerim.” Sinirle elindeki elbiseyi alıp üstüme tutmayı da ihmal etmemiştim.

Çınar utanmadan uzanıp yanağımdan öptü. “Sinirlenince daha güzel oluyorsun sanki.”

“Odamdan gider misin?” diyerek onu kovdum.

Şu sinirle bile kalbimin onun için atması beni deli ediyordu.

“Tamam gidiyorum, sen de acele ederek arkamdan gel, yanlış anlamasınlar...” dediğinde diğeri küsmesin der gibi öbür yanağıma da öpücük bırakıp hızla odadan çıktı.

“Pislik! Pis mendebur... Ama var ya ben sana ne yapacağımı çok iyi biliyorum, sen göreceksin.”



“Günaydın...”

Kuşların öttüğü güzel bir sabaha uyanırsın ve biri gelir muhteşem sabahını kâbusa dönüştürür ya, işte şu an tam da o anı yaşamıştım. İçimden hayıflanırken, “Size de Çınar Bey...” dedim. O ise yerine oturmak yerine masaya dikkatli şekilde baktı.

“Hayırdır, bahçeye hazırlamışsın, üstelik sadece zeytin, peynir, çay üçlemesi yok. Ben her sabaha böyle uyanırım diyordum.”

O an ona ve söylediklerine değil de karın ağrısına odaklandığım için yüzümü buruşturarak konuştum. “Asıl size hayırdır? Sabah sabah bu ne enerji?” diye sordum. Ben karın ağrısı çekerken birilerinin mutlu olması sinir bozucuydu.

Çınar da anlamış olmalıydı ki durumumu sorguladı. “Neyin var, hasta mısın?”

İçimden ona söylenirken, “Evet, başım ağrıyor,” diyerek kısa kestim. Çınar bir anlık durgunluktan sonra eline çatal bıçağı alıp hiç beklemediğim anda şok edici sözlerini işittim.

“Korkma, hamile kalmazsın.”

“Ne!” Ağzımdan istemsiz tiz bir ses çıktı. Ne demek *hamile kalmazsın*? Bunu bu şekilde dile getirmesi kendimi aşağılanmış gibi hissetmeme sebep olmuştu. Elim ayağım boşalınca elimdekileri masaya bırakıp geriye doğru çekildim. Çınar, aynı vurdumduymazlıkla devam etti. “Korkma hamile kalmazsın dedim. Neden şaşırıyorsun? Yoksa hamile kalmak mı isterdin?”

O an midem kalktı. Bu ne iğrençlik, kendini bilmezlikti. “İğrençsin!” Başka ne denir bilmiyordum ama tepeden tırnağa iğrençti. Çınar yüzüme pişman olur gibi baksa da yanından hızla ayrıldım. Mutfığa geçtiğimdeyse ne yapacağımı bilmeden ellerimi masaya koydum. Bana hangi cesaretle bunları söylerdi? Bu defa sınırı fazla aşmıştı.

“Burcu...” Peşimden geldiğinde soluğu yanımda alarak yarım kalan sözüne devam etti. “Ben sadece için rahatlasın diye söylemiştim, amacım seni kırmak değildi.”

Tabii çok sağ ol, içim öyle rahatladı ki sana anlatamam. Çınar bir daha konuşacaktı ki buna izin vermeyerek susması için sağ elimi havaya kaldırdım. Ne yüzünü görmek ne de sesini duymak istiyordum. “Bugün için izin alabilir miyim?”

Çınar yine yaklaşmaya çalışıp, “Burcu, önce düzgünce konuşabilir miyiz?” dediğinde yüzüne bakmadan tekrar ettim. Bu adam kırıp döküp pişman olmaktan başka bir halt bilmiyordu. “İzin veriyor musunuz vermiyor musunuz?” diyerek sorumu yeniledim ama verse de vermese de ben zaten gidecektim.

“Eğer sırf beni kıskandırmak için ne idiğü belirsiz adamlarla takılacaksan ya da mini giyineceksen...” derken hışımla arkamı dönerek işaretparmağımı ona doğrulttum.

Kendini bilmez pislik!

“Kimsin sen ya söyle kimsin, bana ne hakla karışırıyorsun? İsteddiğim zaman istediğim şeyi yaparım. Sana ne he-

sap veririm ne de izin isterim. Şimdi de gidiyorum. Sakın tek kelime daha etme!”

Sözümü bitirdiğim anda eliyle belimi kavrayarak, “Biliyorsun...” demekle kalmayarak aynı anda da dudaklarıma yapışıp öpmeye çalıştı. Ben de var gücümle onu iterek daha çok bağırdım. Önce pislik yapıp keyfine göre öpemezdi.

“Ben hiçbir halt bilmiyorum tamam mı? Sen söylemediğin sürece de bilemeyeceğim. Şimdi seni ve egonu burada bırakıp gidiyorum. Sakın ola arkamdan gelerek Mira’nın aklını da karıştırma. Hatta sen ne yap biliyor musun? Kendini Mira’dan soğut. Soğut ki biz de bu evden kolayca gidebilelim,” dediğimde bu defa da onun yüzü gerildi.

“Asla!”

O an gözüm başka yere gitti. Bu adam bu kadar kaslı mıydı? *Dur Burcu konuşmadan hatta arkana bakmadan uzaklaş...* İlk önce sakın adımlarla sonra da hızla yanından uzaklaşmaya çalıştım. Odaya girdiğimde Mira hâlâ uyuyordu.

“Mira, bebeğim.” Kardeşimin uyanması için minik bir öpücük bıraktım.

Mira, “Abla,” derken elinin tersiyle gözlerini ovuşturdu. Kardeşimi bir kez daha öperek, “Hadi uyan bebeğim, gezmeye gidiyoruz,” dediğimde anında yarı doğruldu.

“Oley! Nereye gidiyoruz?” diye sorduğunda tıpkı onun gibi elimi dudağıma götürüp büzdüm. “Hmm... Bilmem. Nereye gitmek istersin?”

“Hayvanlara gidelim. Ne olur...” Mira iki elini birleştirerek konuşmuştu. Hayvanlar dediği hayvanat bahçesi olmalıydı.

Ben de ayağa kalkarak, “Tamam bebeğim, hazırlan hemen gidelim,” dedim.

Bir an önce bu evden çıkmalıydım yoksa her an patlayabilirdim.

“Çınar Abi de gelecek mi?”

Ah, *senin Çınar Abin... Meşhur nemrutumuz*. Neyse elbet bir gün abi sevdasından kurtulacak, Çınar’ın da kardeşimin üzerindeki hükümdarlığı sona erecekti. “Hayır güzelim, onun çok ama çok önemli işleri varmış, bizimle gelemeyecek.”

“Ya keşke o da gelse, bize dondurma alırdı.”

“Ben de alırım güzelim, sen iste kâğıt helva da alırım, ne istersen alırım olur mu?” dedim.

“Ben önce yüzümü yıkayayım abla, sonra hemen gidelim,” diyen kardeşim yatakta doğruldu.

“Önce ver bir yanak,” dediğimde ise ellerini boynuma sararak, “Burası küsmesin değil mi abla?” diyerek iki yanağımdan da öptü.

Verdiği öpücüklerden sonra kollarından tutarak onu yere bıraktım. “Koş bakalım çokbilmiş.”

Mira gidince ben de merakımdan dolap aynasının önüne geçerek tişörtümü kaldırdım. Karnıma bakmamla derin hülyalara dalmam bir olmuştu. Bir bebek, küçük elleri, minik ayakları olan bir bebek!

Yok canım ne bebeği ben anne falan olmak istemiyordum, hemen karnımı kapatarak kendime geldim. “Yok artık! Olmaz yani olamaz, ben anne falan olmak istemiyorum. Özellikle de babası Çınar olacaksa asla!” dedim kendi kendime.

“Neden?” diye gelen sesle de olduğum yerde sıçradım.

“Ay! Aklımı çıkardın Çınar, ne işin var odamda? Hem sen neden her seferinde sessiz sessiz sinsi gibi geliyorsun? Amacın iki gram olan aklımı da çıkarmak mı?”

Çınar çıkıp gitmek yerine kapıyı örtmeden üstüme üstüme doğru gelmeye başlayınca bir adım geriledim.

Ne oluyordu canım, bakışlarını karartmış neden üstüme yürüyordu? “Burcu, neden diye sordum?” dediğinde ne di-

yeceğimi bilemedim. “Neden benden olacaksa asla dedin?” diyerek sorusunu yineledi.

“Ne demek neden Çınar? Ben anne falan olmak istemiyorum. Üstelik senden hiç istemiyorum, daha beni kabul etmemiş adam bebeğimi kabul eder mi?”

Adama bak ya az önce merakta kalma diyordu. Şimdi ise zoruna gitmiş olmalıydı ki nedenlerimi sorguluyor. Yüzüme öfkeyle bakmaya devam edince ben de cümleme devam ettim. “Bir saniye ya, sen az önce korkma diyordun. Ne değişti bir anda olmayan bebeği mi benimsedin?” Bunları son anda elimi beline koyarak sormuştum. Sadece bugün değil bağ evinde sarf ettiği sözleri de unutmamıştım. *Zamanı gelsin onları da kafana vuracağım, önce sen soruma cevap ver.*

“Burcu, saçma sapan konuşma, bebek...”

“Abla ne bebeği?” Mira’nın asık yüzünü görünce hemen yanına giderek diz çöktüm. Çünkü Mira bebek konusunda beni açıkça uyarmıştı. Ona olan sevgimizin başkalarına yönelmesini istemiyordu.

“Güzelim, Çınar Abin sana bebek alacakmış da bana nasıl alması gerektiğini soruyordu.”

“Çınar Abi, bez bebek al kocaman olsun,” dediğinde içimden *oh* dedim, hiç değilse inanmıştı. Çınar da yanıma gelerek aynı şekilde diz çöktü. Ona yan yan bakarak hemen ayağa kalktım. “Tamam Şirinem, bugün istediğin bebeği alırız.”

Mira’nın gözleri parladı. “Sen de bizimle gelecek misin?” diye sordu.

Bu soru üzerine ona *hayır* der gibi başımı sallamakla yetinmeyerek kaşlarımı da çattım. Ben tek gitmek istiyordum, mümkünse ondan çok uzaklara.

“Ablan sizinle gelmemi istemiyor. Sen gelmemi ister misin?”

Pis ispiyoncu! Allah'ım ya resmen beni gammazlamıştı.

“Evet! Evet, gel. Ne olur sen de gel. Hem biz hayvanlara gideceğiz, aslan, kaplan, ayı göreceğiz. Abla at binmeye de gidelim mi?”

“İsterseniz ben sizi çiftliğe götürebilirim. Sen de midilliye binersin.”

Adama bak ya çocuğun gönlünü nasıl fethedeceğini gayet biliyor da kadın ruhundan zerre anladığı yok.

Şimdi ben ne yapacaktım? Neden bu adamdan bir türlü kurtulamıyordum? Üstüme illet gibi yapışmıştı.

“Abla, lütfen.” Mira ellerini birleştirerek dudağını büzümüştü.

Ben de zoraki şekilde kabul ettim. “Tamam güzelim gidelim.”

Eğer *ablan beni istemiyor* demeseydi, bir yol elbet bulurdum.

Çınar ayağa kalkarak, “Anlaştık. Ben sizi dışarıda bekliyorum,” dedi, ben de kardeşime baktım. “Mira güzelim, sen saçlarını tara ben hemen geliyorum.”

Çınar odadan çıkınca ben de arkasından çıkıp kapıyı çektim. Çınar koridorda duvara yaslanmış beni bekliyordu. Tam karşısına geçerek ellerimi belime koydum.

“Bu ne sinir Burcu, planlarını mı bozdum?” diye sorarak yüzünü yüzüme yaklaştırdı. Ben de geriye doğru bir adım attım.

Burada hesap soracak biri varsa o da bendim. “Benim amacım kardeşimle baş başa zaman geçirmekti. Beni anlamaı isterdim ama maalesef sende o kapasite yok ve yine maalesef ki hayata kör bir çerçeveden bakıyorsun, bu da senin duygularını köreltiyor.”

“Burcu, ben hayatınızda fazlalık mıyım?”

Olayı dramatize etmese olmazdı zaten.

“Evet, hayatımın orta yerine oturmuş, koskocaman bir fazlalıksın.”

Çınar sinirlenmiş olmalıydı, sırtım duvara dayanana kadar üstüme geldi. “Emin misin?” diye fısıldadı kulağıma.

“Bu gibi durumlarda evet,” dedim yutkunarak.

“Biz de bir bütün oluruz,” dediğinde istemsizce dudakımı ısırdım. Nefesini yüzümde hissetsem de *saçmalama Burcu ya bu kadar da küçülme* diyerek iç geçirdim. “Anlamadım,” diye sorduğumda iki elini de beni hapsetmek ister gibi hemen başımın yanına koyarak dudaklarını dudakşıma yaklaştırdı.

“Nasıl diye sormak istedin galiba,” dediğinde başımı salladım. “Böyle,” diyerek dudakşıma dudaklarıma sürttü... “Bu sefer âdet yerini bulsun... Sevgilim olur musun güzel surat!” diye sorduğunda, “Hı?!” diye tepki verdim.

“Dinleseydin Burcu, bir daha soramam.” Bunu bıyık altı gülerek söylese de hoş değildi.

“Hödük!” diyerek yumruk yaptığım elimi göğsüne vurdum. Ne de olsa ona anca işlerdi.

“Bu beni öp demek mi oluyor?” diye sorarken pek küçük olmayan öpücük verdi... Dudaklarını dudaklarımdan çok fazla ayırmadan fısıldadı. “Şimdi sizinle gelebiliyor muyum sevgilim?” diye sorduğunda hiç düşünmeden başımı olumlu anlamda salladım. Sevgilim demesi onun en büyük artışı olabilirdi.

“Evet, vizen çıktı.”



Pastanın son dokunuşlarını yaptığımda hafif dizlerimi kırıp pastanın son haline baktım. Şeker portakalım pastayı görünce havalara uçacaktı. Pastayı teftişim bitince doğrularak elimi belime götürüp gülümsedim. “Acaba hizmetçiliği bırakıp

kendime pasta dükkânı falan mı açsam?” Aklıma bu fikir güzel gelmişti. Neden olmasın? Sonsuza kadar bu evde çalışmayacağıma göre kendime yeni meşgaleler bulmalıyım.

Kimse var mı diye kapıya göz attıktan sonra pastanın kıyısını parmaklayarak parmağımı dudaklarıma götürüp tadına baktım. “Enfes!” Kardeşim gibi bir çıkış yapıp halime güldüm. O sırada zil çalınca gözüm saate gitti. Saat altıya geliyordu. Şu mutfaka saat asmakla çok iyi yapmıştım. Yoksa saatten falan haberim olmayacak, iyice kendimi dünyadan soyutlayacaktım.

Zil ikinci kez çaldığında belimdeki mutfak önlüğünü çıkarıp, “Patlama geldim,” dedim. Gelen Çınar’dan başkası olamazdı. Adamın anahtarı olmasına rağmen bana garezine zile basıyor, kapıda beklemekten büyük haz alıyordu. Kapıya ulaştığımda emin olmak için deliğe baktım. Evet, Çınar Beyimiz gelmişti. Kapıyı açarken yüzüme kocaman bir gülümseme kondurdum.

“Hoş geldin hayatım...”

Çınar yüzüme bakmadan dilinin ucuyla, “Hoş buldum,” diyerek içeriye girince, neye uğradığımı anlamadığım için kapıda kalakaldım.

Ne olmuştu ona, neyi vardı? Kapıyı kapatınca hemen peşi sıra yürüdüm. Çınar pencere kenarına gitmiş dışarıya bakıyordu. İçimi korku sarınca yanına giderek elimi uzatıp koluna dokundum. “Hayatım, neyin var?”

Çınar sadece başını çevirip bana bakınca midem burkuldu.

“Hiç,” dese de bir şeyler olduğunu anlamıştım. “Seni iyi tanıyorum Çınar, bir sorun var.” Bu sözümden sonra dönüp bana gülümsemesi gerekirken tam aksine kaşını çattı.

“Beni iyi mi tanıyorsun? Gerçekten beni iyi tanıdığını düşünüyor musun? Burcu, biz kaç aydır tanışıyoruz da sen sanki yıllardır beni tanıyormuşçasına konuşuyorsun?”

Ne oluyordu? Ben kötü bir şey mi söylemişim?

“Sen de beni çok iyi tanıyorsun Çınar, ben sana bu tonda çıkışlar yapıyor muyum?”

Hiç kimse kimseyi kendisinden daha iyi tanıyamazdı. İster bir ay, ister bir yıl hatta on yıl zaman geçirip tanımaya çalışsın. Bence kimse kimseyi kolayca çözümleyemezdi. Bu yüzden beni ne kadar tanıyor hesabı yapmıyordum ben.

Çınar bu defa sözüme aldırış etmeden cebinden çıkardığı anahtarı bana uzattı.

“Bu ne?” diye sordum elindeki anahtara şaşkınlıkla bakarak.

“Anahtar Burcu...”

“Sağ ol ya Çınar, ben de bir türlü demir parçalarının ne olduğunu seçememiştim.”

Ben alayla kollarımı göğsümde birleştirirken asıl o benimle dalga geçti. “İyi işte öğrenmiş oldun.”

Bu adam benimle dalga mı geçiyordu? Elindeki anahtarları sıkınca, “Çınar çok merak ediyorum da sen ne tür bir dengesizsin? Sana elindeki anahtarın nereden geldiğini ve neden bana verdiğini soruyorum. Doğru düzgün cevap vermek sana çok mu zor geliyor?”

“Tanımadın mı? Eski evinizin anahtarı, amcanın satın aldığı ve yine size kalan evin anahtarı. Şimdi sana ait olan şeyleri benden alır mısın?” diye sorduğunda uzanıp avuçlarının içindeki anahtarı aldım.

“Eksik veriyorsun. Sende bana ait bir kalp var. Her şeyimi senden almamı istiyorsan önce kalbimi geri vermen gerekiyor.” Çınar öylece durup gözlerimin içine bakınca dayanamayarak güldüm. Gülmekle kalmayarak sevgilime sarıldım. “Sevgilim, bugün işte canını çok sıktılar galiba ama gevşemelisin, iş geride kaldı. Artık evinde, bizim yanıımızdasın, lütfen kendini işler yüzünden yıpratma.”

Onca sarf ettiğim sözden sonra Çınar bana sarılmayınca geri çekilip yüzüne baktım. Neden gülümsemiyordu? “Burcu, ne zamana kadar hizmetçilik yapmaya devam edeceksin?”

Nasıl yani, hizmetçilik yapmamı istemiyor muydu? “Anlamadım.” Ne demek istediğini gerçekten de anlamamıştım.

“Burcu, ben artık bu evde hizmetkârım olarak çalışmanı istemiyorum. Avucunun içinde milyon dolarlık villanın anahtarları var. Ve de üstüme yıktığın koskoca bir holding...”

“Bir saniye orada dur. Ne demek üstüne yıktığım... Çınar, sen söyledin, senin bana tuttuğun avukatın söyledi. Ben de aklıma yattığı kadarıyla senden bir ricada bulundum. Biliyordum ki o işin başına geçsem katiyen altından kalkamazdım. Bak tamam biliyorum iki şirket arasında canın çıkıyor, çok yoruluyorsun...” Bir çare düşünürken, “Tamam, şirketi satılığa çıkaralım, olmaz mı? Sende onca yük altında kalmazsın. Hatta şu an aklıma daha iyi bir fikir geldi, şirketleri birleştirelim, tek bir çatı altında tek bir isim olsun...” diye önerdim.

“Cidden mi? Bu benim aklıma neden gelmiyor acaba... Burcu sen benim sadece sevgilimsin, daha fazlası değil. Sırf sen istiyorsun diye babamdan kalan şirketimin adını değiştirip senin şirketinin bünyesi altına katmam.”

“Yanlış anladın hayatım, ben onu kastetmedim. Bak ben...”

“Ben seni çok iyi anladım Burcu, emin ol çok iyi anladım.”

Bakma bana öyle... Yapma ne olur, bana öyle bakma. Güvensiz gözlerle bakıp aramızdaki ipleri koparma...
“Özür dilerim, sözlerimi yanlış aksettim. Sen nasıl biliyorsan onu yap, beni şirket işlerine hiç karıştıрма. Hadi gel

sana yaptığım pastayı göstereceğim. Bakalım on üzerinden kaç vereceksin.”

Çınar’ın kolundan çeksem de gelmedi. “Burcu artık kendine gel. Bu evde daha fazla hizmetçilik yapamazsın. Onca mal mülk içinde ben de yapmana izin veremem.”

Ben boşuna demiyordum. İkizler burcunun en dengesiz en psikopatı bana denk düşmüştü.

“Bizi evinden mi kovuyorsun?”

“Hayır!”

“O halde benden utanıyorsun? Sana sorduklarında sevgilim hizmetçilik yapıyor demekten utanıyorsun. Öyle değil mi öyle. Benden utanıyorsun?” Başka nasıl bir açıklaması olabilirdi? İki türlü de çıkmaza sürüklenmiyor muyduk?

“Hayır dedim sana hayır! Sadece daha fazla bu evde çalışmanı istemiyorum.”

“Madem o kadar çalışmamı istemiyorsun, evine tutarsın bir hizmetçi, çalışır. Ben de senin arkanı temizlemeye ölüp bitmiyorum tamam mı?”

“Neden o halde ısrarla bu evde kalmak istiyorsun? Yine aklından neler geçiyor? Yine ne düşünüyorsun?” diye sorduğunda bir anda bildiğin çılgına döndüm.

Benden hâlâ şüphe mi ediyordu? “Biliyor musun, başlarda hep Mira’yı bahane ederdim ama artık etmeyeceğim. Mira ne kadar senden ayrılmak istemiyorsa ben de senden gitmek istemiyorum.”

“Bu mu sadece?”

Daha fazla ne olabilirdi? Düne kadar canı, hayatı, sevgilisi, her şeyi değil miydim? Şimdi ne değişmişti? Durduk yere neden benden şüphe ediyordu?

“Çınar, sen iyi değilsin. Dün ömrüm diyordun, şimdi dilin demese de gözlerin git diyor. Bak ben artık dengesizliklerine dayanamıyorum, inan bana dayanamıyorum. Yıldım! Sen görmeden de biz ince bir ipin ucundayız ve ilk

kimin düşeceği belli değil. Ben... Ben ilk düşen olmak istemiyorum...”

“Burcu, seninle şu kısacık sürede o kadar çok şey yaşadık ki... En sonda olması gereken şeyler hep ilk oldu.” Ben ne yapabilirdim? Yaşananları kasıtlı olarak mı yaşamıştım? “Bence biraz zamana ihtiyacımız var.”

İşte o an sözün nereye gittiğini anladım. Aslında ihtiyacımız var demiyordu, ihtiyacım var diyordu. “Neyin zamanı bu Çınar, *sen daha iyilerine layıksın* demek için mi?”

“Sen benden başkasına ait değilsin, olamazsın da!”

Vay pek de afili konuşurmuş ama yemezler, senin derdin başka biliyorum. Bunun arkasında başka şeyler yatıyor.

“Çınar, sarf ettiğin sözler sende çalıntı gibi duruyor. Şimdi ne derdin varsa dökül.”

“Burcu, ben en baştan başlamak istiyorum, olması gerektiği gibi...”

Ne yani her şeyi tekrar başa mı saracaktık? “Nasıl yani flört mü edeceğiz?”

Benden bunu isteyemezdi değil mi?

“Söylediğim gibi Burcu, ben normal bir ilişki istiyorum. Sen benim sevgilimken evimde hizmetçim ol istemiyorum. Normal sıradan insanlar gibi sevgili hayatı sürelim. Sonrasına da bakarız, olmaz mı?”

Bakarız, öyle mi? Sadece zamana bırakıp bakarız. “Ne kadar da yazık! Birileri sana sevgilin ne iş yapıyor diye sorduğunda *hizmetçi* demek zoruna gidiyor öyle mi?”

Beni açıkça bu evden kovuyordu. Varlığıma ancak bu kadar tahammül edebilmişti. Demek ki biz evlensek birkaç hafta içinde falan boşanacaktık.

“Lafı neden istediğin yere çekiyorsun? Ben sadece bunca bolluğun içinde...”

“Sana kaç milyon kez daha söylemem lazım ya amcamın malını istemiyorum. Benim boğazımdan geçmez Çınar,

algılayabiliyor musun geçmez!” derken üste çıkmak ister gibi konuşmaya devam etti. Ben burada boşuna mı dil dö-küyordum?

“Elindeki ev, araba, para, hepsi babandan zorla aldığı şeyler... Bunun için çekinmen gerekmiyor...”

“Biz bir sonuca varamıyoruz Çınar, boşuna konuşmalar, boşuna kalp kırmalar... Biz. Biz en iyisi bu evden ayrılalım.”

Hani film sahnelerinde kız oğlana sinirlenir, koşarak yanından ayrılır. Erkekse arkadan kendi kendine küfür sa-vurur ya, işte ben o sahneyi aynen ağır çekimde yaşadım. Şu klasik odaya girer girmez bavulu eline alma sahnesinde ayağım takılmasaydı mükemmel gidiyordu da neyse artık o kadarı kadı kızında da olurmuş.

“Abla, ne oluyor?”

Mira, seni nasıl unuttum? Gel de bu sinir üstüne küçük kardeşine laf anlat.

“Hazırlan Mira, evimize gidiyoruz,” dediğimde çokbil-miş kardeşim yine konuştu. “Bizim evimiz yok ki olmayan eve nasıl gidebiliriz?”

“Eski evimiz güzelim. Eski evimize gidiyoruz, doğup bü-yüdüğümüz evimize gideceğiz.”

“Ya ben buradan gitmek istemiyorum. Çınar Abim bu-rada onu bırakıp gidemem.”

Cidden mi Mira, cidden mi?

“Mira, senin Çınar Abin kalabalık yaşamaktan çok sı-kılmış, diliyle demese de bizi açık açık kovdu.”

“Bıktım sizin kavgalarınızdan ya iyi ki çocuğunuz deği-lim. Yoksa kesin psikolojimi bozardınız.”

Bu kız bir gün beni öldürecekti. “Miracım söylenmek yerine bana yardım et, bir an önce bu evden gitmemiz ge-rekıyor,” desem de kardeşim dudak büzerek kollarını göğ-sünde birleştirdi.

“Ben çok küçüğüm abla, sana istesem de yardım edemem.”

Neden herkes her şey bana karşı gibiymiş gibi geliyordu.

“Abla sen bu kadar eşyayı ben yardım etsem de toparlayamazsın.” Dolaba bakınca kardeşimin haklılık payını ölçtüm. Şu akşam vakti her şeyi toplasam da taşıması sorun olurdu. “Haklısın bilmiş kardeşim, sadece gerekli olanları alalım. Biz bu evde fazla bile durduk.”

“Ama abla buraya geleli çok olmadı neden fazla durduğumuzu söylüyorsun?” Mira böyle konuşmaya devam ederse birkaç aya zaten toparlanıp bu evden gidemeyecektik.

“Mira, lütfen en azından oyuncaklarını topla.”

“Üf ya, büyükler kavga etsin, olan garip çocuklara olsun...”

Allah’ım sana geliyorum, Çınar beni öldürmezse kesin küçük kardeşim öldürecek. “İnan sana laf yetiştiremeyeceğim Mira, nefesim yetmez.”

Kardeşıme daha fazla laf yetiştirmek yerine elimden geldiğince hızlı hareket ederek gerekli gördüğüm eşyaları valize tıktım. *Yemin ediyorum bu evden dışarı çıktığım an hiçbir güç beni bu eve geri döndüremez.* Bir noktadan sonra yeter artık diyerek elimdeki iki valizle odadan çıkıp salona doğru yürüdüm. Amacım valizleri kapıya koymaktı ama paçaları tutuşan Çınar Bey buna mani olarak yolumu kesti.

“Burcu, saçmalama!”

Yine de boşuna çırpınışlardı. Beni bu evde hiçbir kuvvet tutamazdı, kafaya koydum bir kere illa gidecektim...

“Burcu, ben evden gitmeni istemedim. Amacım senin ayaklarının üstünde durmandı. Onun için sana anahtarı verdim, bu evde de yardımcı olarak değil sadece sevgilim, hayatımın kadını olarak kalmanı istedim. Sense cümleleri kafanda kurgulayarak istediğin yere çektin.” Tuttuğu kolu mu ondan kurtarınca öfkeyle baktım.

“Ben mi kurguluyorum? Biliyor musun ben şu yaşıma kadar bir kez dahi olsun iş yapmadım. Kimse bana şunu buradan kaldır şuraya koy demedi. Buradaysa tam tersi yapmadığım iş, duymadığım hakaret kalmadı ama yeter, buraya kadarmış Çınar Bey.”

“Kim sana hakaret etti...” derken her zamanki gibi kardeşim araya girmişti.

“Yetey ya kavga etmeyin!” Mira elleriyle kulaklarını kapatarak bize bildiğin bağırıyordu. Benden önce Çınar davranıp yanına giderek önünde diz çöktü. *Tabii koş seni kurtarırsa kardeşim kurtarır.*

“Şirinem, aç kulaklarını biz şakalaşıyorduk,” demesine rağmen Mira suratını daha çok astı.

“Hayıy kavga ediyordunuz duydum ben.” Mira, ne kadar naz niyaz etse de bu evden gitmeye kararlıyım.

“Mira, güzelim şöyle konuşma.”

“Neden bana hiç sormuyorsun abla, benim de söz hakkım yok mu? Ben gitmek istemiyorum ve gitmeyeceğim. Bu sefer sizin değil benim istediğim olacak.” Mira koşarak salona gitti.

“Bütün suç sende...”

Asıl bütün suç bendeydi. Hiç babamın aklına uyup bu eve gelmeyecektim.

“Bende mi? Ben sadece seni mantıklı düşünmeye davet ettim.” Tabii tabii sen çok mantıklısın, ben de sözlerini anlamayacak kadar aptalım.

“Şimdi ne yapacağız bay mantıklı adam?”

“Ne yapalım en azından bu gece kalın, yarın uygun dille anlatırsak kabul edecektir. Hatırlıyorum da Şirine ilk geldiği zamanlarda bu evi küçük buluyordu.”

“Haklısın, küçük...” diyerek ben de Mira’nın peşi sıra yürüdüm. Evet, bu ev küçüktü, ne yapabilirdim? Çınar arkamdan homurdansa da yürümeye devam ettim. Mira ise

köşede kollarını birleştirmiş oturuyordu. Ben de koltuğa kardeşimin yanına oturarak tıpkı onun gibi kollarımı göğsümde birleştirdim.

Çınar da yanımıza gelince rahat şekilde kumandayı eline aldı. “Şirinem, çizgi film izlemek ister misin?” diye sorduğunda kardeşimin gözleri parlamıştı.

“Olur Çınay Abi, izleyelim.”

“Mira, ben de sana mısır patlatabilirim.”

Mira bana surat asmakla kalmayarak omuz silkti. “Olmaz, ben sana küsüm konuşmuyorum...”

Bence kolay gibi görünse de dünyanın en zor işi küçük kardeşin bakımını üstlenmektir.

“Gördün mü ne yaptığını mutlu musun?” Çınar *ben ne yaptım* derken başımı çevirip televizyona baktım. Ah Çınar! İçimden yakışıklı yüzüne yumrukları bir bir indirmek geliyordu da gönül işte yapamıyordum. Ama yok sabah olsun gerekirse Mira’yı zorla götürecektim, yine de gidecektim bu evden. O sırada düşüncelerimi bölen bir mesaj geldi.

“Sevgilim...” diye yazmıştı Çınar, hemen ona baktım gülüyordu.

“Pislik, sana şu an içimden küfür ediyorum,” yazdım, sonra sildim. “Uzak dur Çınar,” yazarak mesajı gönderdim.

“Neden? Sevgilim her şey daha güzel, olacak inan bana.”

“Pışık...” yazıp attım.

“Mira’dan daha çocuksun sevgilim.”

“Çınar, beni delirtme!”

“Ben de seni seviyorum güzelim...”



Çınar, Mira’yı eve gitme konusunda ikna etmek adına önce bizi sabah kahvaltısına götürmüş, kardeşim ikna olunca da bizi bizzat eve getirmişti. Araçtan inince ise Mira, eve doğ-

ru koşmaya başladı. Ben de arabadan inip gözlüğünü çıkararak adama baktım. ınar evi süzerken ben de gözlerimi devirerek ona baktım. “ınar, bizimle gelmen gerekmiyordu. Tek başımıza da gelebiliridik. Ne de olsa yolu biliyoruz değıl mi?”

Bana dönünce göz ucuyla beni süzererek, “Burcu, bunu yol boyunca kaç defa söyledin inan sayamadım,” dedi.

Sen de doğru düzgün cevap verseydin o halde. Ben de sorunun cevabını alana kadar sorma huyu var sanki bilmiyor.

“Tamam, eve getirdin sağ ol. Her şey buraya kadar mış... şimdi git!”

Git derken gözlerimi kaçırıp sağa sola koşturan kardeşime baktım.

Mira, “Abla, ben vak vaklara bakmaya gidiyorum...” der demez, o tarafa koşmaya başladı.

Ben de arkasından bağırdım. “Yavaş koş Mira, düşeceksin. Bakıp hemen gel.”

Allah’ım kendimi üç çocuklu, cadı ve yaşlı anneler gibi hissediyordum.

“Sevgilim...”

İşittiğı sesle önce sinirle gözümü kapatıp açtım. Bu adam beni delirtmek için yaratılmıştı. Arkamda dikilen adama, “Sen daha gitmedin mi?” diye sordum. Arkamı dönmemle dudağıma öpücük bırakıp geri çekildi.

“Gidiyorum, bir sorun olursa haber ver. Akşama görüşürüz...”

He görüşürüz, ben seninle çok güzel görüşeceğı de daha senin etkinin altından kurtulamadım. Bir kurtulayım sen o zaman göreceksin.

“Sinir adam!”

Ben olduğum yerde sinirden kudururken ınar gülererek arabaya bindi. Bir de apkın gülüşü atmasa olmazdı. Al-

lah'im, beni neden bu adamla sınıyorsun? Nasıl, bir günah işlemiş olabilirim?

Çınar gidince ânın heyecanıyla özlediğim eve gülümseyerek baktım. Sonunda evimdeydim. Kapıya gelip dokunduktan sonra, “Bismillah,” diyerek kapıyı açtım. İçeriye adım attığımda içerisinin kokusu bile aynıydı. Her şey yerli yerindeydi, sanki hiç bu evden hiç gitmemiş gibiydim. Bütün anılar, annemin, babamın kahkahaları, Mira’nın koşuşturması tek tek gözümde canlandı. Hiç fark etmesem de ne çok özlemiştim burayı... Eşyaların üstündeki beyaz örtüleri tek tek çektim. Bu kadar kısa sürede ne de çok tozlanmışlardı.

Evim evim güzel evim diye boşuna dememişlerdi.

“Abla!”

Mira koşarak içeriye girdiğinde nefes nefese kalan kardeşime baktım.

“Efendim güzelim?”

Az önce gülerken şimdi de gözlerim dolmuştu. Çınar’la yata kalka tıpkı onun gibi dengesizleşmişim.

“Abla, neden ağladın?”

Kardeşim bana şaşkın şaşkın bakarken parmak ucumla gözyaşımı siliverdim... “Ağlamadım güzelim, her taraf toz içinde ondan gözlerim yaşardı. Sen de sakın bir şeye dokunma hasta olursun.”

Kardeşim etrafında dönünce, “Abla biz burada tek mi yaşayacağız?” diye sordu.

Kocaman salona baktım. Çınar’ın salonunun iki katıydı. “Evet güzelim, sen ve ben sadece ikimiz.” Tilki misali dönüp dolaşıp kürkçü dükkânımıza geri gelmiştik.

“İyi ama dışarıda güvenlikçi abiler vardı. Onlar da gitmiş. Babam hep onlar bizi koruyor derdi. Şimdi bizi kim koruyacak?” diye sorarken iki elini yana açmayı da ihmal etmemişti. Neden, kimden korunacaktık? Amcam gibi bir

beladan kurtulmuşken inan bana kardeşim diğerleri hiç umurumda olmazdı.

“Tatlım acaba her şeyi kafana takmasan mı?”

“İyi ama bu ev Çınar Abi’nin evinden daha büyük abla, tek başına nasıl temizleyeceksin?”

Haklıydı. Ben bu evi asla bir günde temizleyemezdim. “Mira, odana çıksan eşyaların yerinde mi diye baksan nasıl olur?” Kardeşim her şeye *neden neden* diye sorduğu için başıma ağrı saplanmıştı.

“Bana ne ya gitmicem, ben hiç sevmiyorum o odayı, orası kocaman, yalnız kalınca korkuyorum. Hem dadım da yok onca merdiveni tek başıma çıkamam...”

“Miracım, nasıl Çınar Abi’nin evinde beraber uyuyorsak, bu evde de beraber uyuyacağız, korkmanı gerektiren bir durum yok.”

Kardeşim sevinçle gülerken, “Oley!” diye sevinç naraları attı. O sırada zil çalınca afalladım. Eve geleli iki dakika olmamıştı, acaba kim gelmişti?

“Sen burada bekle ben bakıp geliyorum.”

Telaş içinde kardeşimin yanından hızla ayrılıp alelacele kapı deliğinden baktım. Dışarıda üç kadın görünce şaşkınlığım arttı. Bunlar da kimdi böyle? Kapıyı zoraki bir gülümsemeyle açınca gelenlere, “Buyurun?” dedim.

İçlerinden biri bana hitaben, “Burcu Hanım mı?” diye sordu.

“Evet, benim, siz kimsiniz?” diyerek karşılık verdim.

“Bizi ev temizliği için Çınar Bey gönderdi.”

“Çınar Bey mi?”

Çınar ne alakaydı?

“Evet, biraz geç geldik, kusura bakmayın, diğer evdeki eşyaları toplamak zaman aldı.” Kadın geriye doğru çekilince arkasında duran valizleri gördüm. Bütün eşyalarımı toplatmış mıydı? İnanmıyordum, bizden bu kadar çok bık-mış olabilir miydi?

“Siz içeriye girin.”

Siz içeriye girin, ben de Çınar Beyinizi arayıp hesap sorayım.

Kadınlar ellerine valizleri alarak içeriye girince bize meraklı gözlerle bakan küçük kardeşimi gördüm.

Kadınlardan biri, “Nereden başlamamızı istersiniz?” diye sorunca düşündüm. Her taraf toz içindeydi. Bütün evin baştan sonra temizlenmesi gerekiyordu. “Siz bilirsiniz, istediğiniz yerden başlayın,” derken bir kez daha kapı çaldı. Bu sefer direkt açtım. Kapıda bu defa bir adam vardı. Arkasına baktığımda ise epey geri de iki adam daha gördüm...

“Burcu Hanım,” dediğinde olumlu anlamda başımı salladım. “Biz Cihan Bey’in güvenlik şirketinden geliyoruz. Size haber vermek için geldim. Bir sorun olursa biz buradayız.”

Yine küçük çaplı şok yaşamıştım. Cihan Bey kafasına göre adam gönderecek değildi ya bu da Çınar’ın başının altından çıkmıştı. İyi ama bu adamın niyeti neydi?

“Anladım. Sağ olun.”

Adamlar uzaklaşınca ben de peşleri sıra kapıyı kapattım. Tekrar içeri girdiğimde kadınlardan birini görünce, “Pardon, rica etsem kardeşimin valizlerini yerleştirmeme yardım eder misiniz?” diye sordum.

Kadın, “Siz bana odayı gösterin ben hemen yerleştirim,” dediği sırada yine kapı çaldı.

Sonunda kapıyı açık bırakacaktım, o olacaktı.

“Mira, ablana odanı göster...”

Ah Çınar, ne yapmaya çalışıyorsun? Niyetin ne bir bilsem...

Kapıyı açarak, “Buyurun?” dedim. Tabii ki bu gelen de başka bir adamdı. Elinde ise bir dünya alışveriş poşeti vardı. “Mutfak için gerekli malzemeleri getirdim,” dediğinde bu sefer çok şaşırmamıştım.

“Dur tahmin edeyim. Çınar Bey gönderdi,” dedim.

“Evet efendim. Bunları nereye bırakmamı istersiniz?” diye sordu.

“Lütfen beni takip edin,” diyerek mutfağa yöneldim. Mutfakta kadınlardan biri vardı.

Henüz adını öğrenemediğim kadına hitaben, “Öğle yemeği yapar mısınız? Siz ve dışarıdaki güvenlik görevlileri için de olacak.” Elindeki poşetleri masaya koyan adama “Lütfen siz de gitmeyin, yemek yersiniz,” dedim ama o bana bir kez daha şok geçirtti.

“Önce sizin arabanızı almam gerekiyor.”

Nasıl yani, benim arabam mı?

“Ne! Benim kızım mı? Pardon, benim arabam mı?” diye sordum, büyük bir heyecan içindeydim. Araba dendiğinde direkt aklıma kızım düşerdi.

“Evet efendim. Sizin eski arabanız. Çınar Bey sahibinden geri almak için epey uğraştı.”

İnanmıyorum ya kızımı haczettiklerinde ne çok üzül-müştüm. Ah Çınar, arabamdan nasıl haberin oldu oysaki ben sana hiç bahsetmemiştim.

“Tamam, siz hemen gidin. Yemek o zamana kadar hazır olmuş olur.”

Adam, “Tamam,” diyerek gittiğinde bir süre gülümseyerek ardından baktım. Sonunda kızıma kavuşabilecektim. Sevinçle derin bir nefes aldığımda arkamdaki tıkırtıyla temizlik yapan kadına baktım. Onu rahatsız etmemek adına mutfak kapısından bahçeye çıkarak evden biraz uzaklaşıp telefonuma sarıldım. Gülen yüzümle malum kişiyi arayıp telefonu kulağıma götürdüm.

“Çınar...”

“Sevgilim, yeni ayrılmıştık ne ara özledin?”

“Çınar, bütün bunlar...”

“Demek her şey istediğim gibi gidiyor...”

“Çınar, bana kelime oyunları yapma. Ben bunca kişinin masrafını nasıl karşılarım? Artık bir işim de yok.”

“Burcu, banka hesabında seni yıllarca idare edecek paraları var. Bütün paraları da babanın. Neden her defasında beş parasız gibi konuşuyorsun?”

“İyi ama...”

“Burcu, şu an sizin şirketteyim. Buradaki işler bitsin, benim kendi işlerime de bakmam gerekiyor. Barış tek başına yetişemiyor...”

“Bana kısa kes mi diyorsun?”

“Hayır, akşama sorguya çek diyorum.”

“Hödük!”

“Ben de seni seviyorum güzelim.”

“Çınar, araba için çok teşekkür ederim. Doğum günü hediyemdi. Sana minnettarım...”

“Senin gibi zarif bir araban varmış. Onu senden ayırmak vicdansızlık olur diye düşündüm.”

“İyi ki varsın!”

“Sen de sevgilim... Unutmadan gönderdiğim kadınlardan birini ya da ikisini beğenirsen evine yardımcı diye alalım.”

“Olur, bakarım, hoşuma giderse ayarlarız. Sana kolay gelsin...”

“Öptüm sevgilim...”

Telefonu kapatırken hiç olmadığım kadar mutlu ve huzur doluydum. İşte şimdi kendi evimdeydim... Sonunda doğup büyüdüğüm eve geri dönebilmişim. Bundan sonra beni bu evden hiçbir güç ayıramazdı, son nefesime kadar ailemin hatıralarıyla yaşayacaktım. Yüzümde aptal gülümsemeyle arkamı dönüp evime baktım, sonra aklıma düşen işlerle tekrar içeriye girdim.

İşlerin yoğunluğuna o denli kapılmışım ki rahatça oturduğumda saat onu çoktan geçmişti. Ben de tam oturdum

bir daha kalkmam derken kapı çaldı. Homurdanarak da olsa bitkin şekilde kapıyı açtım.

“Çınar!”

Çınar elinde bir valiz, artı olarak küçük bir el çantasıyla tam karşımda duruyordu. “Sevgilim.”

Ben ondan tam ümidi kesmiş, saatin de epey ilerlemiş olmasından dolayı gelmez diye düşünürken çıkagelmişti. Hiç beklemediğim anda uzanarak sol yanağımdan öptü, geri çekildiğinde ise meraklı gözlerle benim olmayan çantaya baktım. “Kalan eşyalarımı mı getirdin?”

Çınar içeriye girince, “Bunlar benim,” dediğinde istemsizce yüzüm düştü. Yoksa bir yere mi gidecekti?

“Nereye gideceksin?” diye panik içinde hızlıca sordum, gitme ihtimali beni üzmüştü.

Çınar elindekileri kenara bırakarak gülümsedi. Hiç de öyle bir yerlere gidecek havada değil gibiydi. “Şu an tam da gitmek istediğim noktadayım. Umarım yatılı misafir kabul edersin,” dediğinde sevinmekle şaşırmak arasında kalınca gülerek, “Anlamadım,” dedim çünkü cidden anlamamıştım. Eğer bir gecelik kalmaya gelseydi valiz olmazdı değil mi?

“Evimi satıyorum. Yeni ev satın alaca...”

“Ne! Neden evini satıyorsun? Yoksa iflas mı ettin? Çınar neden bana daha önceden söylemiyorsun? Yoksa bu yüzden mi bizi evden gönderdin? Üzülmeyelim diye mi?”

Bir kez daha panik içine girmiştım. O evi ben çok seviyordum. Asla satılmasına gönlüm razı gelmezdi.

“Yok sevgilim. İşlerim eskiye göre daha iyi, sadece daha büyük bir ev istiyorum,” dediğinde rahat bir nefes aldım. Yine de hatıralarımızla dolu evi satması taraftarı değildim.

“Senin evin zaten büyük Çınar... Neden daha büyüğüne ihtiyaç duyuyorsun?”

“Çünkü senin tatlı şirin kardeşin evime küçük dedi, ben de düşündüm ki belki de bir aile için gerçekten küçük ola-

bilir, bu yüzden satıp daha büyüğünü alacağım. Eğer sorgun bittiyse içeriye girebilir miyim?”

Ben anlamsızca bakmaya devam ederken ellerini koluma koyarak, “Bütün gün ayaktaydım ve şu an çok yorgunum, istersen içeride sorguya devam et, ne dersin?”

Ben de çok yorgundum. “Pardon, içeriye geçelim...”

Çınar’ın sözü üzerine kapıyı kapatıp tekrar ona döndüm.

“Mira salonda mı?” diye sorduğunda gülümseyerek salona baktım. Kardeşim bütün gün oyunlar oynamış, beni hiç üzmemişti.

“Evet, salonda boyama yapıyor.”

Çınar’a tekrar baktığımda yüzünde sanki bir şey isteyecek gibi bir hal vardı. “Evinize ilk kez geliyorum.”

Çınar küçük, tatlı ve epey sıcak bir busenin ardından, “Hoş geldin hediyem bu olsun...” diyerek benden hızla ayrılarak arkasını dönüp yürümeye başladı.

Ben de arkasından şaşkınca bakıp hafifçe sağ elimi kaldırıp, “Tabii hoş geldin...” dediğimde çoktan gözden kaybolmuştu. Çınar gözden kaybolunca hemen sağımdaki aynaya baktım. Yüzümde kızarma falan yoktu, bir şey olmadığına kanaat gerince ben de salona doğru ilerledim. Tabii o sırada içeriden Mira’nın gülüşmeleri duyulmaya başlamıştı. Çınar kardeşimi havaya kaldırmış etrafında döndürürken Mira da, “Abla, bak uçuyorum,” diyerek kollarını açmış, etrafına gülücükler saçıyordu.

“Çınar, artık indir yoksa düşecek.”

Biraz daha hızlı dönmeye başlarsa ikisi de kendini yerde bulabilirdi. Kardeşimin her an düşme ihtimaline karşı yanlarına vardım. “Biraz daha havaya kaldırırsan kaza çıkacak,” dediğimde, Çınar, “Emredesiniz...” dedi imalı şekilde. Mira’yı yere bırakınca kardeşimin burnunu sıkarak biraz daha sırtıttı. Bana döndüğünde ise başımı hafif sağa yatırıp, “Aç mısın?” diye sordum kendimi evin hanımı gibi

hissederek. Çünkü annem, babam eve her geldiğinde bu soruyu sorardı.

“Hayır, değilim ama bir suyunu alabilirim,” dediğinde başımı olumlu şekilde salladım.

“Hemen getiriyorum...” diyerek mutfığa yönelirken acaba ona kahve de mi yapsam ya da meyve suyu yanında da kek diye düşünmekten de kendimi alıkoyamadım. *Of! Ben cidden ev hanımı oldum çıktım.* Mutfığa girip bir bardak suyu elime alınca salona tekrar geçtim. Mira beni görünce ellerini çırparak olduğu yerde zıplamaya başladı.

“Abla. Abla. Çınar Abi bizimle burada kalacaktı...” dediğinde neşeli kardeşime bakıp ben de gülümsedim.

“Biliyorum güzelim.”

Hiç bilmez miydim?

“Ya ama neden her şeyden en son benim haberim oluyor? En son hep Mira duyar diye kaide mi var? Zaten sevgili olduğunuzu da söyle...” derken Mira iki eliyle ağzını kapatmış, Çınar’ın da içtiği su boğazında kalmıştı. Ben de hemen arkasına vurarak kardeşime *yok artık* der gibi baktım. Çınar da küçücük kıza neler anlatıyordu?

“Çınar...” dedim, ona kızmakta şu an çok haklıydım.

“Ben söylemedim Burcu, senden duymuş olabilir mi?”

Ne yani ben söylesem... Bir saniye kardeşime âşık olduğumu söylemiştim ya... Desene adama boşuna atar yaptım.

“Durun kavga etmeyin. Ben sizi at çiftliğinde gördüm. Çınar Abi seni bir köşeye sıkıştırmış sevgilim diyordu...” Bu sefer de öksürük beni almıştı.

Çınar bıyık altı gülerek kardeşimin elini tuttu. “Mira, senin uyku saatin gelmedi mi?” diye sordu.

Gelmediyse de artık gelmişti. “Evet Mira, uyku saatin geldi. Odana gidip önce dişlerini fırçala, sonra da uyu, ben de birazdan gelirim.”

Bu duyduklarına sevinmeyen Mira surat astı. “Ya neden hep beni başınızdan savıyorsunuz hem hani beraber uyuyacaktık?” Mira yirmi yıl geçse de şu mızızlanma huyundan hiç vazgeçmeyecek diye düşünüyordum.

“Mira, sen yatağına git, ben Çınar’a odasını gösterip hemen geliyorum.”

Mira yine oflayarak ayaklandığında Çınar, “Şirinem önce ver bakalım bir yanak,” dedi, Mira da Çınar’a yönelerek iyi geceler diledi. Benim de yanıma geldiğinde ben de eğilip pamuk şekeri tadındaki yanaklarından öptüm. Mira öpücüğünü aldıktan sonra merdivenlerden yavaş yavaş çıkmaya başladı, ben de gözümle gidişini takip ettim. Gözden kaybolunca hemen Çınar’a baktım.

“Beğendin mi yaptığını?”

“Öpüşmek filili iki kişiyle yapılır Burcu Hanım. Ben seni zorla öpmedim. Hem nereden bilebilirdim bizi göreceğini benim arkamda gözüm falan yok.”

Haklıydı galiba, her seferinde onu suçlayamazdım. Ellerimi göğsümde birleştirip, “Bir dahakine dikkat etsek iyi olacak,” dediğimde elimden tutup beni kendine doğru çekti. Ben de karşı koymayarak yanına oturduğumda yanağıma buse kondurup, “Hemen uyuyacak mısın?” diye sordu.

“Gördün işte Çınar, acil olarak kardeşimin yanına gitmem lazım.”

Bu sözümün üzerine Çınar dudağını yanağıma sürüp, “Peki benim odam neresi?” diye sordu.

“Aslında odamız yok, koltukta yat derdim ama ne yaparsın vicdanlıyım. Ne kadar sinir bozucu olsan da sana kıyamıyorum.”

Çınar kulağıma fısıldar gibi, “Beni çok sevdiğin için olabilir mi hayatım?” diye sorduğunda, içim gıdıklanır gibi olmuştu, sırf bu yüzden, biraz da daha fazla ileri gitmemek adına ayağa kalkarak Çınar’ın elinden çekiştirdim. O da

ayaklanınca odaya doğru el ele ilerledik. Odanın kapısını açınca elimi bıraktı. Ben de içeriye girdiğimde ışığı açıp ona döndüm. Çınar da sanki burada kalacakmışım gibi içeri girip kapıyı yavaşça örttü. “Nerede kalmıştık?” diyerek beni kendine çektiğinde ona karşı koymadım.

Tam aksine ben de iki elimi yavaşça göğsüne koyarak, “Bilmem,” dedim.

Çınar yüzüme eğilip, “Bence tam burada...” derken dudağıma tüy kadar hafif bir öpücük bırakınca alnını alnıma dayadı. “Seni seviyorum,” dedim bütün içtenliğimle. Gözlerim kapalı olduğu için üç kez derin nefes alıp verdiğini hissettim. Sonra o sihirli kelimeyi söyledi.

“Seni seviyorum kadını!”



Çınar’ın sarf ettiği o güzel sözlerden sonra yanından güç bela ayrılısam da küçük kardeşime sarılarak huzur içinde uyumuştum. Sabah uyandıgımdaysa aklıma güzel bir fikir gelmişti. Madem Çınar işlerin yoğunluğundan sabahın köründe evden çıkmak zorunda kalıyordu, biz de onu ziyaret edebilirdik. Miraya söylediğim anda kabul edip benden önce hazırlanmıştı.

İkimiz de hazır olduğumuzda uzun süre sonra kızıma binmiş olmanın mutluluğu içinde arabayı kullanmıştım. Şirkete geldiğimizdeyse Mira’nın elinden sıkıca tutup kendimden emin adımlarla yürümeye başladım. Yüzümde tebessüm kalbimde huzur... Bu aşkın verdiği sonsuz mutluluktu. Galiba değil basbayağı sırlıslıkla âşık olmuştum. Hani şöyle her an avucundan kaçacakmış gibi yahut her an bir şey olup da mutluluğum son bulacakmış hissi olmasa, mutluluktan ayaklarım yerden kesilebilirdi.

Mutluluğumu dile getirmek yerine yüzüme kondurarak elimden sıkıca tutan küçük kardeşime öpücük gönderdim.

Mira, “Ablacım, Çınar Abi bizi görünce sence de mutlu olur mu?” diye sordu.

“Emin ol güzelim, bizden daha mutlu olacaktır,” dedim. Şirketine küçük bir ziyaret yapmamın sebebi özel olsa da birazcık da işlerin gidişatını merak ediyordum. Çınar’a kendi işi varken bizim işleri de yıkmak biraz canımı sıksa da sevgilime güveniyordum. Benim sevdiğim adam her zorlu işin altından kolaylıkla kalkabilirdi.

Sekretere, “Bizim geldiğimizi Çınar Bey’e ilet,” dediğimde ikimize tuhaf bir bakış attı. Benim de anında içime kurt düştü. İnsan bir gün gülüp iki gün ağlamaya alışınca bunca mutluluk tabii fazla geliyordu. Açıkçası en çok da bütün yaşadıklarımın bir rüya olmasından korkuyordum. Bir gün uyandığımda her şeyin hatıralarımdan silinmesi ihtimali can yakıyordu.

“Saf gibi bakmak yerine Çınar’a haber verir misin?” diyerek kendine gelmesini açıktan belirttim.

Bana tuhaf bakışlar atmayı kesen kadın yüzüne sahte bir gülümseme kondurarak, “Çınar Bey’in içeride çok özel misafirleri var. Sizi beş dakika bekletmek zorunda kalacağım,” dedi.

Misafirleri var öyle mi? Önce ben özel misafiri kimmiş öğrenip geleyim, sonra dönüp senin saçını başını yolacağım. Kadına bak ya resmen iğneleyici bakışlar atıp burnu havada konuşmuştu. Yine de bütün suç sende, evden dışarıya çıkıp ara sırada olsun şirkete gelip kendini göstermiyorsun. Kadın da doğal olarak kim olduğunu bilmediği için haddini de kestiremiyor. Ben senin gibilerine çok haddini bildirdim de dua et yanımda kardeşim var, ona kötü örnek olmak istemediğimden sesimi çıkarmıyorum.

“Miracım...” dediğim anda benim akıllı kardeşim elimi bırakıp kapıya doğru koştu. Sekreter de ayaklanınca kaş-larımı kaldırıp *yerinde dur* işareti yapmakla kalmayarak, “Bak tatlım o masada uzun bir süre daha oturmak istiyor-san haddini bil, yoksa bildirmekle kalmam aklına adımı kazırım. Kapiş!” dedim.

Kadın yerine oturunca ben de sağ gözümü kırparak Mi-ra’nın çoktan içeriye girdiği açık kapıya ilerledim. Kapıya gelince bir kez tıklatıp başımı içeriye uzattım.

“Burcu, bu ne güzel sürpriz!”

Barış’ın sesini duyduğumda içeride yabancı biri olma-dığını fark ettim ta ki geçen gün kapımıza gelen sarışın bombayı görene kadar... İçimde aniden oluşan kıskançlık-la dudağımı kısıp, “Merhaba...” dedim. Gözüm Çınar’ın kucağındaki Mira’ya gidince adını hatırlamadığım kadının sesini işittim.

“Merhaba Burcu...” diyen sarışın kadın elini uzatıp, “Liya ben,” dedi.

Ben de elimi uzatıp, “Siz... Geçen gün eve gelip Çınar’ı sormuştunuz...” dediğimde sonunda keyfi yerinde olan Çınar Bey’in sesini duydum. Aslında geçen gün demiştim de üstünden epey zaman geçmişti.

“Bana bahsettiğin sarışın güzel Liya mıydı? Liya evime geldiğinden hiç bahsetmedin...” dediğinde gözlerimi kısıtım.

Bu ne samimiyet? Bahsetse ne olacaktı? Kusura bakma bu olmadı tekrar gel mi diyecektin? Hem bu ne tavır ya in-san ayağa kalkıp kıza beni takdim eder ama nerede? Buldu küçük sultanını, beni unuttu.

“Aklımdan tamamen çıkmış Çınar, yoksa neden...”

Barış, “Neyse ne, eskileri geride bırakın... Burcucum ayakta kaldın, oturmaz mısın?” diye sorduğunda, ona min-netle baksam da ani çıkışının sebebini kavrayamamıştım.

Çınar Bey'in de aklına sonradan düşmüş olmalıyım ki savunmaya geçti. "Barış, acaba sevgilime yazmasan mı? Hayatım sen de gel böyle yanıma otur," dediğinde Liya'nın suratının düştüğüne yemin edebilirdim. Ben nedense kadınların duygularını tahmin etmede Güzin Abla'yı geçmiştim. Evet, bir kadını başka bir kadından başkası kolayca anlayamazdı.

Mira, "Abla, ben de Liya Abla gibi saçımı sarıya boyasam onun kadar güzel olur muyum?" diye sorduğunda kardeşime gözlerimi devirerek baktım. Bir zamanlar bana özenen kardeşime ne olmuştu? *Çınar arada olmasa da ben zaten bu kızı kıskanırmışım. Ben bildiğin bu kızı sırf güzel olduğu için bile kıskanırım...* İçimden geçen duygular tanıdık gelmeyince kendime gelmek için derin bir nefes aldım. *Allah'ım kadınları kadınların şerrinden koru.*

"Miracım sen zaten dünyanın en tatlı kızıyken neden başkaları gibi olmak istiyorsun? Bence hiçbir zaman kendi benliğinden ödün vermemelisin. Ve emin ol büyüdüğünde benden daha güzel bir kız olacaksın."

Vay be, güzel olduğu kadar da naif... Ben en iyisi Çınar'ı bu kıza karşı koruma altına alayım.

"Miracım başkalarına özenme huyuna hiç bulaşmadan vazgeçmelisin, her kadın kendi özünde güzeldir." Barış da kısa bir süreliğine muhabbete ortak olunca ben de uzaktan aralarındaki diyalogları izledim. İnsanların dili yalan söylese hatta gözleri bile yalan söylese de hareketleri, mimikleri asla yalan söylemezdi. İçimden *keşke beden dili hakkında da birazcık seminerlere katılsaydım* derken Barış ve Liya müsaade isteyerek vedalaştıktan sonra gittiler. Ve biz yine üçlü çekirdek aile olarak yalnız kaldık.

Kapı kapandığı anda Çınar elimi tuttu. "Hayatım suskunluğunun sebebini öğrenebilir miyim?"

Suskunluğumun sebebi kıskançlıktı. Ben Volkan'ı bu denli kıskandığımı hiç hatırlamıyordum. Onu da seviyordum, kıskanıyordum fakat hiç böyle hissetmemiştim. Çınar'ın kucağından inen Mira odayı meraklı gözlerle gezmeye başlayınca Çınar bana biraz daha yaklaştı.

“Yalan söylemeyeceğim, ben o kadını kıskanıyorum. Çınar, o kadın eve geldiği günden itibaren içimi yiyip bitiren bir duygu var. O kadın yani Liya çok güzel. Sarışın, renkli gözlü, güzel de fiziği var. Hatta ses tonu bile güzel... Of bir de zengin bir iş kadını...”

Ben kıskançlığımı dile getirirken Çınar bana gülüp, “Ben buradan sadece lezbiyen olabilme ihtimalini çıkarıyorum...” dediğinde ise sinirle koluna vurdum.

“Çınar Abi lezbiyen ne demek?”

Oh olsun. Şimdi anlat da görelim.

Mira elinde tuttuğu oyuncak arabayla yanımıza gelince ben de arkama yaslandım. Çınar benden medet umar gibi bakınca sadece omuz silktim. Çınar Beyimiz ise lafı evirip çevirip başka konuya getirdi, sonunda da kardeşime odayı beğenip beğenmediğini sordu.

Neymiş büyüdüğünde bu oda kardeşime ait olacakmış. Küçük kardeşim sevinçten havalara uçarak Çınar'ı koltuğundan indirip kendisi kuruldu. Çınar öyle ayakta kalınca beni gülme aldı, sonra da yüzüm düşerek, “Bir saniye Çınar Bey neden bana ait planlarınız yok? Belki ben de o koltuğa oturmak istiyorum öncelik bana ait değil mi?” diye sordum.

Çınar yanağımdan makas almakla kalmayarak aynı yanağımla öpüp, “Senin zaten bir holdingin var sevgilim. Eğer çok istiyorsan kendi koltuğuna oturabilirsin. Burası şimdi benim, yaşlanınca da Mira'nın olacak.” Kardeşim gerçekten şanslıydı.

“Hayır, istemiyorum. Babama ait sadece bir evim var. Şirketi de insanlar açıkta kalmasın diye kabul ettim. Yok-

sa amcama ait en ufak çöpü dahi istemiyorum.” Bu sözünün üstüne Mira’nın gözündeki pırıltı sönmüştü. Ben ne zaman amcama dair kötü bir şey söylesem bana aynı şekilde bakıyordu. Belki de amcamızın ölümü aklına gelip hüzünleniyordu.

Kardeşimizle bakışmamız Çınar’ın sesiyle son buldu. “Söyleyin bakalım hanımlar sizi nereye götüreyim?”

Ben *bilmiyorum* dediğimde Mira gezme lafını duyar duymaz ardı arkasına bir sürü şey sıraladı. Neymiş önce karnımızı doyurup sonra da parka gidecekmiş. Küçükhanım park arkadaşlıklarını çok seviyormuş. Mira’nın fikrini alan Çınar kulağıma eğilip fısıldadı.

“Mira’yı olabildiğince çok yorarsak akşam erkenden uyur, gece de bize kalır. Ne dersin sevgilim değerlendirelim mi?”

“Evlilik diyorum Çınar Bey evlilik. Ne mukaddes kurum değil mi?”

Dün Mira'nın hayal edebileceğinden daha güzel vakit geçirip akşam karanlığıyla eve dönmüştük. Çınar'ın tahmin ettiği gibi Mira yemekten hemen sonra uyuyakalmıştı. Ama ne yazık ki onun hayalleri gerçeğe dönüşmemişti. Çınar bana biraz darılsa da hiç orali olmadan ben de erkenden uyumuştum.

Sabah uyandıgımdaysa biraz gönül almak ister gibi her zamanki gibi güzel bir kahvaltı hazırladım. Henüz hizmetçilere alışmadığım için bir süre daha kahvaltıları ben hazırlayacakmışım gibi görünüyordu. Elimde ekmek sepetiyle bahçeye çıktığımda Mira ve Çınar konuşuyorlardı. Mira bir yandan kahvaltı yapmaya çalışırken bir yandan da laf yetiştiriyordu. “Çınar Abi, artık bizimle kalacaksın değil mi?”

Ben de yanlarına oturunca Çınar'a baktım. Aslında güzel fikirdi, hep burada bizimle kalabilirdi.

“Hayır Şirinem, sadece bir süreliğine bu evdeyim. Yeni bir ev bulunca oraya geçeceğim isterseniz siz de bana tekrardan...”

Sözünü tamamlamasına izin vermeden konuştum. “Ne münasebet canım, bir daha senin evine gelmem, yemin ettim. Bu sözümünden beni hiç kimse caydıramaz.”

O gün evden ayrılırken büyük yemin etmişim ve bunun sorumlusu oydu.

“Eski ev yok Burcu, hatırlarsan...”

Ne fark ederdi? Eski ya da yeni, ev evdi. Ben de *bana ne* der gibi omuz silktim. “İstersen uzaydan ev al Çınar, bana fark etmez. Ben senin evinde kalmam.”

Çınar, “Hiç gelmeyecek misin?” diye sorunca yüzüne baktım. Hiç gelmem dememiştım sadece evinde yatılı olarak kalmayacaktım.

“O kadar da değil canım, gelirim yani oturmaya geliriz sadece yatıya kalmak yok,” dediğimde Çınar’ın morali bozuldu. Gözündeki ışık sönünce bir sinirle ayağa kalktı.

“Şirinem, benim çıkmam lazım, benden istediğin herhangi bir şey var mı?”

Bir kere de bana sorsan hiç fena olmayacak.

“Yok, Çınar Abi sen gel yeter.”

Çınar kardeşimin yanağından makas alıp bana baktı. “Akşama Cihanlar gelecek haberin olsun.”

Yok artık ya, insan çağırmadan önce sorar. Müsait misin misafir ağırlayacak psikolojiye sahip misin? Ama nerede? Ben kimden neyi bekliyorum?

“Peki bey, gelsinler...” dedim kinayeli şekilde.

Çınar buna daha çok sinirlendi. Bu adam kesinlikle çabuk parlayanlardandı. “Dalga mı geçiyorsun Burcu, istemiyorsan gelmezler,” dedi sert bir ses tonuyla.

“Hayır, sadece emrivakileri sevmiyorum Çınar, önceden haber vermen lazımdı,” dedim.

Çınar da, “Önceden haber verme gibi lüksüm yoktu Burcu Hanım... Eğer olsaydı sorardım...” dedi tıslayarak.

“Ya yine kavga etmeyin...” diyen Mira eliyle kulaklarını kapattı.

Mira’ya bakan Çınar, “Ben gidiyorum, sorun olursa haber verirsiniz,” diyerek son noktayı koydu.

Çınar yürümeye başlayınca ben de arkasından kalkarak kapıya kadar takip ettim. Bana epey sinirlenmişti de aşırı tepki vermiyor muydu? Hiç olmazsa bir gün önceden haber vermesi gerekiyordu. Yanlış mıydım? Çınar kapıyı açacağı sırada gitmemesi için seslendim. “Çınar, kızdın mı?” diye sorduğumda geri dönerek yüzüme baktı.

“Evet,” dedi kısa ve net şekilde.

Bildiğin sınır küpüne dönmüştü. Ama ben yapacağımı çok iyi biliyordum. Yanına birkaç adımda yaklaşarak sağ elimi yanağına koymakla kalmayarak uzanıp çenesinden, daha çok sakallarından öptüm. “Kızma sevgilim... Lüt-fen.” Biraz daha zorlarsam sesim Mira gibi çıkacaktı.

“Affederim ama bir şartla...” deme şekli pek hayra alamet değildi.

“Emredin Sultanım.” Elimini yüzünden çekince dizlerimi kırıp hafifçe önünde eğildim.

“Akşam çok şık ve güzel oluyorsun. Tabii bu benim için olacak,” dediğinde derdini anlamıştım da tasvip etmek için, “Misafirlerin yanında değil mi?” diye sordum.

“Haklısın, senin şıklık derecenin iyi biliyoruz. Tamam, o halde şöyle olsun. Gece için uzun, biraz değil epey kapalı aynı zamanda şık ve gösterişli bir elbise giyebilirsin. Elbisenin en güzel detayı olarak da eğildiğinde önü açılmayacak cinsinden olsun, nasıl fikir?” dedi ciddi ciddi.

Bildiğin adam... Neyse, kalp alacaksan daha ılımlı olacaksın.

Dün gece elbiselerini dolaba yerleştirirken aslında buna benzer bir elbise görmüştüm. Hatta etiketi dahi üstünde duruyordu. “Peki, söz sevgilim, dikkat ederim,” dedim ama bir tek bunu mu istiyordu?

“İyi o zaman anlaştık. Ben sana yardımcı olması için birilerini gönderirim...” dediğinde akşam için olduğunu düşündüm, ona da *eyvallah* der gibi başımı salladım. Nasıl istiyorsa öyle olsun, sonuç olarak misafirler onun misafiriydi.

Son bir kez daha, “Anlaştık mı?” diye sordu.

“Anlaştık.”

Tabii anlaşmıştık. Hazırlanmak, giyim kuşam benim uzmanlık alanımdı.

Çınar'a verdiğim söz üzerine gün bitimine kadar gece için hazırlık yaptım. Hazırlanmak aşırı zamanımı alsa da son dokunuşları yaptığımı göre artık geceye hazırdım. Kendime aynadan bakınca bugün sanki çok önemli bir gün olacak hissine kapıldım. Biz bugüne kadar iyi kötü olaylar yaşamıştık ama hepsi geride kalmıştı, değil mi? Belki de bizim hikâyemizin sonuna gelmiştik... Yine duygusala bağlıyordum ki silkindim. “Saçmalama kızım ya git Mira'ya bak hazır mı?” Yürümek için elbisenin eteklerini toparlamıştım ki gözüme topuklu ayakkabılarım takıldı. “Of ki ne of bu ayakkabı olmuş mu hiç?”

Zilin sesiyle olduğum yerde kalakaldım. Sanki yakalanmışım gibi Mira'nın yanına gitmektense bağırdım.

“Mira!” dememin üstünden on saniye geçmeden kapı açıldı, demek ki benim çağırmamı bekliyordu.

“Abla...” Mira kapı kolundan tutarken beni süzdü, daha sonra da eliyle ağzını kapatarak kıkırdadı. “Abla, benden daha güzel olmuşsun...”

Evet, sonunda kardeşimin bana benzeyen tek huyunu bulmuştum.

“Hiç kimse senden daha güzel olamaz,” dedim, onu öpüp yüzünü ruj etmek istemediğim için elimi uzatarak. “Hadi tut elimi, misafirler geldi. Onları karşılamamız gerekiyor.”

Mira lafımı ikiletmeden elimden tuttu. Odadan çıkıp merdivenlerden inme kısmı ise bence en zoruydu.

İnşallah misafirler gelmiştir. Yoksa Çınar bu elbiseyi misafirlerden önce görürse kesin değişmemi ister. Merdivenlerden aşağıya inerken misafirlerimizi gördüm. Herkes salonda toplanmış beni bekliyor gibiydi. Beni fark eden ilk Barış oldu. Arkasından Uğur ve Cihan derken gözüme biri daha takıldı, küçük bir erkek. Takım elbisesi içinde o kadar tatlı görünüyordu ki Mira içimden geçenleri duysa kesin

kıskanırdı. Bence bu küçük bey, bahsettikleri Batuhan'dı. Tabii bir de görüp görebileceğim en güzel anne adayı Sedef... İyi ama Çınar sadece Cihanlar demiş, diğerlerinden hiç bahsetmemişti.

“Hoş geldiniz.”

Son basamağı nefesimi tutarak inmiştim. Çınar ortalıkta yoktu ki buna çok sevinmiştim. Elbisemi beğenmeyerek değiştirmemi isteyemezdi. Herkes bana, “Hoş bulduk,” derken, Barış yanıma geldi, elimi tutup öperken, “Seni kaçırdım değil mi?” diye sordu üzgün üzgün.

Ona “Maalesef!” dedikten sonra Uğur’un elini sıktım. Boşuna dememişler, yakışıklı adamların yakışıklı arkadaşları olurmuş diye. Cihan’la selamlaştıktan sonra adını duyduğum ama kendisini hiç görmediğim Sedef’le kucaklaştım. “Söylenenden daha güzelsin,” dediğinde ona içtenlikle gülümsedim. “Güzellik konusunda bence seninle yarışamam,” diye cevap verdikten sonra ben de onun gibi güldüm. Daha sonra gözüme Bay Yakışıklı takıldı.

“Hoş geldin Batuhan, ben Burcu,” diyerek elimi uzattım ki beni çok bekletmeden elimi sıktı.

“Hoş bulduk Burcu Abla,” dedi, bu yaşta ne yakışıklılıktı bu böyle.

Mira da hemen kendini belli ederek, “O benim ablam, senin değil,” dedi.

Gözüm isyankâr kardeşime gidince tıpkı kucak kuşu gibi olduğunu fark ettim. Tam ağzımı açacağım sırada zil çalınca ona cevap veremedim. “Lütfen buyurun. Ben kapıya bakıp hemen geliyorum.”

Onlar yerleşirken ben de kapıya yöneldim. O sırada Çınar’ın gönderdiği kadın kapıyı açmak için görünmüştü ki, “Ben bakarım,” diyerek işine dönmesini istedim.

Aslında topuklu ayakkabıyla yürümek hiç zor olmasa da uzun elbisem hızlı yürümemi engelliyordu. Kapıya ula-

şınca hiç vakit kaybetmeden açtım. Çınar'ın elinde çiçek ve çikolata sepeti gibi bir şey gördüm. Çınar'ı baştan aşağıya süzerken o da aynısını yaparak benden geri kalmamıştı.

Çınar, “Burcu!” diyerek elbiseyi gözüyle işaret etti ama ben ona değil elindekilere odaklıydım. İçeridekiler de takım elbiseliydi. Alışkındım buna ama Çınar sabah giderken bu kadar şık değildi.

Ben de daha fazla dayanamayarak, “Çınar, bu?” diye sordum.

“Önce dekolte hesabı ver, sonra bana geçeriz,” dediğinde söylediği umurumda dahi olmadı.

“Geç kaldın hayatım, misafirler geldi. Şimdi sıra bende, ne bunlar kız istemeye gider gibi hazırlanmışsın.”

“Çünkü öyle...” diyerek çiçeği elime tutuşturdu. Sonra da yanağıma öpücük bırakarak içeriye geçti. Ben de öylece kapıda kalakaldım. Öyle mi demişti? Neye öyle demişti? Benim kız istemeye mi geldiniz diye sorduğum soruya cevaben mi öyle demişti? *Yok canım! Ben yarın doktora gitmeliyim. En acilinden. Yoksa imkânsız!*

Kısa bir süre şok geçirsem de çok geçmeden anladım ki hiçbir şey imkânsız değilmiş... İnanılacak gibi değildi ama ciddi anlamda kız isteme gerçekleşiyordu ve ben de şu an Türk kahvesi yapıyordum. Çınar bir ara yanıma gelmiş, bütün olanları anlatmıştı. Aslında bunu iki haftadır düşünüyormuş. Bana söylediğine göre ben bir gün ona *biri beni isterse bu benim evimde olmalı yoksa kendimi yarım hissedirim* demişim. Ne zaman dedim bilmiyordum bile.

Şimdi Uğur beni Cihan'dan isteyecekti... Yemin ediyorum makyajım olmasa ağlayacaktım. Ne de zordu anne babanın olmaması... Beni isteyecekleri kimsem yoktu. Belki de bundan dolayı Allah'ım beni Çınar ile karşılaştırmıştı. İkimizin de birbirimizden başka kimsesi yoktu. Aslına baktarsak Çınar'ın ne büyük kalbi varmış da beni düşünerek

böyle güzel bir organizasyon hazırlamış. Ben de bizi evden kovdu diye çok kederlenmişim. Meğerki adamın niyeti bambaşkaymış...

Elimdeki kahveler hazır olunca yardımcıya gülümseyerek biraz da kahveleri dökmek için bebek adımlarıyla salona ilerledim. Ben içeriye girince herkes bana baktı. Ben de sonunda yanlarına ulaşabildiğimde kahveyi önce Cihan'a, sonra diğerlerine verdim. En son Çınar'a verirken güldüm. Çünkü kahvesine bol bol şeker koymuştum... Kahve dağıtma faslı bitince hemen boş bulduğum yere elimdeki tepsile oturdum.

Benim oturmamla birlikte Uğur lafa girdi. "Sebebi ziyaretimiz belli Cihan Bey..." dediğinde ben hâlâ olaya şaka gibi bakıyordum. Çınar'ın kahvesinden bir yudum alınca yüzünü buruşturduğunu fark ettim. Cihan Bey de gerçek baba edalarında lafa girdi. "Biliyorum Uğur Bey devam edin," dedi. O sırada gözüm başta anlaşılamayıp daha sonra aralarında oyun oynayan Mira ve Batu'ya gitti. Onlardan gözümü alınca eli karnında olan Sedef'e bakarak gülümsedim.

"Eh! O zaman uzatmaya gerek yok. Allah'ın emri peygamberin kavliyle kızınız Burcu'yu oğlumuz Çınar'a istiyoruz."

"Devir değişti Uğur Bey, önce kızımıza soralım. Burcu, sen bu çirkin oğlanı ister misin?" dediğinde hep beraber gülüştük. Pek de çirkin değildi, haksızlık etmek olmazdı.

Barış da kendine gün doğmuş gibi, "İstemezsen ben varım Burcu..." dedi. Barış'ın sözü üzerine gülme daha da çoğaldı. Benimse gülüşüm bir anda soluvermişti.

"Bir şartla isterim," dedim. Herkes bir anda ciddiyete büründü. Şu an dünyanın en mutlu kızı olsam da yine de bir şartla bu evliliğe *evet* derdim.

"Şartın nedir?"

“Eğer evlenirsek Çınar bizimle bu evde kalacak. Benim ve Mira’nın doğduğu evde yaşayacak. Kabul edersen benim cevabım evet...” dediğimde herkes suskunluğa bürünmüştü. Çınar’ın yüzünden de ne kadar sinirlendiği okunuyordu. Bugün güzel bir gündü, hem de fazla güzel. Eğer yemin etmemiş olsaydım şu anda teklifini gözüm kapalı kabul etmiş olurdum. Bunun suçlusu da ben değildim, Çınar ve denge-sizlikleri yemin etmeme sebep olmuştu. Umarım isteğimi kabul ederdi, aksi takdirde hayır demek istemiyordum.

Çınar, “Saçmalama Burcu, bu eve iç güveysi mi geleceğim?” dediğinde Sedef söze girdi. “Biz de eşlerimizin evine evlenince gidiyoruz. Kadın erkek ayrımı yapmamalısın Çınar. Neden olmasın? Hem siz aile olacaksınız.”

“Kadın erkek ayrı...” dediğinde konunun fazla uzamasını istemedim. Cevap kısa ve netti. Ben de kararlılığımı belirtmek ister gibi bu defa Çınar’ın gözlerinin içine bakarak konuştum.

“Son sözüm bu Çınar, ben şu saatten sonra asla başka bir evde yaşayamam!”

Bir ay sonra...

“Abla yine geç kalıyoruz, acele et!”

Zilin sesini duyunca mutfaktan topuklularımla koşmaya başlamıştım. Küçüğüm her sabah beslenme çantasını unutuyor, nedense geç kalan hep ben oluyordum. Kapıya kadar nefes nefese geldiğimde Çınar kardeşimin elinden tutmuş bana bakıyordu.

“Kıvırcığım sen de her seferinde beslenme çantasını unutma.”

“Burcu, kardeşine laf yetiştirmek yerine yürüsen mi yoksa kreşe geç kalacağız.”

“Ya Çınar Abi kaç defa söyleyeceğim? Ben bebek değilim. Kreş, bebek bakım evi, ben anaokuluna gidiyorum anaokuluna...”

“Evet Çınar, kardeşim artık okullu oldu. Lütfen bebekmiş gibi konuşma...” dediğimde beni de gülme almıştı.

“Özür dilerim Şirinem, senin o kadar büyüğünü fark edememişim.”

Mira da *hadi* der gibi bakınca, ben de, “Tamam canım hazırım,” diyerek kendi çantamı da elime aldım.

Çınar ve Mira el ele önden yürürken çok tatlı olduklarını düşündüm. Kapıyı çektiğimde bu defa geride kalmamak adına onları geçerek kızıma doğru yürüdüm. Tam güzel kızımın yanına gelmişim ki Çınar seslenerek, “Hayatım benim arabayla gidelim. İki arabayla gitmemiz gerekmiyor...” dediğinde dudağımı büzerek kızıma baktım.

“Çınar, benim kızım la gitsek olmaz mı?” diye sordum.

Mira da bir kez daha, “Geç kalıyorum,” dedi.

Kardeşime bakan Çınar daha sonra bana bakarak, “Tamam o halde, beni de şirkete bırakırsınız artık hanımefendi,” dedi.

“Hayhay, memnuniyetle.”

Çınar kardeşime kapısını açtıktan sonra yanıma oturarak emniyet kemerini bağladı, ben de arkamı dönüp kardeşime bakarak, “Güzelim kemerin,” dedim.

Mira da, “Bağladım abla,” dediğinde önüme dönüp güldüm.

“Hayatım sence bugün gider miyiz?” Bu lafının üstüne yanımda oturan adama gözlerimi kısarak baktım.

“Odaklanıyorum Çınar, araba kullanmak aceleye gelmez,” dediğimde, Çınar eliyle alnına vururken kardeşimin de onun hareketini tekrarladığını gördüm.

“İyi tamam ya gidiyoruz.”

İlla ki her şeye müdahil olacaklardı. “Bismillah,” diyerek arabayı çalıştırdım ve Mira’nın anaokuluna çok geç kalmadan ulaştık. Ben arabayı park edince, Mira emniyet kemerini çözüp hemen arabadan indi.

“Ben bu yaşta ben okula salya sümük getirirlermiş,” dediğimde, Çınar da başını iki yana sallayarak arabadan indi.

Mira, Çınar’a öpücük verdikten sonra yanıma gelerek beni de öptü ve beslenme çantasını aldı.

“Miracım dikkat et olur mu?” dediğimde *tamam* diyerek koşturaya başlamıştı bile.

Çınar yanıma geldiğinde elini belime dolayarak benim gibi kardeşime bakmaya devam etti. Girişte öğretmeni karşılar ken kardeşim dönüp bize öpücük gönderdi. Ben de aynı şekilde öpücük gönderirken Çınar da el salladı. Sonra Mira arkadaşına bizi gösterip beraberce içeriye girdiler.

“Çınar, evlenmeden çocuk sahibi olduğunun farkında mısın?” diye sordum.

Çınar bana dönerek burnumun ucuna tüy kadar hafif bir öpücük kondurarak, “İşte tam da bu yüzden çok şanslıyım. Ben henüz evlenmeden bir aile saadetine kavuştum, evlendikten sonra mutluluğumun ölçütü olur mu bilmiyorum,” dedi.

“Biz çok mutlu bir aile olacağız bunu bütün kalbimle hissedebiliyorum.”

“Ben de... Hadi beraber şirkete gidelim,” dedi Çınar ama ben dudak büzdüm.

Düğüne çok az kalmıştı ve benim bir dünya işim vardı. “Hayatım seni bıraktıktan sonra eve gitsem olmaz mı?”

Yine beni şirkete sokup bir dünya iş anlatmasını istemi-yordum.

“Sevgilim, bana bütün gün evde sıkılmadan ne yaptığını söyleyebilir misin?”

“Tabii. Mesela uyanıyorum, kahvaltımı yapıp kardeşimi okuluna bırakıyorum. Sonra evime gidip sporumu yapıyorum, kişisel bakım, biraz havuz keyfi derken kalan vaktimde de kitap okuyorum. Yakında okuluma döneceğim için bir nevi tatil yapıyorum da diyebilirim.”

Çınar derin bir nefes alırken arkamda birinin öksürdü-ğünü duydum. Başımı çevirdiğimde bir veli ve öğrenci gö-rünce saniyesinde Çınar’dan ayrılarak, “Olur Çınar olur, ben onu düşünceğim...” diyerek kendimi arabaya attım.

Çınar da arabaya bindiğinde, “Önce benim şirkete gi-delim, birkaç evrak almam gerekiyor. Daha sonra da senin şirkete gideriz, sen de birkaç bilgi sahibi olursun... Burcu, surat asma, birkaç şey öğrenmekle bilgi zehirlenmesi yaşa-mazsın.”

“Sevgilim unutuyor olabilirsin ama çok yakında evle-niyoruz ve benim yetiştirmem gereken tonla işim var...”

dediysem de nafileydi. Çınar bir kere kafasına koyduğu şeyi mutlak yapardı.

Çınar yolda maillere bakacağım diye telefonuna gömülünce ben de sesimi çıkarmadan arabayı kullandım. İlk önce Çınar'ın şirketine vardığımızda aklıma Liya gelince ben de onunla birlikte yukarıya çıktım ama görünürde Barış'tan başka kimse yoktu. Barış'a o kızı sorunca toplantı haricinde pek fazla uğramadığını söyledi.

Çınar evraklarını alarak yanıma gelip, "Gidelim," deyince, amcamın şirketine geçtik.

Oraya vardığımızda Çınar, "Seni şöyle alalım," dedi ve ben de istemesem de bir zamanlar amcamın olan koltuğa oturdum.

"Çınar, şu amcamdan kalan mirasın listesi sende de var mı?"

Dün düşünürken aklıma bir detay takılmıştı.

"Bir saniye hayatım," diyen Çınar dosyaların yanına giderek bir tanesini alıp, "Bu dosyada amcana ait her türlü bilgi var," dedi.

Sonunda şu miras listesine ulaşmıştım. Uzun süre dosyaları taradım ama istediğimi bulamayınca somurtmaya başladım. Yoktu işte! Amcamın çok sevdiği bağ evi bu listede yoktu. İyi ama amcamın en çok sevdiği yer orasıydı... Hatta anneme...

Çınar, "Burcu, gelmişken şu evrakları da imzala, akşam hiç eve getirmekle falan uğraşmayayım," dediğinde elimdeki dosyayı kapatarak uzattıklarını aldım. "Ne oldu, bir sorun mu var?" diye sorduğunda, "Hiç," diyerek önüme bıraktığı evraklara baktım. "İstersen okuyup imzala..." dediğinde evraklara şöyle bir göz gezdirdim. Okulla öğrendiğim ya da kulak misafiri olduğum birkaç şey olmasa kendimi yabancı dil bilmeden yabancı dil okumaya çalışan insanlar gibi hissedecektim. Ben gerçekten nasıl okuyormuşum?

“Sevgilim sen okuduysan benim için de hiçbir sorun yok demektir,” dediğimde elini masaya koyan Çınar eğilip yanağıma öpücük bıraktı. “Sana kişisel avukat tutalım mı? Bu tarz işlerle o ilgilenir, sen de daha fazla kafa yormazsın...”

“Saçmalama istersen Çınar, sana güvenemeyeceksem elin avukatına nasıl güvenirim? Benim öyle kuşkularım falan hiç olmadı, senin de olmasın. Zaten bu şirketi çalışanlar için istemiştim. Bu arada çalışanlarla anlaşabiliyor musun?”

“Burcu, bu masaya oturduğumda o kadar çok sorunla karşılaştım ki bazı kademedeki çalışanlara iki katı ücret ödenirken çoğu işçinin maaşı eksik ödenmiş. İlk iş bunu hallettim, daha sonra da yemek şirketini değiştirdim. Daha önceki firma bildiğin insanları zehirliyormuş. Ve bazı bölümlere yeni adamlar alarak işleri ilk aydan yoluna koymayı başardım gibime geliyor. Yine de pek çok sorunumuz var.”

Gelinlik... Yarın gelinlik provasına gidilecekti. Şirket oyunlarından zerre hoşlanmıyor, düşündükçe de başıma ağrılar giriyordu. Hatta şimdiden başım ağrıdığı için oturduğum yerden kalkarak, “Hayatım benim gitmem gerekiyor. Bir ara yine bunları konuşuruz...”

“Kaç bakalım daha ne kadar kaçacaksın.”

Sevgilime en tatlı öpücüğümü verdikten sonra yanından kaçır gibi ayrıldım. *Oh be dünya varmış!* Koridora çıkıp salına salına yürürken üzerimde tuhaf bakışlar hissettim. Buraya daha önce de gelmişim ama hiç böyle hissetmemiştim. Acaba Çınar’ın anlattıklarından mı etkilenmişim?

Şirketten çıkıp kızıma bindiğimde aklıma amcamın bağ evi geldi. Acaba gidip kontrol etsem mi diye düşünmekten kendimi alıkoyamıyordum. Saate baktığımda epey geç olduğunu fark ettim. Ben de bu yüzden Uğur’u arayarak bağ evi hakkında bilgi almak istedim. Bana bağ evi hakkında bilgisi olmadığını söyleyince araştırması için evin açık adre-

sini verdim. Telefonu kapatınca gözlerimi kısıtım. Bugünlük kalsın ama elbet oraya gidip o evin kime neden satıldığını öğrenecektim.



Ertesi gün prova için duş aldığım da aklıma aile albümümüz geldi. Ben de saçlarımı dahi kurutmadan çekmecedan albümü alarak rasgele bir fotoğrafa baktım. İlk açılan fotoğraf anneme aitti. Elim annemin yüzüne gittiğinde gözlerim dolmuştu. Neden anneler ölümsüz değildi? Hiçbir annenin ölmemesi, hep çocuklarına göz kulak olması gerekmiyor muydu?

“Annem, kızın büyüdü artık, gelin olacak...” dediğim de ağlamamak için altdudağımı dişledim. Sanki bana Mira’yı sormuş gibi, “Küçük kızın yeniden anaokuluna başladı. Başlarda zorluk çekeceğini düşünüp göndermek istemesem de şu an çok mutlu, öyle ki artık eskisi gibi değil. Her üzüldüğünde bebekleşmiyor ve biliyor musun sürekli sorular sorup başımın etini yiyor...” dediğim de bir kez daha sustum. “Anne, hani derdin ya kızların bahtları annelerine çekermiş diye, haklıydın. Tıpkı senin gibi benim sevdiğim adam da beni canı gibi seviyor. Tıpkı babam gibi sonsuz bir sevgiyle bize bağlı, biliyorum, bizim sonumuz sizinki gibi olmayacak. Ben sizin eksik kalan aşkınızı yaşatacağım.”

Elimin tersiyle burnumu silerek diğer fotoğrafa geçtim. Babam... “Neredesin baba, bunca ay oldu, hâlâ bizi aramadın, neden?” diye sorarken telefonum çaldı. Panikleyerek albümü çekmeceye koydum. Telefonum yatağın üstünde çalmaya devam ederken yatağa yaklaşıp telefonumu elime aldım. Yabancı bir numaraydı. Kim olduğunu merak edip hemen açarak kulağıma götürdüm.

“Alo!”

Bu ses... Aman Allah'ım... Aylar sonra duyduğum ses ona aitti. Beni, sesimi duymuş muydu? Elimini ayağımın boşaldığını hissedince kendimi yatağa bırakarak oturdum. Şu anda gözümünden kendiliğinden akan yaş silecek güce dahi sahip değildim.

“Kızım!” dedi aynı ses.

Yüzümü acıyla buruşturarak, “Baba...” dedim.

“Burcum, seni çok özledim,” dedi titrek bir sesle babam...

Benim de kelimeler boğazıma dizildi. Ona sormak istediğim yüzlerce soru vardı aslında ama nasıl olur da bir anda hepsini unuttuymuştum.

“Neden baba? Neden yaptın bunu? Eline ne geçti?” dedim bir çırpıda. Bir yandan da hıçkırmamak için elimle ağzımı sıkıca kapatmıştım.

“Mecburdum kızım mecburdum, yapmasaydım bu yaşlı bedeninin gözleri açık gidecekti.”

“Peki ya biz baba... Bizi hiç düşünmedin mi?”

“Güvenilir ellerdesiniz kızım, bilmeseydim, emin olmasaydım sizden kopar mıydım?”

“Nasıl bu kadar emin oluyorsun baba? Nereden biliyorsun güvende olduğumuzu? Hiç düşünmedin mi bizi bırakıp giderken? İki kız ne yapar nereye sığırır...”

“Evleniyor musun?”

“Evet...” dedim tereddüt etmeden ama biraz da yutkunarak.

“Peki, seviyor musun evleneceğin adamı?” diye sorduğunda görüyormuşçasına başımı olumlu anlamda sallayarak, “Evet...” dedim yine.

“Beni anlarsın o zaman kızım. Kendini benim yerime koy. Çınar'ın kollarında öldüğünü düşün. Kucağında son nefesini verdiğini... Bunu yapanın da kim olduğunu bildiğini farz et.”

Gözlerimi kapattığımda aynı sahne canlandı zihnimde. Düşüncesi bile ölüm gibiydi...

“Haklısın babam, haklısın...”

Ne denirdi? Ne diyebilirdim?

“Miram nasıl? Büyüdü mü?” diye sorduğunda gülümsedim.

“Büyüdü baba, her geçen gün daha çok büyüyor. Biliyorum, söylemese de seni de annemi de çok özlüyor.”

“Ben de özlüyorum kızım...”

“Neredesin baba, nasılsın?” Soru sormak hayatımda hiç bu kadar zor olmamıştı. Kalbimde, boğazımda oluşan acının tarifi yoktu.

“Uzaktayım kızım, senden bir okyanus kadar uzakta ama sen merak etme iyiyim. Sen bu yaşlı ihtiyarı hiç düşünme.”

“Paran var mı eğer yoksa söyle...”

“Var güzel kızım. Bu yaşlı adamın ölene kadar idare edecek parası var.”

“Keşke burada olsan babam...”

“Ben de çok isterdim güzel kızım. Seni beyazlar içinde görmek için her şeyimi verirdim ama elden ne gelir...”

“Bazen bunların hepsi rüya olsa, sabah uyandığında sen ve annem evin içinde bir yerlerde olsanız...”

“Kızım, çok uzun konuşamayacağım. Sadece şunu bil. Sizi çok seviyorum. Unutmadan, Çınar’a da söyle, kızlarını mı üzerse ne pahasına olursa olsun yanınıza gelir...”

“Tamam babam, tehditlerini aynen ileteceğim.”

“Kızım, bu hattı kapatınca kıracağım. Boşuna arama. Kendine ve kardeşine iyi bak, Allah’a emanet olun.”

“Sen de babam, kendine iyi bak.”

“Mutlu ol kızım!”

Telefon kapandığı anda yatağa yan yatarak gözlerimi kapattım. Acıyla ne kadar kıvrandım bilmiyorum ama arkamda hissettiğim hareketle gözlerimi araladım.

“Uyan uykucu...” Çınar yatağa girdiğinde arkamdan belime sarıldı. “Mira’yı birazdan geleceğim diyerek kandırıp yukarı çıkmışsın, bak aşağıda seni bekliyor, fazla bekletirsen...”

Daha fazla dayanamamıştım, ağzımdan küçük bir hıçkırık çıkmıştı.

“Burcu...” Çınar beni kendine çevirerek çenemden tuttu. “Sorun ne güzelim, neden ağlıyorsun?” diye sorduğunda gözlerimi kapatıp, “Sadece sarıl,” diyerek göğsüne yüzümü koydum. Ben sarılınca beni kendinden ayırıp yüzümü tekrar tutunca bu defa gözlerimi aralamak zorunda kaldım. “Bana hemen neler olduğunu anlatıyorsun...” dediğinde sadece, “Babam,” diyebildim.

Çınar eliyle gözyaşımı silerek, “Ne olmuş babana?” diye sordu.

“Babam aradı Çınar. Evleneceğimizi duymuş. Mutluluklar diledi.” Bir babanın mutluluklar dilemesi bu kadar acı verir miydi?

“Bunun için mi bütün gözyaşların? Bu yüzden mi iç çeke çeke ağlıyorsun?” dediğinde başımı salladım.

“Çok özledim Çınar... Annemi, babamı, bir aile olmayı...” diyebilmişim, gerisi gelmiyordu.

“Yakında çekirdek bir aile olacağız Burcu, yine de istersen babanın yanına gidebiliriz,” dediğinde anında gözlerim parladı ve ışık hızıyla tekrar söndü.

“Yerini söylemedi, sorun olabilir miş. Nasıl gideceğiz ki? Ve sana da tehdit içerikli mesaj ilettiler. Bizi üzmeyecekmişsin,” dedim yarı ağlamaklı yarı gülerek.

“Siz benim her şeyimsiniz, sizi nasıl üzerim...” dediğinde bir kez daha akan burnumu çektim.

Babamı biraz daha düşünürsem düğünden önce hastalığa yakalanacaktım. Sırf bu yüzden aklıma gelen konuyu bir kez daha açtım. “Çınar, sana bir soru soracağım,” dedim, ağlamayı kesmesem de azalmıştı.

“Sor güzelim.”

“Sen ve evlilik iki ayrı dünya gibiydi. Neden bir anda benimle evlenmek istedin? Yani fikrini değiştiren neydi? Bana âşık bile değilken...” Tam olarak bunu sormayacaktım. Kendi tabiriyle *eve neden içgüveysi gelmeyi kabul ettin* diye soracaktım. İsteme günü Çınar’ın bu teklifimi kabul etmeyeceğini düşünüp o denli korkmuştum ki oysa o kabul ederek beni şaşırtmıştı.

“Bir ay içinde bunu yüzüncü soruşun sevgilim. Cevabına gelecek olursak cevap bende hiç değişmeyecek. Ben seni ilk gördüğümde âşık oldum. Evlenme meselesinde de haklısın, evlilik planlarım dahilinde değildi. Sonra ne değişti bilmiyorum ama her an her saniye seninle olmak istedim. Benim ol, sadece benimle ol... Burcu, ben gözlerimi açtığımda senin güzel kokunla uyanmak istiyorum.”

Bana aşkla bakan adamı her geçen gün biraz daha çok seviyordum. “Seni her geçen gün daha çok seviyorum biliyor musun?” diye sorduğumda bana sarılarak güldü.

“Biliyorum hayatım, gözlerin bana her şeyi anlatıyor...” Çınar’ın eli elimle buluştuğunda elimdeki boşluğu fark ederek, “Bir saniye senin tek taşın nerede?” diye sorduğunda altdudağımı dişledim. Elimdeki boşluğu fark etmesi üzerine de hemen elimi uzatıp komodinin üstünden yüzüğü aldım.

“Zarar görmesin diye banyoya girerken çıkarmıştım,” dedim demesine de tatlı şekilde söylemek beni Çınar’ın kötü bakışlarından kurtaramamıştı.

“Bir daha sakın çıkarma Burcu, zarar görüyorsa da bırak zarar görsün, yenisini alırız. Ve artık kalk şu yataktan, gelinlik provasına gideceğiz.”

Kendisi kalkarken beni de yatağımda doğrulttu, ben de tekrar kendimi yatağa bırakıp kollarımı göğsümde birleştirdim.

“Ben gelinlik giymek istemiyorum Çınar. İkimizin de ailesi yok. Onlar yokken benim gelinlik giymem doğru olmaz.”

Kimsemiz yoktu. Ne anneler ne de babalar... Bir tek Mira vardı.

Çınar beni tekrar yatakta oturur pozisyona getirip burnumun ucundan öptü. “Sen gelinlik giyeceksin Burcu, bunu daha kaç defa söyleyeceğim, her genç kız gibi hak ettiğin şekilde evleneceğiz... Hey, ilk kez evleniyorsun, içinde heves olarak kalsın istemiyorum.”

Sanki kendi ikinci kez evleniyordu. *Bir saniye, daha önce evlenip boşanmış olmasın?* Kaşlarım çatılınca Çınar elleriyle kaşlarımı düzelterip, “Ne düşünüyorsan aklından kötü düşünceleri hemen def et.”

“Peki ama kabarık falan istemem, sade upuzun olsun,” dedim kardeşim gibi dudak büzmeyi de es geçmeyerek. Çünkü o kabarık gelinliği hiç beğenmemiştim. Hatta sırf almak için içime sinmediği halde bu olsun demiştim.

“Olur hayatım, sen nasıl istersen... Hadi şimdi kalk, biraz daha bu yatakta kalırsak Mira...”

“Abla!”

Çınar’ın kardeşimin adını anmasıyla kapıda belirmesi bir olmuştu.

Kardeşıme kucak açarak, “Gel,” dedim.

Çınar da, “Şirinem, gel buraya,” dediğinde, Mira yatağın ucuna kadar gelip yatağa çıkmak yerine, “Ben de sizinle yatabilir miyim?” diye sordu. Şimdi anlamıştım bizimkinin uyku saati gelmişti.

“Uygun mu geldi güzelim?” diye sorduğumda, Çınar, Mira’yı yatağa çıkararak aramıza aldı.

Mira kıvrıkcık saçlarını eliyle geriye doğru atarak, “Evet abla...” dedi.

Ben de tekrardan kollarımı açarak, “İyi madem biz de beraber uyuruz,” dedim ve ona sarıldım.

Çınar *ne yapıyorsun* der gibi, “Prova?” diye sordu.

“Çınar, prova kaçmıyor ya gelinlik işini yarın hallederiz.”

Çınar başını iki yana sallayarak yanımıza uzandı. “Peki, öyle olsun ama yarın bahane istemiyorum, o gelinlik alınacak.”

Mira, “Abla, ben de gelinlik giyebilir miyim?” diye sorduğunda, kardeşimin önüne düşen saçlarını kulağının arkasına topladım. “Evet tatlım sana da gelinlik alırız, değil mi Çınar?”

Çınar’ın konuşmasına izin vermeyen Mira pat diye, “Ben de Barış’la evlenebilir miyim?” diye sorunca beni bir gülme aldı.

“Cihan’a ne oldu Şirinem, ondan Barış’a mı geçtin? Yarın da Uğur mu diyeceksin?” diye alayla sordu Çınar.

Ben de ona, “Dalga geçmesene kardeşimle...” dedim.

“Dalga mı? Geçen gün Cihan’la evleneceğim diye tutturmuştu, ne ara unuttun? Hayır, büyüdüğünde ben bu kızla nasıl baş ederim hiç bilmiyorum...” dediğinde elimi ağzına uzatarak kardeşimi gösterdim.

“Şşşt uyuyacak...”

Kardeşimin gözleri kendiliğinden kapanıp gidiyordu.

Çınar, “Benim de uykum geldi, yemeğe kadar biz de uyuyalım,” derken aramızda uyuyan küçüğüme baktı. Ben de kardeşime bakarak aklıma gelen şeyi söyledim. Çınar olmasaydı şu an bu yatakta huzurla yatabilir miydik bilmiyordum.

“Çınar... İyi ki varsın,” dediğimde yine gözlerim dolu dolu olmuştu. Sevdiğim adama artık buğulu gözlerle bakarken bu bile benim için mutluluk kaynağıydı.

“Siz de sevgilim, siz de iyi ki varsınız.”



Üç kişi olarak yattığımız yatakta uyandığımda yanımda hiç kimse yoktu. Ben de aşağıda olma ihtimallerini düşünerek

hâlâ nemli olan saçlarımı kuruttum. Üstümü değişip aşıya indiğimde Mira oyuncağıyla kendi kendine oynuyordu fakat Çınar görünürlerde yoktu. Bana daha dün düğün işleri bitene kadar şirkete gerekmedikçe gitmeyeceğini söylemişti.

“Miracım, Çınar nereye gitti?”

Mira birkaç saniyeliğine bana bakıp önüne döndü. “Biz uyurken telefon geldi. Sonra da çıkıp gitti. Ben nereye gideceğini soracaktım ama uyuyor numarası yaptığım için soramadım.”

Bu sözyle beni gülme almıştı. “Neden uyuyor numarası yapma gereği duydun?” diye sordum yanına geçip oturarak.

Mira omuz silkerek, “Düşünüyordum,” dedi.

Ben o düşünen seni yerim ama... “Peki, ne düşündüğünü sorsam cevap verir misin?”

Mira oyun oynamayı kesip bana döndüğünde dudağını büzdüğünü fark ettim. Ağlamaklı bir hali vardı.

“Yarın okula gideceğim. Öğretmenimiz bize ailenizi çizin, üstüne de baloncuklar içinde ne iş yaptıklarını yazın dedi. Ben ikisine de öldü yazacağım, sonra herkes bana gülüp dalga geçecek.” Mira’nın gözünden yaşlar akmaya başlayınca benim de gözlerim dolmuştu. Kardeşimi kollarının altından tutup kucağıma aldım. Mira boynuma sıkıca sarılarak, “Abla sen benim annem olsan Çınar Abim de babam olsa olmaz mı?” diye sorduğunda yutkunarak onu kendimden ayırdım.

“Olur güzelim, olur, istediğin gibi yazabilirsin, sen yeter ki ağlama. Sen hiç ağlama.”

Akan gözyaşlarından öpüp kardeşimi eski yerine bıraktım. Mira sevinçle koşup resim defterini alıp geldi. Kardeşim resim yaparken ben de onu seyrettim.

Bizi cin ali şeklinde çizmiş, saçları olan cin aliyi bana benzetmeye çalışarak üstüne hizmetçi yazmamı istemişti. Bu sözüne gülsem de sesimi çıkarmadan söylediğini yapmıştım.

Akşam olduğundaysa Mira yemeğini yedikten sonra uyumuştı da Çınar Bey halen gelmemişti. Üstelik aramalarım da cevapsız kalmıştı. Telaşım arttıkça saatler bir türlü ilerlemiyordu.

Sonunda saat on bir gibi evin kapısı açıldı. Ben de ayaklanarak her zamanki gibi sevdiğim adamı karşıladım fakat Çınar çok kötü görünüyordu. Ben bir şey söylemeden imzalamam için bir dünya dosyayı vererek uyuyacağını söyleyip odasına çekilmişti.

Çınar ne kadar yorulursa yorulsun benimle ilgilenmeden asla geçip gitmezdi. Aklıma bugün geldi. Provaya gitmediğim için mi kızmıştı? Belki de şirketteki işler bitmemişti. Canım çok sıkılsa da üstüne gitmemek adına verdiği dosyaları hiç okumadan imzaladım. Odama çıktığımda ise kardeşime sarılarak uyumaya çalıştım. Gece boyunca kötü rüyalar görüp durdum. Hepsinde de karanlık vardı. Hep bataklık gibi bir yere batıyor, sonunda da boğulup ölüyordum.

Son kâbustan kan ter içinde uyandığımda telaşla ayaklanıp Mira'yı da uyandırdım. Yoksa okuluna geç kalacaktı. Mira'yı hazır edip aşağıya indiğimde kahvaltısını zar zor yaptırıp şoföre okula dikkatli gitmesini söyleyerek kardeşimi ona emanet ettim. Çalışanlardan biri Çınar'ın bugün Mira'nın evde kalmasını istediğini söylese de hiç oralı olmadım. Madem okula gitmesini istemiyordu, evden erkenden çıkmak yerine bana da söyleyebilir yahut en azından mesaj atabilirdi.

Telefon elimde Çınar'ı beşinci kez aradım fakat açmadı. *Ne oluyor bu adama, bir anda evlilik korkusu mu sardı?*

Bir kez daha arayıp cevap alamayınca mesaj attım. Mesajda gelinlik provasını çok isteyip şimdi oralı olmamasının sebebini sormuştum fakat cevap olarak sadece *işim var* dönütünü aldım. Adama bak ya, mesajıma hemen cevap verdiğine göre telefon elindeydi. Sinirle bir kez daha araya-

cağım sırada kapı çaldı. Çınar olabilme ihtimali beni mutlu ederken gelen Sedef'ti. Sedef gelinlik provası için yardıma geleceğine dair bana söz vermişti. Onu hamile haliyle yormak istemediğim için, belki de zerre keyfim olmadığı için gelinlikçiyi arayıp eve gelmesini söylemiştim.

Bütün günüm gelinlik provasıyla geçerken Sedef oğlu Batuhan'ın anaokulundan dönme saatinin yaklaştığını söyleyerek gitmişti. Benim de içimdeki huzursuzluk her saniye biraz daha artarken kardeşim tam zamanında gelerek şen sesiyle beni biraz olsun mutlu etmişti. Akşam olduğunda ise Çınar'la konuşmak için karar aldım fakat Çınar Bey gece eve gelmemişti. Geldiyse dahi ben görmemişim. Ertesi gün olduğunda eve sığamaz hale gelmişim. Çınar Bey'le yarın evleniyorduk fakat kendileri ortada yoktu. Öğlen şirkete gitme kararı almışken Çınar aniden çıkageldi.

Onu gördüğümde kızgınlıkla sevinmek arasında bir yerdedim. “Sonunda Çınar! Sonunda... Neredesin sen? Yarın düğünümüz var ama sen ortalıklarda yoksun, neden?”

Çınar beni duymuyor gibi odasına doğru yönelince telaşlı gözlerle bakan kardeşime baktım. *Sen burada kal* diye işaret ederek Çınar'ın peşinden odaya girip kapıyı çektim.

“Kime diyorum ben ya neden insan yerine koyup cevap vermiyorsun?”

Çınar elinde tuttuğu çantayı yatağın üstüne bırakıp içinden bir dosyayı alarak yatağa bıraktı. Ne olduğuna anlam veremediğim gibi Çınar'ın yüzündeki yabancı simaya da hiçbir anlam veremiyordum. “Neler olduğunu söyleyecek misin?” *Yoksa ben bilmece çözer gibi saf saf sana bakmaya devam mı etmeliyim?*

Çınar bana dönüp başını dikleştirdi. “Şirketi kendi üstüme yaptım. Bu da belgeleri...”

Ne şirketi? Ne üstüne yapması? Neden bahsediyordu? Hiçbir anlam veremediğim için dosyayı alıp içine baktım.

Evraklarda amcamın bize bıraktığı şirketin, daha doğrusu Mira'ya ait şirketin artık Çınar Dorukan'a ait olduğu yazıyordu.

“Şaka! Şaka, değil mi? Bunu yapmış olamazsın. Bunu kardeşime yapmış olamazsın...” Bana yapmış olmasını dile dahi getiremiyordum.

Çınar'ın yüzüne takındığı şey neyse onu hiç sevmemiştim. Bana öyle bir yerden bakıyordu ki şu an karnıma giren sancıyı anlatamazdım. Sanki birileri her saniye bıçak saplıyor gibiydi.

“Ne sanıyordun? Bana verdiğin vekaleti kullanmayacağımı mı?”

Yüzümü tarifi olmayan acıyla biraz daha istemsizce buruşturdum.

Sen iste ben sana canımı veririm ama bu yapma şeklinin oluru yoktu. “İste... İsteseydin verirdim. İsteseydin ben sana her şeyimi verirdim. İstesen Mira da her şeyini seve seve sana verirdi.” Elmasları gözünü kırpmadan veren kardeşim şirketini de verirdi. *Sadece isteseydin gözümü kırpmadan canımı da verirdim be adam!*

Çınar bu sözlerim ona hiç dokunmamış gibi yüzüme boş boş bakmaya devam etti.

“Verirdim Çınar, isteseydin bütün malımı mülkümü, bana ait ne varsa verirdim. İhtiyacın varsa bu evi de al hatta arabamı da al ama bana mantıklı bir açıklama yap. Beni öldürmek istemiyorsan, *tamam iyi ki yapmış* demem için mantıklı bir açıklama yap. Beni öldürme!”

Çınar ellerini önünde kavuşturarak, “Ben zaten senden her şeyini aldım... Fazlasıyla... Alınacak başka neyin kaldı?” dedi.

O an kelimeler, ifadeler, anlamlar başka yöne kaymaya başladı. Beni gözüyle baştan aşağıya süzerken elimi sıkı-

şan kalbime götürdüm. Yalan söylüyordu. Benim sevdiğim adam, evleneceğim adam bu adam olamazdı.

“Hâlâ idrak edemiyor musun? Evine gelmem, düğün hazırlıkları, her şey yalandı. Koskoca bir yalan! Hem ne sanıyordun? Evine iç güveysi geleceğimi mi? Bak yine de sana bir iyilik yapıp çok sevdiğin evini sana bırakıyorum.”

“On milyon... On milyon değerindeki, belki de piyasa değeri iki katı olan şirketi üstüne yapmışsın, hâlâ sana iyilik yapıyorum mu diyorsun?” *Sakin ol Burcu sakin ol. Bu adam senin deli gibi sevdiğin adamdan başkası değil.* “Tamam, bu evi de al, her şeyi al. Bu evde de yaşamayalım, eski evine gidelim. Ben orada da yaşarım. Yeminimi yutup ben seninle orada da yaşarım.”

Çınar öyle bir gülmüştü ki son çırpınışlarım şakadan öteye gitmiyordu. “Evlenmek mi? Bana verebileceğin neyin kaldı diye soruyorum, sense hâlâ evlenmekten bahsediyorsun. Bu ev ve o araban haricinde her şeyini ama her şeyini aldım. Buraya da nezaketen gelip haber vermek istedim.”

Nezaketen mi? Elimi ölen kalbimin üstünden çekip ona ölümün verdiği acıyla öyle bir tokat attım ki sesi kulaklarımda çınladı. Bu adam benim sevdiğim adam değildi. Olamazdı. “Git! Evimden defolup git. Bir daha da sakın karşıma çıkma. Eğer çıkarsan yeminim olsun seni öldürürüm! Öldürürüm!”

Çınar bıraktığı çantasını alıp arkasına dahi bakmadan çıkıp gitti. Ayaklarımdan bağı kopar gibi olunca kendimi yere bırakacaktım ki aklıma kardeşim düştü. Eğer Çınar başka bir şerefsizlik daha yapıp kardeşime kötü davranırsa asla onu toparlayamazdım. Mira bir daha kolayca kendine gelemezdi... Bilincim yerine gelince onun arkasından koştum fakat Mira çoktan Çınar’ın bacağına sarılmış, “Gitme!” diye ağlıyordu.

Kansız! Beni öldürdüğün yetmedi, boyu bacağına kadar gelemeyen çocuğa da mı zehrini kustun. Çınar'ın iğrenç bakışları üstümdeyken Mira'nın kolundan tutarak kendime çektim ama gelmiyordu. Çınar Abim gitme diyor, başka bir şey demiyordu. Ben zaten ağlamamak için kendimi zor tutarken o yüreğimi dağlıyordu. Mira'nın önünde eğilip tatlı dille bırakmasını istedim. Çınar ise bir kez daha iğrenç varlığını hissettirerek nefretini kustu.

“Yeter artık bu kadar drama, Burcu, kardeşine söyle çeksin ellerini üstümden...”

“ÇINAR ABİ GİTME! Gideceksen biz de gelelim. Abla, biz de gidelim...”

Mira'yı bir kez daha kendime çektim ama bacağını ahtapot gibi sarmış bırakmıyordu. Kardeşim feryat figan ağlarken gözüm öyle bir dönmüştü ki kolundan çekip ondan söktüğüm anda avazım çıktığım kadar bağırdım.

“Bırak gitsin bırak! O senin sevdiğin adam değil. O Çınar Abin değil. O gözünü para hırsı bürümüş kansızın teki, duyuyor musun? O ne seni ne de beni hiç sevmemiş...”

“Yalan... Yalan!”

“Kızım benden uzaklaş diyorum, aklın basmıyor mu?” dedi Çınar, kardeşime yüzünde iğrenç bir ifadeyle. Gider ayak yapacağını yapmış, beni hançerlediği yetmezmiş gibi kardeşime de bir hançer saplamıştı.

Kardeşim cevap vermezken bana kal gelmişti.

“Zeki dediğin çocuğun zerre akli ermiyor. Siz nasıl oluyor da abla kardeş etrafınızda dönen dolapları anlamıyorsunuz, ben de bunu anlamıyorum.” İntikam mıydı? Bir tür intikam mıydı? Geçmişte olanların hesabını bu şekilde mi soruyordu? “Yazık gerçekten yazık!” Yüzüme bakıp *yazık* derken bir kez daha kalbim acıdı. “Sen de ağlayıp durma, ağlayan çocuklardan nefret ederim.”

Mira sonunda ne olduğunu anlamıştı anlamasına da bu onun için yıkım olmuştu. Mira yanımdan koşarak gittiğinde Çınar'a vurmamak için kendimi zor tutsam da dayanamayarak var gücümle bir kez daha tokat attım. Bu tokat kardeşim içindi. Yine de yüzüne vurduğumda çıkan ses bile içimi rahatlatmaya yetmemişti. “Defol! Defol!” diye avazım çıktığı kadar bağırdım. Beni son bir kez daha süzüp arkasını döndüğü gibi gitti. Gidiyordu. Gidişini izlememek için arkamı döndüğümde kadınların bizi izlediğini fark ettim. “Siz de gidin! Siz de hemen evimden gidin, hemen!”

Kadınlar korkup gittiklerinde Çınar'ın tuttuğu korumaları da, şoförü de, herkesi ama herkesi kovdum. Ona dair hiçbir şey görmek istemiyordum. Elimden gelse bütün anılarımı şu an sildirebilirdim.

Herkes gittiğindeyse kendimle yalnız kalmak ölüm gibiydi de ben yine ölmemiştim. Yine kardeşimle yapayalnız kalmıştım. Bu defa tek farkla... O zaman bana ait kırık bir kalbim vardı, şimdi de düşmana ait bir kalbe sahiptim. Elimi sıkışan kalbimin üstüne koyduğumda ellerimin nasıl oluyor da böylesine titrediğini fark edip korktum. Elimi bedenimden uzaklaştırdığımda yumruk yapıp geri açtım. Sanki iliklerimden bütün kan çekilmişçesine ellerim buz gibiydi.

Ayaklarımın beni daha fazla taşımayacağını hissedince en yakınımdeki koltuğa oturup boş gözlerle zemine baktım. Çınar gerçekten bizden gitmiş miydi? Kalbimi söke söke gitmiş miydi? Ortada yanlış bir şeyler vardı, olmalıydı. Bunca zaman bir saf gibi kandırılmış olamazdım. Bize amcamın mirası için katlanmış olması, bana aşk dolu gözlerle bakması... O halde ne zamandır bizi seviyor rolü yapıyordu? Bizim gerçekte kim olduğumuzu öğrendiği andan itibaren mi planlar yapmıştı? İyi ama amcamın öldürüleceğinden, mirasın da bize kalacağından haberi yoktu. O zaman elmasları gördüğü anda mıydı? Ama biz zaten el-

masları ona seve seve vermemiş miydik? Yutkunarak başımı yukarıya çevirdim. Çınar elmasları saklamam için bana teslim etmişti. Şu an kasada duruyorlardı. Eğer para hırsı içinse neden elmasları da almamıştı?

Çıldıracaktım. Çınar bir holding için bunu yapmış olamazdı. Ben ona böylesine tutkunken, gönül vermişken, meftunken zaten ne istese yapardım. Tatlı dille her istediğini yaptırmak yerine neden böylesine külfetli bir yolu seçmişti? Neden bunca sıkıntı ve zorluğa katlanmıştı? Elimi düğüm düğüm olan boğazıma götürdüm, yırtılırcasına acıyordu.

Yukarı, kardeşimin yanına çıkıp gözyaşlarımla onu daha da perişan edemezdim. Ben zaten hep tek ağlamıyordum? Sadece bir ara gözyaşlarımı silecek, *ağlama* diyecek birini bulmuştum da adam değilmiş.

Mutfak tarafından birilerinin içeriye girdiğini hissedince ayağa kalkıp korkuyla o tarafa baktım. Öyle bir korkuydu ki siyah giyinen iki adamı görmemle aklım yerinden çıkacak gibi oldu. Gelenler kimdi bilmiyordum ama evime gizli saklı girdiklerine göre hiç iyi adamlar değillerdi. Kardeşim aklıma gelince gözyaşlarımı silmeden merdivenlere yönelecektim ki iki adamın arkasından gelen adamı görmemle kanım dondu.

“Merhaba yeğenim, nasılsın?”

Amca! Amcamdı. Ağzım açık bir halde gerçek mi diye bakarken gözlerim karardı. Düşecek gibi olunca elimle tutunacak yer aradım da bulamadım. Ölmemiş miydi? Amcam ölmemiş miydi? Bu nasıl olurdu? Mira! Onun için gelmişti. Elim ayağım birbirine dolaşırken rüya olmasını diledim, sadece rüya olmasını... Amcam yanıma kadar gelip şöylesine bakar gibi beni süzdükten sonra koltuğa geçip kuruldu. Kanım donmuştu, hâlâ varlığına inanamıyordum. Nasıl yaşardı? Ölmüştü, gömülmüştü.

“Burcu, neden hortlak görmüş gibi bakıyorsun?” diye sorduğunda rüyada mıyım diye sağ elimle sol kolumu cimcikledim. Acıdı, canım hiç olmadığı kadar çok acıdı.

“Ama... Ama nasıl olur?”

“Nasıl olup da ölmediğimi mi soruyorsun? Ah benim saf yeğenim, sen şimdi babanın da öldüğünü bilmiyorsundur?”

Babam! Yalan... Yalan söylüyordu. Üstüne atlayıp hesap soracağım sırada korumalardan ikisi kolumdan sıkıca tutarak kıpırdamama dahi izin vermedi.

“Yalan söylüyorsun, babam yaşıyor... Yalan!” dediğimde amcam başka bir adama parmak işareti yaparak bir şeyler yapmasını istedi. İşaret ettiği adam önüme gelerek telefonunu çıkardı. Ekranda video oynamaya başlayınca eli kolu bağlı olan babamı gördüm. Beni sıkıca tutan korumaların kollarına bayılır gibi düşünce videonun devamını izletmek için kollarımdan tutup kaldırdılar. Ayakta duracak gücüm bile yokken bağırı mıyordum. Sesli çığlıklar atamıyordum. Biliyordum ki Mira sesimi duyduğu anda koşup gelecekti.

“Baba! Babamı öldürdün mü?” derken gözüm tekrar ekrana gitti. Bir adam, eli kolu bağlı olan babamın yanına geçerek başına silahın namlusunu doğrulttu... Babamın sesli olmasa da dudağını kıpırdatarak bir şeyler söylemeye çalıştığını fark ettim. Ne söylüyordu? Babamın dudaklarını okumaya çalışırken sadece *öldür onu öldür* dediğini anlayabilmişim. *Öldür* diyordu ve sonra... Gözlerimi yumduğumda her şey bitmişti. Babam da benden, bizden gitmişti. Az önce babamın yanına giderim diye düşünen benim sığınacak tek bir limanım dahi kalmamıştı.

Bu şerefsiz, bu iblis herif son limanımı da yıkıp yerle bir etmişti. “Katil!” Gözlerimi açıp amcama baktığımda keyfi gayet yerindeydi. Bu kansızın anneme yaptıkları yetmezmiş gibi şimdi bir de babamı benden koparıp almıştı. “Karde-

şin... Senin kardeşindi be adam, nasıl acımadın? Yüreğin nasıl el verdi?”

Babam *öldür* derken onu kastediyor olmalıydı. Babam haklıydı, bu dünyaya bu adam fazlalıktı. Şu an elime silah geçse tek bir saniye dahi düşünmeden kafasına sıkardım.

“Katil!”

“Yo... Yo, yanlış biliyorsun sevgili yeğenim, ne ölen bir adam ikinci kez ölür ne de ölmüş bir adam katil olur... Şimdi konumuza gelecek olursak, git bana elmaslarımı getir.”

Elmas mı? Onlar kanlı elmaslardı. *Tamam, yeter ki hayatımızdan çıkıp git, her şeyi veririm.*

“Tamam, bıraksın adamların hemen getiririm,” dediğimde adamlara parmağıyla işaret yaptı. Adamlar beni bıraksa da peşimi bırakmamıştı. Yukarıya odama korkuyla çıktığımda Mira’nın burada olmamasını diledim. Korumalara burada kapıda bekleyin desem de hiç orali olmamışlardı. Odama başımı uzattığımda ise Mira burada yoktu. Büyük ihtimalle kendi odasındaydı. Bu yüzden hızla dolabımı açıp içindeki kasanın şifresini girdim. Küçük kutu içinde duran elmasları alıp korumalara uzattım ama almadılar. *Yürü der* gibi silahla işaret ettiklerinde el mahkûm sessizce aşağıya indim. Amcam hâlâ kurulduğu yerde oturmuş, elma yiyordu.

“Al, elmasların hepsi burada, al ve git,” dediğimde elimdeki kutuyu alıp içine baktı. “Güzel, şimdi de bana kızımı getir.”

“Asla! Duydun mu? Ölürüm de yine de...” derken silahın soğukluğunu alnımda hissettim. Yine de korkmadan, “Kardeşimi sana vermem,” dedim.

Amcam sabrı tükenir gibi ayağa kalktı. Bunca zaman nasıl olur da öldüğüne inanırdım. Allah’ım nasıl olur da bu denli saf olabilirdim. Yüzü tanınamayacak halde dediklerinde gidip iyice araştırılmasını istemem gerekirdi.

“Baştan itibaren Mira’nın benim kızım olduğunu biliyordun. Bildiğini bildiğim halde sana teklifler sundum. Ben sana bir şans verdim. Bu şansı değerlendirmek yerine adı bir herif için isteklerime boyun eğmedin...”

O adi dediğin adamın dahi yanından geçemezsin. Beni ortalıkta bırakmış olsa bile o senden daha onurluydu.

“Elmasları aldın, istiyorsan sana ait ne varsa hepsini al ve git.”

Amcam demeye utandığım adam arkasını dönüp etrafında göz gezdirdi. Gözü babam ve annemin fotoğrafına denk düşünce yine zehrini kusmaya başladı.

“Babanın ölümüne ilk günden itibaren hiç inanmadım. Ölmediğini biliyordum ama neredeydi? Biliyor musun sen tıpkı babana benziyorsun, onun gibi safsın. Baban da kendi içinde planlar yapıp en zekinin kendisi olduğunu sanırken ekmeğime yağ sürdüğünün hiç farkına varamadı.”

“Babam zeki olmasa da namuslu biriydi,” dememle, amcam üstüme yürüdü ama bir şey yapmadı.

Beni baştan aşağıya süzdü. “Zekân babana çekmiş olabilir ama güzelliğini annenden almışsın. Annen de...”

“Kes sesini!” dedim, daha fazlasını duymaya tahammülüm yoktu, artık yorulmuştum. “Yalvarırım hayatımızdan çık git. Artık dayanacak gücüm kalmadı. Tek yaşama sebepim Mira, ne olur yapma. Annemi benden aldın, doymadın babamı da aldın, hiç değilse kardeşim benimle kalsın. O da olmazsa yaşayamam.”

“Beni gördükten sonra seni sağ bırakacağımı düşündüren şey nedir? Bak yarın manşetler şöyle olacak, kısa ve öz... Kızı da babasının sonunu yaşadı. Düz mantık, öyle afili sözlerle hiç gerek yok, değil mi? Sanki hiç yaşamamış gibi...”

Bir kaçış yolu yoktu. Beni de öldürmekten bahsediyordu. Beni öldürmeden önce ben onu öldürsem kardeşim bu itin elinde büyümeğe yetimhanede huzur içinde büyüdü. Keşke babamı hiç durdurmasaydım... Bu adamın o an

ölmesi gerekiyordu. Bizim yaşamamız için bu adamın ta en başında ölmesi gerekiyordu. Bu defa babamın sözünü dinleyecek ve onu ben öldürecektim. Bir hamleyle korumanın elindeki silaha almaya çalıştım fakat tek kazancım yere savrulmama sebep olan tokat olmuştu.

Acıyla yere düştüğümde gerekirse ayaklarına kapanmayı düşündüm ve öyle de yapmak için amcamın ayaklarına sürünerek ulaştım. “Sana yalvarıyorum yapma. Kardeşimi benden alma...”

Amcam acımak yerine silahı başıma dayamıştı. Bugünün ölüm günüm olduğunu bilmiyordum ama gözlerim açık gideceğime emindim. Gözlerimi yumduğumda ölümü bekledim. “Bén kötü biri değilim Burcu, beni bu hale annen getirdi. Onu deli gibi sevmeme rağmen bana karşılık vermedi. İsteseydi şu an kızım la mutlu bir hayat sürebilirdik. Onun için her şeyi yapmaya hazırdım.”

“Evet, sen kötü biri değilsin, bu sıfat ancak insanlara yakışır, senin gibi türünün son örneği olan hayvanlara değil.”

Korumalara yaptığı tek hareketiyle beni önünde diz çöker pozisyona getirdi. Ellerinden kurtulmaya çalışmak imkânsızdı. Ben de kaderime boyun eğdim.

“Babanın bir planı olduğunu hep biliyordum da ne olduğunu bilemiyordum. O gün sana geldiğimde kendinden öyle emin konuşman, intikamı er geç alacağınızın sinyallerini vermen babanın aslında kuru sıkı tehditlerinin doluluğunu fark etmeme sebep oldu. Bu uğurda karımı kaybetmiş olabilirim ama benim için çok da önemli değildi. Aslında biliyor musun, size teşekkür etmem gerekiyor. Sizin saçma planınız bana ilham verdi. Sizin sayenizde resmi olarak ölüyüm. Ölü birinin peşine polisler düşemeyeceğine göre... Neyse, çok da uzatmanın anlamı yok artık, şimdi son duanı et.”

Tek bir duam vardı. Mutlu, huzurlu bir hayat kurmak... Annem ve babamın yaşayamadığı mutluluğu bir aile olarak ben yaşamak istemiştim. Ama olmamıştı. Çınar'ın gidişiyle

olduramamıştım. Gözümün önüne Çınar ve Mira'nın gülüştüğü âni zorla da olsa getirdiğimde kardeşimin tiz sesini duydum. "Baba! Baba, yapma! Ne olur ablamı öldürme!"

Baba mı demişti? Konuşmalarımızı duymuş muydu? İyi ama duysa bile... Amcam silahı başımdan çekince başımı kaldırıp merdivenlerde duran kardeşime baktım.

"Kızımı getirin, onu incitirseniz canınızı alırım."

Korumalardan biri Mira'yı kucaklarken diğer korumalar da beni tutmayı bırakmış, ben de ayağa kalkıp göz yaşlarımı silmiştim. Kollarımı açtığımda kardeşimi bana vereceklerini sanırken amcamın kollarına bırakmışlardı. Amcam kardeşimin saçlarından öperek *kızım* demişti. *Keşke önce insan olsaydın...*

"Baba, ablama zarar verme. Ben nereye istersen seninle gelirim."

"Hayır Mira, onunla hiçbir yere gitmeni istemiyorum," desem de Mira omuz silkti.

"Abla gideceğim, sen yaşa diye gideceğim." Mira dudaklarını büzüp ağlar gibi konuşunca kalbime bir kez daha hançer yemiş gibi hissettim. Allah'ım, kardeşim nasıl öğrenmişti bilmiyordum ama bugün öğrenmediği kesindi.

"Gidelim kızım, seninle çok uzaklara gidelim. Sen de yat kalk kızıma dua et yoksa hiç acımaz, alırdım canını..."

"Vermem!" diyerek kardeşime atılsam da korumalarla aramızda boğuşma yaşandı. Mira'yla amcam çıkışa yönelirken korumaların tokadıyla başımı sert bir yere çarptım ve kısa sürede bilincim kapandı.



Tanıdık bir kokuyla kendime gelirken tek duam her şeyin rüya olmasıydı. Ben gözümü açayım, kâbusum da son bulsun derken tanıdık bir ses duyup gözlerimi araladım.

“Mira...”

Kardeşim.

“Burcu... Kendine gel Burcu...”

Elimi ağrıyan başıma götürdüğümde o tanıdık kişinin Çınar olduğunu fark ettim. Çınar bir kez daha, “Mira...” dediğinde kendime gelmeye çalışıyordum. Mira aklıma gelince etrafıma boş gözlerle baktım ama kardeşim burada yoktu.

Çınar beni koltukta doğrultmaya çalışırken, “İyi misin?” diye sordu.

Bütün yaşananlar aklıma bir bir düşerken gözlerim dehşetle sonuna kadar açıldı. Her şeyi hatırladıktan sonra geriye kalan son gücümle Çınar’ı itekleyerek kendimden uzaklaştırdım.

“Senin yüzünden... Senin yüzünden... Git buradan, git!” Ayağa kalkmaya çalışırken başımı vurduğum yere elimi bastırdım.

Çınar bana tekrar dokunmaya çalışırken, “Ne oldu Burcu? Ne benim yüzümden? Mira nerede? Neden herkesi evden kovdun? Ben o korumaları kapıya süs diye mi koydum?” diye sordu.

Aklıma yaptıkları bir kez daha gelince hıncımı ondan almak ister gibi göğsüne vurmaya başlayarak kinimi kustum. “Sen... Sen gittin... Her şey bitti!” Tekrardan ağlamaya başlayınca takatim kesildi. Çınar’a vurmayı kesip elimle yüzümü kapattım. Ona bakmam için ellerimi yüzümden çeken Çınar çenemi kaldırarak yüzüne bakmamı sağladı. Yüzündeki şaşkınlığa bakacak olursak hâlâ neler yaşandığını bilmiyordu. Kardeşimin benden zorla koparılıp kaçırıldığını bilmiyordu.

“Bana ne olduğunu söyle Burcu, ben gittikten sonra burada ne oldu?”

Ne mi olmuştu? Eline vurarak bana daha fazla dokunmasına engel oldum. Bilincim açıldığı gibi gücüm de yerine

gelmişti. Ne olduysa onun bizi terk edişinden sonra olmuştu. Ayağa kalktığımda nefretimi kustum.

“Amcam ölmemiş... Buraya geldi. Hayatıma bir kez daha canavar gibi girip Mira’yı benden zorla alıp gitti.”

“Siktiğimin şerefsizi söz verdi. Size yaklaşmayacağına dair söz verdi.”

Çınar benden uzaklaşınca ellerini ensesinde birleştirerek küfretmeye devam etti. Ne yani, ölmediğini biliyor muydu? Amcamın yaşadığını biliyordu ve bize söylememiş miydi? Bana döndüğünde gözlerimiz birbirine denk düşünce konuşmaya devam etti. “O it iki gün önce beni aradı. Eğer istediği parayı veririm kaçıp gideceğini söyledi. Tabii sadece bunu da istemedi. Bu parayı verirken benim de sizden kopmamı istedi. Parayı vermeyi kabul ettim ama sizden kopamazdım. Ertesi gün o it Mira’nın anaokuluna gitmiş. Burcu, bana iki seçenek sundu: Ya ben ya da Mira senden kopacaktık. Ben de senin dayanamayacağını söyledim. Kabul etmedi. Bana zorla kurguladığı planları yerine getirmemi emretti. Buraya geldiğimde de üstümde kamera vardı...”

“Geri zekâlısın! Sen aptalın tekisin... Ahmak adam, nasıl güvenirsin ona? O kansız, anneme tecavüz etti. Bizi bitirmek için elinden gelini ardına koymadı. Öz kardeşine bu şerefsizliği yapan adam sana verdiği sözü tutar mı sandın?”

“Başka çarem yoktu. Anlasana, babanı öldürdüğü videoyu izletti. Eğer ben gidersem, parasını da veririm sizden uzak durur sandım... Burcu, başka çarem yoktu. Ben nereden bilebilirdim bana bu denli sinirlenip korumaları evden kovacağını? Ben onlara güvenerek bu evden uzaklaştım. Beni arayıp kovulduklarını söylediklerinde ise hiç düşünmeden geri döndüm. Geldiğimde kapı ardına kadar açıktı da Mira’yı kaçırmaması...”

Bana yaklaştırmaya çalışınca onu bir kez daha ittirdim. Amcam belki de bizi korumasız bırakmak adına bu oyunu

Çınar'a oynamıştı ama artık bunların zerre önemi yoktu. Çınar bana onca acıyı amcam yüzümden yaşatmış olsa da, bizi korumak için çabalasa da artık bunun hiçbir önemi yoktu. Şu saatten sonra beni deli gibi sevse de hiçbir değeri yoktu. Ben kardeşimden olmuştum. Onun sevgisi gözümü kör etmeseydi korumaları evden göndermeyecektim ve belki de güvende olacaktık.

Gittin, sen bizden saatler önce gittin. Şimdi gittiğin yerde kal çünkü giderken bıraktığın kadın artık öldü. O kadın artık bir ölü...

“Git buradan, defol! Kötü zamanımda yanımda olmayan, beni koruyup kollamayı bilmeyen adamın şimdi yanımda kalmasının hiçbir anlamı yok. Git...” diye diye onu kapıya kadar itekledim. “Defol, bir daha seni görmek istemiyorum... Git, nasıl gittiysen yine git ve bir daha sakın gelme.”

Onu son bir kez daha iteklediğimde artık kapının önündeydi. Çınar son bir hamleyle öne atıldığında kardeşimi ne pahasına olursa olsun bulup bana getireceğine dair söz verdi. Ama ben inanmayacaktım. Bu defa kimseye güvenmeyecektim.

Kapıyı yüzüne çarptıktan sonra ağlamak yerine düşündüm. Bir çıkış yolu aradım. Daha önce yanımda hep Mira olurdu. Ben ne yaptıysam hep kardeşimden güç alır yapardım. Bu defa kendimden güç alıp yapacak, tek başıma başaracaktım. Elimi zonklayan başıma götürdüm. Kafam uğulduyordu. Tabii ya, gocunmadan hizmetçilik yapan ben gayet de adam da öldürebilirdim. Az önce başaramamış olsam da bu defa kardeşim için başaracaktım. Ama önce nerede olduklarını bulmalıydım. Bulacaktım da.

Aklıma tekrardan amcamdan kalan miras geldi. Malvarlığının arasında bazı eksikler olduğunu, bazı yerleri ölmeden hemen önce sattığını daha geçen gün fark etmiş-

tim... Belki bunca zaman o satmış gibi görüldüğü evlerden birinde saklanmıştı. Koşarak odama çıktım. Dosyayı bulmam çok zor olmadı. Belgelerde bize kalan bütün malların isimleri tek tek yazıyordu, hepsini en az üç kere okudum. Hatırladığım kadarıyla amcama ait satılan ve dolayısıyla bize kalmayan iki yer vardı: Bağ evi ve yazlık ev.

Bu dosyayı yanıma almalıydım, eğer orada yoklarsa yine buna ihtiyaç duyabilirdim. Ama çok büyük ihtimalle bağ evinde kalıyordu. Ben küçükken amcamın hep orada kaldığını, orayı çok sevdiğini hatırlıyorum. Hatta hafta sonları ziyarete giderdik. Ben asla orayı satabileceğini hiç düşünmemiştim.

Oradaydılar... Gündüz vakti yurtdışına kaçamayacaklarına göre orada olmalıydılar. Elimdekileri bırakıp bu defa babamın odasına koştum. Babama ait küçük bir silah vardı. Onu bulduğumda içeri kontrol ettim, hâlâ doluydu. Sadece tek bir mermi, amcamı öldürmek için tek bir mermiye ihtiyacım vardı. Bağ evine yaklaştığımda polise de haber verirdim. Böylelikle onu vuramasam da yakalanması garanti olurdu. Çınar da bugün olanları gerçekten bizim için yaptıysa kardeşime sahip çıkardı. Ama ne pahasına olursa olsun ben o iblisi bugün öldürecektim. Önce annem için, sonra da babam için öldürecektim. Belki düğün günümde hapse girecektim, herkes ardımdan acıyarak bakacaktı ama ben mutlu olacaktım. Bir kansız bu dünyadan temizlediğim için mutlu ve huzurlu olacaktım. Silahla dosyayı çantama koyduktan sonra evden çıktım.

Kızıma atlayıp yola koyulduğumda artık bu işin geri dönüşü yoktu. Bugün ya ölecek ya da öldürecektim. Bağ evine yaklaştığımda ise polisi arayıp ihbar ettim. Telefonumu komple kapattıktan sonra bağ evine çok yakın bir yere arabamı park edip indim. Bağ evine geldiğimde karanlık çökmek üzereydi. Eve girmeden önce içeridekilerin onlar

olduğuna emin olmam gerekiyordu. Yavaşa yaklaştığım-
da dışarıda bekleyen korumalardan birinin bana tokat atan
adam olduğunu fark ettim. *İşte benim mutlu sonum!* Yaka-
lanmamak için arka tarafa doğru dolanarak bir giriş ara-
dım. Düşünürken küçükken girip çıktığım tavşan deliğini
hatırladım. Galiba hafızam düşündüğümden daha güçlüy-
dü. Biraz daha zorlayınca tam yerini anımsayarak o yöne
doğru yavaşa ilerledim. Delik bahçeye giriş için çok küçük
olsa da zayıflığımın verdiği avantajla sürünerek içeriye gir-
meye çalıştım. Üstüm başım toprak olsa da gocunmuyor-
dum. *Yeter ki kardeşim onun elinden kurtulsun...*

Korumalar daha çok dışarıda ve içeride olduğu için bah-
ede beni gören olmamıştı. Bu da benim en büyük şansım-
dı. Evin ön tarafına geldiğimde arkası dönük olan amcamı
ve mahzun şekilde bir köşede oturan kardeşimi gördüm.
Polisler gelmeden önce onu öldürmeliydim de kardeşimin
önünde bunu yapamazdım. O it ne olursa olsun kardeşimin
babasıydı. Mira'nın gitmesini bir süre bekleyebilirdim. Ne
olur olmaz diye silahı çantamdan çıkaracağım anda yine
başımda silah soğukluğunu hissettim. Bahçede korumala-
rın olmayacağını düşünmek büyük aptallıktı.

“Bakalım burada kim varmış... Yürü!” Silahı elimden
alınca beni sürüklemesine izin verdim.

İçeriye girdiğimizde Mira, “Abla!” diye koşacaktı ki ko-
lundan tutan amcam buna izin vermedi.

“Bak sen, küçük sıçan sandığımdan daha da akıllıy-
mış...”

Kardeşime bakıp, “Korkma,” dedikten sonra amcama
döndüm. “Buraya sana yalvarmaya gelmedim. Eğer karde-
şimi bana verirsen sana kaçman için bir fırsat verebilirim,”
derken polis arabalarının siren sesi duyulmuştu.

Ben mutlu olurken amcam kardeşimi korumalardan biri-
ne vererek, “Limana gidin, biz de birazdan geliyoruz,” dedi.

Biz mi? “Korkma Mira, sakın korkma!” dedim kardeşime.

Mira, “Ablaaa!” diye ağlarken amcam da yanıma gelip alnıma silah dayayarak kolumdan tuttu.

“Yürü, seninle yarım kalan işimiz var...”

Galiba bugünün bir sonu yoktu. Beni ön kapıdan çıkarırken Mira’yı kaçırmak için zaman kazandığını çoktan anlamıştım. Amcam beni iteklerken bir yandan da silah sesleri artarak bahçeyi polisler doldurdu... İçlerinden birinin Mira kaybolduğunda onu bana getiren polis olduğunu hatırlamam çok zamanımı almamıştı.

“Burcu!”

Bu, Çınar’dı. İyi ama nasıl bu kadar hızlı gelmişlerdi?

Ben Çınar’a, “Liman... Kardeşimi limana...” derken, amcam silahın kabzasıyla boynuma vurdu ve saniyeler içinde bayıldım.



Ne oldu ne bitti bilmiyordum ama gözlerimi açtığımda arabanın içindeydim. Kendime gelmeye çalışırken sol tarafımda deniz olduğunu gördüm. Amcam polislerin elinden nasıl kurtulmuştu? Allah’ım bugün neden bitmek bilmiyordu? Elimi boynuma götürürken gözlerim kardeşimi aradı.

“Ne o sevgilini mi arıyorsun?” Kimden bahsettiğini bilsem de ağzımı açmadım. “Ne hüzünlü ayrılıktı. İzlerken duygulandığımı söylemezsem ayıp olur...” Amcam karşımda pişkinlikle konuşurken yanımdaki adam da rahat durmam için neredeyse silahı gözüme sokuyordu.

“Biliyor musun? Müstakbelin seni çok seviyor. Yoksa kim sevmediği bir kız için şirketini, o çok sevdiği evini, gayrimenkullerini satsın değil mi? Biz buna gerçek sevgi diyoruz da ne yazık ki o sevgi seni elimden kurtarmaya yetmeyecek.”

Amcamın yüzüne tükürdüğümde araba aniden durdu. Amcam eliyle yüzünü sildikten sonra koluma ahtapot gibi yapışarak beni arabadan zorla indirince karşımda duran yük gemisine baktım.

“Abla!”

Mira’yı kolundan tutup zorla gemiye bindiriyorlardı.

“Mira!” diyerek öne atıldım ama kahrolası korumalar beni sıkıca tutup gitmeme izin vermediler. *Lanet olsun size, lanet olsun parayla satılan ruhlarınıza! Hangi tür vicdansızsınız ki bütün olanlara göz yumabiliyorsunuz? Sizde zerre vicdan yok mu?*

“Sen nereye yeğenim? Senin dünyadaki yolcuğun sona erdi.”

Korumalar beni aniden bırakınca geriye doğru gittim ama arkamda beni yutmayı bekleyen koskocaman karanlık deniz vardı. *Abla, deniz hangi renktir? Çınar haklıydı, denizin bir rengi yoktu.*

Amcam, “Bu defa son duanı etmene izin vermeyeceğim. Kızımı içeriye götürün, ablasının ölümüne şahit olmasın,” dese de hiç oralı olmadan bağırarak Mira’ya sesimi duyurdum.

“Ablam, seni çok seviyorum. Sakın korkup ağlama. Dünyaya inat, kötü insanlara inat güçlü ol.”

Mira son bir kez daha, “Abla!” dedi.

Öleceğimi iliklerime kadar hissederken yaşlı gözlerle bağırmaya devam ettim. “Seni seviyorum... Seni seviyorum...” Üçüncü kez *seni seviyorum* diyecektim ki silahın patladığı an, “Sizi seviyorum!” diye bir ses duydum. Bütün vücudum titrerken iliklerime kadar donduğumu hissettim.

“Çınar!”

Çınar’ın beni kurtarmak için yanıma yaklaşırken vurulduğunu sonradan idrak ettim. Korumalardan biri Çınar’ı dibime sürükledi ve hemen ona dokundum. Sırtındaki sı-

caklığı hissederken bir kez daha silah patladı ve Çınar’la birlikte sırtüstü denize düştük. Kardeşimin çılgınlıkları eşliğinde karanlık sular bizi yutuvermişti.

Suyun içinde bocalarken gözleri kapanan Çınar dibe doğru çöküyordu. Silah sesi duymasam da suya ateş edildiğini gördüm ve hiç zaman kaybetmeden dibe doğru giden Çınar’a doğru yüzmeye başladım. Çınar’a ulaşip sarıldığımda onu yukarı çıkarmaya gücüm yetmedi. Yetmedikçe de soluğum kesiliyordu. Suyun içinde yüzen kanı görsem de sevdiğim adamı bırakmadım, tam aksine ona sımsıkı sarılıp gözlerimi yumdum. Şu anda onunla birlikte ölmekten başka aklıma hiçbir şey gelmiyordu. Yine de onunla ölmek bile güzel olacaktı, sevdiğim adamla birlikte öleceğim için mutluydum. İçimden *seni seviyorum* diyerek dudaklarımı dudaklarına bastırdım.

Hayattaki son saniyelerim diye düşünürken bir el kolumdan çekip beni karanlığın içinden çıkarmaya başladı, bense dibe doğru çökmeye devam eden Çınar’a doğru ellerimi uzattım. Denizden zorla çıkarılıp karaya ulaşınca sesli şekilde bir nefes alıp gözlerimi yumdum. Bedenim soğuk zeminle buluşunca başımı kaldırıp baktığımda beni kurtaran adamın daha öncesinde kardeşimi kurtaran polis olduğunu gördüm. Ben doğrulup öksürmeye çalışırken Miram boynuma atlayıp ıslak ablasını öpücüklere boğdu.

Miram buradaydı.

“Çınar...” derken gözlerim denizden çıkarılan Çınar’a gitti. Onu soğuk zemine bıraktıklarında yürüyecek halim olmadığından sürünerek yanına gidip elinden tuttum. Elleri buz gibiydi. Mira da benden eksik kalmayarak uzanıp yerde yatan Çınar’a sarıldı.

Başımı çevirip seslerin geldiği kalabalık yöne baktığımda amcamın yerde yatan cansız bedenini gördüm. Açık ve donuk gözleri benim üzerimdeydi. Yüzü siyah örtüyle

kapanınca tekrar Çınar'a döndüm. Ambulans geldiğinde uğuldamalar azalmak yerine daha çok artarken sağlık görevlileri ilk müdahaleyi yaptı. Çınar sedyeye kaldırılıp ambulansa bindirilirken ben de onun yanındaydım. Sağlık görevlileri bana da bakmak isteseler de ne kucağımdaki kardeşimi bırakabilmiş ne de Çınar'dan gözlerimi alabilmiştim.

Hastaneye geldiğimizde de kardeşimi bir an için kucağımdan ayırmadım. Çınar da ameliyattan sağ salım çıkınca, bulduğum bir köşeye huzurla oturup içimden dualar etmeye devam ettim. Şükürler olsun ki iyiydi. Bizi bir kez daha bırakmamıştı. Barış kucağımda uyuyan kardeşimi alınca Çınar'ın yanına gitmemi istedi. Bunca yaşanandan sonra yanına gidip ne derdim bilmiyordum.

Yine de onun yanında olma ihtiyacım ağır basınca herkesi ardımda bırakıp içeriye girdim. Çınar narkozun etkisinden olsa gerek hâlâ uyuyordu. Elini sıkıca tutup dakikalarca sevgimi kulağına fısıldadım. Tek dileğim eski günlerimize hemen dönüp hiçbir şey olmamış gibi yolumuza devam etmekte. Hemşire gelip beni zorla odadan çıkarınca yanından bir an için olsun ayrılmak istemedim. Acaba o nasıl dayanmıştı? Bizi kendinden nefret ettirerek arkasına bakmadan gitmeyi nasıl başarmıştı?

Çınar'ın yanından çıktığımda Barış'ın yanında Liya da vardı. Sonradan ileride duran adamın Barış'ın babası olduğunu öğrendim. Acaba Çınar'ın amcası da benim amcam kadar kötü biri miydi? Yanıma gelip geçmiş olsun dileklerini ilettiler, bununla da kalmayarak bilmediğim nice şeyleri de anlattı. Onu dinledikten sonra yüreğim daha da ağır gelmeye başladı, yaşadıklarımı hazmedemiyordum. Uzun süre de üstümden atamayacaktım.

“Burcu, gidip üstünü değiştirmelisin. Liya sana kıyafet getirmiş.”

Üstümdeki ıslak kıyafetlere bakınca gerek olmadığını söyledim, zaten üstümde kuruyup gidiyorlardı.

“Yapma böyle Burcu, kardeşin ağlayarak uyuyakaldı. Çınar ise hâlâ gözlerini açmadı. İçlerinde güçlü olması gereken tek kişi sensin.”

Sen ne diyorsun ya, sen ne yaşadığımı nereden biliyorsun?

“Bugün başıma kaç defa darbe aldım sayamadım. Kaç defa kendimden geçtim bilmiyorum. Kaç defa kalbim yerinden sökülürcesine ağrıdı... Sen bunu tahmin dahi edemezsin. Ben bir günde, sadece bir günde, hayatımda ne kadar çok sevdiğim insan varsa hepsini kaybetmenin acısıyla yüzleşip en sevdiğim adamı, babamı kaybettim...”

İnsanların en usta olduğu konu, tatmadıkları acılar üstünden ahkâm kesmekti.

Barış, “Babanı mı?” diye sorduğunda, “Evet, abisi tarafından öldürüldü,” diye cevap verdim.

Barış’ın yüzü kireç gibi oldu. “Bilmiyordum... İnan çok üzgünüm, başın sağ olsun.”

İleride Liya’nın kollarında uyuyan kardeşime baktım. “Bu yüzden bilmediğiniz şeylerden güç alarak bana akıl vermeyin. Şu an delirmiyorsam, aklımı yerinde tutabiliyorsam bunu Çınar’ın hâlâ nefes almasına borçluyum. O da olmasa...”

Dayanamayıp ağlamaya başlayınca Barış beni kendine doğru çekip sarıldı. “Sen tahmin ettiğimden daha güçlüsün Burcu, bu güçle seni, sizi kimse yıkamaz.”

Bunca zaman yıkılmadıysam yıkılmazdım değil mi? Bunu sırf boğazım acıdığı için dile getirememiştim.

“Ağla... Ağla ama şunu da bil. Çınar iyi olacak, eski günlerinize yeniden döndüğünüzde şu günlerin sadece acı anılardan ibaret olduğunu düşünecek, bunları hatırlamak dahi istemeyeceksiniz.”

Barış bir süre daha beni yatıştırmaya çalışmıştı. Miram da Liya'nın kucağından korkuyla kalkıp ağlamış, beni görünce biraz olsun yatışmıştı. Çınar da geceyi atlatıp tamamen kendine geldiğinde normal odaya alınmıştı.

Doktor yanına girmemize izin verince odaya koşarak giren ilk kişi Mira oldu. Ben de kapıda bekleyenlere aldırış etmeden içeriye girip kapıyı çektim. Biraz ilerleyip sola baktığımda Mira çoktan yerini almış, Çınar'a sarılıyordu.

Çınar, "Miram..." derken gözleri beni buldu. Mira da başını kaldırıp bana baktığında Çınar tutmam için elini bana uzattı. "İyi misin?"

Asıl sen iyi misin? Ölüme nasıl olur da balıklama atlar-sın? İki mermi ya, iki mermi... Amcam tam nişan alabilsey-di daha ağır sonuçlarla karşılaşabilirdik.

Bizi önce Allah, sonra da karanlık korumuştı. Çınar'ın uzattığı elini tutup tıpkı Mira gibi yanına oturdum.

"Ağlama sevgilim..." dedi Çınar.

İnsan ağlamak üzere olan birine hiç ağlama der miydi? Bu defa ağlamakla kalmayarak tıpkı Mira gibi ben de boy-nuna sarıldım. Keşke aklıma vurulduğu için canının yanma ihtimali gelseydi. Çınar'ın acı dolu iniltisini hissedince hemen geri çekilip elimle gözyaşımı sildim. "İyi misin?"

Mira'ya da Çınar'ın çok üstüne yüklenmemesini söyledim, o da hemen sözümü dinledi.

Çınar, "İyiyim, korkmayın, siz yanımdasınız ya daha iyiyim," dediğinde artık sormazsam orta yerimden çatlayacaktım.

“Nasıl buldunuz Çınar, ben polislere haber verdikten sonra ışınlanarak gelmediyseniz bizi nasıl buldunuz?” diye sordum.

Çınar’ın gözleri Mira’ya gitti. “Çünkü bizim çok tatlı olduğu kadar çok da zeki olan Miramız var,” dedi.

Mira da kollarını göğsünde birleştirerek omuz silkti. “Hayır, ben zeki değilim. Sen bana aptal olduğumu söyledin.”

Ben de *hesap ver* der gibisinden ikimizin arasında kalan adama baktım.

“Özür dilerim, inanın bana sizin canınızı yakmak bana sizden daha çok acı verdi... Miracım, bunu bir oyun olarak düşünebilirsin. Kötülerin kaybettiği bir oyun, tamam mı?” dedi Çınar.

“Ben çok kötü bir kıyım,” dedi Mira, yüzü iyice düşmüştü. “Babamın sizi vurduğunu görünce sizin yerinize onun ölmesi için dua ettim. Çınar Abim öleceğine o ölsün dedim. Ablam öleceğine babam ölsün dedim. Sonra duam kabul oldu. Sizin yerinize babam öldü. Abla, ben çok kötü bir kıyım, değil mi? Hiç kimse babam ölsün diye dua etmemeli, değil mi?”

Allah’ım amcam beni öldürememişti ama ben kendim ağlamaktan ölebilirdim.

Çınar güçlükle konuşmaya devam etti. “Sen kötü bir kıy değilsin Mira, iyiler yaşasın kötüler ölsün diye dua ettin. Sen tam aksine dünyanın en güzel kalpli kıyısın, bu yüzden suratını asma olur mu?”

Çınar’ın yorgun olduğunu bilsem de yanından ayrılmak istemiyordum. Ondan kopamıyordum da diyebilirdim.

“Çınar Abi, benim ilk babam ölmüştü, şimdi ikincisi de öldü. Son babam sen olur musun? Ama onlar gibi beni bırakmayacaksan babam ol. Bizden gideceksen olma, yine abim olarak kal. Abla, sen de benim annem ol. Beni annem

hiç sevmedi. Sen beni ondan daha çok seviyorsun. Anne olmayı en çok sen hak ediyorsun...”

Çınar konuşamayınca kardeşimin elinden öpüp yüzüme baktı. Zaten ne diyecekti ki? Bunun olur bir yanı yoktu. Keşke olsaydı...

O sırada kapı çaldı ve içeriye ziyaretçiler doluşmaya başlayınca ben de elimi yüzümü silerek Liya’nın verdiği kıyafetleri aldım ve üstümü değiştirmek için tuvalete gittim.



Bütün gün boyunca Çınar’ın ziyaretçileri hiç bitmemişti. Öyle çok ziyaretçisi gelmişti ki bazılarını hiç tanımıyor, bazılarını ise yalnızca ismen biliyordum. Ayrıca Cihan da bir ara benimle özel olarak konuşup babamın cenazesini Türkiye’ye getireceğini söylemişti.

Çınar beş gün boyunca hastanede kalmıştı. Bu süre zarfında onun yanından ayrılmak istemeyen Mira günlerini Çınar’la beraber televizyon izleyerek geçirmişti. Ben de bu sırada Çınar’ın bizi Uğur sayesinde bulduğunu öğrenmiştim. Mira onu arayıp bir yerlerde olduğunu söylemiş fakat açık adres verememişti. O sırada Çınar’ın yanında olan Uğur benim onunla bağ evi hakkında yaptığım konuşmayı hatırlayarak verdiğim adresi polise bildirmişti. Aksi takdirde tam zamanında bize ulaşamayabilirlerdi...

Ve bir şey daha öğrenmiştim. En acısı da buydu. Mira babasının kim olduğunu annemden öğrenmiş... Annemin kendi kızına karşı bu denli acımasız olabileceği hiç aklıma gelmezdi. Babamın da amcanı öldür demesi... Bilmiyordum, bir yerlerde bir eksiklik vardı. Ve ben o eksikliği sadece Çınar’la kapatabiliyordum.

Amcama gelecek olursak, zerre değer vermediği karısının yanına defnedilmişti. Normal şartlarda asla mezarına

gitmezdim ama öldüğünden emin olmak için gömülürken yanında olmuştum.

Böylelikle günler geçmiş, Çınar'ın hastaneden çıkış günü yaklaştıkça beni bir heyecan sarmıştı. Çünkü çok güzel planlarım vardı... Çıkış günü Barış bizi eve kadar götürmek istese de bu asil görevin bana ait olduğunu söylemiştim.

Şimdi Mira arkamda, Çınar da hemen yanımda oturuyordu. Evimize geldiğimizde gözlerimin içi güldü.

“Sevgilim, üzülerek söylemeliyim ki bu ev artık bana ait değil,” dedi Çınar.

Burası Çınar'ın eviydi, benim de hizmetçilik yaptığım yerdi ve ben en güzel günlerimi burada geçirmiştım. Arabayla demir kapıdan geçerken Çınar şaşkıındı. Arabayı durdurup evin anahtarını Mira'ya verdim. Mira da yapacağını biliyormuş gibi arabadan inip eve koştu.

Ben büyük sözüme tövbe etmişim. Başta ev konusunda kararlı olsam da şu anki durumumuz bambaşkaydı.

“Evet, burası sana ait değil. Burası artık bize ait...” diyerek emniyet kemerimi çözdüm ve sevdiğim adama yaklaştım. “Çınar, bu evi hiç düşünmeden bizim için sattığını biliyorum. Amcam senden yüklü miktarda para isteyince sen bizim için yıllardır küs olduğun amcana hiç düşünmeden gitmişsin. Sen bizim için sadece evini değil, şirketini ve bütün gayrimenkullerini satmışsın.”

Çınar, “Arabamı da vermek istedim fakat kabul etmedi,” dediğinde uzanıp dudağına buse bırakarak geri çekildim.

“Biliyorum ve özür dilerim. O gün sana kötü sözler sarf ettiğim için özür dilerim. Sen bizim için küs olduğun amcana gidip para istedin. Bunları amcan anlattı. Ben de dayanamayıp bu evi tekrar satın aldım.”

“Burcu, çok merak ediyorum, hangi parayla bu villayı satın aldın?” diye sorduğunda omuz silktim.

“Elmaslar... Amcamın benden aldığı ama kullanamadığı elmaslarla bu evi satın aldım.”

Çınar sevinmenin dozunu kaçırarak kahkaha atmaya başladı. “Ah saf sevgilim, amcam seni bildiğin kazıklamış. O elmasların değeri bu villanın değerinin iki-üç katı ederdi. Keşke bana söyleseydin, belki makul bir anlaşma yapıp şirketi bile kurtarırdım.”

Pislik! Ben diyorum evimizi geri aldım, adamsa bildiğin benimle dalga geçiyor.

Sinirle arabadan indim. Bunun üstüne Çınar da yavaşça inerek yanıma geldi. Tam iyileşemediği için hızlı hareket edemiyordu. Ben de ona sinirimi belli etmek adına arkamı döndüğümde beni kendine çevirerek ellerimi avuçlarının içine aldı.

“Masum sevgilim, kızma bana. Sadece... Onca şey yaşadık, amcalara güven olmayacağını hâlâ anlayamadın mı?”

“Yanılıyorsun. Bu sevgilin var ya, hayatının en kârlı alışverişini yaptı. Şu arkandaki evin değeri benim için paha biçilemez. Ve inan bana hayatım, ben şu an çok ama çok mutluyum.”

Mutluydum. Babam aklıma gelmediği anlarda ikisinin varlığıyla çok mutluydum. Kollarımı Çınar’ın boynuna doladığımda burnumun ucundan öpüp, “Bugün psikolog gelecek demiştin?” diye sordu.

“Merak etme, psikoloğa buranın adresini verdim, buraya gelecek,” dediğimde beni biraz daha kendine çekti. “Yoruldun mu?” diye sorduğumda cevabı *hayır* oldu.

“Bana yemin ettiğini, bir daha bu eve adım atmayacağını söylemiştin. Şimdiyse bu evi yeniden aldığını söylüyorsun. Ne oldu da yemini bozdun?”

Sorunun cevabı basitti de acı veriyordu. “Annem giderken kardeşime olmadık acılar yüklemiş. Hiçbir annenin yükleyemeyeceğinden daha ağır yükler. Babamsa bizi sırf

intikam uğruna yapayalnız bırakıp gitti ve bana amcamı öldürmemi söyledi... Tamam, kendince haklı nedenleri vardı. Yine de benim de kendime yediremediğim şeyler var. Ve ben de anladım ki artık o evde yaşamak istemiyorum. Biraz geç oldu ama senin bizi canından çok sevdiğini anladım. Gerçi önceden de biliyordum. İkimiz de birbirimizi çok sevdik. Mesela babam da bizi çok sevdi ama o bizi bırakıp gitti. Sense bizi bıraktığını düşündüğüm anlarda dahi bırakıp gitmedin. Ben de aşkıma yakışır şekilde senin doğduğun evde yaşamaya karar verdim.”

“Yalnız sevgilim, ben bu evde doğmadım.”

Bildiğin öküz ya! Çınar’ın boynuna doladığım kollarımı çekip içeriye girecektim ki kolumdan tutup beni tekrar kendine çekti.

“Ama burada seninle ölebilirim.”

“Ölüm yok... Ölümü ağzına almanı yasaklıyorum.”

Çınar derin bir iç çekip, “Buraya gelmeden önce Mira’nın fikrini de aldın mı? Biliyorsun bu evi fazlasıyla küçük buluyor,” dedi.

“Söyledim ve kabul etti,” dediğimde sonunda beklediğim öpücüğüme kavuşacaktım ki Mira’nın sesi duyuldu.

“Abla bak, ayıcığımı buldum.”

Çınar’dan ister istemez ayrılınca bir kardeşime bir yerde sürüklediği koca ayıcığa baktım. “Mira, tatlım, o ayıcık zaten kaybolmamıştı. Kayıp olmayan bir şeyi bulamazsın. Ve lütfen şu ayıyı yerde sürükleme, hastalık kapacaksın.”

Mira, “Tamam abla,” diyerek ayısını tekrardan sürükleyerek içeriye girdi.

“Nerede kalmıştık...”

Tam odaklanıyordum ki bu defa da öksürük sesi duydum. Bu defa gelen kişi psikologdu. Çınar’a sessizce, “Şan-

sına k s,” diyerek gelen psikologla içeriye girdim.  ınar da içeriye girince Mira’yı psikolo uyla tanıştırdım.

 ınar, “Hayatım, biz yukarıya çıkalım mı?” diye sorduğunda ben de ikilinin birbirine alı ması için onları yalnız bırakmak istedim.

“Bugün fazla ayakta kaldın, yorulmu  olmalısın,” dediğimde merdivenlerden yavaşça üst kata çıktık fakat odaya gidemedik.

“Burcu, bu ev bir gün bize küçük gelecek biliyorsun değil mi?”

Biliyordum, bir gün küçük gelecekti ama o güne kadar bu evden gitmek istemiyordum. Özellikle de o eve uzun süre hiç gitmek istemiyordum. “Bir gün küçük gelmeye başlarsa diğer eve taşınırız, olur mu?”

 ınar elimden tutup beni üst katta boş olan odaya doğru çekti. “Aklıma güzel bir fikir geldi. Burası babamların eski odası, benim odama nazaran daha geniş. Burayı keyfine göre dizayn edersin. Benim eski odayı da Mira’ya  ocuk odası yaparız. İleride de çocuklarımız olursa başka değişiklikler yaparız, olur mu?”

 ınar  yle heyecanla anlatınca gözlerim dolmuştu. Cevap olarak sevdiğim adama sarıldım. “Harika olur,” dedim.

Ve harika olacaktı. İnanıyordum ki her şey çok güzel olacaktı.

Çınar

“Kuytay beni Çınay Abi, kuytay... Babam beni kaçırdı. Ne oluy kuytay, sen sevmesen de ben seni çok seviyoyum ne oluy kuytay!”

Beynimde sürekli aynı sözler yankılanıyordu. Ben Mira’ya nefretimi kusmak zorunda kalsam da, onu öylece acı içinde bırakmış olsam da beni sevmekten bir kez bile vazgeçmemişti. Kaçırıldığında benden onu babasının elinden kurtarmamı istemişti. İstemişti istemesine de nerede olduğuna dair en küçük fikrim yoktu. O an çaresizliğin nasıl bir acı olduğunu tatmıştım. Hayatımda ilk defa kendimi çaresiz hissederken Uğur imdadıma yetişerek Burcu’nun ona bir bağ evinden bahsettiğini söylemişti. Eğer elinde açık adres olmasaydı bizi nasıl bir son beklerdi, tahmin dahi etmek istemiyordum.

Bir kez daha yutkunarak, uyuyan Mira’ya bakmaya devam ettim. Günlerdir gözlerindeki acıya bizzat şahit olmak beni derinden yaralıyordu. Bu küçücük yaşında bunca acıyı çekmesi hak değildi. Her çocuğun acı çekmeden şefkatle büyümesi gerekirken o ilk darbeyi annesinden, sonra da öz babasından almıştı. Bu küçük kızın tek şansı ablasıydı. Aksi takdirde zamanla bürüneceği kişiliği tahmin etmesi o denli güç değildi. Bir çocuk sevgiyle büyürse sevgiyle yaşar, yaşatırdı. Nefret ve kinle büyürse de önce hayatı kendine zindan eder, daha sonra canı yandığı için çevresindekilerin de canını yakardı.

“Hayatım, sütünü getirdim...”

Burcu'nun sesiyle gözlerimi Mira'nın üstünden alarak sevgilime baktım. Burcu'nun kardeşini kaybetme korkusu hâlâ canlıyken onun gözden uzakta uyumasına gönlü razı gelmemiş, uyuyakalınca da salondaki koltuğa yatırıp üstünü örtmüştü.

“Çınar, yüzünün rengi kaçmış, ağrın sızın falan varsa doktora gidelim.”

Burcu yattığım yerden doğrulmam için elimden tutunca ondan aldığım güçle oturur pozisyona geçtim. Onun da oturması için elimle sağ tarafımı işaret ettim. Burcu önümden geçip yanıma oturunca uzanıp onu şakağından öptüm. “Burcu, sen çok haklıydın. Sizi öylece savunmasız bırakarak hayatımın en büyük hatasını yaptım.”

“Sevgilim yine mi aynı konu... Tamam, o gün ağır sözler söylemiş olabilirim ama düşünüyorum da senin yerinde kim olsa aynı şeyleri yapardı. Hatta o adam bana gelse ben dahi kardeşimi korumak için senin davrandığın gibi davranabilirdim.”

O it bana başka şans bırakmamış olsa bile onlardan ve o evden uzaklaşmamam gerekirdi. “Yine de kendimi suçlamaktan alıkoyamıyorum... Burcu, kardeşin beni arayıp çaresizlik içinde yardım isteyince kendime lanetler okudum, istesem de ona yardım edemiyordum. Eğer sen Uğur’la konuşmasaydın, elimizdeki adrese çok geç ulaşıydık, işte o zaman sizi çoktan kaybetmiş olacaktım. O it de kardeşini bilmem hangi siktiğimin ülkesine götürürken sen de çoktan denizin dibini boylamış olacaktın.”

“Çınar, artık olan oldu. Bak biz yanındayız. İyiyiz, seninleyiz.”

“Bilmiyorum Burcu, bilmiyorum. Size biraz daha geç kalsaydım senin arkandan o denize atlayıp ölür müydüm, yoksa o iti öldürmek için dünyanın sonuna kadar gidip ensesine mi yapışırdım hiç bilmiyorum.”

“Geçti Çınar, her şey geride kaldı. Artık geçmişî düşünüp kendini suçlamaktan vazgeç.”

Burcu tuttuğu elimi bırakmadan ön tarafa uzanarak eline sütü alıp bana uzattı.

“Cidden mi?” diye sorarken aklıma buraya ilk geldikleri günlerde kardeşine zorla süt içirmesi geldi. O günlerde hiçbir güç bana o sütü içiremez derken şu an elime süt bardağını alarak bildiğin sözümü yutmuştum.

Burcu inatla, “İçmelisin hayatım, süt ve süt ürünleri kemiklerini güçlendirir. Bundan sonra her akşam bu süt içilecek,” dediğinde kaçış olmadığını düşünerek ılık sütü içtim. Boş bardağı yerine bırakınca yüzümü buruşturdum. “Uyuyalım mı? Bugün çok yorulduk.”

Burcu ayağa kalkıp benim de kalkmama yardımcı olurken aklıma hastane geldi. Hastanedeyken gözümün önünde uyuyorlardı. Ben hasta yatağında, onlar da abla kardeş aynı koltukta yatarken içim rahattı. Şimdi evimde bile olsun yanımda gözümün önünde olmalarını istiyordum. “Burcu, bugün de beraber uyuyalım. Sizden ayrı gözüme uyku gireceğini hiç sanmıyorum.”

Burcu’dan onay alınca öne atılıp Mira’yı kucağıma alacaktım ki Burcu kolumdan tutup bana mani oldu. “Saçmalama Çınar, yaraların henüz kapanmadı bile, ben kardeşimi kucağıma alırım... Bakma öyle, kardeşimi taşıyacak kadar güçlüyüm.”

Evet, benim sevdiğim kadın görüldüğünden daha güçlüydü. Yüzüme kondurduğum tebessümle başımı olumlu anlamda salladım. “Odama çıkalım mı? Benim yatağım sizinkinden daha geniş, rahat rahat uyuruz.”

Burcu’nun gözü merdivenlere gitti. “Olmaz Çınar, şimdi kucağımda çocukla, sen de bu haldeyken merdivenlerden çıkma riskini almayalım hiç. Bugün bizim yatağımızda uyuyalım.”

Bu açıdan hiç düşünmemiştim. Neyse, aynı yatakta yat-tığımız sürece hiçbir sorun yoktu. Burcu kardeşini kucağı-na alıp önden yürüdü. Ben de arkalarından yürüyerek önce salonun daha sonra da koridorun ışığını kapattım. Odaya geldiğimizde Burcu'nun kardeşini yatırdıktan sonra gece lambasını yakmasını bekledim, yaktıktan sonra da ışığı ka-pattım.

Burcu yanıma gelip koluma girdiğinde dudaklarım yu-karıya kıvrıldı. İlk ameliyattan çıktığımda bana koşarak gelmişler, ben de narkozun verdiği güçle kendimi çok iyi hissedip güç gösterisi yapar gibi gayet iyi olduğumu söy-lemiştim. Sonrasında narkozun yani ağrı kesicilerin etkisi azaldıkça benim de ağrılarım çoğalmış, yine de korkmasın-lar diye belli etmemeye çalışmışım.

Burcu yatağa oturmama yardım ettikten sonra, “Çınar, kardeşimi diğer tarafa mı alsam bazen deli yatıyor, ayağını yaranın üstüne falan atarsa canın yanar...” dedi.

Mira'ya baktım, gayet sakin uyuyordu. “Korkmana ge-rek yok, yaram sol tarafımda kardeşin ayağını en fazla sağ yanıma atar, onun da ağrı yapacağını düşünmüyorum.”

Burcu kardeşinin boyutuna bakıp gözleriyle ölçüm yap-tı, sonra ikimizin de üstünü örterek kendi tarafına geçti.

Uğur söylediklerinde haklıydı. Burcu gerçekten de ze-kiydi. Sadece fazlasıyla saf ayağına yatıp kendini belli et-mekten çekiniyor, hep geri planda saklanıyordu. Bu sayede de Mira'nın zekâsı ön plana çıkıyordu. Öyle ki yaşadığı onca acıya, babasını yeni kaybetmesine rağmen kederini içinde saklıyor, mimiklerinde duygularını belli etmiyordu. Belki de bu huyu sayesinde ilk zamanlar ona dair hiçbir şüphem olmamıştı.

Benim sevgilim zeki olduğu kadar yürek hoplatacak ka-dar da güzeldi. Burcu'dan gözlerimi alınca aramızda mışıl mışıl uyuyan Mira'ya baktım. “Burcu, ben bir karar aldım.

Eğer sen de kabul edersen Mira'yı nüfusuma geçirmek istiyorum.”

Aniden duyduğum hıçkırığa benzer sesle sevdiğim kadına baktım. Burcu'nun hangi ara gözleri doldu bilmiyordum ama gözlerinden yaşlar akıyordu. Uzanıp gözyaşını parmaklarımla sildim.

“Sevgilim, lütfen ağlama, istemiyorsan...” derken Burcu elini elimin üstüne koydu.

“Deli misin sen? Kardeşim bunu dilerken ben nasıl olur da karşı çıkarım... İnan bana, Mira senin gibi bir babaya sahip olacağını duyunca sevincinden çıldıracak.”

Canım acısa da yüzümü buruşturarak sevdiğim kadına yaklaştım ve tek bir buse verip geri çekildim. “Ben babası olacaksam sen de annesi olacaksın. Anne baba adı olarak ikimizin ismi yazacak,” dediğimde başını olumlu anlamda salladı. Bir yandan gülüp bir yandan ağlayarak yüreğime dokunan bir gülümseme gönderdi.

“Çınar, iyi ki kalbim sana denk düştü. İyi ki yollarımız birbirine denk düştü. Seni çok seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum cansuyum, son nefesime kadar da seveceğim.”

Düğün sonu

“Oh be! Sonunda. Bir an için hiç bitmeyecek sandım.”

Gecenin sonunda Çınar söylenerek kendini koltuğa bırakınca ben de yürürken düşmemek için ellerimle gelinliğimin eteklerini toparladım. Koltukta kocamın yanındaki boşluğa kendimi bıraktığımda bedenimin gevşemesi için başımı omzuna dayadım. Çınar ayaklarını sehpaye uzatmış dinlenirken ben de ayaklarımı uzatmak istedim fakat ayaklarımı kaldıracak takatim bile yoktu. Bitmeyen gece o kadar yoğun ve yorucu geçmişti ki son misafirlerin gitmesi için neredeyse gözlerinin içine bakmıştık. Sonuç olarak çok eğlenmiş, unutulmaz anılar biriktirmiştik de her yerim dökülüyordu. Bunlar yetmezmiş gibi kollarım altınlarla doluydu.

“Çınar, kurtar beni, ölüyorum.”

Kocama sol kolumu uzatarak bilezikleri çıkarmasını söyledim. Çınar bilezikleri zorlayarak çıkarırken, “Ayaklarım bir ileri bir geri gitmekten neredeyse kopacaktı,” diye söylendi.

“Bunu sen mi söylüyorsun Çınar? Topukluyla dört dönen benim,” dedim kaşlarımı çatarak. Burada gelin olan bendim ve isyan etme hakkına sahip tek kişiydim.

“Sevgilim, kim daha çok yoruldu tartışması mı yapacağız?”

Kocamın sorusuyla birlikte aklıma vurulduğu an gelivermişti. Durup dururken sürekli geçmişini hatırlamak istemesem de aklıma sürekli düşüyordu. İçim sızlayınca altın-

ları çıkarmaya çalışan kocama uzanıp yanağına ufak bir buse kondurdum.

“Haklısın hayatım da şu altınları ne yapacağız? Ben bunları takmam bilesin.”

Elbette her düğünde olduğu gibi bizimkinde de altın merasimi olacağını biliyordum da aşiret düğünü gibi altınlarla boğulacağımı bilmiyordum. Aramızda kalsın, Çınar’ın amcasına elmaslar fazla gelmiş olmalıydı ki düğünde bana altın kemer takmıştı.

Çınar, “Aaa! Hiç olur mu güzelim. Sen bunları takıp günlere gideceksin,” diyerek benimle dalga geçti.

Ağzını açtığı anda ölüyorum diyen adama bak!

“Dalga geçme Çınar, ben çok ciddiylim,” dedim kaşlarını çatarak. *Of, sırf bu kaş çatma yüzünden erken kırışacağım.*

“Sen de sakla sevgilim. Oğlumuz olursa geline takar masraftan kurtuluruz,” dediğinde kaynanalık içgüdüleriyle devreye girdim, bunlar benim hakkımdı.

“Çınar, bu kadar altını geline mi takacağız? Yoksa aşiretten mi kız almayı düşünüyorsun? Eğer öyleyse baştan söyleyeyim aşiret kızı falan istemiyorum. Ben aşiretlerle falan uğraşamam.”

“Tek tanıdığım Baran Ağa var,” dediğinde omuz silktim.

“Yine de olmaz Çınar, ben oğluma aşiretten kız falan almam.”

Fikrim kesin ve netti. Tamam, onları da sevmiştim ama olmazdı. Bugüne kadar yaşadığım maceralara ben fazlasıyla doymuştum. Aşiretten kız alıp her gün olay falan yaşayamazdım.

Mümkünse benim hiç gelinim olmasın, hatta biz hiç yaşlanmayalım. Keşke genç kalma iksiri bir an önce bulunsa da bunları düşünme gereği dahi duymasam.

“Anlaşıldı, senden kötü kaynana olacak... Bitti, hepsini çıkardım. Hadi kalk, odamıza gidelim.”

Ben hiçbir yere gitmek istemiyor, mümkünse koltukta kıvrılıp uyumak istiyordum. “Çınar, ben ölüyorum. Şuracıkta yatsak ya, inan çok yorgunum,” demekle kalmayarak olduğum yerde iki büklüm yattım ama yatırmadı. İki dakika dinlenmeme dahi izin vermedi.

“Olmaz sevgilim, kalk odamıza gidip duş alalım rahat-larsın.”

Duş mu alalım? Oldu o zaman...

“Ben mi? Çınar, benim şuradan şuraya gidecek halim yok, bir de duş mu alacağım? Sen git Çınar, git kendini kurtar.” Sözlerimi bitirince yüzümü yastığa gömdüm.

“Hadi ama Burcu, naz yapma...”

Az önce yorgunum ölüyorum diyen adam beni kucağına almaya çalışınca anında gözlerim kocaman oldu. “Olmaz Çınar, hâlâ tam iyileşmiş değilsin. Hem ben kendim yürüyebilirim.”

Ayaklarım sızlasa da gönlüm canının yanmasına razı değildi. Ben ayağa kalktığımda işaretparmağımı kocama doğrultup, “Bu demek değil ki hiç kucakta taşınmayacağım, sadece biraz daha zaman geçsin, ondan sonra kucağından inmek gibi niyetim yok.”

Çınar gülen gözleriyle işaretparmağımı dudağına götürüp öptü. “Dünyanın en güzel gelinine bu gece büyüleyici olduğunu söylemiş miydin?”

Söylemekle kalmamış ezberletmişti. “Galiba en az yirmi kere söyledin.”

Kocam parlayan gözlerle gelinliğimi süzerken ben de gelinliğime baktım. Bu gelinliği giymek kısmet olmayacak diye aklım çıkmıştı. İlkinde başıma gelenler malumdu ama ikincisinde az kalsın Mira’nın bebeğine elbise olacaktı.

“Abla, bu elbise hiç gelinliğe benzemiyor, benim bebeğimin gelinliği bile daha kabarık...” demişti... *Sen büyü küçük cimcime, ben sana kabarık gelinliklerden giydireceğim.*

Çınar elimden sıkıca tutarak, “Gidelim mi?” diye sordu.

Ben de etrafıma hizmetçi olarak geldiğim evde gelin olmanın sevinciyle bakındım. El ele yukarıya çıkarken Çınar bir yandan da gelinliğin uzunluğundan yakınıyordu. *Bana ne canım, gülü seven dikenine katlanır...* Kocamla üst kata çıktığımızda Mira’nın odasının önünden sessizce geçip kendi odamıza yöneldik. Odaya yaklaştıkça heyecanım artıyordu. Çınar odamızın kapısını benim için açtığında girmemi beklemeden ani bir hareketle beni kucağına alıverdi. Başta itiraz edecek gibi olsam da sessiz olmam konusunda kesin dille uyardı. Zira kardeşim her an uyanabilirdi.

Çınar beni kucağında taşıyarak nazikçe yatağa bıraktı, sonra da hiç zaman kaybetmeden kapıyı kapattı. Tekrar yanıma gelip ellerimden tuttuğunda gece için süslenmiş odamıza bakıyordum. Bu odayı dizayn etmek düğün hazırlıklarından daha uzun sürmüştü. Ben odamıza bakınırken Çınar uzanıp boynuma küçük bir buse bırakıp geri çekildi. “Ne düşünüyorsun?”

Güzel, tam yerinde bir soruydu. “Ne mi? Şu kısa sürede o kadar çok şey yaşadık ki inan aklım allak bullak. Şu an yorgunluktan ölsem de zihnimden onlarca soru geçiyor...”

“Peki, sorularının cevabı sana ne diyor?”

“Her firavunun bir Musa’sı çıkarmış. İnsanı her zalimden kurtaracak bir kurtarıcı... İşte benim, daha doğrusu bizim kurtarıcımız sensin. Sen bizi firavunlaşma yolunda hiç durmadan ilerleyen amcamın elinden kurtardın. O da yetmedi, kardeşime yeni bir hayat verdin. Sadece bir sorunun cevabı bile seni delicesine sevmemin en büyük kanıtı değil mi?”

“Ben sizi sizin için değil kendim için kurtardım. Siz olmadan ben hep yarım, hep eksik kalırdım.” Çınar boynuma ikinci bir öpücük bırakınca aklımdaki bütün düşüncelerim

uçuvermişti. Bir kez daha yüzüme baktığında, “Bu fasla gelmek için aylardır beklediğime inanamıyorum,” dedi.

Aylardır mı? “Bir saniye, aylardır derken ne demek istedin?”

“Anlasana güzelim, ilk birlikteliğimizin üstünden uzun zaman geçti. Hatta o gece hamile kalsaydın kesinlikle çocuğumuz olmuş hatta şuralarda koşturuyor falan olurdu. Şu yeminin olmasa ben o kadar süre beklemezdim. Ah şu yeminler!”

Kocam diye demiyorum ama bu tarz olaylarda abartmak konusunda üstüne tanımıyordum. “Bir dakika ya sen neden abartıyorsun? Ben o gece hamile kalsaydım şu an hamileliğimin son aylarında falan olurdum ki iyi ki de kalmamışım. Aksi takdirde kesin bunca stres altında düşük yapardım.”

“Tamam, o zaman doğru bir zaman değildi ama şimdi en doğru anlardayız...”

Çınar tekrar boynuma öpücükler bırakmaya başlarken kardeşimin *baskın basanıdır* der gibi kapıyı açarak içeriye girmesiyle afalladım. O an kocamı itekleyerek kollarının arasından nasıl sıyrıldığımı bilemedim.

Mira tiz sesiyle, “Abla...” derken hiç vakit kaybetmeden yanına giderek yüzünün hizasında eğildim.

“Bebeğim, ne oldu?”

Yüzünün aldığı hali hiç beğenmemiştim. Mira kucağındaki ayıcığa biraz daha sarılarak dudağını büzdü. “Korktum abla, rüyamda öcülerini gördüm.”

Öcüler, ah şu çocukların rüyasına musallat olan öcüler, sizi bir elimize geçirsek milletçe soyunuzu kurutabiliriz.

Mira konuşmasına kaldığı yerden devam ederek, “Yanında uyuyabilir miyim?” diye sordu. Ben de öksüren kocama başımı çevirip baktım.

Ah kocacım inan çok isterdim ama elden ne gelir.

“Tabii ablacım, zaten biz de uyuyacaktık, değil mi Çınar?”

Kocamın yüzünün aldığı şekle gülmek istesem de yeme-mişti. Bir kez daha, “Çınar?” dediğimde, soyutlandığı dünyaya geri dönerek, “Hı hı uyuyacaktık,” dedi.

Çınar öyle bir noktadaydı ki bence gözü Mira’yı dahi görmüyordu. Mira da Çınar’ın bakışlarından bir şeyler çıkarmış olmalıydı ki, “Çınar Abi, sen artık ablamla birlikte mi uyuyacaksın?” diye sordu.

“Evet Şirinem, hani biz ablanla bugün evlendik ya, artık hep beraber uyuyacağız, yani *biz* beraber uyuyacağız, yani ikimiz...”

Bizimkisi kardeşimi fazlasıyla iğnelese de Mira hiç oralı olmadı. “Ben de sizinle uyusam olur mu? Söz veriyorum hiç sesimi çıkarmaz hemen uyurum.”

Bunun üstüne kahkaha atmak istedim de yine yemiyordu. “Hadi gel ablacım, beraber yatağa geçip uyuyalım.”

Çınar dik dik baksa da kardeşimin yanına gelerek kucağına aldığı gibi yatağın üstüne bıraktı. Ben de kardeşimin yanına gidip oturduğumda Çınar, “Burcu, böyle mi uyuyacaksın?” diye sorunca, üstüme baktım.

Valla ben şu an her türlü her şekilde uyurdum. “Hiç halim yok Çınar, olmadı sabah çıkarırım.” Yatağa uzanıp kardeşime kollarımı açınca Mira hiç vakit kaybetmeden koynuma girip sarıldı. Çınar da arkasına bir sinirle bakarak üstünü değiştirmek için banyoya gitti. Onun bu halini ömrüm boyunca unutmayacaktım.

“Abla, Çınar Abi ben geldim diye mi kızdı?”

“Yok güzelim, ben bugün ayağına topukluyla bastım ya bütün siniri ondan...”

Ben gülünce Mira da kıkırdamaya başladı. Sonra, “Şşşt!” yapan Mira, parmağını dudağına götürdüğünde ben de saçından öperek ona daha sıkı sarıldım. Kısa süre sonra da uyumuş kalmışız zaten.

Sabah esneyerek uyandığımda kolumu yan tarafa atınca boş olduğunu fark ettim. Yatakta yarı doğrulup gerinerek etrafa bakındığımda kimseler yoktu, gözlerim beyaz gelinliğime gidince ciddi ciddi bu şekilde uyuduğumu fark ettim. Odada yarım saatten fazla oyalandıktan sonra aşağıya indim fakat ortalıkta kimse görünmüyordu. Mira'nın sesi bahçeden gelince o tarafa doğru yürümeye başladım. Dün geceyi düşününce Çınar'ın bana kızdığını hatırladım. Bahçeye çıktığımda ikisi kahvaltı yapıyordu. Önce Çınar'ın yanına giderek arkasından boyuna sarılıp yanağından öptüm.

“Günaydın sevgilim.”

Çınar tıpkı beklediğim gibi soğuk şekilde, “Günaydın,” dedi.

Ondan ayrılarak Mira'ya da öpücük verdim. “Günaydın minik kardeşim,” dedim ama benim gözüm somurtkan kocamdaydı.

Mira da, “Günaydın,” dediğinde yerime geçerek oturdum. Çınar yüzüme bakmadan kahvaltısına devam ederken sol eline elimi koyunca, “Sevgilim,” dedim. İlk günden küsmek de neydi?

“Efendim?”

Şimdi ne diyecektim ki? *Buldum.* “Balayına ne zaman gidiyoruz?” dediğimde direkt yüzüme baktı. Tabii Mira olaya karışmasa olmazdı.

“Balayı ne abla?”

Ah, kardeşimin bilmediği bir şeyler de varmış.

Çınar, “Tatil Şirinem, kısa süreliğine ablanla tatile gideceğiz,” dedi.

Bunun üstüne kardeşim, “Beni istemiyor musun artık Çınar Abi...” diye sorarak başını önüne eğdi.

Ben de Çınar'a baktım. Ne olursa olsun küçüğüne asla kıyamazdı. "Olur mu öyle şey Şirinem?" dediğinde, Mira'nın yüzünde güller açtı.

"Yani ben de mi geleceğim?"

Çınar bir çare bana bakınca *bilmiyorum* işareti yaptım. Ne diyebilirdim ki?

"Şöyle yapalım. Sen de gel hatta Cihan Abinler de gelsin. Sen de Batuhan'la oynarsın, olur mu?"

Mira biraz düşündü, sonra aklına ne geldiyse, "Olur..." dedi.

Ben de bunun üstüne, "Oh!" dedim. En azından bunu kabul etmişti.

Çınar kulağıma eğilerek, "Biz bittik," dediğinde kardeşimi işaret ettim. "Dua et kabul etti." Yoksa asıl o zaman bitmeyi görürdü.

Çınar yine de hayıflanmaktan kendini alıkoyamadı. "Ah Burcu, resmen balayına değil sülalecek tatile gideceğiz."

Onun gibi sessiz şekilde konuşmaya çalışarak, "Hayatım, kardeşim henüz çocuk, ona nasıl anlatırız? Biraz büyüsün, yine gideriz," dedim.

Mira yeni yeni kendini toparlamaya başlamışken onu yalnız bırakıp gitmeye benim de gönlüm razı gelmezdi.

"O zamana kadar benim saçlar beyazlar haberin olsun," dedi Çınar.

Kahkaha atmamak için kendimi zor tuttum. "Ben seni beyaz saçlı da severim sevgilim," diyerek gönlünü almak ister gibi yanağından öpüp geri çekildim.

"Karar verdiniz mi ne zaman gidiyoruz?"

Demek ki miniğimiz bizi izliyordu.

Çınar, "Önce Cihanlara soralım," dedikten sonra tekrar kulağıma eğildi. "Cihan kesin bunu kendine eğlence kaynağı yapacak."

Cihan mı? Babam için çok çaba sarf etmişti. Şu an babam annemin yanında yatıyorsa bu onun sayesindeydi. Bizim için yaptıklarını göz ardı edemezdim.

“Cihan öyle biri değil hayatım. Bizimle bu konuda dalga geçeceğini hiç sanmıyorum,” dedim Çınar’a. Kocam bazen aşırı savunmacılığımı kiskansa da haklı olduğumu biliyordu.

Çınar, “Haklısın, ben konuşup geliyorum,” diyerek ayağa kalkınca *tamam* dedim. İnşallah Cihanlar teklifimizi kabul ederlerdi. Aksi takdirde Mira her gece aramıza girip uyumak isteyecekti.

Çınar bizden epey uzaklaşınca ne konuştuğunu anlamaya çalıştım.

“Abla, kuşlar ne güzel ötüyor değil mi?”

Ben de onu geçiştirmek için, “Evet,” dediğimde Mira kahvaltısına kaldığı yerden devam etti. Sonunda konuşma bitmiş olmalıydı ki Çınar’ın telefonu kapattığını görünce hemen ayağa kalktım. Mira kahvaltısına devam ederken bahçenin en kuytu köşesinde duran Çınar’a doğru iki elim arkamda ağır adımlarla yürüdüm. Yanına ulaştığımda ise, “Sonuç?” diye sordum.

Çınar önce tek kaşını kaldırıp güldü, sonra ellerini belime doladı. “Kabul etti. Sedef ve Batu’nun da çok sevineceğini söyledi. Yalnız şehir dışı olmamak şartıyla... Malum, Sedef’in doğumu yakın, karısını doğal olarak tehlikeye atmak istemiyor.”

Haklıydı, Sedef hamileliğinin son ayındaydı. “Çınar, bizim şansımıza Sedef erken doğum yapmasın. Sonra bir bakmışsın balayında bir değil iki çocuk bakar hâlâ gelmişiz.”

Çınar başını sağa sola sallayarak eliyle ağzımı kapattı. “Lütfen sevgilim ağzını hayra aç. Hiçbir sorun çıkmayacak.”

Ben de etrafıma sürekli pozitif düşünceler yaymak istiyorum fakat bu dünya şartlarında olmuyordu. “Peki ne zaman yola çıkıyoruz? Ben gidip valiz hazırlayacağım.”

“Senin kıyafetlerine ihtiyacın yok hayatım.”

“Çınar, zaman söyle.”

Kocam biraz düşünür gibi yaptıktan sonra tahmini bir saat söyledi. “İki saate, bilemedin üç saate çıkarız.”

“Ne! İki saat mı? Ben hayatta yetişemem! Daha Mira’nın valizi var. Tabii bir de senin... Ben hepsini nasıl ayarlarım?”

Tam bir gazla yanından gidiyordum ki Çınar elimden tutarak beni kendine çekti. “Sabah öpücüğümü vermeden hiçbir yere gidemezsin.” *Sabah öpücüğü, tabii ya nasıl unutturum...* “Hmm, küçük bir öpücük.”

Kocamın sözünü ikiletmeden uzanıp dudaklarını öptüğümde Çınar öpücüğümünden tatmin olmayarak söylendi. “Olmadı Burcu, tekrar.”

Bu sefer ellerimi boynuna götürerek daha uzun öpücük verdim. “Seviliyorsun kocacığım.”

“Ben de çok seviyorum Çınar Abi...”

Çınar ne ara yanımıza geldiğini bilmediğimiz Mira’yı kucağına alarak yanağına öpücük bıraktı. “Siz de çok seviyorsunuz... Şirinemi ayrı, karımı apayrı seviyorum!”



Sabaha kocamla küs olarak başlamıştık ama bitmeyen geceyi mutlulukla, aşkla geçirmiştik. Balayımız üç gün sürse de güzeldi. Hatta tahmin edebileceğimden daha güzeldi. Çınar eve dönmeden önce en kısa sürede tekrar geleceğimizi söylemişti. Belki de küçük kardeşimin varlığına alışmalıydık. O bizim çocuğumuz gibiydi...

İnşallah dava sonuçlandığında kimliğinde de anne babası olarak bizim adımız yazacaktı. İşte o zaman küçüğüm arkadaşlarına bizi anne babası olarak tanıtırken yalan söylemiş sayılmayacaktı. Belki bu durum hoş değildi. Kimilerine

göre doğru da sayılmazdı. Belki sonuna kadar haklıydılar fakat bu Mira'nın kendi seçimiymi. Bunu bizden kardeşim istemişti. Resmi olarak biz anne babası sayılsak da ben hep ablası olarak kalacaktım.

Önümde birleştirdiğim ellerimi ağzıma götürerek Çınar'ı beklemeye devam ettim. Çınar'ı aradığımda yolda olduğu için söylemek istemese de ben ne olduğunu biliyordum.

“Abla neyin var?”

Ablan iyi güzelim, az sonra daha iyi olacak.

Kapıda Çınar'ı görünce, “Tam zamanında,” diyerek yanına koşar adımlarla yürüdüm. “Oldu mu? Çınar, oldu mu söylesene...”

Çınar yüzünü düşürünce içimde burukluk oluştu ama sonra elime kimliği uzatınca kalakaldım. “Mira Dorukan!”

Olmuştu... Mira resmi olarak kızımızdı. Kocamın boynuna sarılarak teşekkür ettim. Sadece bana değil, kardeşime de soyadını vermişti. Artık ikimiz de Atsız soyadına sahip değildik.

Mira yanıma gelip eteğimden çekti. “Abla, ne oldu? Çınar Abi, bana da söyleyin, ben büyüdüm artık, hep en son ben duymak istemiyorum.”

Çınar eğilip Mira'yı kucağına alınca ben de kimliği ona gösterdim. Mira yaklaşıp okumaya çalıştı. “Miracım artık baban benim, annen de ablan. Bu kimlik onun belgesi demek oluyor.”

“Artık ailem siz misiniz? Oley! Arkadaşlarıma yalan söylemek zorunda kalmayacağım. Herkese hatta tüm dünyaya anne ve babamın siz olduğunuzu söyleyeceğim.”

Mira mutluluktan bize sarılınca Çınar da fırsatçılık yapmak ister gibi, “Miracım istersen ömrünün sonuna kadar Dorukan olarak kalabilirsin...” dedi.

“Çok fenasın Çınar, kız hiç evlenemeyecek mi? Onu mu garantilemeye çalışıyorsun?”

“Sadece bir teklifti güzelim, neden kıızıyorsun?”

Başımı iki yana sallarken gözlerinin içi gülen kardeşime bakıp yanağından öptüm. Artık istediği olmuştu. Annemin acı dolu sözlerine daha fazla katlanmak zorunda değildi. Babama saygısının sonsuz olduğunu bilsem de biyolojik babasının gözleri önünde ölmesi onun için büyük travma sebebiydi. Bu yüzden acılarımızı geride bırakıp hayatımıza yeni, tertemiz bir sayfa açmıştık.

İyisiyle kötüsüyle evliliğimizin üstünden aylar geçmiş, tam bir aile olsak da çocuğa olan özlemim her geçen gün biraz daha artmıştı. Miramız olsa da artık o da büyüyordu. Bu yüzden Çınar'la bebeğimizin olmasını çok istiyorduk. Ben de her şüphelendiğimde, şu an olduğu gibi testler yapıyordum.

“Burcu, artık şu lanet banyodan çık! Yoksa içeriye dalacağım.”

Aklımdaki düşünceleri def ederek elimdeki test çubuğuyla zor da olsa banyodan çıktım. Elimde olmayan nedenlerden ötürü yüzüm düşüktü. Çınar da beni üzgün görünce yanıma gelip sol elimden tuttu. “Sevgilim, üzülme, bebek için henüz çok erken. Olmadı, bir daha deneriz,” dediğinde anlamsızca başımı kaldırıp, “Hı!” diyerek şaşkınca yüzüne baktım.

Çınar'ınsa gözlerinde kocaman bir hayal kırıklığı vardı. “Cancağızım, üzülme, daha genciz diyorum. İstersen doktora gideriz, sen yeter ki gül yüzünü soldurma.”

Yine bir halt anlamamıştım. Ben daha bir şey söylemeden olumsuz sonuca nereden varmıştı ki? “Neden öyle söyledin onu anlamadım?” diye aptalca bir soru sordum.

“Burcu, sabrımı mı sınıyorsun? Lütfen elindeki şeyi de at. Aşağıya inmeliyiz, yoksa Mira nerede kaldınız diyerek odamızı basacak.” Çınar elimi bırakıp odadan çıkacakken kolundan tuttum. Kocam ben bir şey söylemeden karalar bağlamıştı.

“Anne adayını tek mi bırakıp gidiyorsun?” diye sordumda az önceki kötümser ruh halinden çıkıp gülmeye başladım.

Çınar da arkası dönük halde donup kalmıştı. Altdudağı-mı dişleyerek ne tepki vereceğini büyük merakla bekledim.

“Ne!” diyerek bana döndüğünde sevinçle elimdeki test çubuğunu ona doğru uzattım. “Baba oluyorsun kocacığım...”

Çınar kısa bir an çubuğa baktı. Sonra da, “Allah! Baba oluyorum,” diyerek beni belimden tuttuğu gibi havaya kaldırarak etrafında döndürmeye başladı. Ani hareketiyle beni kaldırdığında düşmemek için ellerimle boynundan sıkıca tutundum. En sonunda içinde bulunduğu sevinçle beni yere indirerek karnıma konuştu. “Hoş geldin babam, hoş geldin!”

Bu denli sevineceğini tahmin dahi edemezdim. Çınar bu defa da hafif şekilde karnımı öperek bana baktı. Artık ikimizin de gözlerinin içi gülüyordu. Ben de ciddi ciddi, “Böyle sevmek olur mu?” diye sordum. Böyle sevmek olur muydu?

“Ben seni öyle seveceğim ki aklın duracak,” dedikten sonra beni kucakladığı gibi kapıya yöneldi.

“Hey! Sadece hamileyim Çınar, ayaklarım kesilmedi, kendim yürüyebilirim,” dedim ama nafle.

“Senin ayaklarını yerden keseceğim demiş miydin?”

“Çınar, Mira görecektir indir,” diye söylensem de beni bırakmadı. Galiba Mira’nın inatçılığı ona da bulaşmıştı.

“Görsün hayatım, o da teyze olacak...”

Çınar aşağıya indiğimizde dahi beni kucağından indirmede. Mira da bizi öyle görünce korkup koşarak yanımıza geldi. “Abla! Ne oldu, iyi misin? Çınar Abi, ablam hasta mı oldu?”

Kardeşim korkulu gözlerle neyim olduğunu sorunca beni mecbur yere bırakan ınar, Mira'nın önünde eğildi. “şirinem, teyze oluyorsun,” dediğinde küçüğümün ağız açık kalmıştı. İşte o an ona verdiğim söz aklıma düştü. Mira, *abla sakın bebek yapma* demiş, ben de ona bebek konusunda söz vermiştim.

Kahretsin bu tamamen aklımdan çıkmıştı. Mira, “Teyze mi?” diye sorduğunda gözleri dolmuştu.

Bunu fark edemeyen ınar'a *yapma* der gibi elimi omzuna koysam da konuşmaya devam etti. “Evet küçüğüm, ablan hamile. Yakında teyze olacaksın.”

Kardeşim sorgular gibi yüzüme bakınca ben de mecburen başımı olumlu anlamda salladım ama hevesim bir kere kursağımda kalmıştı. Kardeşim önce bana, sonra da karnıma baktı. Mira artık ne düşünüyorsa gözlerinden yaşlar gelmeye başlamıştı. ınar gülmeye devam ederken Mira iki elini yumruk yaparak karnıma vurmaya başladı. İşte o zaman asla kabul etmeyeceğini anladım.

“İstemiyorum... ıksın oradan... Gitsin. ık oradan. Abla, onu dışarı çıkar, istemiyorum. Gitsin!” diyerek karnıma defalarca vurdu. Bense ona müdahale etmeden boş gözlerle öylece bakıyordum.

ınar, “Mira, ablana vurma!” derken, benim de gözlerim dolmuştu.

Mira minik elleriyle vurmaya devam ederken, “Abla, at onu içinden çıksın. Gitsin istemiyorum... ıksın oradan!” diyordu. Vuruşları canımı yakmasa da ınar daha fazla dayanamıyormuş gibi bir sinirle Mira'yı kolundan tutarak kendine çevirdi.

“Sana vurma dedim Mira, vurma!”

Kardeşim korkudan titrerken şok olmuş gözlerle kolundan tutan ınar'a bakıyordu. Ben de bu tepkisine hayretle baktım. Ona ilk kez bu şekilde bağırdığı düşünülürse kar-

deşimin korkudan titremesi yadırganamazdı. ınar biraz daha devam etseydi müdahil olacaktım fakat yaptığı hatayı saniyesinde fark etmişti. Ama pişman olsa da artık çok geçti. Kardeşimin o kadar çok zoruna gitmiş olmalıydı ki daha çok ağlayarak bahçeye doğru koştu.

ınar, “şirinem, özür dilerim...” dese de durmadı.

Benimse boğazımda sözcükler düğümleniyordu. Sağ elimle gözümü kapattım. ınar da beni kendine çekerek sarıldı. “zlme Burcum, ben şimdi onunla konuşurum,” dediğinde başımı salladım.

“ınar, ne olur üstüne çok gitme, daha fazla kırılmasını istemiyorum.”

Ona bir söz verip verdiği sözü unutan bendim.

Kocam yanağıma öpücük kondurarak, “Tamam güzelim, ben onun gönlünü nasıl alacağımı biliyorum,” diyerek yanımdan ayrıldı. ınar kardeşimin ardından bahçeye giderken ben de ağır adımlarla onu takip ettim. Dışarı çıktığımda ınar’ın gittiği yöne bakınca kardeşimin ağacın arkasında saklandığını gördüm.

Mira kolayca beni affetmeyecekti. Ona göre bebek demek kendisinin dışlanması demekti. Biliyordum ki kafasında kurgulayarak kendini evin istenmeyen kızı olarak ilan edecekti.

Allah’ım, bunca badireyi atlatmışken lütfen kardeşimin gönül kırıklığında takılıp kalmayalım.



ınar

“şirinem!”

Mira ağacın arkasında oturmuş ağlıyordu. Beni görünce ayaklarını daha çok kendine çekerek yüzünü dizleriyle ka-

pattı. “Git buyadan, seni sevmiyoyum ben...” Bu da demek oluyordu ki küçüğümüz yine çok korkmuştu.

Böyle davranacağını bilseydim bir anda pat diye söylemez, önce alışmasını beklerdim.

Ah Çınar, küçük eliyle ablasının karnına vursa ne olacaktı sanki, bebek düşecek miydi?

Neden öyle bir tepki vermiştim ki? Ağlayan küçük kızıma bakınca böyle olmayacağını bildiğimden ben de onun yanına oturarak başımı ağaca yasladım. “Ben seni çok seviyorum Mira, bana inanmıyor musun?” diye sordum.

Mira ise omuz silkti. “Hayıy, sen beni sevmiyosun. Seven sevdiğine bağılmaz.”

“Şirinem, ablana zarar veriyordun. Ablan hamile, ona eskisinden daha çok dikkat etmeliyiz. Bizim bebeğimiz olacak. Sen de teyzesi olacaksın. İstersen ablası olur, onu korursun.”

“Ben istemiyoyum. Bu evden de gitcem.”

“Bizi bırakacak mısın? Ben yokken ablana kim bakacak? Kızıma kim ablalık yapacak?”

“Kız mı?” Bu ilgisini çekmiş olmalıydı. Oysa ben öylesine söylemiştim.

“Evet, kız, zaten çok fazla seçeneğimiz yok. Ya kız ya erkek olacak. Bakarsın senin gibi akıllı bir kızımız olur.”

Mira’yı kızım olsa ancak bu kadar sevebilirdim. Bu yüzden üzülüp ağlamasına kalbim razı değildi. Ben hep gülsün, mutlu olsun istiyordum. Sırf bu yüzden küçüğümü nüfusuma alırken zerre tereddüt etmemiştim.

“Kız olsun, erkek istemem. Onları sevmiyorum,” dediğinde başını gururla havaya kaldırdı.

Bu çıkışıyla gülümsedim. “Bu yaşta erkek düşmanlığı... Peki, beni seviyor musun?”

Beni elbet seviyordu, bundan hiç kuşku yoktu. Eğer mutlu bir evliliğim varsa biraz da onun desteği sayesinde

olmuştı. Ve bunu içimden dahi olsa söylemekten gurur duyuyordum ki o benim resmi olarak kızımdı.

Mira, “Sevmeseydim şimdi kafana taş atıyor olurdu,” dediğinde güldüm. Bu konuşma iyiye gidiyordu.

“Neden üzüldüğünü biliyorum ama üzülmene gerek yok Şirinem, sen teksin. Benim tek baldızım, aynı zamanda biricik kızımsın. Senden başka yok, olmayacak da. Ne ben ne de ablan senin yerine kimseyi koyamayız.” Mira’nın yeri asla doldurulamazdı. Ablası bazen amcasına benzetip gelecekte ona benzeyecek diye korksa da ben buna inanmıyordum.

Mira başını dikleştirerek, “Bebek olursa beni sevmeyeceksiniz,” dedi büyük kararlılıkla.

Hadi be Çınar, sen ne adamları dize getirdin. El kadar kızı mı ikna edemeyeceksin...

“Miracım, bebek doğduğunda yürüyemeyecek, konuşamayacak. Sürekli ilgi isteyecek, bu da yetmezmiş gibi yemek yedikten sonra altının temizlenmesini isteyecek. Salya, sümük...”

“Iyy... İğrenç!” diyerek eliyle burnunu kapattı.

Evet, zafere doğru gidiyorsun Çınar, çok az kaldı. “Sen de teyzesi olarak ona bakacaksın, söz mü?” diye sordum.

“Söz!” dedi bir anda, artık ağlamıyordu. Elimle ileride bizi seyreden Burcu’yu gösterdim. Bu soruyu sormama gerek yoktu ama bazen insanlar hissetmekten önce duymak isterlerdi.

“Ablanı seviyor musun?”

“Evet,” dedi Mira başını sallayarak.

“Ben de çok seviyorum Mira, canım gibi, nefesim gibi seviyorum. İkimiz de onun üzülmesini, ağlamasını istemeyiz değil mi?” diye sordum.

“Hayır, ablam hiç ağlamasın.” Artık eski haline dönmüştü.

“O zaman bir an önce yanına git. Artık onun bizden daha çok sevgiye ihtiyacı var.”

“Tamam,” diyerek yerinden kalktı. Tam koşacakken yanıma gelip yanağıma öpücük bıraktı. Mira koşarken Burcu da yere doğru eğilerek kardeşini kucakladı. Bir süre abla kardeş konuştuktan sonra el ele tutuşarak yanıma geldiler. Mira sağıma Burcu da soluma geçip oturunca ikisini de sarmaladım.



Gözlerimi çok uzun süre kapatıp açtığımda bebek ağlama sesi duyulmuştu. Sesin geldiği noktaya baktım. Bebek sepe-
tinde beyazlar içinde kızım vardı. Rüya gibiydi, yine aynı ağacın altında, bu defa bezin üstünde oturuyorduk. Burcu da o sırada elinde tepsiyle bize doğru geliyordu.

“Çınar, bebek ağlıyor neden bakmıyorsun?” dedi bana kızarak.

Ne güzel düşler içindeydim hayatım. Şimdi bu oldu mu?

“Benimle uğraşma hayatım, ölüyorum yorgunluktan,” dedim büyük bir isyanla.

Burcu tepsiyi yanımıza bırakıp oturunca, “Çınar, sadece beş dakikalığına bıraktım Yağmur’u, ne ara yorulmuş olabilirsin?” diye sorduğunda Mira söze atıldı, tabii hiç durur muydu?

“Abla, Çınar Abi yalan söylüyor, sen gidince uyudu. Ben baktım bebişe.”

Mira’ya *beni mi ispiyonladın sen* der gibi bakıp, “Burcu, sadece iki dakika kestirdim. Sen de biliyorsun ki kızın bütün gece uyutmadı,” dedim, her şekilde yırtmalıydım değil mi?

“Severken *kızım*, ağlarken *kızım*. Oh valla!”

“İnsan severken de yoruluyor hayatım,” dedim ama demez olaydım.

“Ne yani bizi sevmekten yoruldu mu?”

Al işte Çınar, battıkça batıyorsun.

Mira da kendine pay çıkarmış olmalıydı ki, “Evet Çınar Abi, bizi sevmekten yoruldu mu?”

Bir yandan da kızım ağlıyordu. *Of valla!*

“Bu evde adalet kavramı yok! Ben bir erkek istiyorum. Böyle olmaz, nerede hak nerede adalet?!”

“Sen biraz Yağmur’a baksan ben sana erkek bebek de vereceğim ama gel gör ki sen birinin bakımına yardım etmiyorsun, ikinciye sana güvenip nasıl yaparım?” dedi Burcu. Sonra da *bak bakalım bakabiliyor musun* der gibi kızımı kucağıma verdi.

Mira ve ben aynı anda gülmeye başladık.

Burcu bana bakarken göz kırpıp, “Ne zaman?” diye sordum sadece. Açık açık *ne zaman yaparız* diyememiştim tabii.

“Sipariş mi veriyorsun hayatım?” diye sorduğunda iç çektim. Üç kız arasında benim galip gelmem olanaksız gibi görünse de pes etmek yoktu.

“Evet,” dedim gayet normal şekilde çünkü istediğim gayet normaldi.

Burcu kardeşine bakıp, “Tamam, kızımız iki yaşına girsin düşünürüz,” dediğinde başımı iki yana salladım.

“Olmaz. Bir yaşına girdiğinde,” dedim. Ben o kadar bekleyemezdim. O zamana kadar üç kız ömrünü yer bitirirdi.

Burcu, “Zorlamasak mı?” diye sorduğunda, “Bence zorlayalım sevgilim. Olmuyor böyle kendimi dışlanmış gibi hissediyorum,” dedim. Çok samimi konuşmuştum çünkü bu konuda sitemliydim.

“Tamam hayatım, söz en kısa zamanda sana oğul vereceğim, oldu mu?” dediğinde başımı salladım. Tam onu öpeceğim sırada bize bakan Mira’ya kaşlarını kaldırıp, “Mira, arkana dön bakalım,” dedim. Şimdi öpücüğümü almazsam

İçimde kalırdı. Burcu'dan öpücüğümü alırken Mira başını çevirse de söylendi. “Neden hep ben ya!”

Bu defa da, “Şirinem kızdı mı?” diyerek küçüğümün saçlarını karıştırdım.

Mira da, “Abla ya bir şey söylesene...” diyerek yine söylendi, neymiş saçlarını karıştırınca bozuluyormuş.

“İkiniz de uslu durun, kızım uyuyacak.”

İçimden gelerek, “Sizi seviyorum, özellikle de kızımı,” dediğimde, Mira ve Burcu bana dik dik baktı. “Hepinizin yeri ayrı canım,” dedim gülerek. Onlar da benimle gülünce rahatladım. İkisi de aynı anda gülünce dünyalar benim oluyordu.

“Biz de seni çok seviyoruz!”

Mira

“Neden geldin buraya, beni düşürdüğün hale bakmak için mi? Git buradan bir daha gözüm görmesin seni yoksa!”

Annemin bir düşmana bakar gibi bakıp beni yanından koumasıyla dudağımı büzerek gözlerim dolu dolu ayıcığıma sarıldım. Annem beni neden sevmiyordu? Ben ona ne yapmıştım? Bir keresinde dadım, “Sen mamayla büyüdün. Annen seni hiç kucağına alıp emzirmede,” demişti. Hatta, “Seni bir kez dahi olsun kucağına almadı,” dediğini hatırlıyordum.

“Bakma bana öyle, seni görmek beni daha çok öldürüyor. Senden nefret ediyorum. Sen benim günahımın vebalisin, sen benim hayatımda yaptığım en büyük hatasın, keşke seni doğurmasaydım. Keşke baban bildiğin adam engel olmasaydı da seni aldırısaydım...”

Annem bana bir sürü şey söylemiş ama hiçbirini anlamamıştım, tek anladığım şey benden nefret etmesi ve bütün kinini pişmanlığını üzerime kusmasıydı. Altdudağımı dişlerken gözlerimden daha çok yaş düşmeye başlamış, artık annemi net olarak göremez hale gelmiştim.

“Git dedim sana git! Eğer ayağa kalkacak gücüm olsa seni kapının önüne atardım, elimde olsa seni uçurumdan atar, babanı da arkandan gönderirdim, elimde olsa senden de iğrenç babandan bir çırpıda kurtulurdum... Şu an beni anlamıyorsun değil mi ama ileride anlayacaksın. Anlağında şu sözlerimi asla unutma! Senin baban, amcan diye bildi-

ğın iğrenç adam! Senin baban o şerefsiz! Sen o itin kanını taşıyorsun ve şunu da unutma, senden son nefesime kadar nefret edeceğim!”

Uykumdan kan ter içinde uyandığımda elimi deli gibi atan kalbimin üstüne koydum. Yine aynı rüya, yine aynı kâbus! O gün o odadan arkama dahi bakmadan, ayıcığımı da çocukluğumu da bırakıp kaçmıştım. Koşarken öyle bir düşmüştüm ki kanayan yaram, annemin sözleri kadar acıtmamıştı canımı. Ben o gün oradan kaçarken düşmüştüm ya hani, işte ben hâlâ oradaydım, düştüğüm yerde... Yıllardır o yerden hiç kalkamamış, o sözlerin hiçbirinden kaçamamıştım.

Ben yıllardır annemin beni düşürdüğü yerdeydim.

Annem son nefesine kadar benden nefret etmişti. Ben de kendimden son nefesime kadar nefret edecek, düştüğüm durumu asla unutmayacaktım. Ne acıydı ki Çınar Abi'nin yıllardır beni psikoloğa göndermesi fayda etmemiş, kanayan yaram hiç durmamıştı.

Elimle yüzümü silerek yattığım yerden doğrulup sırtımı duvara dayadım. Bugün on altı yaşındaydım. Bazı kavramları öğrenmiştim. Mesela tecavüzün insan hayatını mahvettiğini, yıllar geçse de o izin hiç geçmeyeceğini... Ben üç yaşındayken bir tek anneme kızar, beni neden sevmiyor diye onu suçlardım. Şimdi ise o adama, genini taşıdığım biyolojik babama kızıyordum. Eğer adilik yapmasaydı ben bu hayatta var olmazdım, keşke olmasaydım... En azından annem yaşardı. Bir şekilde hayatını sürdürür, belki de daha mutlu ölürdü.

Peki ya babam, yani bana kısa süre de olsa babalık yapan adam, o da benim babam yüzünden ölmemiş miydi? Biyolojik babam ölmeden önce herkesi öldürmemiş miydi? Belki elinden gelseydi, şansı yaver gitseydi Çınar Abimle ablamı da hiç acımadan öldürecek, beni de peşi sıra sü-

r kleyecekti. Allah'ım her defasında aynı acıyı yaşıyordum. Babam yaşısaydı ne olurdu diye düşünmekten kendimi bir türlü alıkoyamıyordum.

Kapının aniden açılmasıyla içeriye Yağmur daldı. Bunu son günlerde kendine huy edinmişti. Onu görünce gözyaş-larımı saklamaya çalışsam da yatağıma çıkarak yanıma so-kuldu. "Teyze neyin var, neden ağlıyorsun?"

Yağmur soru sormakla kalmayarak sıcacık sarıldı bana. Ben de sarılmasını karşılıksız bırakmayarak Yağmur'a sa-rıldım. "Hiç desem inanır mısın?" diye sordum.

"İnan, inanmış rolü yapacak havamda değilim. Şimdi söyler misin? Neyin var, neden ağlıyorsun?"

"Rüyamda annemi gördüm. Annemin sözleri hafızama öyle bir kazınmış ki yıllardır aklımdan çıkmıyor. Bazen gi-dip hafızamı sildirmek istiyorum. O zaman da güzel anıla-rım gider diye korkuyorum."

"Bana kalsa sildir, yeniden güzel anılar biriktiririz derim de babamın izin vereceğini hiç sanmıyorum. Biliyorsun, ba-bam bazen seni benden çok seviyor."

"Yine de şanssızım desene, beni bazen, seni ise her za-man seviyor," diye cevap verdim gülümseyerek.

Yağmur benden ayrılıp öyle söylemek istemediğini açık-lamaya çalıştı.

"Kendini yorma Yağmur, ben dünyanın en güzel anne ve babasına sahibim," dedim, öyleydin de... Sadece biraz alınganlık yapmıştım.

"Teyze, sana bir şey soracağım ama kızma olur mu?"

Demek ki kızacağım bir şey soracaktı. Bu yüzden de ön-cesinden kızma diye söz almak istiyordu. "Peki, söz kızmak yok," dediğimde Yağmur fırsatını bulmuşken peş peşe so-rular sormaya başladı.

"Birincisi, Batuhan Abi'yi çok mu seviyorsun? İkincisi, en çok Hamit'i mi beni mi seviyorsun? Son olarak da ben

arkadaşlarımı seninle nasıl tanıştıracam? Bazen ablam diyorum bazen teyzem... Aklım karışıyor.”

Bu haline epey gülmüştüm. Yağmur cevabını bildiği soruları sormaktan büyük haz duyardı. “İlk sorundan başlasam evet, Batu’yu çok seviyorum. İkincisine gelirsek, ikinizi de aynı derecede seviyorum, ayrımcılık yapmamı isteyemezsin. Son soruna gelecek olursak, beni nasıl görüyorsan arkadaşlarına da öyle tanıt, olur mu?”

“Peki, son bir soru daha... Soyadını değiştirdiğin için hiç pişman oldun mu?”

Soyadım... Çınar Abimin tek bir lafımla beni nüfusuna alması... Yıllarca herkese annem ve babam olarak onları göstermişim. Hiç de pişman değildim.

Her şeye rağmen çok şanslıydım. İnsanın doğduğu ev, anne babası her ne kadar şanslıysa ablası da büyük şanslıydı. Ablamın fedakârlığı, benim için hizmetçilik yapması... Öz babamdan beni kurtarması... Çınar Abimin bu uğurda vurulması... Gözlerim tekrardan dolunca Yağmur beni dürterek, “Ağlama teyze yoksa ben de ağlayacağım. Hayır, babam ağladığımızı görürse kesin bizi azarlar, biliyorsun ağlanmasından nefret ediyor.”

“Hiç pişman değilim, asla da olmadım, olmam da. Ablam hayatımda en büyük şansım Çınar Abim...”

“Biri beni mi andı...” Çınar Abi içeriye dalınca, “Kusura bakmayın kızlar kapı açıktı. Adımı da duyunca girmek zorunda kaldım...” dedi.

“Gel baba, teyzem de seni anlatıyordu.”

İşten gelen Çınar Abim yanımıza gelerek önce Yağmur’u, sonra da beni öperek yanımıza oturdu. “Söyle bakalım Mira, kızıma hangi kahramanlığımı anlatıyorsun?” Çınar Abim burnumu sıksa da güldüm.

“Yağmur neden soyadını aldığımı sordu, ben de hayatta bir tek babam olacaksa o da Çınar Abimden başkası olmaz dedim. Güzel söylemiş miyim?”

Çınar Abim sevgi dolu bakarken odamıza bir başka misafir daha girdi. Bu seferki Abdülhamit'ten başkası değildi. Kapıdan içeriye arabasıyla girerken, “Baba kurtar...” dedi. Kesin ablamdan kaçüyordu. Çınar Abi yatağın yanına kadar gelen Hamit'i bir çırpıda kucağına alınca, “Benim aslan oğlum kimden korktu?” diye sordu.

“Acaba kimden korktu?” derken içeriye giren ablam elini beline koydu. “Ben de diyorum herkes nerede? Çınar işten geldiğinde direkt benim yanıma gelmen gerekiyor, kızlarla oturup dedikodu yapman değil...”

“Annem babama kızdı...” diyen Hamit kıkırdayınca, biz de güldük.

Çınar Abi ayağa kalkıp karısına öpücük verirken bu defa arkamı dönmedim. “Benim güzel karımı kim sinir etti bakalım?”

Ablamın gözü Hamit'e gidince *yine ne yaptı* diye düşündüm. Ablama göre Hamit benden daha yaramazdı, benim çocukluğumu oğlununkinin yanında mumla arıyormuş... Üzülererek söylesem de galiba ablam yaşılanıyordu. Hâlâ eskisi kadar güzel olsa da yavaştan yüzü kırışmaya başlamıştı.

“Yine oğlun, kim olacak... Senin arabayı görünce fırladı dışarıya, ben de görünce peşinden koştum. Eğer görmeseydim oğlunu sokak sokak aramak zorunda kalabilirdik.”

“Anne, sadece parka gidecektim.”

Ablam Hamit'i kucağına alınca Çınar Abi, “Hayatım, dışarıda güvenlik görevlisi var. Ona görünmeden kaçacak hali yok ya...” dedi.

Bu muhabbet uzar giderdi.

“Hem Hamit'i indir kucağından, hâlâ üç yaşında çocukmuş gibi kucağında taşıma, sonra belin ağrıyor.”

Ablam oğlunu tekrar kocasına verince sıra bize gelmişti.

Ablam bize baktığında Yağmur'la birlikte aynı anda gülmeyi kestik. “Siz neden yanıma gelmiyorsunuz? Mira kaç saattir içeride seni bekliyorum haberin var mı?”

Ablama uyuyup kaldığımı söylesem kesin laf söylerdi.

“Anne, ben geldiğimde teyzem ağlıyordu.”

Aferin Yağmur, ispiyonculukta bir numaraya yerleştin.

Ablam yanıma telaşla gelip, “Kuzum, neden ağladın yoksa hasta mı oldun?” diye sordu. Ablam ne kadar kızgın olursa olsun asla bana kıyamazdı.

Ben de yanıma gelen ablamın boynuna sarılarak bütün içtenliğimle, “Ablam seni çok seviyorum...” dedim.

“Orada dur küçükhanım, biz ne oluyoruz?”

Çınar Abim haklı bir sitemde bulununca ablamdan ayrılıp şu hayatta en çok sevdiğim insanlara baktım.

“İyi ki varsınız... Siz varsınız ki ben de varım. Siz varsınız ki hayat yaşamaya değer... Sizi çok seviyorum.”



İki sene sonra...

Çınar

“Sen ne dedin ne dedin?!”

Mira yine saçmalamakta nirvana yaparak beni çılgına çevirmişti. Gözü ablasına gidince Burcu bu defa başını iki yana salladı. Biliyordu ki ben bu söyleneni katiyen kabul etmezdim.

“Çınay Abi ya...”

“Ne Çınay Abisi Mira, ben her sinirlendiğimde bu yola baş koyma. Artık kocaman kız oldun, işine gelince hâlâ çocuklaşmaktan mı medet umuyorsun?”

“Hah işte, ben de tam olarak onu söylüyorum. Artık büyüdüm Çınar Abi, tek başıma karar ver...” derken sinirle üstüne yürüdüm.

Mira da her zamanki gibi ablasının arkasına saklandı. “Lan ne tek başına karar vermesi? Sen bana diyorsun ki Çınar Abi diri diri mezara gir, ben üzerine toprak atarım...”

“Abla, ben şimdi öyle mi söyledim? Neden sessizce bizi dinliyorsun? Söyler misin bunda kötülük ne var?”

“Bu sefer Çınar haklı Mira, sen de istersen daha çok üstüne gidip damarına basma,” dedi Burcu, demek bu sefer haklıydım. Peki, kardeşinin daha önce yaptığı şeyler ne olacaktı?

“Of abla ya! Neden aramızda kadın dayanışması yapamıyoruz?”

Geriye doğru bir adım atarak iç çektim. Şükür ki sakın bir adamdım yoksa katil olup çıkmıştım. “Oflama! Ablana söylediğini de unut, kabul etmiyorum.”

“Çınar Abi, mantıklı düşünsen...”

Allah'ım sen bana sabır ver. “Lan ne mantıklısı? Sen bana elin adamıyla aynı eve çıkacağım diyorsun, bu da yetmezmiş gibi yurtdışına gideceksin, gözümün önünde bile olmayacaksın,” dediğimde, geri planda duran Burcu araya girdi.

“Abartma hayatım, elin oğlu dediğin bizim Batuhan.”

Gaza gelen Mira, ablasının yanağından öperek, “Konuş ablacım konuş...” dedi.

“Batu erkek mi? Erkek. O zaman kim olduğu ne fark eder! Aile dostumuzun oğlu olmasının bende hiçbir artısı yok. Fikrim değişmez,” dedim kararlılıkla.

Mira dudağını büzerek yine söze atıldı. Onunla baş etmek koca holdingi yönetmekten daha zordu. Büyüdükçe daha da inatçı ve asi oluvermişti...

“Çınar Abi, ben İngiltere'ye gideceğim ve Batuhan'la aynı evde kalacağım. Senden izin istemiyorum, sadece söylüyorum. Hem sen bana güvenmiyor musun? Ben senin elinde büyüdüm.”

Buna güldüm. İşine gelince her şeyi hatırlıyordu küçük-hanım lakin sözümü dinlemiyordu.

“Şirinem, güveniyorum sana güvenmesine de ben erkek-lere güvenmiyorum. Devir kötü...” dediğimde, Mira elim-den tutarak dudak büzdü.

“Lütfen Çınar Abi, bize karşı gelme. Ben senin de rızanı istiyorum. Hem Batu kötü biri değil ki bana ne kötülüğü olacak?”

Dişlerimi sıktım. Sanki küçükhanım tatile gitmekten bahsediyordu. “Tabii tabii, sana orada abilik yapar, değil mi?”

Tam o sırada yanımıza gelen Yağmur bize bakarak, “Baba, neden bağıırıyorsun? Bir şey mi oldu?” diye sordu.

“Bak Yağmur, ileride ‘Baba, üniversite için yurtdışına gideceğim,’ derssen senin bacaklarını kırarım, şimdiden söylüyorum,” dedim tehditkâr şekilde.

Kızın mı var derdin var...

Burcu, “Çınar!” diyerek kızına sarıldı.

Aman sanki kızına kötü bir şey dedik. Evde baba mıyım yoksa dış kapının mandalı mı belli değil.

Yağmur da teyzesinden güç alarak, “Baba ya, teyzem giderse ben de giderim,” dedi.

Mira’ya, “Bak duy, nasıl da güzel örnek oluyorsun,” derken elimle Yağmur’u işaret ettim.

“Hadi ama Çınar Abi, bunun nesi kötü? Lütfen, artık razı ol. Ben de gidip valizimi hazırlayayım.”

“Sana hayır dedim Mira, bunun için ölümü çiğnemen gerekir, duydun mu, ölümü...” dediğim anda Mira’nın gözünün ferisi soldu. Burcu da *yok artık* gibisinden bakarken ağlama noktasına gelen Mira koşar adım yanımdan uzaklaşarak merdivenlere yöneldi. Ondan eksik kalmayan Yağmur da teyzesinin peşinden gitti.

“Ah Çınar, neden böyle yapıyorsun?”

Burcu da beni bırakınca salonda yalnız kaldım. Bu benim eşek sıpası neredeydi? Zaten ne zaman tam zamanında yanımda olmuştu ki? Kimseden hayır gelmeyeceğini anlayınca yalnızlığımınla birlikte odama çıkarak üstümdekilerden kurtulmaya çalıştım. Yıllar haince geçerken artık yaşlandığımı hissediyordum. Elimi enseme götürdüğüm sırada kapı açıldı ve Burcu üzgün suratıyla içeriye girdi.

“Ne oldu?” diye sordum, yüzünün halini hiç beğenmemiştim. Burcu cevap vermeyince uzanıp ellerinden tutum. “Sevgilim, neyin var?”

Az önce kardeşine sinirlendiğim için mi rengi solmuştu?

“Çınar, şimdi Mira’nın yanından geliyorum. Çok üzgün. Ben kardeşimi üzgün görmeye alışkın değilim. Biz onu el bebek büyüttük. Bu yaşına kadar bir dediğini iki etmedik. O da bizi hiç üzmedi. Her zaman onunla gurur duymamız için elinden gelenin fazlasını yaptı. Şimdi onu öyle ağlarken görünce...”

Ağlıyor muydu?

“Ağlıyor mu?” Hemen yanına gidecektim ki Burcu elimden sıkıca tuttu.

“Çınar, kardeşim her ağladığında aklıma babasının onu zorla kaçırdığı an geliyor. İşte o an sanki benden gidecek bir daha gelmeyecekmiş hissine kapılıyorum. Lütfen fikrini bir daha gözden geçir. Senin onun üstündeki hakkını ölçmem. Mira da ölçmez, biz şu an aileysek senin bize olan sevginin büyüklüğünden...”

Karımı kendime çekip sarmaladığımda keşke bundan yıllar öncesine gidebilsek diye düşündüm. Rüyasında korkan Mira, elinde ayıcığıyla gelip aramızda uyumak istese ben yine atar yapsam da gülümsemekten vazgeçmesem.

“Hayatım, ben de yurtdışına gitmesini isterim ama sen de söyledin, o bizim elimizde büyüdü. Mira sadece soyadımı taşımıyor, o benim kızım gibi, onu çocuklarımdan hiç ayrı tutmadım. Her zaman gözlerinin içine baktım. Şimdi onu öylece uzaklara gönderemiyorum. Ben sana, kardeşine, kocaman bir aile olmaya çok alıştım. Şimdi git, dört yıl sonra gel, bunu nasıl derim? Oraya gittiğinde uzağımda olan kızı nasıl korur kollarım?”

“Biliyorum Çınar, ben de çok korkuyorum. Ama artık büyüdüğünü kabul etmek zorundayız. Mira’ya güvenmek zorundayız...”

Ablası gitmesini istiyordu. Ben de istiyordum da orada başına bir şey gelirse ne yaparım diye de içim içimi yiyordu. O sırada kapı çaldı ve Mira içeriye girmek için izin istedi.

“Gel ablacım, biz de senin konuyu konuşuyorduk.”

Mira yanımıza geldiğinde, “Yok ablacım, gerek kalmadı. Ben kararımı değiştirdim. Çınar Abimin istediği gibi bu şehirde okuyacağım.”

Bunu hiç beklemiyordum. En azından uzun süre pes etmez diye düşünüyordum. Benim tanıdığım Mira kolayca vazgeçmezdi.

Burcu kardeşinin yanına gidip ellerinden tutuğunda Mira da kızarmış gözleriyle bana bakıyordu. Burcu, “Ablacım, neden fikrini değiştirdin? Gitmeyi çok istediğini biliyorum,” dedi. Ben de sessizce onları izliyordum.

O an Mira’nın gözlerinin içi parladı. “Ben hâlâ gitmeyi çok istiyorum. Bir gün nasip olursa da gideceğim. Tabii kırmadan dökmeden gideceğim. Abla, ben Çınar Abimin sözünü çiğnemediğimden gitmek istiyorum. Bana kırgın olmadığını bilerek gitmek istiyorum. Çünkü hiçbir şey Çınar Abimin sevgisinden daha önemli değil.”

Mira’nın güzel sözleri kalbime dokunduğunda kollarımı açtım. Mira da ablasının ellerini bırakarak hiç düşünmeden bana sarılınca karımdan da yanımıza gelmesini istedim.

Mira artık kocaman olmuş, boyuma gelmişti. Ben de ayaklarının üstünde durmasını, kendi yolunu çizmesini istiyordum. “Neden gitmene izin vermediğimi biliyorsun değil mi?” diye sordum.

“Biliyorum, beni ne kadar çok sevip değer verdiğini biliyorum. Benim sevgim de seninkinden hiç az değil, belki de daha fazla... Bu yüzden sözünü çiğneyip gitmeyeceğim.”

“Çınar, biraz daha düşünsen... Mira artık büyüdü. Bırak gitsin. Senin onun arkasında olduğunu bilerek gitsin.”

“Peki Şirinem, git. Biliyorsun, benim senden yana hiç kuşkum yok, benim korkum değişen dünya!”

“Seni çok seviyorum Çınar Abim, seni çok seviyorum. Babam olsan inan bu kadar sevemezdim. Sen de ablam da canlarımsınız. Sizsiz Mira yarım, sizsiz Mira eksik, ben sizin varlığınızla Mira’yım. Ben sizinle Mira Dorukan’ım!”



Yıllar sonra...

Çınar

“Hamit!”

Yine ben ve yine benim hoplayan sinirlerim. Bir kez daha bağırınca ev bu isimle yankılandı.

“Çınar, ne oldu neyin var?” diye karım mutfaktan koşarak yanıma doğru geliyordu ki merdiven başında Hamit Bey gözüktü. *Gel buraya sen gel.*

Oğlum sevecenlikle, “Baba!” dediğinde gülümseyerek elimle bir kez daha yanıma gelmesini işaret ettim.

“Gel buraya eşek sıpası gel. Gel de ne yaptın onu anlat.”

Suçunu bilen Hamit Bey bana doğru değil de annesine doğru gitti.

Annesini kendine siper alınca, “Ne yapmışım ki babacığım?” diyerek sinir kat sayılarımın arşa ulaşmasını sağladı. Ben de bir kez daha ya sabır diledim. Yoksa elimde kalacaktı.

“Lan arabayı kaçırmışsın, o da yetmezmiş gibi duvara bodoslama girmişsin! Daha ne yapacaksın? Söyle, daha ne yapabilirsin...”

Burcu da panikle oğluna dönerek yüz taraması yapı. “Oğlum, iyi misin? Bir yerinde yara bere var mı, bana doğruyu söyle.”

Oğlun gayet iyi Burcu Hanım, bu evde olan sadece bana oluyor.

Hamit, “İyiym annem merak etme,” dedi, sonra da sarıldılar.

“Ya sabır, ya sabır! Burcu, koruma şu oğlunu! Ya daha kötüsü olsaydı? O zaman ne yapacaktın?”

Burcu kızmak yerine her zamanki gibi oğlunu kanatlarının altına almıştı.

“Söyle oğluna, bir daha aynı hatayı yapmasın, yoksa var ya elimden onu hiçbir güç alamaz.”

“Hayatım, zaten korkmuş, üstüne gitmesen mi?”

Allah’ım sana geliyorum. Bu kadınlar neden olaya mantıksal değil de duygusal bakıyordu? Benim derdim de araba falan değildi, oğlumdu. “Sevgili karım, bu sıpa seni kandırıyor, baksana gözlerine hiç korkmuşa benziyor mu? Hamit, sen de çık odana. Cezalısın, bir hafta boyunca okula şoförle değil otobüsle gideceksin.”

“Baba yapma...”

Ben artık ezberlemiştım bu edebiyatları. Tekrar parmağımınla yukarıyı işaret ettim. “Git lan odana yoksa elimde kalacaksın.”

Annesi başıyla gitmesi için onay verince Hamit odasına doğru koştu.

Burcu da oğlu gözden kaybolunca soluğu yanımda aldı. “Sevgilim, sakın ol bak ben de üzülüyorum,” dediğinde kravatımı gevşeterek, “Yemin ediyorum onların yüzünden yaşlandım Burcu, iyi ki ikiden fazla yapmadık yoksa ben kesin tımarhanelik olurdum,” dedim.

“Ben sana söylemişim hayatım iki yeter diye, bir de Mira var tabii...” dediğinde, kaşlarım çatıldı.

Mira neredeydi? Bu kadar sese aşağıya inip bana muhalefet olması lazımdı. “Mira daha gelmedi mi? Ben sırf onun için eve erkenden geldim. Bir saniye, Yağmur nerede?” diye sordum. Son günlerde fazla salmıştı kendini.

Burcu, “Mira birazdan burada olur. Yağmur da arkadaşlarıyla birlikte...” dediğinde bir kez daha sinirlerim hopladı. Yaşlanmak demek, çocukların büyümesi demek her gün sinir krizi geçirmek demektir.

“Hemen ara eve gelsin, başlatmasını arkadaşlarından,” derken beklenen ses duyuldu.

“Ben geldim.”

Mira içeriye neşesiyle girmişti. Karımdan ayrılıp yanıma doğru koşan Mira’ya bakınca şu kısa süre zarfında ne kadar çok ablasına benzediğini fark ettim. Bu yıllar en çok bana hain davranmıştı.

“Hoş geldin ablam...”

İkili birbirine sarılırken sabırla sıramı bekledim. Kucaklaşmaları bitince nihayet sıra bana geldi.

“Çınay Abi...”

Mira her zamanki şirinliğiyle bana sarıldığında yaramazı ne kadar çok özlediğimi bir kez daha fark ettim.

Tamam Çınar, artık okul hayatı sona erdi. Yurtdışı davası da kapandığına göre kalan sahalara senin.

Kısa bir süre hasret giderdikten sonra dudaklarım yukarıya doğru kıvrıldı. “Siz abla kardeş hasret giderin. Benim telefon görüşmem var.”

İkilinin yanlarından ayrılmadan önce Burcu’ya kaş göz işareti yaptım. Abla kardeş sarmaş dolaş salona geçerken ben de kendime kuytu köşe buldum. Bu ânı uzun zamandır bekliyordum. Burcu sonunda beklenen söze girdiğinde, “Ablacım, sana geçen gün bir soru sormuştum, sen de evet demiştin. Siz gerçekten Batuhan’la birlikte oldunuz mu?”

“Evet abla, söyledim ya...”

Beklenen cevapla aniden içeriye girip bağırdım. Bu kadar hızlı olmasını beklesem de istediğim elbet olacaktı. “Ne! Ne dedin sen?”

Sorum evin her yerinde çınlarken Mira panikle ayağa kalktı. *Ben zaten böyle olacağımı biliyordum Mira Hanım, biz de bu yollardan geçtik...* Şu an önemli olan tek şey bunu itiraf ettirmekti.

Ah, devir değıştikçe insanların zihniyetleri de değışiyordu. Mira şaşırmış ve afallamıştı. “Çınar Abi... Sen gitmemiş miydin?” diye sorduğunda onlara biraz daha yaklaştım. Burcu da *sakin ol* der gibi bakışlar atıyordu. *Neymiş, abartmayacaksam benimle işbirliği yaparmış. Ah karıcığım, fırsat elime geçmişken ben bunu değerlendirmez miyim?*

Mira yine ablasının arkasına sığınırken sesimi keskin ve kızmış gibi çıkarmaya özen gösterdim. “Lan siz beni öldürmek mi istiyorsunuz?” Her şey sanki bir plana bağlıymış gibi sırasıyla ilerliyordu. “Söylesene Mira, ne demek evet!”

Mira önce medet umar gibi ablasına baktı, sonra da, “Ben... Ben böyle olsun istemedim,” dedi.

Ama ben biliyordum... Dört sene... Ateş ve barut...

“Hemen Batuhan’ı ara, yarın akşam seni istemeye gelecekler. Hemen!” dedim ve daha etkili olsun diye biraz da bağırđım. *Eh, ciddi olduğumu anlasın, değil mi?*

Mira, “Ben bunu nasıl söylerim Çınar Abi? Daha yeni mezun olduk,” der demez hemen cevap verdim. “Bal gibi söylersin Mira Hanım, bal gibi söylersin. Üstelik işleriniz de hazır, iş mazereti yapamazsın. Batuhan babasıyla çalışacak, sen de benimle çalışacaksın... İş bulalım, biraz daha sevgili olalım ayakları yok, yemezler.”

Mira, “Şey... Çınar Abi...” diyerek bu defa da ağzında bir şeyler geveledi.

“Ne şeyi Mira!”

Mira’nın jest ve mimiklerinde tereddüt görünce öfkemin yükseldiğini hissettim. Ne söyleyecekse hayra alamet değildi.

“Ben Uğur Abi’yle çalışmak istiyorum. Onun hukuk bürosunda kendi mesleğimi yapmak istiyorum.”

Bu defa sinirlerim zıplamamış, delirmiştım. Ben yıllarca bunu hayal etmiş, Hamit büyüyene kadar Mira bana iş konusunda yardımcı olur, ben de rahat nefes alırım diye düşünmüştüm. Bu duyduğum bana fazla geldiği için sinirle

kendimi koltuğa bıraktım. Burcu yanıma gelerek bileğimi tuttu. Neden erkeklerin çoğunlukla kalp krizinden öldüğünü şimdi gayet iyi anlıyordum.

“Bu kız beni öldürecek Burcu, bu kız beni öldürecek! Söyle ona unutsun.” Ama ben Uğur’un böyle bir şey yapacağını biliyordum.

“Çınar Abi, yine seninle çalışacağım. Tek fark, hukuk bürosunda olacağım. Lütfen izin ver.”

“İkisini birden hazmedemiyorum Mira... Önce git Batuhan’a haber ver, yarın tam sekizde burada olsun yoksa var ya...”

Tam tehditlerime devam ediyordum ki Mira soluğu yanımda alıp bana sarıldı, sonra da, “Hemen halledeceğim,” diyerek yanımdan telefonuyla uzaklaştı.

Ben de o gidince düzgünce oturup güldüm.

“Çok kötüsün Çınar, ne yaptın ettin yine istediğin oldu.”

O da yine ne yapmış etmiş kötü olarak beni ilan etmişti. Oysaki böyle olması gerekiyordu. Mira’nın bir yuvası olmalıydı, yoksa yarın bir gün başıma bir şey gelse gözlerim açık giderdi.

Karıma bir teslimiyetle, bir iç huzurla sarıldım. “Yine de beni seviyorsun.”

“Hem de ilk günkü gibi...”

“Hayatım, Barış’a da haber verelim, ailesiyle gelsinler, ne de olsa isteme var.”

Barış ve Liya bizden kısa süre sonra evlenmişlerdi. Amcamın karımdan aldığı kanlı elmaslar başlarına çok dert açsa da şimdilerde çok mutluydular. Keşke hain yıllar amcamı bizden almasaydı.

“Çınar, geleceklerinden o kadar emin misin?”

“Paşa paşa gelecekler Burcu, gör bak yarın sekiz olmadan burada olurlar. Biz zaten Cihan’la konuştuk. O da hemfikir, hayırlı işlerin uzamaması taraftarı...”

Burcu yanağıma uzanıp en tatlı öpücüğünü bıraktı. “Çınar, iyi ki hayatıma girdin yoksa ben ne yapardım bilmiyorum...”

“Asıl sen iyi ki benim hayatıma girdin Burcu, yoksa tek başıma mutsuz şekilde ölür giderdim. Belki mezar taşıma *gülmeyi öğrenmeden ölüp gitti* yazarlardı,” dedim ve bu konuda ciddiymdim. Kesin mutsuzluktan erken yaşta ölürdüm.

Burcu, “Seni o kadar çok seviyorum ki bunun bende bir tarafı yok,” dediğinde karımla birlikte gülüşerek kulağına fısıldadım.

“Seviyorum seni güzel kadın!”



Çınar

“Geldiler... Geldiler!”

Mira kapıya koşarken Burcu da kravatımı düzelterek küçük bir öpücük bıraktı. “Lütfen misafirlere çin işkencesi yapma.”

Ayıp ediyorsun karıcığım, ben hiç öyle şeyler yapar mıyım?

Karımın elinden tutup gülümseyerek kapıya yöneldim. Ben nasıl davranacağımı gayet iyi biliyordum. Gün intikam günüydü. Kapının önüne çıktığımızda gelenlerin Uğurlar olduğunu gördüm. Eh, olsun, eğlenmeye buradan başlayabilirdik.

“Hoş geldiniz,” diyerek Uğur’la tokalaşmıştım.

Mira yola bakarken Yağmur ve Hamit yanımızda bitti. Benim gözlerse direkt Ömer’e, Uğur’un oğluna gidince açıkça tehdit ettim. “Uğur, mavi gözlü oğluna sahip çık, Mira’yı kaptırdım. Yağmuru kaptırmam.”

Yağmur anında arkamdan söylenmiş Burcu da elimi çekiştirmişti. *Ne var canım ben kız babasıyım...*

“Eşeğin aklına karpuz kabuğu sokuyorsun Çınar.”

Bizimkiler homurdanarak içeriye girerken Uğur’la yalnız kaldık. “Uğur, şu Mira’nın işini ne yapıyoruz? Ben ayarlamalar yapmıştım. Mira ise senin yanında çalışmak istiyor. Yurtdışına gidip okulunda konferans vermen onu derinden etkilenmiş.”

“Çınar, sadece büromda çalışacak. Biz uzun uzun konuştuk. Senin bende ki işlerini aynen yürütecek. Anlayacağın değişen bir olay yok. Mira yine sana çalışmış olacak.”

İyi madem, ben size bütün işlerimi yıkarım. “Uğur, benim korkum ilk karının başına gelen Mira’nın başına gelmesi. Bir kaza kurşununa...”

“Çınar, hedef bendim, sadece karım önüme atladı. Yoksa aynı şey Mira’nın başına gelmeyecek. Bunun garantisini veririm çünkü artık yabancı birinden iş kabul etmiyorum.”

Madem öyleydi, ona güvenmeliydim. “Tamam, kabul, çalışmaya başlasın,” dedim.

Uğur, “Desene, büroya fazladan iki avukat daha almalıyım,” derken, arkadan gelenleri görünce lafına fazla takılmadım.

“Uğur, benim istemeyi hatırlıyorsun değil mi? Şimdi iyi seyret, bu gece çok eğleneceğiz,” dedim ama gelenler Cihanlar değildi. Önce Onurlar ve arkasından Fatih ve Mertler geldi. Yanımıza gelen çocuklar ve hanımlar içeriye girerken beyler yanımda kalıyorlardı.

En sonunda Cihanlar geldi. Mira da gelenleri görmüş olmalı ki yanımda bitti. “Mira, sen Batuhan’a ne söyledin? Bak sadece isteme olacağını söyledin, değil mi?” Sanki istemeye değil de nişana gelmiş gibi halleri vardı.

“Çınar Abi, yemin ederim isteme dedim.”

Derin bir iç içektim. “O zaman seninki yanlış idrak etmiş. Baksana, istemeye hiç orduyla gelinir mi? Erkekler takım elbise, kadınlar gece elbisesi... Kendimi şıklık yarışında gibi hissediyorum. Bilseydim smokin giyerdim,” derken rahattım çünkü herkes içeriye girmiş sona damat takımı kalmıştı.

Mira, “Bilmiyorum ki...” dediğinde Cihanlar arabadan inerek yanımıza ulaştılar. Batuhan elindeki çiçeği Mira’ya uzatırken hoş geldi faslı bitti. Herkes içeriye girerken Cihan’a bakıp, “Cihan, olayı yanlış anladınız galiba. Bu gece sadece isteme olacak. Orduyla gelmenin anlamı yoktu.”

“Tamam, biz de kız istemeye geldik. Malum uzun zamandır olay yoktu. Biz de bütün dostlar olarak eğleniriz diye düşündük,” dediğinde iç çekerek gözlerimi devirdim. Bunların nasıl bir eğlence anlayışı vardı?

“Lan daha geçen ay düğün yok muydu? Orada yeterince eğlendiğinizi varsayıyorum. Bak bu gece nişan falan yok. Benden kız alması o kadar kolay değil, haberin olsun,” dediğimde Cihan elini koluma koyarak, “Çınar, yaşlılık halin hiç çekilmez oldu. Farkında mısın?” diye sordu.

“Ben bilmem Cihan, bütün çeteyi toplamışsın. Vermezsek alır gideriz gibi duruyorsunuz?”

“E bilemeyiz artık,” diyen Cihan güldü.

“Peki, başka gelecek var mı? Ayakta durmaktan helak oldum.” Neredeyse bir saattir ayaktaydım.

“Onur, Fatih ve Mert bizimle geldi. Onun haricinde Ferit, Uğur, Bora ve Baranlar gelecek,” dediğinde iki araba daha durdu.

Yok artık! Nişanı geçtim, şimdi de düğün yapacağız gibi hissediyordum. Bu saydıkları benim düğünümde de vardı, tek farkla, bu kadar çocuğa sahip değillerdi. Elimi başıma götürerek gelenlere baktım. “Bunlar son o zaman,” dediğimde, Cihan arkasını dönerek, “Evet, son olması lazım,” dedi.

Bir kez daha gözlerimi devirdim. Biraz daha gelmeye devam ederlerse kapı önüne sandalye koyup gelenleri elimde kolonyayla karşılamaya devam edecektim.

“Bu kadar kalabalık geldiniz madem, aradan sözü de çıkaralım. Bir daha da uğraşmayalım,” dediğimde beklenen cevap geldi.

“Biz de öyle düşündük. Bu gece söz keseriz.”

Şimdi anlaşılmıştı neden eve yirmi tepsi baklava geldiği... Adamlar ne kadar kalabalık olacağını bildiği için fazlasıyla göndermişti. *Ben de diyordum gösterişi abartmışlar, meğer adamların derdi başkaymış...* Bunları düşünürken Cihan’a kötü kötü bakmaya zaman bulamadan Bora ve Baranlar ile hoş geldin faslı yaptık. Hepsinin boyum kadar kızları ve oğulları vardı. Hayat böyle ne acımasızdı, avuçlarımızın arasından su misali akıp gidiyordu.

Misafirler içeri girince Burcu yanıma doğru gelerek elini uzattı. Ben de elinden tutarak dudağıma götürüp güldüm. “Hayatım, burada ne oluyor? Sadece kız isteme değil miydi? İçeride kaç kişi oldu sayamadım. Bu kadar kalabalık olacağımızı bilseydim ona göre giyinirdim,” dedi Burcu.

“Sevgilim, zaten çok güzelsin. Sakın bunu düşünme. Herkes içeriye yerleşebildi mi onu söyle...” dedim. İçeriye girmekten korkuyordum.

“Evet, şükür ki hava güzel... Bütün gençleri dışarı yönlendirdim. Parti havasında takılıyorlar. Beyler salonda, hanımlar ise hemen salonun diğer köşesinde. Allahtan salon geniş de sığabildik... Yoksa bu kadar insanla ne yapardık bilmiyorum.”

“Biz geldik!” Arkamızı döndüğümüzde Barış ve Liya’yı gördük.

Burcu, “Gençler, beni takip edin. Liya, sen de hemen benimle gel, acil yardımına ihtiyacım var,” dedi ve içeriye yöneldiler.

Barış da dibimde biterek, “Ne oluyor burada Çınar? Bir saattir arabayı park edecek yer arıyorum. Sadece kız isteme olacak demiştin?” diye sordu.

“Ben de öyle biliyordum Barış. Sen gel de içeriinin halini gör,” derken, “Çınar Abi, hadi herkes seni bekliyor,” diyerek yanımıza gelen Mira söylendi.

Giymiş upuzun elbise, tabii yürüyemezsin. Aynı ablası işte!

“Tamam Mira, sen geç geliyorum.” İçimden de oh çekiyordum. *Yap bakalım yapabilirsen bu kadar insana Türk kahvesi...*

İçeriye girdiğimizde Barış kalabalığı görünce epey şaşırıldı. “Aman Allah’ım! Bu gürültü, bu kalabalık... Bu gece eve baş ağrısıyla gideceğim, anlaşıldı.”

“Dur Barış, eğlence şimdi başlıyor,” diyerek kalabalığa baktım. Herkes gruplar halinde dağılmış, hararetili şekilde konuşuyordu.

“Sevgilim hadi!” diyerek yanıma gelen Burcu elimi tuttu.

Burcu’yla beraber boş gördüğümüz yere geçerek oturduk. Bir konuşma faslı aldı bizi gitti. Kahveler gelince ise bu an bekleniyormuş gibi hanımlar eşlerinin yanında yerini aldı. Meraklı gençler de soluğu içeride alınca Cihan söze girdi. Ben önce ayakta bekleyenler arasında Mira’yı arayarak söze girdim. Artık herkes dudağımdan çıkan bir çift söze bakıyordu.

“Mira, duydun. Bu çirkin oğlanı istiyor musun? Gönlün var mı?” dedim, bunun üstüne herkesi bir gülme aldı.

Üç dakika sonra Mira, “Ben Batuhan’ı çirkin haliyle seviyorum Çınar Abi ama yine de son söz senin. Sen ne dersen kabulümdür. Üzerimde hakkın çok, bana yıllarca babalık yaptın,” dedi.

Ortamda tek çıt bile çıkmamıştı. Resmi olarak da babası olduğuma göre tabii ki son söz bana aitti.

“Sen de benim kızım gibiydin Şirinem. Seni koruyup kollamayı görev olarak görmedim hiçbir zaman, benim için büyük bir mutluluktu... Batuhan, duydun. Şimdi bana söyle, neden Mira’mı, kıymetli mi sana vereyim?”

Batuhan hiç beklemediğim şekilde söze girerek, “Çınar Abi, sizleri küçüklüğümden beri tanıyorum, benim bir ailem de sizsiniz zaten. Şu an nasıl annemi, babamı, kardeşimi canımı verecek kadar seviyorsam, Mira’yı da son nefesime kadar koruyup her gün daha fazla seveceğim.”

Ne yaptın oğlum sen, vur dedik öldürdün. Gözüm ilk önce gözleri dolan Sedef’e, sonra da Mira’ya gitti.

Herkes cevap beklerken Burcu’nun elinden tutarak ayağa kalktım. “Verdim gitti. Allah’ım mutluluğunuzu ömür boyu daim etsin.”

Bizimle birlikte herkes gülerek ayağa kalktı. Abartmıyorum, yarım saatlik kucaklaşmanın ardından yüzükler ancak takıldı. Hamit sandalyeye çıkınca sesini duyurmak için bağırdı.

“Millet toplanın. Mutluluğumuzu ölümsüzleştireceğim.”

Herkes ailesinin yanında yer alarak poz verdi. İlk fotoğraftan sonra Hamit elindeki makineyi Ömer’e verip koşarak yanıımızdaki yerini aldı. Ben Burcu’nun elini sımsıkı tutarken Mira da gözlerinin içi gülerek bana baktı. Ömer, “Gülün!” dediğinde hep beraber gülümseyerek en güzel anımızı ölümsüzleştirdik.



Fotoğraflar çekilmiş gece sonunda herkes evlerine dağılmıştı. Tabii onca kişinin dağıttığı ev de bana kalmıştı. Gece yarısını geçmemiş olsaydı temizlik sıkıntım olmazdı da insan ev kadını olunca pisliğe tahammül edemiyordu. Tepsiye

bardakları doldururken gözüm dışarıya gitti. Ben Çınar'ın yukarıya çıkıp çoktan uyuduğunu sanıyordum. Oysa Çınar dışarıda gökyüzünü seyrediyordu.

Neden bu soğukta dışarıda olduğunu merak edip elimdekileri bırakarak elimi peçeteyle sildim. Dışarıya çıkmak için sürgülü pencereyi açmamla titremem bir oldu. Saatin üç olduğu düşünülse bu soğuk gayet normaldi. Ellerimi göğsümde birleştirerek sessizce Çınar'ın arkasına doğru yürüdüm. Beni fark etmemesinden istifade kavuşturduğum kollarımı açarak kocamın beline sarıldım. Çınar da bunu bekliyormuş gibi göğsünde kilitlediğim ellerimi tutarak bana dönüp beni kollarının arasına aldı. Ben de gözlerimi kapatıp, “Böylesi daha sıcak oldu,” dedim. Kocamın kolları her zaman sıcaktı. Çınar çenesini başıma koyarken bir eliyle de sırtımı sıvazlayarak ısıtmaya çalıştı.

Kocamın sıcaklığını hissetmek benim için çok güzel bir duyuydu.

Çınar, “Bu gece çok yoruldun, odamıza gidelim,” dediğinde, derin bir nefes aldım. Artık gerçekleri söyleme zamanıydı. Biraz daha saklarsam orta yerimden çatlayacaktım.

Başımı kaldırıp kocama baktım. “Çınar, benim sana itiraf etmek istediğim önemli bir konu var...” dediğimde kaşları çatıldı. Eğer ona bir kez daha yalan söylediğimi başkasından öğrenirse uzun süre yüzüme bakmazdı.

Çınar üşüyen burnumu sıkarak, “Söyle bakalım, abla kardeş yine ne yaptınız? Yoksa anne kız mı demeliyim...”

Ne yani oğluyla birlikte suç işleyemez miydim? Hep ne yaparsam kızlarla mı yapıyordum?

Neyse, hasta olmadan konuya gelsem iyi olacak. “Kocacığım, hani şu Mira'nın itiraf olayı... Biz birazcık seni kandırmış olabiliriz...”

Çınar sinirle önce kaşlarını çattı, sonra da benden ayrılarak arkasını döndü. Sanki yatışmaya çalışır gibi yaptığı

bu hareket beni afallattı. Ben de neye uğradığımı bilmeden savunmaya geçtim. “Çınar, özür dilerim. Mira çok istedi. Senin onu kolayca evlendirmeyeceğini bildiği için bu yola başvurdu. Çınar, bana döner misin? Yemin ederim kardeşimin kötü niyeti yoktu...”

Çınar tekrar bana döndü. Tek kaşını kaldırarak konuşmaya başladı. “Ne sanıyorsun, sizin küçük oyununuzdan haberim olmadığını mı? Ah, tatlı karım, ben sizin kelime dağarcığınızı bile ezberlemişken, mimiklerinizden bana yalan söylediğinizi anlamayacak kadar saf mıyım?”

Bildiğin beni kandırmıştı. Ben de ne çok korktum bana kırıldı diye... Yumruk yaptığım elimi göğsüne vurarak, “Ya çok kötüsün...” dedim.

“Her hinliği yapan sizsiniz, nedense her zaman kötü olan benim, öyle mi?”

Çınar ciddiyete bürününce daha fazla uzatmamak adına ona tekrardan sarılıp gözlerimi yumdum.

“Mira’yı çok iyi tanıyorum Burcu, ben nasıl onu kızım gibi seviyorsam o da beni babası gibi seviyor. Ve benim kızım babasına verdiği sözü ne pahasına olursa olsun yerine getirir. Tabii bu demek değildir ki siz ikinizi cezalandırmayacağım. İkinizin de cezası çok ağır olacak.”

“Ceza mı? Çınar, kardeşim tamamen masumene duygularla bu yola başvurdu. Senin evliliğe kolayca izin vermeyeceğini biliyordu. Mira da öz annesinden görmediği sevgiyi çocuklarına vermek için yanıp tutuşuyor. Ben de sırf bu yüzden kardeşim ne söylediyse yaptım. Pişman da değilim.”

“Küçüğümün anne olmak istediğini bilmiyordum. Madem anne olmayı çok istiyor ben de cezamla işini kolaylaştırırım o halde, ne dersin?”

“Tabii ki hayır derim. Ne düşünüyorsan vazgeç Çınar Bey...”

“Ben ceza tadında tatlı bir kaçamak istiyorum. Seninle ben tatile gideceğiz. Mira Hanım da yeğenlerine bakıp annelik duygusu ne demek onu anlayacak... Senin cezanda tatil boyunca ben ne dersem, ne söylersem, her arzumu yerine getirmek olacak.”

“Ben cezama razıyım da Mira bizim çocuklarla tek başına baş edemez. Bak gel bir daha düşün. Mira kendini sorumluluk altında hissedince kendisi olmaktan çıkıp başka birine dönüşüyor, yani çıldırır, yapamaz.”

Çınar bana biraz daha sıkı sarılınca artık üşümediğimi fark ettim. Ben de tatile çıkıp biraz kafa dinlemek istiyordum ama kardeşim...

“Hayatım farkında mısın bilmiyorum ama bugün kardeşini elin adamına verdik. Evlendiğinde zaten sorumluluk sahibi olacak. Bırak şimdiden anneliğin meşakkatli bir iş olduğunu öğrensin.”

Öyle söyleyince de akla mantıklı geliyordu. İyi madem, Mira da beni bu işe dahil ederek kendi kaşınmıştı. “Peki, nereye gidiyoruz kocacığım?”

İlk defa çoluk çocuk olmadan Çınar ve ben baş başa tatile gidecektik. Şöyle bir düşününce bu fikre bayılmıştım.

“Uzağa sevgilim, herkesten, her şeyden uzağa gidiyoruz. Bu tatil dünyanın bütün dertlerinden, kederinden kurtulduğumuz şahane bir anı olarak kalacak...”

“Seni seviyorum Çınar, iyi ki sen, iyi ki sen!”

SON